

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

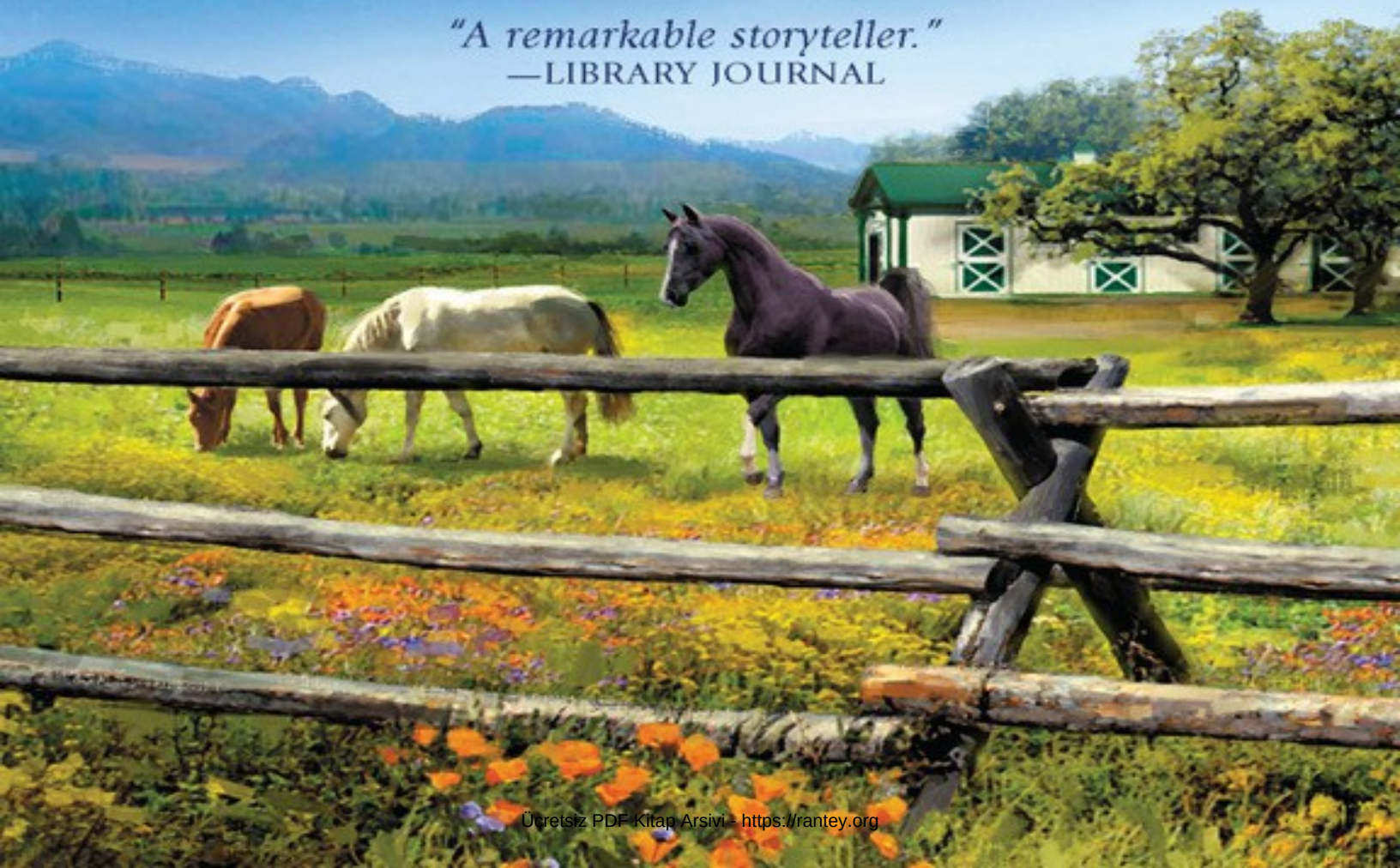
NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A VIRGIN RIVER NOVEL

PROMISE CANYON

"A remarkable storyteller."
—LIBRARY JOURNAL

**New York Times ve USA TODAY'den övgüler
çok satan yazar ROBYN
CARR**

"Bu kitap tam anlamıyla bir zevk."

-RT Book Reviews Ay Işığı Yolu hakkında

"Güçlü çatışma, mizah ve iyi yazılmış karakterler Carr'ın
kartvizitleridir ve burada hepsi mevcut..."

Bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

-RT Book Reviews Angel's Peak hakkında

"Bu hikâyede her şey var:

Cesur, açık sözlü bir kadın kahraman; ölmek üzere olan bir
kahraman; ve okuyucuların kalbine birçok farklı düzeyde
dokunacak bir olay örgüsü. Gerçekten mükemmel."

Yasak Şelaleler üzerine -RT Book Reviews

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç
burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede
unutulmayacak."

-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."

Virgin River serisi hakkında -Library Journal

"Virgin River kitapları çok ilgi çekici-

Karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha
fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Debbie Macomber

Ayrıca şuradan da temin edilebilir
ROBYN CARR ve MIRA Books

Bakir Nehir Serisi
AY IŞIĞI YOLU
ANGEL'S PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ
WHISPERING ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Robyn'in bir sonraki kitabı WILD
MAN CREEK'i kaçırmayın,
Mevcut Şubat 2011

ROBYN CARR
PROMISE CANYON

Susan Elizabeth Phillips için
en derin sevgi ve minnettarlığımıla.

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Teşekkür

Bir

Clay Tahoma, Kuzey Kaliforniya'daki Humboldt County dağlarına doğru, dar bir yol olan 36. Otoyol boyunca ilerliyordu.

Yol boyunca birçok keskin dönüş vardı. GPS'ine göre bir sonraki sol onu Virgin River adlı bir kasabaya götürecekti. Burası varış noktası olan Jensen Veteriner Kliniği ve Ahırlarına en yakın kasaba gibi görünüyordu ve o da burayı kontrol etmek istiyordu. Sapağa yaklaştığında fark etti ki ileride bir şey var. Yolun kenarına park etmiş birkaç kamyonet.

Neler olduğunu merak ederek yavaşladı ve kenara çekti. Kamyonundan indi ve birkaç aracın yanından geçerek büyük bir açık kasa kamyonu doğru yürüdü. Etrafta durmuş, büyük bir forkliftin ne yaptığını izleyen adamlar vardı.

bağlı kablo yolun kenarından çekildi. Clay adamlardan birine yaklaştı. Adam Clay kadar uzun boyluydu ve ekose gömlek, kot pantolon, bot ve kasket giymişti. "Elinde ne var? arkadaşın mı?" Clay sordu.

"Kasabamızdan biri kayarak yoldan çıktı ve sıkıştı- Şans eseri tepenin çok aşağısında büyük bir ağaca rastlamış. Bu şekilde dışarı çıkmayı ve yukarı tırmanmayı başardı."

"Onu kim çıkarıyor?" Clay sordu.

"Bizim çocuklardan birinin bir sürü inşaat ekipmanı var. Bu tarafta bir müteahhit." Adam büyük elini uzattı. "Jack Sheridan. Buralardan mısın?"

"Adım Clay Tahoma, aslen Flagstaff ve Navajo Nation'danım. Son zamanlarda L.A.'den eski bir arkadaşım Nathaniel Jensen ile çalışmak için buradayım."

Jack'in yüzü bunun üzerine aydınlandı. "Nate benim de arkadaşım! Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Jack, Clay'i etrafta duran diğer adamlarla tanıştırdı; John adında bir adamdı.

Vaiz; açık kasa kamyonun ve forkliftin sahibi Paul; Paul'un ustabaşısı Dan Brady; ve papaz Noah kamyonu yoldan çıkan. Noah, Clay'in elini sıkarken utangaç bir ifadeyle gülümsedi. At kuyruğu beline kadar uzanan ve şapkasında kartal tüyü olan bir Kızılderili görünce kimse tepki vermemiş gibi görünüyordu. Ve tam o anda Noah'ın eski mavi Ford kamyoneti yolun kenarından çıkmaya başladı.

"Bunu yapması için arayabileceğiniz bir Karayolları ya da İtfaiye Departmanınız yok mu?" Clay sordu.

"Eğer bütün günümüz olsaydı," dedi Jack. "Burada kendi başımızın çaresine bakma eğilimindeyiz. Ama en büyük sorun şu zayıf banket. Karayolları her kayma olduğunda orayı güçlendiriyor ama asıl ihtiyacımız olan daha kalıcı bir şey. Daha geniş bir yol ve bir korkuluk. Uzun ve güçlü bir korkuluk. Bunu talep ettik ama bu yol çok fazla trafiğe maruz kalmadığı için taleplerimiz ya görmezden geliniyor ya da reddediliyor." O

bahsettiği yol şeridine doğru başını salladı. "Birkaç yıl önce bir okul otobüsü o tepeden aşağı kaymıştı. Hafif yaralanmalar oldu ama korkunç olabilirdi. Şimdi ne zaman yolda buz olsa nefesimi tutuyorum."

"Korkuluktaki gecikme nedir?"

Omuz silkti. "Gerçekten küçük bir nüfus Daha büyük zorlukları olan, durgunluk içindeki bir ilçeye bağlı olmayan bir kasaba. Dediğim gibi, elimizden gelenin en iyisini yapmaya alıştık."

"Ağustos'ta buz yok," dedi Clay. "Papaza ne oldu?"

"Geyik," dedi Noah. "Virajı döndüm ve işte oradaydı. Zar zor direksiyonu kırdım, ama tek yapman gereken Kenara biraz fazla yaklaşırsan yanarsın. Ohhhh, zavallı kamyonum," dedi araç yola çıkarken.

"Eskisinden daha kötü görünmüyor, Noah," dedi Jack.
"Ciddiyim," dedi Vaiz, elleri kalçalarında.
"Sen neden bahsediyorsun?" Noah öfkeyle karşılık verdi.
"Birkaç yeni ezik var!"
"Nereden biliyorsun?" Jack sordu. "Bu eski kamyon büyük bir göçük!" Sonra Clay'e döndü ve "Yavaş ol. ve Doktor Jensen'a selamımı söyle."

Clay Tahoma dizel kamyonunu Jensen'e doğru sürdü. Veteriner Kliniği ve Ahırlar. Kamyonu, kişisel eşyalarıyla doldurduğu büyük bir at römorkunu çekiyordu. Motoru kapatan Clay kamyondan atladı ve etrafına bakındı. Klinik, büyük bir ahıra bağlı veterinerlik ofisi, muayeneler için güzel büyüklükte kapalı bir yuvarlak ağıl, atların egzersiz yapması için birkaç büyük otlak, atların gezinmesi ve kontrollü, bireysel gezinme için birkaç küçük padoktan oluşuyordu. Atlar birbirlerini tanımadıkları sürece birlikte dışarı çıkarılamazlar; birbirlerine karşı agresif olabilirler.

Kliniğin karşısında, kamyonlar ve römorklar için yeterince geniş bir park alanı olarak işlev gören yerin karşısında, büyük bir aile için inşa edilmiş bir ev vardı. Arazinin tamamı, yaz yeşili ile dolu, Ağustos başı esintisinde zar zor sallanan ağaçlarla çevriliydi.

Havayı kokladı; saman, at, toprak, çiçek ve memnuniyet kokuyordu. Yakınlarda hanımeli vardı; burnu onu yakaladı. Yere yaklaştı, bir çizmesinin topuğuna oturdu, uzun, bronz parmaklarıyla toprağa dokundu. O iç huzuru hissiyle doluydu. Burası iyi bir yerdi. Umut vaat eden bir yer.

"Orada yaptığın eski bir Navajo şeyi mi?"

O daha ayağa kalkamadan Dr. Nathaniel Jensen veterinerlik ofisinin kapısından çıkmış, ellerini küçük bir Mavi havlu.

Clay güldü ve ayağa kalktı. "Süvarileri dinliyorum," dedi. "Yolculuk nasıldı?" Nate havluyu cebine sokup elini uzatarak Clay'e sordu.

Clay, Nate'in elini içtenlikle sıktı. "Uzun. Yaklaşana kadar sıkıcıydı - Virgin River'dan bazı adamlar bir kamyonu tepeye çıkarıyorlardı. Kasaba bakanı bir geyikten kaçarken yoldan çıkmış. Yaralanan yok, sadece bir sürü homurtu var. Nasıl gidiyor?

bina geliyor mu?"

"Mükemmel. Sana içecek bir şeyler getireyim, sonra da seni gezdireyim." Clay'in elini sıkmaya devam eden Nate, diğer elini arkadaşının omzuna koydu ve "Isabel için gerçekten üzgünüm Clay," dedi.

Clay melankoliyle gülümsedi. "Eğer boşanmamış olsaydık, burada olmazdım. Ayrıca, L.A.'den taşınmam dışında aramızda pek bir şey değişmedi."

"Pek değişmemiş bir boşanma mı?" Nate sordu, başını soru sorar gibi eğdi. "Boş ver," dedi başını sallayarak. "Bana anlatma. Bilmek istediğimden daha fazlası olabilir."

Clay iyi bir mizahla güldü ama bunun komik olduğundan emin değildi. O ve Isabel birbirlerine uygun değillerdi ama bu aşık olmalarına engel olmamıştı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ve at dışında pek az ortak noktaları vardı. ve o zaman bile sektörün tamamen zıt uçlarındaydılar. O zengin bir at kadınıydı, bir yetiştirici ve İsveç kökenli bir at binicisi.

ayrıcalıklı bir şekilde büyümüş bir sarışın; o ise Navajo bölgesinde büyümüş bir nalbant ve veteriner teknisyeniydi. Birbirlerinden inanılmaz derecede etkilenmişler, evlenmişler ve sonra

İletişim ve yaşam tarzı seçimleriyle ilgili öngörülebilir sorunlar. Bir de muhtemelen onun parasıyla evlendiğini düşünen ailesinin direnci vardı. Isabel boşanmalarını önerdiğinde Clay bunun olacağını biliyordu ve itiraz etmedi. Boşanmak en iyisiydi ve o da bunu kabul etmişti.

ama birbirlerine değer vermeyi bırakmamışlardı. Birlikte uyumayı da bırakmamışlardı. Ama Isabel'in babası, güzel ve varlıklı kızının artık basit imkanlara ve bazı eski kabile kavramlarına sahip bir Navajo'ya yasal olarak bağlı olmadığını bildiği için muhtemelen geceleri daha rahat uyuyordu.

Ve Clay'in Isabel'le evlenmeden önce bir oğlu olması onu pek de heyecanlandırmamıştı. Gabe, Navajo Nation'da Clay'in ailesi ve geniş ailesiyle birlikte yaşıyordu ama hâlâ Clay'in hayatının bir parçasıydı ve Isabel'in ailesinin bu geçmişten pek memnun olmadığını biliyordu.

Nate Jensen yıllar önce Los Angeles'ta Clay ile çalışmıştı, Nate babasının veterinerlik işini devralmadan çok önce Virgin River yakınlarında. Nate'in Clay'i arayıp iyi bir veteriner teknisyeni tavsiye edip edemeyeceğini sorması mantıklıydı; Nate'in teknisyeni önce Nate'in babası, sonra da kendisi için çalıştıktan sonra emekli olmuştu.

Clay, "Aklıma çok sayıda mükemmel insan geliyor," diye cevap verdi. "Ama ben bir değişiklik arıyorum ve o tarafta bir ailem var. Beni düşünme şansınız var mı?"

Nate bunun üzerine atladı; Clay çok aranan bir teknisyendi ve aynı zamanda nalbant olarak da çalışabiliyordu. Ve işte buradaydılar.

"Evde çay ve limonata var," dedi Nate. "Boşaltmanıza yardım edebilir miyim?"

Clay, "Sanırım şimdilik her şeyi karavanda bırakacağım," dedi. "Teknisyenin geceleme odasını kullanmamın bir sakıncası olmadığına emin misin?"

"İstediğiniz sürece sizindir. Elbette başka seçenekler de var. Evi ben ve Annie ile paylaşabilirsin - sadece ikimiz varız ve çok fazla oda var. Eğer kendin için daha büyük bir yer istiyorsan, sana ev bulmada yardımcı olabiliriz. Her şey sana bağlı, dostum. Burada olduğun için çok mutluyum."

Clay içtenlikle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Nathaniel. Teknisyenin odası iyi olacak. Hadi şu limonatayı test edelim ve etrafa bakalım."

"Bu akşam bizimle yemek yer misin Clay?" diye sordu.

"Bu bir ayrıcalık olur. Sizinle evlenmek isteyecek bir kadın hayal bile edemiyorum, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Annie sizi uçuracak. O inanılmaz."

Clay otuz dört yaşındaydı ve efsanevi Navajo erkekleri tarafından yetiştirilmişti; şefler, yaşlılar, İkinci Dünya Savaşı Kod Konuşmacıları, mistikler ve savaşçılardan oluşan uzun bir geçmişleri vardı. Onlar doğa bilimci ve spiritüalistlerdi. Babası ve amcaları büyürken anlattıkları masallar ve öğretileriyle ona çok şey katmışlardı ama sonunda bazı derslerinin değerini anlamıştı. Birden fazla kez onu kurtarmaya gelmişler, hayatını değiştirmesine yardım etmek için bir araya gelmişlerdi, Clay sırf bu yüzden bile onlara saygı ve minnet borçluydu.

Flagstaff çevresindeki dağlarda ve kanyonlarda, Navajo Ulusu'ndaki büyük bir aile çiftliğinde büyüdü. Rezervasyon çevresinde çok fazla yoksulluk vardı, ama bazı aileler iyi iş çıkardı. Navajolar kumarhaneler kurmadılar ama muhteşem topraklar bakımından zengindiler. Tahoma ailesi çoğu aileye kıyasla varlıklı bir aileydi. Basit yaşadılar, sonra tasarruf ettiler, yatırım yaptılar, genişlediler, inşa ettiler ve sahip olduklarının değerini artırdılar. Varlıklı sayılmazlardı ama Clay ve kız kardeşi güzel, konforlu bir evde büyüdüler.

Teyzeler, amcalar ve kuzenlerden oluşan bir aile topluluğu.

Clay on altı yaşındayken bir kız arkadaşı vardı. Bir futbol maçında tanıştığı genç bir kızdı ve birbirlerine aşık oldular,

Ama ailesinin baskısıyla ondan ayrılmış. Birkaç ay sonra onu geri kazanmak için umutsuz bir girişimde bulundu ve onu hamile buldu. Kadın inkar etse de, babası olduğunu biliyordu ve çocuk bir erkekten başka bir şey değildi.

Utanç verici haberi ailesine ve amcalarına vermekten başka çaresi yoktu. Onlar da tabii ki kızın evine gittiler.

Aile. Aile, Clay'in kızlarının durumuyla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etti; Clay'in kızını bir başka aileye evlatlık vermeyi ayarlamışlardı.

Yerli toplumla hiçbir bağı olmayan çok rahat bir Arizona ailesiydi.

Tahoma ailesine kabile aracılığıyla hukuki yardım sağlanabiliyordu ve dünya üzerinde hiçbir kabile kendilerinden birini kolayca bırakırlar. Clay'den olduğu ortaya çıkarsa Tahomaların bu bebeği ellerinde tutmak için ne kadar ileri gidecekleri belli olunca, kızın ailesi pes etti. Yasalar vardı.

Amerikan yerlilerini, ailelerinin isteği dışında evlat edinilmekten korumak. Clay'in, aralarındaki ilişkiyi kimsenin inkâr edemeyeceği kadar kendisine benzeyen oğlu Gabe, ailenin yanına getirildi.

Clay, Navajo Ulusunda yaşarken Gabe'i büyüttü ve kariyerini geliştirmek için Los Angeles'a taşındığında bile oğlunu mümkün olduğunca sık ziyaret ediyor ve onunla konuşmaya devam ediyordu neredeyse her gün. Ama asıl istediği oğlunun yanında, yakınında olmasıydı. Isabel'den boşandığına ve onun hoşgörüsüz ailesi artık hayatında bir rol oynamadığına göre, belki de Gabe'i buraya, yanına taşımayı düşünebilirdi. Clay'in kız kardeşi Ursula uzun zaman önce Gabe'i yanına almayı teklif etmişti ama Clay'in babası kendi çocuklarıyla ilgilenmesi konusunda ısrar etmiş, Gabe'in Flagstaff'ta Tahoma ailesi. Ama belki Clay onu şimdi buraya getirebilirdi... belki sonunda gerçek bir baba oğul olabilirlerdi.

Tıpkı Clay'in çocukluğunda atlarla iç içe olması gibi, Gabe de ahırda atlarla iç içe olmaktan faydalanabilirdi.

Clay atlarla erken yaşta bağ kurmuştu; onları anlıyor gibiydi ve onlar da onu anlıyordu. Bu da at endüstrisine gireceğini hissediyordu ama işe orada başlamadı. Clay eğitime Northern Arizona Üniversitesi'nde işletme okuyarak başladı. Sınıf arkadaşları ona neden Amerikan Yerlileri Çalışmaları'na kaydolmadığını sormuş. O da "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ben bir Tahoma'yım, Amerikan Yerlileri Çalışmaları'nda büyüdüm."

Bir süre sonra

Birkaç yıllık üniversite eğitiminin ardından babasından ve amcalarından öğrendiği becerilerle nalbant olarak çalışmaya başladı. Rodeolarda, ahırlarda, çiftliklerde çalıştı ve sonunda resmi olarak

Nalbant ve veteriner teknisyeni olarak eğitim aldı ve orada burada şehir dışı işler yaptı. Yol boyunca gerçekten zor dönemler geçirmiş ama yirmi sekiz yaşına geldiğinde Güney Kaliforniya'daki bir yarış atı yetiştiricisinden iyi bir iş teklifi aldı. Ahırını yönetecek ve birkaç kişi onun gözetimi altında çalışacaktı. Gabe'i ve ailesini geride bırakmak zordu ama bu çok iyi bir fırsattı ve uzun süre orada kalacağını ve sonunda oğlunu da yanına alabileceğini düşünüyordu.

Ama sonra yetiştiricinin kızı Isabel'e aşık oldu. Ve gerisi tarih oldu.

Nispeten küçük operasyonu için bir veteriner teknisyeni ve asistan arayan Nathaniel'den gelen telefon sürpriz oldu ama olmamalıydı. Nathaniel Jensen her zaman büyük bir at kliniğine sahip olmayı ve işletmeyi, yarışma ve yarışlar için at yetiştirmeyi arzulamıştı. Babasının büyük hayvan muayenehanesi, atlar da dahil olmak üzere yerel çiftlik hayvanlarına bakım sağlamak için kurulmuştu ve babası emekli olduğunda muayenehane Nathaniel'in olmuştu.

Doğru yardımla hem yetiştiricilik hem de veterinerlik hizmeti verebiliyordu. Genişliyordu, haftalar içinde tamamlanacak ikinci bir ahır inşa ediyordu. Nate'in nişanlısı Annie, ata binmeyi öğretebilen başarılı bir biniciydi ve Nate de

yetenekli veteriner. Konum biraz alışılmışın dışında olabilir ve çoğunlukla çiftçilere ve çiftlik sahiplerine hizmet veriyordu. Topraktan geçiniyordu ama Nathaniel'in yarış ve gösteri endüstrilerinde önemli bir etki yaratmaması için hiçbir neden yoktu.

Clay sürekli aranılıyordu. İş teklifleri ve yardım talepleri. Sahipler, yetiştiriciler ve veterinerler onu istiyordu ve Nate'in ona ödediği maaşı utandıracak maaşlar teklif ediliyordu. Teknik becerilerinin yanı sıra, istismar etmemeye özen gösterdiği bir söylenti vardı.

binlerce kiloluk canavarlarla iletişim kurdu. O onların zihinlerini okuyordu, onlar da onunkileri. Bir at fısıldayıcısı olduğunu.

Belki öyleydi, belki de değildi. Atlar konusunda şanslıydı ama onları asla aceleye getirmez ya da hafife almazdı ve onlar da bunu takdir ederdi. Nathaniel'in teklifini tereddüt etmeden kabul etmesinin üç nedeni vardı.

Clay'in kız kardeşi bölgede yaşıyordu-Ursula Toopeek yakınlardaki Grace Valley'de polis şefiyle evliydi. Clay Ursula, Tom ve onların beş çocuğuna yakındı. Sebep iki- Clay, Nathaniel'in yeteneklerine ve ahlak anlayışına saygı duyuyor ve veterinerin bu genişletilmiş girişimde başarılı olacağını düşünüyordu. Ayrıca Nate potansiyel başarısını Clay'in sahip olabileceği herhangi bir mistik yeteneğe bağlamıyordu.

Ve üç, Isabel'den ayrılma zamanı gelmişti.

Clay, Nate'i yıllardır tanıyordu ama daha önce Kuzey Kaliforniya'daki ahırına ve muayenehanesine hiç gitmemişti. Grace Valley'deki kız kardeşini birçok kez ziyaret ettiği için bölgeye biraz aşinaydı. Limonata bardakları taşıyordu,

Nate ve Clay yerleşkeyi gezdiler. Clay etkilenmişti; inşa edilmekte olan yeni ahır çok güzel olacaktı.

Harika. Orijinal ahırdaki veteriner teknisyeni odası küçük ama yeterliydi ve ara sıra hasta bir hayvanın bulunduğu ve birinin ahırda uyuması gerektiği geceler için inşa edilmişti.

Küçük bir banyosu ve duşu olan tek bir oda, bar büyüklüğünde bir buzdolabı

ve birkaç küçük mutfak dolabı. Yatak inşa edildi

Murphy yatağı gibi dolapları, çekmeceleri ve rafları olan bir duvar ünitesine dönüştürülmüştü. Bunun karşısında, tek pencerenin altında bir büro daha vardı. Yakın zamanda emekli olan teknisyen Virginia, çayını ısıtmak ya da patlamış mısırını patlatmak için bir mikrodalga fırın ve ocak eklemiş ve her ikisini de cömertçe geride bırakmıştı.

Ahırda endüstriyel boyutta bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi seti vardı, ancak Clay seti evde kullanmaya davet edildi, böylece çamaşırlarını hayvan dışkısı ve kanla karıştırmazdı. Clay güldü. "Sanki kıyafetlerimde bunlardan bolca olmayacakmış gibi."

"Yine de," dedi Nate. "Belki de psikolojiktir. Clay, ben Korkarım ahırda uzun süre mutlu olamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu kara kaşlarını kaldırarak. "Çok küçük. Hiçbir konfor yok. Televizyon ya da DVD yok.

oyuncu. Uzun vadeli bir şey değil. Ve seni istemiyorum Sıkıştığınız için istifa ediyorsunuz. Seçeneklerimiz var," dedi Nate. "Eğer bizimle evde kalmak istemiyorsan, her zaman bir karavan getirebiliriz. Burada park etmek için bir sürü arazi var. Ya da yeni ahır birkaç hafta içinde bittiğinde bir duvarı yıkıp odayı genişletebilir."

Clay kıkırdadı. "Evim yeterince süslü olmadığı için istifamı vermeden önce bunu düşüneceğim." O hatırlayarak biraz daha güldü. "Rodeoyu takip ettiğim zamanlarda nasıl yaşadığımı tahmin bile edemezsin ve bazı açılardan hiç olmadığım kadar mutluydum."

"O zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

Doğru, diye düşündü Clay. Çünkü bir noktada insanın kökleri olmasa bile istikrarı olmalıydı. Isabel'in büyük evinde yaşamıştı, Juanita adında bir kadın ve kızı tarafından günlük olarak yemek ve temizlik yapılıyordu. Güzel bir evdi ama orada hiç rahat edememişti. Çok fazla Ev günlük yaşamdan çok eğlence için tasarlanmıştı. Isabel'in at işinde ve ötesinde birçok varlıklı ve nüfuzlu tanıdığı vardı.

İlk tanışmalarından bu yana altı yıl geçmişti. Beş yıl önce onun yanına taşınmış, dört yıl önce onunla evlenmiş, iki yıl önce boşanmayı kabul etmiş ve bir buçuk yıl önce boşanma kesinleştiğinde, ailesinin arazisinin diğer tarafında küçük bir kulübe kiralamıştı. Ama sık sık Isabel'in büyük evine, yatağına davet ediliyordu. Hatta bazen onun kulübesine bile gitmeye cesaret ediyordu. Görünüşe göre çok fazla

Evliliğin yürümesi onlar için zordu ama aralarında yadsınamaz bir kimya vardı. Clay'in bunu durdurabilmesinin tek yolu yüzlerce kilometre kuzeye taşınmaktı.

Yeni inşaattan çıktılar ve ağla doğru yürüdüler. "Ahır iyi olacak, Nathaniel," dedi Clay. "Sadece alışmama izin ver, sonra belki etrafa bakarım. Bu arada, bir düz ekran getirdim ve iPod'um var. Gitar ve flüt de var...."

"Nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin yeter," dedi. "Hey, işte Annie." Ağıl boyunca ilerleyerek asıl ahırın yanındaki uzun boylu kadına doğru yürüdü. Kadın bir atı fırçalıyordu. yakışıklı Thoroughbred.

Clay de onu takip etti. Nathaniel bir kolunu onun beline dolayıp yanağına kısa bir öpücük kondururken Clay takdirle, belki de kıskançlıkla gülümsedi. Bütün bu süre boyunca Nathaniel'in omzunun üzerinden Clay'e bakıyordu, gülümsemesi anlıktı ve gözleri ıslı ıslıydı. Fırçayı sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı. "Sen Clay olmalısın." dediğinde öpüşme henüz bitmemişti. Sonunda! Tanıştığımıza çok sevindim sen."

Çok güzel, diye düşündü. Dünyevi bir güzelliği vardı; uzun bacaklı ve inceydi, çizmelerinin içinde uzun boyluydu ve

Parlak koyu kırmızı saçları, parlak yeşil gözleri ve pembe, çilli bir teni vardı. Clay'in elini tuttuğunda gülümsemesi de eli gibi güçlüydü. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Clay. "Onunla evlenmeyi kabul etmeni nasıl sağladı?"

Şakayı ısırmak yerine kıkırdadı ve şöyle dedi: "Buraya gelmen için çok heyecanlıydık. Nate Bana birlikte yaşadığınız bazı deneyimler hakkında hikayeler anlatıyorsun. Anladığım kadarıyla Atlarla biraz konuşursanız, görgü kuralları konusunda ders alabilecek bir çiftim var."

Clay başını hafifçe geriye eğerek gülümsedi, sessiz ve hoşgörülüydü.

"Merak etmeyin," dedi. "Bu yeteneğinizin reklamını yapmak istemediğinizi duydum."

"Eğer buna güvenebilseydim, güvenebilirdim. Bazı hayvanlar diğerlerinden daha özeldir. Beklentileri yıkmak istemem. Başka becerilerim de var."

"Bana da söylendiği gibi. Dijital teşhis ekipmanlarıyla birlikte sektördeki en iyi nalbant. yürüyüş, hizalama ve spor performansının incelenmesi. Bir gösteri için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerine sırtışı genişledi. "Bu ONTRACKEQUINE yazılımı. Size göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Ama ben diğer beceriyi duymak istiyorum." "Fısıldama" derken sesini alçalttı.

Başını öne eğdi. "Bahçeyle uğraşır mısın?" diye sordu.

"O bir çiftçinin kızı. Her şeyi yetiştirebilir."

Nathaniel onun yerine cevap verdi.

Clay Annie'ye odaklandı. "Bitkilerle konuşuyor musun?" Annie başını sallayınca sordu: "Peki onlar da uzun ve sağlıklı olarak karşılık veriyorlar mı? Sağlamlaşarak mı?"

"Bazen. Onlara soluduğunuz oksijenden kaynaklandığını duymuştum" dedi.

Başını iki yana salladı. "Oksijenden daha fazla karbondioksit yayıyorsunuz. Belki sesinizin tonundan ya da niyetinizden ya da hipnozdan kaynaklanıyor olabilir," dedi omuz silkerek. "Bu her neyse, güneş toprağı ilk ısıttığından beri işe yarıyor. Bazen sorgulamak yerine kabullenmek daha iyidir. Ve hiçbir şeyin garantisi olmadığını da kabul etmek."

Biraz daha yaklaştı. "Ama bazen işe yarayan bu büyüğü şeyin reklamını yapmayacağıma söz veririm, bana biraz anlatır mısın? Bazı deneyimlerinizden? Arkadaştan arkadaşına?"

"Evet, Annie. Sana eğitim hikâyeleri anlatacağım, yeter ki sen at ve benim ne yaptığımızı kimsenin bilmediğini hatırlayacağına söz ver.

ya da at oyalanmayı bırakıp programa uymaya karar verirse."

"Söz veriyorum," dedi gülerek. "Arabaya binsem iyi olacak. Annie, "Duş al," dedi. "Bir buçuk saat içinde akşam yemeğini hazırlayacağım. Bu arada bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben çantamı alayım. Nathaniel bana kamyonu ve karavanı nereye park edeceğimi gösterir ve belki akşam yemeğinden önce kendi duşumu alırım."

Clay, Nathaniel'in teknisyenin kamarasındaki olanakların yetersizliği konusunda endişelendiğini düşündü. En büyük sorunu

evi kontrol ederken söyleyebileceğim şey yataktı. Normal büyüklükte bir çift kişilik yatak için uzun bacaklı bir adamdı. Duş başlığı da biraz alçaktı. Ama kamyonunda ya da karavanında uyuduğu, kamp yaptığı, ödünç karyola ya da kanepede aldığı, bir ahırda yuva yaptığı zamanlar olmuştu. Isabel'in büyük evinin en iyi yanı, içinde olmadığı zaman bile iyi olan ekstra uzun kral boy platform yatağıydı.

Boşanmada bir anlaşma olmamıştı; adam kadının hiçbir şeyini istememişti ve kadın

Bu kadar kişisel serveti varken bir nalbanttan para istemesi. Evlilik sözleşmesi yapmamış olmaları, evlilikte ve boşanmada ona güvenmiş olması ilginçti. Kısa bir süre bunun için ona teşekkür etmeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Clay için güven paradan daha değerliydi. Ama o Yatağı istemediği için pişman oldu. İyi bir yataktı. Zemin gibi sert, asfalt gibi sert değil, ama Dünya gibi küçük. Geniş. Cömert. Uzun.

Clay spor çantasından temiz bir kot pantolon ve yeni bir kot gömlek çıkardı. Botlarını fırçaladı ve uzun, nemli saçlarını atkuyruğu şeklinde geriye taradı. Bronz teni, yüksek elmacık kemikleri ve uzun, ipeksi siyah atkuyruğuyla

Amerikan yerlileri gibi davranmasına gerek yoktu ama kovboy şapkasında bir kartal tüyü vardı. Şapkaları ölesiye yıprandığında ve yenilerini aldığında bile tüyü değiştirirdi. Bir kartal tüyü bulmak iyi mojo.

Bir motor sesi ve uzaktan gelen bir köpek havlaması duydu. Tabii ki ilk düşüncesi bunun bir

Hasta. Şapkayı kafasına geçirdi ve ahırın çift kapısına yanaşan eski bir Ford pikap görmek için tam zamanında ahırdan çıktı. İçi saman ve yem doluydu. O izlerken, siyah saçlı ve bronz tenli genç bir kadın enerjik bir şekilde kamyonetten atladı, arkaya doğru koştu, ağır iş eldivenleri giydi, kamyonetin bagaj kapağını indirdi ve elli kiloluk bir balyayı kaptı. Kısa boylu ve ince yapıydı, belki 1.80 boyunda ve yüz on beş kiloydu ama balyayı kamyonetten çekip aldı ve ahıra taşıdı.

Clay yeni odasına geri döndü ve çantasından bir çift iş eldiveni aldı. Döndüğünde kamyonetinin arkasında ona katıldı.

Onu gördüğünde olduğu yerde durdu. Şaşırmaktan da öte görünüyordu, mavi gözleri şokla irileşmişti. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi. "Nate yeni bir eli olduğundan bahsetmemiştin," dedi iş eldivenlerine bakarak.

"Ben Clay," dedi kendini tanıtarak. "Sana yardım edeyim."

"Buldum," dedi ve onu geçip kamyona doğru ilerledi. Bagaj kapağının üzerine çıktı ve başka bir balyayı kendisine doğru çekti.

Clay onun kovulmasını görmezden geldi ama onun ağır balyayı kaldırıp ahıra doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi.

Üzerinde bir kot ceket vardı ve bahse girerdi ki ceketin altında diğer kadınların uğruna cinayet işleyeceği omuzlar ve silahlar vardı. Kot pantolonun içindeki o daracık yuvarlak popo da oldukça tatlıydı. Ama çocuk kovboy çizmeleriyle bile bir buçuk metreyi bulmuyordu. Ufacıktı. Sıkı. Young.

İki balya aldı ve onu ahıra kadar takip etti. Arkasını döndüğünde şaşkınlıkla sıçradı. ve onu her iki elinde elli kiloluk balyalarla arkasında dururken buldu. Bir an için kelimeleri bulmakta zorlanır gibi oldu ve sonunda "Teşekkürler ama ben halledebilirim" demekle yetindi.

"Ben de," dedi. "Yem dağıtımını her zaman sen mi yapıyorsun?"

"Pazartesi ve Perşembe günleri," dedi, bakışlarını indirdi ve hızla onun etrafından dolaşarak kamyonu geri döndü.

Kadın

başka bir balyanın peşinden uzandı ve arkada sadece birkaç yem torbası bıraktı.

Onu takip etti. "Bir adın var mı?" diye açıkça sordu.

"Lilly," dedi, kamyonun kasasından balyayı kendisine doğru çekerek. "Yazhi," diye homurdanarak ekledi.

"Sen Hopi misin?" diye sordu. Kaşları kalktı. "Mavi gözlü bir Hopi mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. Mavi olmalıydı- Daha fazla mavi göz elde etmek için her iki tarafın DNA'sında da göz varmış. Lilly'nin babası bilinmiyordu ama annesinin her zaman kendisinin yüzde yüz yerli olduğuna inandığı söylenmişti. "Yaklaşık yarısı, evet," dedi sonunda balyayı kaldırırken. "Sen nerelisin?"

"Flagstaff," diye yanıtladı.

"Navajo mu?" diye sordu.

Tembelce gülümsedi. "Evet, hanımefendi." "Biz tarihi düşmanlarız."

Coşkuyla gülümsedi. "Bunu atlattım," dedi. "Hâlâ kızgın mısın?"

Gözlerini devirdi ve balyasını taşıyarak arkasını döndü. Küçük Kızılderili kız oynamak istemiyordu. Bir kez daha omuzlarındaki gerginliği, kot pantolonun altındaki sıkı kasları fark etmekten kendini alamadı. "Ben bu tür şeylere dikkat etmem,"

Ahıra girerken şöyle dedi.

Clay kıkırdadı. Son iki yem torbasını aldı, üst üste koydu ve bir omzuna atarak onu takip etti. Ona yetiştiğinde, "Yemi nereye istiyorsun?" diye sordu.

"Yem odası, samanlarla birlikte. Buraya ne zaman başladın?" "Aslında bugün. Uzun zamandır mı yem dağıtıyorsun?"

"Yarı zamanlı, birkaç yıl. Büyükbabam için yapıyorum. Yem işinin sahibi. Yaşlı bir Hopi'li ve işinin aile dışında kalmasından hoşlanmıyor. Sorun şu ki, aileden pek kimse yok."

Clay tüm bunları, halkı ve ailesi hakkındaki şeyleri anlıyordu. Öncelikle, çoğu insan kendilerinden bahsedildiğinde kabile isimlerini tercih ederdi ve aile her şeydi; ırk, kabile ve aile dışındakilere güvenmekte yavaş davranırlardı.

"Benim ailemde de birkaç yaşlı dede var," dedi anlayışla. "Ona yardım etmekte iyisin."

"Eğer yapmasaydım, bunun sonunu asla duyamazdım."

Onun yüzünde hoş şeyler fark etmeye başladı. Saçlarını sık ve modern bir şekilde kestirmişti, arkası kısa ve çenesi boyunca uzundu. Kaşları güzelce şekillendirilmişti.

Mavi gözleri parlıyordu ve dudakları parlaktı. Makyaj yapmamıştı ve teni bronzlaşmış yağ gibi görünüyordu.

Yumuşak

ve şefkatli. Çok güzeldi. En fazla yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu.

"Peki Salı ve Cuma günleri yem dağıtmadığın zamanlar?" diye sordu. "O zaman ne yapıyorsun?"

"Pazartesi ve Perşembe günleri," diye düzeltti. "Dikkatinizi verin. Yem dükkanında çalışıyorum."

"Yem mi paketliyorsun?" diye sordu, kaşlarını merakla kaldırarak.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Muhasebe işlerini ben yapıyorum. Borç ve alacak hesapları."

"Ah. Evli misin?"

"Dinle-"

"Lilly! Nasıl gidiyor?" Nate evden yaklaşırken bağırdı, peşinde üç tane koşturan border collie vardı. "Geldiğini duymadım. Yeni asistanım Clay'le tanışmışsın."

"Asistan mı?" diye sordu.

Nate, "Tekniker, nalbant, tüm at işlerinin ustası," diye açıkladı. "Biz işleri yoluna koyarken Clay pek çok rolde görev alabilir."

"Virginia gerçekten gitti mi? Gitti mi?" Lilly sordu.

"Clay yola çıktıktan sonra tehditlerini yerine getirdi ve emekli oldu. Kocası ve torunlarıyla daha fazla vakit geçirecek. Atçılık operasyonuna çok fazla yeni gereksinim ekleyeceğim ve o bunu gerçekten istemiyordu. Clay'i uzun zamandır tanıyorum. At endüstrisinde iyi bir ünü vardır. Yıllar önce Los Angeles County'de birlikte çalışmıştık."

"Onu daha birkaç gün önce gördüm. Son gününe bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Aslında aylar süreceğini sanıyordum," dedi Lilly.

"Biz de öyle, Virginia ve ben. Ama Clay'i birkaç gün içinde Los Angeles'tan buraya getirecek kadar şanslıydım. En kısa sürede

İşe evet diyen Virginia, 'Tanrıya şükür' dedi ve eve doğru yola çıktı. Clay'in ihtiyacı olursa yardım etmek ya da iş eğitimi vermek için geri gelmeyi teklif etti ama biraz kendi başına kalmaya hazırdı. En azından birkaç yıldır emeklilikten bahsediyordu ama Annie'yi bulana kadar beni arazide yalnız bırakmadı. Evin düzenini bozacağımı düşünüyordu. pratik." Nate sessiz bir kahkaha atarak başını salladı.

"Onu özleyeceksin," dedi Lilly.

"Onu özlersem nerede bulacağımı biliyorum, sen de biliyorsun! Bir ara ona uğrayın. Klinik için düzenli kurabiye sözü veriyor."

"Bunu yapacağım. Bunu bir noktaya getireceğim. Vitamin takviyelerini getireyim," dedi ve kamyonun kasasından çok büyük bir plastik kavanoz çıkardı. Kavanozu Nate'e uzattı ve ardından beslemeyi imzalaması için panosunu kabinden aldı.

"Birkaç gün içinde bir at teslim alacağım, Lilly. Bir Arap atı. Biniş ve eğitim için geliyor, ancak sahibinin attan daha fazla eğitime ihtiyacı olacağını düşünüyorum. Bir sonraki siparişim için yemi arttır lütfen. Ve büyükbabana selamımı söyle."

"Kesinlikle. Sonra görüşürüz," dedi ve yola çıkmak üzere kamyonetine atladı.

Kamyon yoldan çekildiğinde Clay, "Buraya her zaman bu kadar hızlı girip çıkar mı?" diye sordu.

"Oldukça verimlidir. Her zaman programa uyuyor. Büyükbabası Yaz ona güveniyor. Aileden başka kimse var mı bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bu işte çalışan diğer tek Yahzi Lilly."

"Yeni bir at mı geliyor?" Clay sordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Son dakika anlaşması," dedi Nathaniel. "Atlar hakkında fazla bir şey bilmeyen ama talihsiz bir şekilde fazla parası olan bir kadın kendine iyi bir soydan pahalı bir Arap atı almış, onu hayatta tutacak kadarını öğrenmiş ama yanına yaklaşıyor. Seyisi ona zar zor yular takabiliyor ve onu eyerlemek söz konusu bile değil. Eğer onu römorka bindirebilirlerse, ahır sahibi onu buraya getirecek ve biz de onunla çalışabileceğiz. Sahibi ona binmek istiyor, ancak bu işe yaramazsa daha nazik bir atla değiştirmek için onu satıyor. Atın kusurlu olduğunu düşünüyor."

Clay kaşlarını kaldırdı. "Gelding mi?"

"Oh, hayır," dedi Nate gülerek. "Ulusal şampiyon Magnum Psyche soyundan gelen iki yaşındaki damızlık tay. l Ona bir baksaydınız, pek çok insan için çok fazla at olurdu."

"Kendine genç bir aygır mı almış?" Clay sordu, sonra ısıklık çaldı.

Nate elini Clay'in omzuna vurdu. "Burada olduğun için mutlu olduğumu söylemiş miydin?"

"Bavulumu açmadım ve benim için özel bir projen var," dedi memnuniyetini gizlemeye çalışarak.

Nathaniel sırtıttı. "Beni kandıramazsın. Sen biraz Sıkılmaktan korkuyordunuz ve şimdi zor bir at geldiği için rahatladınız. Yüzünden okunuyor. Hadi ama Annie rosto yaptı. Ölüp cennete gittiğini sanacaksın."

İki

Lilly, Jensen ahırından uzaklaşırken biraz sarsılmıştı. Yeni asistan çok güzeldi ve tamamen onunla flört ediyordu. İki tane 50'lik taşımak zorunda değildi. Yem odasına her seferinde yarım kiloluk yem çuvalları! Sanki bu onun hayatını yaşamaya değer kılacakmış gibi, gücüyle, şişkin kollarıyla onu etkilemeye çalışan bir gösteriş budalası.

Eğer onu kızdırmak istiyorsa birkaç sürprizle karşılaşacaktı. Her şeyden önce, birçok yerli erkeğin etrafında büyümüş ve hepsini çözmüştü. Birçoğu ergenlik çağında karşılaştıkları ayrımcılıktan kaynaklanan özgüven sorunları geliştirmişti ve görünüşe göre kendilerini daha iyi hissetmelerinin en iyi yolunun bir kızı tavlama olduğunu düşünüyorlardı. Bu onları gaza getirir, testosteronlarının akmasını sağlar ve özgüvenlerini artırır. Eh, o da kandırılmış, zalimce terk edilmiş ve hayatta kalmıştı; bir daha oraya gitmeyecekti!

Ve çoğu, en azından onun tanıdıkları, tüm kararları verme konusunda eski moda fikirlere sahipti. Bu fikirler Aşağı baktıklarında ve erkek olduklarını fark ettiklerinde baskın rolü üstlendiler. Lilly'nin üzerinde yeterince işleri yönetmeyi seven bir dedesi vardı. Diğer yerli erkeklerden uzak durmasının birçok nedeninden biri de buydu. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi ve tek başına bir kadın olmaktan hiç korkmuyordu. Aslında, bundan oldukça hoşlanıyordu.

Bir de Hopi/Navajo meselesi vardı; kabile gelenekleri ve görenekleri. Bunların çoğu onun içine işlemişti.

Büyükbabası bunun peşini hiç bırakmadı. Yerli halkla olan bağıni hiçbir zaman inkar etmeye çalışmadı ama Uzun bir süre tüm bunlardan biraz uzaklaşmak istedi. Sürekli olarak eski kabilelere ait şeylerle iç içe olmadan da gururlu bir Hopi kadını olabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa o da Fransız, Alman, Polonyalı ve İrlandalıydı - ya da annesi büyükbabasına öyle söylemişti. Lilly'nin babasının adını hiç vermemiştir ama kökenini biliyordu.

Lilly doğduğunda henüz ergenlik çağında olan annesi, onu büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülmesi için terk etmişti. Kaçıp gitmişti ama kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Hopi bölgesinden arkadaşları Lilly'nin annesinin öldüğünü duymuşlardı ama ellerinde ne bir kanıt ne de bir bilgi vardı.

detaylar. Ama Lilly ve büyükannesi ve büyükbabası ondan bir daha haber alamadılar ve ikisi de onu bulmaya çalışmadılar.

onun hakkında daha fazla bilgi.

Büyükbabası güçlü, zorlu bir adamdı. Büyükannesi hayattayken, ona sanki bir kadınmış gibi davranırdı.

Som altından yapılmıştı ama büyükannesi yine de tüm kararları onun vermesine izin veriyordu. Lilly de o eski dünya kabile ilişkilerinden birini aramıyordu - nadiren de olsa biriyle çıktığında bej ırkına bağlı kalmasının nedenlerinden biri de buydu.

Yerli erkeklerden uzak durdu.

Bir zamanlar bir Navajo'ya aşık olmuştu. O on üç yaşında bir çocuktı ve adam on sekiz yaşındaydı. Adam onun sahip olduğu her düğmeye basmıştı - o kadar güçlü bir cazibesi vardı ki onunla birlikte olmak için büyükbabasına meydan okumuştı. Ama baş edebileceğinden çok daha fazlasını elde etmişti. Ve onların

ilişkisi trajik bir şekilde sona erdiğinde, onun gibi bir başkası tarafından asla baştan çıkarılmayacağına yemin etti. Asla.

Clay'in aniden ortaya çıkmasının onu sarsmasının nedeni de buydu kuşkusuz. En azından yakışıklılık açısından, uzun zaman önce onu harap eden o çocukla eşitti. Hayır, eşit değildi. Clay o güne kadar gördüğü en güzel adam olabilirdi. Kocaman, Güçlü, Egzotik.

Lilly, yem deposuna geri dönmek için kamyoneti bir başka virajdan daha geçirirken

Bir şey dikkatini çekti; bakımsız dikenli tel çitin diğer tarafındaki çimlerin üzerinde siyah bir tümsek. Yerde yatan bir at. Alışılmadık bir manzara değildi ama Lilly yavaşladı. Yaklaştıkça

Bu işte bir terslik olduğunu hissetti. Sonra atın yerde debelendiğini gördü.

Lilly ve büyükannesi ve büyükbabası Hopi rezervasyonunda yaşarken, komşularının atlarının etrafında çok fazla bulunmuş ve genç bir kız olarak çok fazla binicilik yapmıştı. Ama Lilly ve büyükbabası on üç yaşındayken Kaliforniya'ya taşındıklarından beri, Lilly yem yiyen hayvanlardan çok yemle haşır neşir olmuştu. Büyükbabası yem ve tahıl işini satın almıştı ama hiç çiftlik hayvanı beslemiyordu.

Artık nadiren ve sadece son birkaç yıldır ata biniyordu ama yine de atlar hakkında çok şey hatırlıyordu.

Omuza çekildi ve atı izledi. Kısarak aniden sarsıldı, biraz yuvarlandı, sonra ayağa kalktı ve gerinmeye çalıştı, dudağını kıvırdı ve ön toynaklarıyla yeri eşeledi ve arka toynaklarıyla tekmeledi. Sonra tekrar aşağı indi.

Kahretsin, diye düşündü Lilly. O at hastaydı. Hem de çok hasta. Görünürdeki tek ev yolun ters tarafındaydı ama Belki oradaki biri onu bu meranın, bu atın sahiplerine yönlendirebilirdi. Eve gitti ve kapıyı tişörtlü, tıraşsız bir adam açtı. Atın sahibinin adını bilmiyordu ama nereden geldiğini biliyordu. Ona yolun yukarısındaki bir sonraki sapağı ve çeyrek mil ötedeki eski bir çiftlik evi ve ahır  tarif etti. Hızlıca gitti ve orada bulduğı şey onu şaşırttı ve kafasını karıştırdı.

Hemen Dr. Jensen'ın cep telefonunu aradı. "Nathaniel, yolun kenarında hasta bir kısarak buldum ve sahibinin m lk  terk edilmiş. Terk edilmiş gibi görünüyor. Evde kimse yok, tüm mobilyalar gitmiş, birkaç sıska köpek ahır n etrafında takılıyor, yem kutusunun yarısı

tahıl ve yalak boş. At yuvarlanıyor, tekmeliyor, kıvrılıyor, terliyor..."

"Neredesin, Lilly?"

"36 ve Bell Yolu'nun kesiştiği noktada Mercury Geçidi diye bir yer var ama yol işareti yok. Bir komşum beni bu eski çiftlik evine yönlendirdi. At, Bell'in hemen dışında 36'nın yanında yuvarlanıyor."

"Mülkü biliyorum," dedi Nathaniel. "Orası Jerome'ların. Bildiğim kadarıyla sadece bir atları vardı, on iki yaşında siyah bir kısırak. Ama yaklaşık bir yıldır oraya gitmedim... belki de daha uzun süredir."

Aslında, arka çorapları ve alnında bir elması olan çok güzel siyah bir kısıraktı. "Bu o. Çok güzel. Ve kötü bir durumda."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Lilly atın yanına dönmek istiyordu ama ahırda ve dışarıda başka yaralı -at, keçi- olmadığından emin olmak için etrafı hızlıca kontrol etmekten kendini alamadı, inekler ya da tavuklar. Küçük ağıl bakımsız ve gübre doluydu, ahır pislik içindeydi, gübre ve çöpler etrafta çöpler vardı. Ahırda görebildiği kadarıyla at için hiçbir alet yoktu, ne dizgin, ne eyer ne de tımar malzemeleri. Ahırın arkasında, kapısı açık bırakılmış bir tavuk kümesi, yerde birkaç kırık kabuk ve etrafa saçılmış bir sürü tüy buldu. Tavuklar yiyecek olarak mı bırakılmıştı? pumalar, çakallar ve vahşi köpekler?

Yeterince görmüştü. Kamyona atladı ve hızla yol kenarına geri döndü. At tekrar ayağa kalkmış, bacaklarını uzatmış ve dudağını kıvırmıştı. Karın ağrısı çekiyordu, bu çok açıktı. Karnını biraz tekmeledi, başarısız oldu ve sonra tekrar yere yattı,

halsiz ve terlemiş bir şekilde yatmadan önce etrafta yuvarlanıyor. Lilly Çitten atladı ve atın başına diz çöktü, burnunu okşadı ve her şeyin yoluna gireceğini mırıldandı, ancak bu konuda en ufak bir güveni yoktu.

At römorku çeken bir kamyonun görüş alanına girdiğini görene kadar sonsuzluk gibi geldi. Yaklaştığında gördü ki

Nathaniel yeni yardımcısını da yanında getirmişti. Tam kamyonundan inerlerken at Tekrar ayağa kalkmak için mücadele ediyor, aynı hareketleri yapıyor.

"Burada neler oluyor, Lilly?" Nathaniel sordu. O iki elini bir çit direğine dayadı ve çitin üzerinden atladı. Clay at römorkunun arkasına geçip onu açarak rampayı indirirken dikenli telleri kaldırdı.

"Kolik gibi davranıyor, Doktor. Ve sanki bir süredir varmış gibi." "Jerome'ların etrafında kimseyi bulabildin mi?"

"Hayır. Sanki kaçmışlar gibi. Bir tavuk kümesi vardı. ahırın arkasında, kapı açık, kırık yumurtalar ve bir sürü tüy. Sence...?"

"Atı merada, kümesin kapısını açık, köpekleri de kendi başlarının çaresine baksınlar diye mi bıraktılar?" Nathaniel diş etlerine bakmak için atın dudaklarını geri çekti. Bağırsak sesleri için karnını dinledi ve sıkı karnını hissetti, bu hareket onun biraz zıplamasına neden oldu. "Bu tür şeyler Büyük Buhran'dan beri bu kadar çok olmamıştı, ya da babam bana öyle söylüyor. İşsizlik bu kadar yüksek ve para bu kadar sıkıyken, insanlar zor seçimlerle karşı karşıya kalıyor. Bazen çocuklarını ya da hayvanlarını beslemek arasında karar vermek zorunda kalıyorlar. Bazıları mülklerini, ipoteklerini ve hayvanlarını terk edip sadece barınak arıyor."

"Mobilyalarını aldılar," dedi. "Ev Boş. Tahıl ambarı ve yalak da öyle. Sanırım bu mümkün. son yemi de attılar ve bu at için biraz su bıraktılar ve o da karnını mı doyurdu?"

"Her şey mümkün. Birkaç hafta önce nehrin aşağısından gelen bazı insanlar yol kenarında açlıktan ölmüş yedi yaşında bir iğdiş buldular. Atı tanımıyordum. Ona bakmaya gücü yetmeyen biri, kurtarılacağını umarak boş bir otlığa götürüp bırakmış olabilir."

"Onu satamazlar mıydı?" "Bu ekonomide mi? Zor bir durum."

Clay de onlara katıldı, elinde bir yular ve kurşun ip vardı. Nate ilaçları ondan aldı ve "Çantamı getirebilir misin Clay? Ve lütfen 10 cc Banamine hazırla."

"Anladım," dedi.

"Ne yapabilirsin, Nate?" diye sordu ona.

"Ateşini ölçüp hastalıklı olmadığından emin olacağım. Onu bırakmadan önce uyutmak için zehirlemiş olabilirler ama buna şaşırdım. Hayvanlarını geride bırakmaya zorlayan durumlarla karşılaşan çoğu insan En iyisini umuyorum. Eğer ileri derecede koliğimiz varsa, ağrı için biraz Banamine vereceğim, mide tüpü takacağım ve biraz mineral yağ vereceğim, bakalım bu bir şeyleri değiştirecek mi?

birlikte. Eğer bağırsaklarında bir sorun varsa ve ameliyat olması gerekiyorsa... umalım ki bu bir tıkanıklık olsun..."

Lilly dudağını ısırды; anlamıştı. Nathaniel ameliyat yapamaz, at hastayı hastaneye yatıramaz ve ona bakamazdı.

Son kullanma tarihi büyük risk altındayken. O bir yetimdi. Hiçbir veteriner pahalı yardım vakalarını karşılayamazdı.

Clay çanta ve ilaçla geri döndüğünde Lilly yollarından çekildi ve birlikte nasıl çalıştıklarına hayret etti. Clay şu anda flört etmiyordu.

ve veterinerlere yardım ediyordu. Yaklaşık otuz dakika boyunca hayvan tedirgin olmuş, gerinmiş ve tekmelemiştir. Clay ona yular takmıştı ve ipi tutuyordu, böylece hareketlerini bir şekilde kontrol edebiliyor, onu Nathaniel önce muayenesini tamamlayıp sonra da ona Banamine enjekte ederken, bağırsaklarını bükmemesi için onu okşadı ve mümkün olduğunca hareketsiz tuttu. Bu hayvanı neredeyse anında sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Ama mideden pek hoşlanmıyordu. boğazından aşağı akıtılan tüp.

Clay ve Nathaniel'in birlikte çalışması inanılmazdı, sanki bu durumu daha önce yüzlerce kez yaşamışlardı. Kısarak hortuma direnirken, Lilly

Bir şekilde yardım etmek için bir adım öne çıktı ama Clay'in eli ona doğru kalktı. "Hayır, Lilly. Acı çekiyor ve acı çektiğinde

çırpınırken seni tekmeleyebilir. Geri çekilin lütfen," dedi sessizce, sakince.

Mineral yağ verildikten ve hortum çıkarıldıktan sonra at tekrar aşağı inecekmiş gibi hareket etti, ancak Nathaniel Clay'e onu yavaşça ve sessizce yürüterek ayakta tutmaya çalışması talimatını verdi. Yerde yuvarlanmaya devam ederse bağırsaklarının düğümlenme ihtimali artacaktı.

"Onu ahırına götüreceksin mi?" Lilly Nate'e sordu.

"Yakın zamanda değil," dedi Nate. "Belki daha sonra, eğer yağ

tıkanıklığı gidermek için çalışır. Gerçek mi? Bu at şanslı, eğer bir tıkanıklık varsa ve biraz hareket varsa Çünkü onu bu durumda karavana koymak ne benim için ne de onun için iyi olacak - teneke kutuları tekmeleyecek ya da vücudundaki acıyı hafifletmeye çalışırken kendine zarar verecek göbek."

"Onu burada mı bırakacaksın?"

"Muhtemelen öyle, Lilly. Ama şansımız yaver giderse tedavi işe yarayacak ve sabaha kadar rahatlamış bir at bulacağız. Gidebilirsin, Lilly. Clay ve ben buradan sonrasını hallederiz."

"Ama... Ama onu burada yalnız bırakacak mısınız?" diye sordu. "Onu bu halde bırakmayacağız. Ben burada kalacağım.

ne yöne gittiğini görene kadar. Ve eğer daha da kötüleşirse..." Hemen kaskatı kesildi. "Ne?" dedi.

"Bulabildiğimiz bir sahibi yok ve acı çekiyor," dedi Nathaniel. "Daha da kötüleşirse onu uyutacağım."

"Hayır-"

"Ona her türlü şans tanınacak ve mümkün olan her türlü tedavi uygulanacak, Lilly," dedi Clay, alçak sesi yumuşak ve nazikti. Güven verici. "Şansı olan bir atın gitmesine izin vermeyiz."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

"Söz veriyorum," dedi ve başını sertçe salladı. "Evine git. Yeterince şey yaptınız. Ve teşekkür ederim."

Neredeyse korkuyla geri çekildi. "Hayır. Teşekkür ederim," dedi. "Lütfen ona iyi bakın."

"Elbette," dedi Clay. "Endişelenmemeye alış."

Lilly geri çekilirken mırıldandı: "Biri onu nasıl böyle bırakabilir? Onu terk eder...?" Ama Clay ve Nathaniel onu duymadılar; atla uğraşmakla meşguldüler.

Lilly büyükbabası için yem getirdiğinde Herkes Yaz'ı arardı, o da şirketin kamyonlarından birini kullanırdı. Kişisel aracı, mağazanın arka tarafına park ettiği küçük kırmızı bir Jeep'ti. Zamanının çoğunu faturaları yöneterek, malzeme siparişi vererek ve maaş çeklerini keserek geçiriyordu. Haftada iki öğleden sonra Yaz'ın şirket kamyonlarından birini alıyordu ve teslimatlardan sonra her boş döndüğünde onun için çalışan adamlardan biri arkayı yüklüyordu. Küçük ahırlara birkaç sefer yaptı ve at mülkleri. Büyük çiftliklere ve çiftliklere verilen daha büyük siparişler Yaz ve birkaç çalışanı tarafından düz kasa kamyon. Yaz altmış dokuz yaşındaydı ve hâlâ bir boğa kadar güçlüydü. Bazı çiftçiler ve çiftlik sahipleri kendi yemlerini yetiştirirdi; bazıları ise yemlerini alır ve biraz para biriktirirdi.

Lilly teslim alma anahtarlarını ve panoyu Yaz'ın dükkânın arka tarafındaki masasına götürdü. "Hallettim dede," dedi, evrakları ve anahtarları teslim etti. "Bugün benden başka bir şey ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, Lilly. Bilmem gereken bir sorun var mı?" "Doğum gayet iyi geçti. Dr. Jensen Yarın başka bir at daha var, bu yüzden bir dahaki sefere teslimatını artıracam."

"Özel bir koşuya ihtiyacı var mı?"

"Ekstra teslimat istemedi, sadece zam istedi. Yem odasına baktım ve iyi stoklanmış. Ve yanında çalışan yeni bir adam var." Büyükbabası ona uzattığı imzalı teslimat makbuzlarından başını kaldırıp bakmadı bile. "Virginia yeni adam işe başlar başlamaz emekli oldu.

yoldaydı," dedi. Evrak işlerine başını salladı. "Kendine bir asistan tutmuş. İri bir adam. Bir Navajo."

Yaz başını kaldırdı ve torunuyla göz göze geldi. Hafifçe gülümsedi. "Bu bir gerçek mi? Neden buraya geldi?"

Lilly neredeyse kızaracaktı; hiçbir fikri yoktu çünkü ona kendisi hakkında hiçbir şey sormamıştı. Ona sorular sormuştu, genel olarak flört ediyor ve arkadaşça davranıyordu, ama onun hakkında tek bildiği Navajo olduğu ve bir seferde iki balya taşıyabildiği idi. "Onunla gerçekten konuşmadım. Sadece merhaba dedim, hepsi bu."

"Atlarla arası iyi mi?"

"Evet, o... Büyükbaba, eve dönerken yolun kenarında hasta bir at buldum. Muhtemelen kolik. Nathaniel'i aradım ve Clay'le birlikte geldi -yeni adamın adı Clay. Hemen geldiler ama öğrendiğimize göre kısırağın bulunduğu otlığın, evin ve ahırın sahibi olan insanlar buraları boşaltmış ve hayvanlarını açlığa terk etmişler. Nathaniel bu tür olaylarla daha sık karşılaştıklarını söylüyor. ekonomi ve işsizlik yüzünden her zaman bir şeyler oluyor."

Yaz, "Daha önce zor zamanlar geçiren insanlar şimdi daha zor zamanlar geçiriyor" dedi.

"Bazen çocuklarını ve hayvanlarını beslemek arasında seçim yapmak zorunda kaldıklarını söyledi. Ama bazı Kurtarma grupları! Neden bir kurtarma grubunu aramasınlar ki?"

Yaz başını kaldırıp ona baktı, koyu renk gözleri biraz nemlenmiş, alttaki ve köşelerdeki etler buruşmuş ve kırıkmıştı. "Kurtarma grupları bile sınırlarına kadar gerilmiş durumda. Bir de gurur ve utanç var," dedi. Eski masa sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir adam borçlarını bitirmek üzereyken genellikle veda etmez."

"Bunu her kim yaptıysa, hayvanların geride bırakıldığını birilerine bildirecek kadar gururlu olduğunu düşünebilirsiniz." dedi.

"Öyle sanıyorsun," diye kabul etti. "At iyi olacak mı?"

Omuz silkti. "Ben ayrıldığımda Nathaniel ona ağrı kesici ve mineral yağ tedavisi uyguluyordu, her ne kadar ona ödeme yapacak kimse olmasa da."

Yaz tekrar elindeki panoya baktı ve teslimat koleksiyonunu gözden geçirdi. "En azından en iyisini almış, hem de ucuza."

"Doğru," diye yumuşak bir sesle onayladı Lilly. "Yeni adamla tanışmak isteyeceksin - Flagstaff civarında büyümüş."

Yaz'ın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Olacak "Komşu görmek güzel, aşağı bir komşu bile olsa." Hopi ve Navajo uzun süre yan yana yaşamış, dönüşümlü olarak birlikte ve didişerek. "Onu tanımak için sabırsızlanıyorum. Pazar günü görüşürüz." O günü onun evinde birlikte yemek yemek için ayırmışlardı. Geleneksel bir evdi -Lilly yemek pişirirdi. Ayrıca büyükbabasının evinin temiz olduğundan ve çamaşırlarının yıkandığından emin oluyordu.

Geleneksel olmayan yolları için çok fazla....

"Pazar," diye yineledi, depodan çıkarken.

Yine de kalbi hâlâ ağırdı. Muhtemelen Lilly'nin atla ilgili bu işle ilgili bir sorunu vardı.

Bir nedeni var. Lilly'nin annesi onu bebekken terk etmiş ve Arizona'daki rezervasyonda büyükanne ve büyükbabasının yanına bırakmıştı. Lilly'nin büyükannesi

Lilly dokuz yaşındaydı ve Yaz kederli olsa da

Bir kadının yardımı olmadan onu tek başına büyütme

ihtimali gözünü korkutmuştu. Aslında, bu durumun

üstesinden gelmiş olması da mümkündü. Ebeveynlik

görevlerinden zevk alıyor gibiydi. Ve on üç yaşındayken,

sevdiği çocuk onu terk etmiş, baş edemeyeceği kadar büyük sorunlarla baş başa bırakmıştı. Terk edilmek onun için bir sorundu ve bunu biliyordu.

Aynı yıl Yaz onu Kaliforniya'ya getirdi. Yem dükkanının satıldığını bir arkadaşının arkadaşından duymuştu ve rezervasyondaki tüm hayatı boyunca

böyle bir fırsat için biriktiriyor ve yatırım yapıyordu. Bu on dört yıl önceydi. Yirmi beş yaşına kadar büyükbabasının evinden taşınmamıştı ve bu zor bir geçiş olmuştu; büyükbabası açıkça sonsuza kadar ya da en azından evlenene kadar onunla kalmasını istiyordu.

Lilly, Fortuna'nın kenarındaki küçük kiralık evine doğru yol alırken, o otağa geri dönmesi gerektiğini fark etti. Atın orada yalnız olup olmadığını, acı çekip çekmediğini, hasta olup olmadığını, eğer... Onun zihni ölü kelimesini oluşturmıyordu. Kapanışa ihtiyacı vardı. Eğer Nathaniel ve Clay onu yalnız bıraksaydı, Lilly Ya iyileşene ya da... Yine, bazı olası sonuçların aklına girmesine izin veremezdi.

Ama zihninin o kadar ileri gitmesine izin verdiğinde, atın uyutulması gerekirse Lilly'nin onun başını okşayacağını ve sevgi dolu sözlerle onu uğurlayacağını biliyordu.

Eve gidip kendine portobello, peynir, biber ve domatesli bir sandviç hazırlayıp paketlediğinde, sandviçi ilk bulduğu andan bu yana birkaç saat geçmişti.

At. Bir torba soya fıstığı ve badem, bir şişe elma suyu ve bir şişe su aldı. Sonra müstakil garajdan kokan eski bir uyku tulumu aldı.

belli belirsiz bir depolama. Atın ciddi sindirim sorunları olmasaydı, birkaç havuç ve birkaç elma alırdı ama kısarak şimdilik yemek yemeyecekti.

Yola geri döndüğünde saat neredeyse yediydi, kısırağı bulduğu yere yaklaştığında ise yedi buçuk. Ağustos ayıydı; güneş yeni doğmuştu.

batıda alçalıyor. Uzun ağaçlar nedeniyle hava Pasifik Kıyısı'na göre burada biraz daha erken kararıyordu. Şok olmuştu.

kamyon ve römorkun hala orada olduğunu görmekle kalmayıp

Hava karardıktan sonra gelebilecek diğer araçlara haber vermek için yansıtıcı, üçgen şeklinde katlanabilir konilerle çevrelenmiştir.

Lilly kamyonetin önüne yanaştı ve yiyeceklerini geride bırakarak kamyonetten indi. Hava çoktan kararmıştı ama Clay'in atı meranın etrafında geniş bir daire çizerek yürüttüğünü görebiliyordu. Çocukluğundaki at günlerinden hatırlıyordu, bu kolik için tedavilerden biriydi, biraz yürüyüş. Çok fazla değil; güvenli ve ılımlı bir miktar. Dr. Jensen'ı görmedi.

Otlağa girmek için çitten atladı. Çok geçmeden kısrağın başındaki adam ona doğru geldi. "Dönmüşsün," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Lilly, "iyi olup olmayacağını bilmem gerekiyor."

"Dayanmaya çalışıyor. Biraz zamana ihtiyacı var."

"Durumu kötüye gitmiyor, değil mi?"

"Hayır, o iyi. Ama her tarafı

Banamin ve tedavinin işe yarayıp yaramadığını görmek için bir bekleme oyunu. Hâlâ stresli. Hala pençe atıyor ve geriniyor. Burada mutsuz bir bayan var. Burada olmanızın tek sebebi bu mu?"

Lilly omuz silkti ve ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Onu terk etmenden ve onun... Yalnız kalmasını istemedim. Her ihtimale karşı... Daha da kötüleşirse diye."

"Lilly," dedi, gözleri birleşene kadar biraz eğilerek.

"Mecbur kalmadıkça hasta bir hayvanı terk etmem. Bunu halledeceğim. Endişelenmene gerek yok." Doğruldu. "O mavi gözler beni gerçekten korkutuyor."

Ona sırtıttı. "Büyükbabamı da korkuttu." "Bahse girerim yaşlı Hopi bayılmak üzereydi."

"Her iki tarafta da mavi DNA'ya sahip olmanız gerektiğine ve hem kendisinin hem de büyükannemin yüzde yüz yerli olduğunu düşündüğüne göre, demek ki orada bir yerlerde kötü bir hacı varmış." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Yemek yedin mi?"

"Henüz değil," dedi.

"Yarım sandviç ister misiniz?"

İfadeli bir kaşını kaldırdı. "Neyin var?" "Mantar, domates, biber ve peynir. Buğdaylı."

Yüzünü buruşturdu. "Bana rosto ile hoş bir akşam yemeği sözü verilmişti," diye bilgilendirdi onu.

Tembelce gülümsedi. "Teslimat yapıyorlar mı?"

"İçtenlikle öyle umuyorum ama büyük olasılıkla artıklar olacak. Annie Nathaniel'i eve getirmeye geldi ve ben de kalmayı teklif ettim ama sanırım çok geçmeden atı kliniğe geri götürebileceğim-"

Tam o sırada at, karın ağrısını hafifletmek için tekrar gerinmeye karar verdi.

"Onu Nathaniel'e mi götüreceksin?"

"Lilly, ona yeni bir ev vermek için değil, durumuyla daha rahat başa çıkabilmek için. Nate durumu daha stabil hale gelene kadar onu nakletmek istemedi ve sanırım o noktaya gelmek üzereyiz ama bu iyileşmesini garanti etmiyor. Eğer iyileşmezse, bu şekilde devam etmesine izin vermeyecektir. acı."

"Anlıyorum."

"Gece vakti burada ne yapacaktın?"

"Bilmiyorum. Sandviçimi yerim. Sanırım onunla birlikte olacağım." Başını öne eğdi. "Atlarınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç binmedim ama çok gençken birkaç tanesine binmiştim. Uzun zaman oldu ama çocukken etrafım onlarla çevriliydi. Rezervasyona dönersek. Annie'yle birkaç kez ata bindim ama atların etrafında pek bulunmam, sadece yemlerini dağıtırım. Onu bu şekilde bulmak beni bir bakıma sorumlu kıldı. En azından yalnız olmadığından emin olmak için."

"İyileşmesi, kötüleşmesi, nakledilmeye hazır hale gelmesi ya da..." Bitirmedi.

"Bir ceket ve bir-" Ceket konusunda kendini aptal gibi hissetti. uyku tulumu. Gece boyunca kıvranan, tekmeleyen bir atın yanında yerde yatmayı gerçekten planlıyor muydu? Ağustos ayında, dağlarda ya da dağlarla çevrili bir yerde bile hava soğuktu.

karanlık. "Sandviçi paylaşmaya hazırım," dedi. "Kim bilir, belki de uzun bir süre rosto teslimatı alamazsınız."

"Bilemiyorum. Mantarlı bir sandviç için şansımı deniyormuşum gibi hissediyorum."

"Aslında hoşuna gidebilir. Hey, bu atı merada bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü, hatırladığım kadarıyla, otlayamaz. Yemek yemiyor mu?"

"Ben ilgileniyorum, Lilly. Onun tutulduğu ahır ve ağıl-Nathaniel oraya baktı ve böyle bir şey söz konusu değil. Pis, dağınık, çitler kötü durumda. İyileşmeye başladığında onu Nathaniel'in kliniğine götüreceğim. Ve kendini çok daha iyi hissedene kadar, inanın bana, otlamasına izin vermeyeceğim. Perişan halde."

"Evet," dedi Lilly, kısırağın gözleriyle bağlantı kurarak. "Hemen döneceğim," dedi. Jeep'ine doğru koşmaya başladı. Elleri bir çit direğinin üzerindeyken bir ayağını üstteki dikenli telin üzerine koydu, aşağı bastırdı ve üzerinden atladı. Çitin üzerinden geri dönmek biraz daha zor oldu; elleri yiyecek ve içeceklerle doluydu. "Şişe su mu yoksa elma suyu mu?" diye sordu ona.

"Önce sen," dedi. "Kamyonda birkaç tane sıcak kola var." Sırıttı ve ona elma suyunu uzattı. "Bu senin için çok daha iyi. Şunları da tut lütfen."

"Fındık mı?" diye sordu.

"Yarım sandviç de sizin için iyi."

"Bilmiyorum...."

"Büyük bir çocuk ol," dedi ve sonra düşündü, o gerçekten çok büyük bir çocuk! Ama gözlerini aşağıya dikti ve sandviçinin paketini açtı. Neyse ki çoktan ikiye bölmüştü. Suyunu yere koydu ve Onunla sandviçi fındık torbalarıyla takas etti. "Sence oturmamıza izin verir mi?" diye sordu.

Clay ipi bıraktı ve geri çekildi. "Onu rahat bıraksan iyi olur. Şu anda insan arkadaşlarını düşünmüyor. Üzerine düşebilir ve seni otlağa doğru ezebilir."

Lilly onu kısıraktan bir metre kadar uzağa kadar takip etti, sonra dikkatlice oturdu. "Cipte muhtemelen... bir battaniye ya da uyku tulumu vardır...." Hâlâ bir şeyler planladığını itiraf edemiyordu.

Gerçek bir bağı olmayan hasta bir atın yanında uyumak.

"Evet, ben de," dedi. "Ama toprak yeterince kuru." Bacak bacak üstüne atarak aşağı indi. "Ve böylece. Elimizde bir mantarlı sandviç."

"En sevdiklerimden biri," dedi. "Seni Nate'in muayenehanesine getiren neydi?" Bu soruyla birlikte o da kendininkini ısırdı.

"Yakınlarda bir ailem var. Grace Valley'de ailesi olan evli bir kız kardeşim var. Ve eğer dağlardan geliyorsanız, yaklaşık yedi bin feet yükseklikteki soğuk dağlardan, Los Angeles

ilçe biraz alçak, sıcak ve sisli. Tepelerde bile." "Neden Flagstaff'a geri dönmüyorsun?"

"Çünkü Flagstaff'ta hiç fırsat yok. Kaç tane Kuzey Arizona Üniversitesi doktorasının orada garsonluk yaptığını biliyor musunuz, çünkü kendilerini oradan ayrılmaya zorlayamıyorlar? Ve Tanrı biliyor ki rezervasyonda yardım arayan zengin at yetiştiricileri yok. Hayır, burası güzel bir yer, aileme yakın, Nathaniel iyi bir insan.

bana işini büyütmem için müthiş bir fırsat sundu. Buraya nasıl geldin?" diye sordu. Sonra da sandviçini ısırdı. Biraz çiğnedi, sonra yüzünü buruşturdu ve yüzünü buruşturdu.

Kendini tutamadı, güldü ve eliyle ağzını kapattı.

"Bunu nasıl yiyorsun?" diye sordu.

"Hoşuma gitti," dedi, hâlâ gülerek. "Ver onu bana. Fındık ye, bu seni bir süre idare eder."

"Ee?" diye sordu sandviçi geri uzatırken.

"Büyükannem öldü ve birkaç yıl sonra büyükbabam bir arkadaşı aracılığıyla yem şirketinin satılık olduğunu duydu ve bu işi yürütebileceğini düşündü. Hep kendi işini kurmak istemişti. Sadece o ve ben vardık, yani..."

"Ailen nerede?" diye sordu.

"Herkesin tahmin edebileceği gibi," diye yanıtladı ağzını tekrar doldururken.

Çiğnemesine izin verdi. O bir lokma ile uğraşırken, adam da ağzına fındık tıktırdı. Sonunda yuttuğunda, "Ee, sen...?" diye sordu.

"Büyükbabam ve ben on üç yaşındayken buraya taşındık ve bence doğru bir hamleydi," diyerek Yaz'ın bir sonraki sorusunu kesti. "Çünkü okulda başarılı oldum, yeni arkadaşlar edindim ve Yaz bunu asla kabul etmeyecek olsa da silaj ve saman." Güldü ve başını salladı. "Yaşlı bir Hopi'yi cebinde ne olduğunu söylemesi için kandırmaya çalışmayın. O kurnazdır."

Clay bir an için onu inceledi, onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu ve cevaplarını kişiselleştirmedişinin de farkındaydı. "Bence sen de kurnaz olabilirsin."

Sanki bir sırrı varmış gibi gülümsedi. "En iyiler tarafından eğitildim."

Sandviçini ısırdı ve kısarak osurdu. "Bu çok hoştu," dedi Lilly. "Çok hanımefendice."

Clay ona güldü. "Kulağıma müzik gibi geliyor," dedi. O da ayağa kalktı. "Sanırım çok yakında karavana girecek. Sanırım veterinerlikte buna ilerleme diyorsunuz."

Lilly, kendisi için biraz fazla yakınlaşsa da konuşmayı bitirme fikrinden nefret ediyordu. "Tıkanıklığın açıldığından emin olana kadar beklemen gerekmez mi?"

"Acı çekmediği ve ilerleme kaydettiği sürece, geri döndüğümde karavanı hortumla yıkamaktan mutluluk duyacağım.

Kliniğe." Ayağa kalktı ve kısrağın yanına gitti, ipi aldı ve onu çitlere doğru götürdü. Arka cebinden küçük bir tel kesici çıkardı ve dikenli tel çiti hızla kesti. Tel bir kez kesilince fırladı ve onlara bir çıkış yolu verdi. Meranın güvenliği için şimdi neden endişelensinlerdi ki? Sahipleri açıkça kaçmıştı.

Ama Lilly'ye doğru döndü. Piknik malzemelerini kucağında tutuyordu; fındık, kalan sandviç, şişeler.... "Bu çok hoştu, Lilly," dedi. "At için endişelenip onunla birlikte olmaya gelmen çok hoştu. Ve yemeğini benimle paylaşman da çok hoş."

"Mantarlı sandviç olmasına rağmen mi?" diye sordu.
Ona baktığında kaşları gevşedi ve gözleri kararır gibi oldu. "Yine de," dedi.
Sonra klik sesleri çıkardı ve dedi ki, "Hadi, kıymetlim. Seni buradan çıkaralım...." dedi. Ve onu karavana götürdü.

Üç

Bağırsak tıkanıklığından bağırsak bükülmesine kadar birçok at bağırsağı rahatsızlığını kapsayan bir terim olan kolik, atlarda en yaygın ve tehlikeli hastalıklardan biriydi. Erken teşhis edilirse, hızlı bir şekilde tedavi edilirse ve ameliyat gerektiren kritik bir durum değilse, prognoz genellikle iyiydi.

Clay kısırağı Jensen ahırına teslim etti ve Bağırsak seslerinin düzeldiğini ve hatta römorkta biraz dışkı olduğunu rapor etti, bu da sindirim faaliyeti olduğuna ve tıkanıklığın giderilebileceğine dair bir kanıttı. Şansına, atın ahırdaki en kötü iyileşme süreci gerçekleşmeden önce yıkanabildi, Annie'nin harika rostosunu yiyebildi ve arkadaşlarıyla ziyarete gidebildi. Ahıra döndüğünde kısırağın gülümsediğine yemin edebilirdi.

"Şey," dedi. "Daha iyi hissediyor musun?" Onu gördü ve kişnedi. "Bahse girerim karnın hassas. Ve Nathaniel'in Jerome'ların evine yaptığı tek ziyaretin kayıtlarına göre adın Blue Rhapsody. Çok güzelsin. Seni geride bırakmak onları öldürmüş olmalı." Sonra başını salladı ve mırıldandı, "Eski evlerinde işler gerçekten kötüye gitmiş olmalı. çiftlik evi."

Nathaniel Jensen'in telesekreterine gelen isimsiz bir telefonda atın Terk edilen kısırak için daha parlak bir yakın gelecek görmüş olabilir. Nathaniel kurtarma işinde olmayabilirdi ama ayarlamalar yapmak için elinden geleni yapardı.

Sabah 6:00'da Clay onu Jensen atlarını görebileceği küçük padoklardan birine bıraktı. Sonra da ahırları temizleme işine girişti. O bittiğinde Bunu bitirdikten sonra kısrağı kontrol etmek için geri döndü. O Hopi kızını bulması onu hiç şaşırtmamalıydı. Sabahın köründe çite yaslanmış, onu izliyordu. Tırmıktan kurtuldu ve onun yanındaki parmaklığa yaslandı. "Ona Mavi Rapsodi diyorlar."

"Mavi," dedi bir solukta, gözlerini attan ayırmadan. "Mükemmel." Sonra ona doğru döndü. "Ve o iyi olacak mı?"

"Kendini göstermeyen kronik bir durum yoksa," dedi omuz silkerek. "İçgüdülerim muhtemelen haklı olduğunu söylüyor - sahipleri yem vermeyi bıraktılar, böylece hayatta kalmak ve bulunmak için daha iyi bir şansı vardı ve bu ona yarardan çok zarar verdi."

"Şimdi ona ne olacak?" Lilly sordu.

"Sağlıklı ve sağlam olduğunu kanıtlarsa, ki öyle olacağını varsayıyorum, birkaç arama yapıp onu yerleştirip yerleştiremeyeceğimize bakacağız.

O aslında değerli bir at. Onu bırakmamalıydılar. Bu işaretlere sahip siyah bir Arap atı, nazik, birkaç kez yetiştirilmiş, bu da kanıtlanmış bir rahim anlamına geliyor ve iyi bir potansiyel taşıyıcı anne, on iki yaşında da değil..."

Lilly, "Onun için neden en azından birkaç yüz dolar istemediklerini anlayamıyorum," dedi.

"Belki de öyleydi," dedi Clay. "Ya da belki ata başka bir şekilde ulaştılar -birine yardım etmek için aldılar ya da çocuklar için bir hediye idi ya da bunun gibi bir şey- ve potansiyel değerinin gerçekten farkında değillerdi. At insanı değillerdi. Sadece Blue'ya sahiptiler."

"Mavi," diye tekrarladı. "Ona çok yakışıyor."

"Kız on iki yaşında ama Nathaniel bir yıl önce o çiftliği sadece bir kez ziyaret etti. Onu tanımıyordu. Demek ki buralardan değil. Bizim bilmediğimiz bir hikayesi var."

Sessizce durdular ve onu padokta izlediler. Huzurlu ve rahatlamış görünüyordu. "Nathaniel ile konuşmalıyım

onun hakkında," dedi

Lilly. "Öyle mi?"

"Onu satmak isteyecek mi? Mavi mi?"

Clay kaşlarını çattı ve başını salladı. "Onun sahibi değil, Lilly."

"Acaba.... onu almak isteyebilecek sorumlu birini tanıyıp tanımadığımı görmek için birkaç gün verir mi?"

"Öyle mi?" Clay tekrar sordu.

"Benim arkadaşlarım var. Büyükbabamın müşterileri var. İnsanlar bazen onun ilan tahtasına hayvan satış ilanı asıyor, yani... İyi bir yuva bulduğunu bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim. Takdir edileceği bir yer. O çok güzel bir at. Ondan tatlı huylu ama aynı zamanda hınzır bir mizah anlayışı olduğunu hissetmediniz mi?"

Aslında bunu ondan öğrenmişti ama bu tür şeyler hep başına geldiği için bunu kanıksama eğilimindeydi. Lilly'nin mavi gözleri beklenti içinde parıldayınca Clay sadece, "Birkaç günün var Lilly. Arkadaşlarını ya da müşterilerini ara. Bu iyiliği kabul et ve ben de senin için Nathaniel'le konuşayım. Onu ikna etmek zor olmayacaktır."

"Yapmayacak mı?"

"İşlerin en iyi şekilde sonuçlanmasından hoşlanıyor." Tek parmağıyla çenesini kaldırıp o masmavi gözlere uzun uzun bakma isteği duydu. Belki ona fısıldamak, hatta belki... "İşe dönsem iyi olacak Lilly. İstedığın kadar kalabilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa ben ahırda olacağım."

Nathaniel'in pratiğine alışmak Clay için tam zamanlı bir işten daha fazlasıydı ve şu anda hiç elleri olmadığı için günlük ahır işleri Clay tarafından hallediliyordu, Nathaniel ve Annie. Clay'in asıl görevi muayenehaneye yardımcı olmak ve ahırını yönetmek olacağından, hemen bir ya da iki kişiyi işe alması gerekecekti.

Şimdi biri tam zamanlı, diğeri yarı zamanlı. Daha sonra Nathaniel ile bazı fikirler üzerinde konuşması gerekecekti.

Sorunlu ekonomiyle birlikte, atçılık işini büyütmek için iyi bir zamandı; Nathaniel'in çiftlik uygulaması onları ayakta tuttu. Bazı ahırlar zorlanırken, hatta bazıları kapanırken, Jensen's yavaş yavaş büyüyebiliyordu çünkü sadece at işine bağımlı değildi. Nathaniel'in dediğine göre Sonunda hayvan muayenehanesine yardımcı olması için başka bir veteriner getirdi ve atlara konsantre olabilmesi için zamanını boşaltacak daha fazla el. Ama tüm bunlar gelecekte olacaktı.

Yeni müşterileri Clay'in işe başladığı ilk öğleden sonra geldi ve hepsi Magnum's Winning Streak'i, kısaca Streak olarak bilinen, karşılamak için hazırды. Magnum'dan gelmişti Ulusal şampiyon Magnum Psyche hattı; gençti, kendini kanıtlamamıştı, kırılmamıştı ve disiplinsizdi, ama bakması muhteşemdi. Güçlü ve etkileyiciydi, ancak Clay'in bir türlü anlam veremediği bir şey vardı. Asıl sahibi onu bırakmaya, satmaya karar vermişti, Ona daha fazla para yatırmaktansa, Ginny Norton'ın ona sahip olmasının nedeni buydu. Gerçekten çok güzeldi; kesinlikle karşı konulmazdı.

Ginny'nin kiraladığı Will Burry, atı ustalıkla römorktan çıkardı ve at serbest kalır kalmaz homurdanmaya, yeri eşelemeye ve kuyruğunu havaya kaldırarak uzaklaşmaya başladı. Will atı yatıştırmaya ve hareket ettirmeye çalıştı. Onu serbest bırakmak için yuvarlak ağıla götürdü ama ele avuca sığmıyordu ve Will'in bunu yapması biraz zaman aldı. Sonra toplantıyla yüzleşti, şapkasını başından çıkardı ve kolunu alnına sildi. "Bayan Norton'a söyledim, bu atta daha fazlası var. Pek çok kırılmamış hayvan gördüm ama bu düpedüz tehlikeli davranıyor. Genç Kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyor, üstelik çok da sinirli."

Nathaniel birkaç gün önce atı Ginny'nin küçük arka bahçe ahırında gördüğünde, Will'in onu yalnız getirmesine izin vermesini, herhangi bir değerlendirme yapmadan önce hayvanla birkaç gün geçirmelerini istemişti. Bu yüzden Ginny

onu yeni çevresinde ilk kez gözlemlediklerinde. Yuvarlak ağılın içinde Streak, sanki aylardır biriktirdiği enerjiyi yakmak istercesine daireler çizerek koşuyordu.

Nate ve Annie Will'le konuşurken Clay kollarını çitlere dayadı ve iki yaşındaki çocuğun stres atmasını izledi.

İnsanların çok sayıda ve çeşitli nedenleri vardı.

Bir atı satmak. Ahırlarını gözden geçirmiş ve daha iyi yatırımlara yer açmak için azaltmaya karar vermiş olabilirler; bu özel ata daha fazla yatırım yapmaya karar vermiş olabilirler.

Hayvan iyi parayı kötüye harcıyordu ve kayıplarını azaltmayı seçti. Streak'in durumunu ancak zaman gösterecekti ama o gözden çıkarılamayacak kadar gençti. Clay onun koşuşunu, başını savuruşunu, kişneyişini, şaha kalkışını ve yeri eşeleyişini izlerken, bunun biraz deneyim ve sezgiyle çözülebilecek bir şey olduğunu umuyordu çünkü at çok güzeldi.

Kestane rengindeydi, dört beyaz çorabı ve burun köprüsünden aşağı uzanan beyaz bir alacası vardı. Genç bir Arap atına göre iriydi; en az on altı buçuk eldi, Belki 300 kilo. Hırslı, enerjik, belki biraz da deli. Clay milyonuncu kez kendi kendine Tanrı'nın en muhteşem yaratıklarından bazılarını dizginlemenin neden bu kadar zor olduğunu soruyordu. Arkadaş olmak bu kadar zahmetliydi. Sadece başını salladı ve güldü. At başını salladı ve Clay'e homurdandı, sonra bir tur daha koştu.

O atın birkaç saatliğine ağılda serbest bırakılması gerekiyordu. Kötü bir ahır ateşi vakası vardı.

Clay, Will'in kamyonetinin hareket ettiğini duydu ve ardından Nathaniel ile Annie onu kuşattı. Tüm gözler Streak'in üzerindeyken, Nathaniel

"Will, bu atla bazı günlerin diğerlerinden daha iyi olduğunu söylüyor ama onu fırçalamak bile tehlikeli. Will ona koşum takımı takabildiğinde, uyumsuz oluyor. Ginny ona dokunmaya çalıştığında, ürküyor. Ginny, ata dokunsalar bile Sonunda onu eyerleyin, o atılacak."

"Korkmalı," dedi Clay. "Ona bir bakın. Ciddi güven sorunları var." Clay Nate'e döndü. "Onu yakalayıp aygır ahırına koymaya ve beslemeye çalışacağım."

"Yardım ister misin?"

"Hayır," dedi Clay gülümseyerek. "Ama onu yakalamaya çalışmadan önce iyice yorulmasına izin vereceğim."

Nate onun sırtına bir tokat attı ve ofisine geri döndü.

Clay atın yanına vardığında, at hâlâ ürkekti ama Clay çok daha kötülerini görmüştü. Streak köpürmeye başlamıştı ama Clay tımar etmeye kalkışmayacaktı; onu alıştırmak bugün için yeterliydi. Ayrıca onu yakalamak bile büyük bir başarıydı. Sessizce konuştular ama Clay'in algıladığı tek şey gergin bir tayı. Onunla sabah çalışmaya karar verdi.

Streak'in karnı doyup ahırına yerleştikten ve gece boyunca yalnız kaldıktan sonra Clay'in aklı başka şeylere kaydı. Henüz Nate'in bilgisayar kayıtlarıyla tanışma fırsatı olmamıştı ve eğer hayvan bakımı ve ahır yönetimine katkıda bulunacaksa, bu konuda hızlı olması gerekiyordu. Annie ona yine akşam yemeği teklif etmişti ama Clay reddetmişti. İzinli olduğu tüm zamanı onlarla geçirmek gibi bir emsal oluşturmak istemiyordu. Nathaniel'i bir arkadaş olarak görse de, o aynı zamanda bir patrondur. Bu yüzden Clay odasında kendine birkaç sandviç yaptı ve ilk haftasında başarmak istediği şeylerin bir listesi üzerinde çalıştı.

Sonunda çantasından bir kitap çıkardı. Clay yer bilimleri hakkında okumayı severdi -coğrafya, jeoloji, meteoroloji, ekoloji. Astronomiyi de severdi ve şu anki yaşam alanının sağladığı yer darlığı nedeniyle at römorkunda son teknoloji ürünü bir teleskop vardı. Ama kitap kucağına düştüğünde Yatağına uzandığında, uykulu düşünceleri bir zamanlar evli olduğu uzun bacaklı sarışına kaydı ve onun iyi olup olmadığını, artık yanında olmadığı için yalnızlığının ve endişesinin onu rahatsız edip etmediğini merak etti.

Sonra anlaşılabilir bir şekilde.... kesinlikle bir ata aşık olan o küçük Hopi kızını düşünmeye başladı.

Hoş rüyaları yerini bunaltıcı bir karanlığa bıraktığında uykuya dalalı çok olmamıştı. Uykusunda hareket edip etmediğini bilmiyordu ama rüyasında çırpınıyordu. Derin bir çukurdan siyah, yıldızsız bir gökyüzüne bakıyordu ve tüm varlığı panikle doluydu, kalbi korkuyla çarpıyordu. Çıkış yolu yoktu; elleriyle deliğin kenarlarını tırmalamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Yardım için bağırmaya çalıştı ama hiç ses çıkmadı.

Ve bu tahammül edilemeyecek kadar uzun bir süre devam edecek gibi görünüyordu.

Clay'in gözleri nihayet açıldığında nefes nefese kalmış ve terden sıırılsıklam olmuştu. Elbette okuma lambası hâlâ açıktı. Karanlığın hepsi rüyanın içindeydi, çevresinin değil. Nabzını yavaşlatmak ve nefesini kontrol etmek için uğraşmak zorunda kaldı. İlk düşüncesi, "Bu da neydi böyle?" oldu. Uzun zamandır kâbus görmemişti, en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Bunun bir düzineden fazla yıl önce, yirmili yaşlarının başında, hayatının çok istikrarsız olduğu ve geleceğini hayal etmenin imkânsız olduğu bir zamanda olabileceğini düşündü.

Clay kısa bir süre meditasyon yaptı. Bedenini ve zihnini sakinleştirmesi sadece birkaç dakika sürdü. Derin, temizleyici bir nefes aldı. Sonra ahırdan gelen bir gümbürtü duydu.

Yatağından kalktı, botlarını giydi ve etrafı kontrol etmeye gitti. Ahırlar arasındaki koridorda yürüdü ve her şey kontrol altında görünüyordu. Sonra bir gümbürtü daha duydu, bu kez yumuşak bir kişneme eşlik ediyordu.

Streak. Yeni çevresinde endişeli miydi? Ahıra gitti ve içeri baktı. Streak bir köşeye dönmüş, uykusunda kişniyor ve bir ön ayağıyla ahırın duvarını pençeliyordu. Clay sıpaya yaklaştığı anda korkusunu hissetti. O derin, karanlık, çamurlu deliği hissetti; tuzak. Atın rüyasında hava karanlık ve soğuktu.

Kabine girmek için iyi bir zaman değildi, bu yüzden elini içeri uzattı. "Hey, hey, hey," dedi çok yumuşak bir sesle. "Sakin ol." At başını kaldırdı, döndü ve iri kahverengi gözleriyle Clay'i süzdü. Homurdandı ve başını salladı. Birkaç dakika içinde

At, Clay'in onu okşayabileceği kadar yakın olan yarım kapıya doğru dolaşacak kadar sakinleşti. Yalnız ve korkmuş olan Streak şansını denemek ve Clay'e güvenmek istiyordu. Bu büyük bir bağ kurma anıydı. Clay onu nazikçe okşadı. "İşte böyle, genç adam," dedi. "Bunlar tatlı rüyalar değildi, değil mi evlat?"

Clay sadece kısa bir süre için bağ kurmanın tadını çıkardı, sonra Atı içeri kapatıp sessizce uzaklaştı ve Streak'in güvenini hissedip daha fazlasını istemesine neden oldu. Clay tayın rüyasına yakalandığını fark etti. Bir çukurda kapana kısılmış, korkmuş, çok uzun süre kalmış ve travma geçirmişti. Birçok kez bir hayvanın düşüncelerini aldığını hissetmişti ama daha önce hiç bu tür bir kanallık deneyimi yaşamamıştı.

"Bu bir ilk," dedi kendi kendine.

Streak'in görüş alanının dışında duvara yaslandı ve ahırda daha fazla gürültü çıkmasını bekledi. Ama uzun süre sessiz kalınca Clay bu kez ışıkları kapatarak yatağına gitti. Gecenin geri kalanında rahatça dinlendi.

Clay sabahın erken saatlerinde altı atla birden ilgileniyor, Nathaniel ve Annie'nin dört atını büyük otağa çıkarıyordu Blue'yu da kendi padokuna yerleştirdi. Streak'i şimdilik yuvarlak ağılda tuttu; onları gözlemleyip yönetecek zamanı olana kadar atları entegre etmeyecekti. Bu kadar uzun süre Streak sorun çıkarırsa şaşıırım.

Nate ve Annie'nin arka mutfak kapısına gittiğinde saat henüz yedi olmamıştı. Neredeyse muayenehanenin açılma vakti gelmişti; Nathaniel'in ilk iş olarak ev ziyaretleri yapması gerekebilirdi. Clay'in çok meşgul olmadan önce onunla konuşması gerekiyordu.

"Günaydın," dedi Nate kapıyı açarken. "Kahve ister misin?" "Elbette. İşe başlamadan önce seninle Streak hakkında konuşmak istiyorum. iş."

"İçeri gel. Bir fincan kap. Aç mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, öyleydi. O bir çalmak zorunda kalacaktı Birkaç saat sonra Fortuna'ya gidip birkaç şey alacağım.

Böylece Nathaniel ve Annie'ye yük olmadan yemeklerinin çoğunu kendisi halledebilecekti. Kendisini sürekli kollamak ve her fırsatta beslemek zorunda hissetmelerini istemediği gibi, onlar da düşün planları yapan nispeten yeni bir çiftti. İhtiyaçları yoktu.

Üçüncü bir tekerleğin her zaman onların alanında olması. O da "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim." dedi. Ata gelince, sağlam görünüyor ama bence adamda duygusal bir şeyler var.

İşte önerim. İlk olarak, önceki sahibi veya eğitmeniyle konuşmam gerekiyor. Alıcıya kan bağı dışında tam bir açıklama yapmak zorunda olmadıklarını biliyorum, ama belki benimle konuşurlar. Atın başına neler geldiğini bilirsem, bazı fikirlerim olabilir. İkincisi, Bayan Norton'a atı en az bir hafta ziyaret etmemesini söyleyin, sonra yeniden değerlendiririz. Bence Streak güven geliştiriyor ve bana odaklanmasını istiyorum. Ve bir gece lambasına ihtiyacımız olacak..."

"Gece lambası mı?" Nate yineledi. "Dün gece neler oldu?" Clay omuz silkerek, "Gece endişesi," dedi.

"Sanırım at

bir çeşit kaza geçirmiş. Açıkçası, eğer o fiziksel olarak yaralandığına dair muayene ya da röntgende kanıtlar olabilir ama sanırım kabuslar görüyor."

Nathaniel kısa bir kahkaha attı ama Clay gülümsemedi bile. "Kâbuslar mı?"

"Uykusu çok düzensiz."

"Uyanırken de," diye şaka yaptı Nathaniel.

"Çok fazla güvenceye ihtiyacı olacak, ama neyse ki At antrenmanları henüz dolup taşmadı ve onun için zamanımız var." Kara kaşlarını kaldırdı. "Eğer davranışları bir travmaya bağlıysa, formuna kavuştuğunda mükemmel bir damızlık olacaktır.

Aday. Soyu mükemmel. Kahretsin, ama çok güzel bir at." Clay takdirle iç çekti, neredeyse saygıyla. "Bana sahibinin telefon numarasını bul, Nathaniel. Bayan Norton onu geri getiremeyeceğine göre, önceki sahibinin sır saklaması için bir neden yok."

"Ahhh, dava sebebine ne dersiniz? Ya hayvanı uygunsuz

hale getirecek bir şey olduysa ve sahibi

"Satıştan önce temize çıkalım mı?"

"Bu konuda endişeli değilim," dedi Clay. "Gerçeğe ulaşmak için eski ve denenmiş bir Navajo yöntemim var."

"Bu bir gerçek mi? Peki bu ne olabilir?"

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Bir dinleyici gibi At," dedi sinsi bir sırıtışla. "Nathaniel," dedi yine ciddi bir ifadeyle, arkadaşına doğru eğilerek, "tayı bana bırakır mısın? Sabırlı olman gerekecek."

Nate sadece gülümsedi ve "Senindir." dedi.

Lilly, doğum yapmayacağı günlerde yem dükkanında işe başlamadan önce Jensen kliniğine gitmeyi ihmal etmiyordu. Blue'yu kontrol etmek hoşuna gidiyordu; sadece birkaç gün içinde geliştiği açıktı. Bir hafta dolmadan Büyük otlaktaki Jensen atlarıyla bütünleşti. Hiç şaşırmadım, uyum sağlamıştı. Lilly, Jensen atlarıyla ilk kez Ona dokunduğunda, herkesle iyi geçinebilen sevimli bir kısraktı.

Clay'in yuvarlak ağılda damızlık tay ile ne yaptığını izlemek bir bonus oldu. Görünüşe göre ikisi çok ama çok ağırdan alıyorlardı. Clay onu yularından tuttu ve tay aygır ağılında hapsedildiği için biraz stres attıktan sonra Clay onu ip üzerinde çalıştırdı, sırayla onu önce büyük sonra küçük daireler çizerek koşturuyordu. Aralıklarla tayı yanına çekip onunla biraz konuşuyor, ona dokunuyordu. Streak bazen bu fikre uyuyor gibi görünüyordu; bazen de direniyordu.

Ama asıl büyüleyici olan Clay'in atı yönetme şekliydi; odaklanması inanılmazdı. Lilly onun kendisini izlediğini bir kez bile fark etmediğinden emindi.

"Nasıl gidiyor, kız arkadaşım?"

Lilly arkasını döndü ve Annie'nin yanında bir parmaklığın üzerine çıkmış, onunla birlikte Streak'i izlediğini gördü.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım Annie. Peki ya sen?"

"Meşgul ve mutlu. Görüyorum ki en yeni misafirimizi tanıyorsun...." Lilly başını salladı, Annie'nin Streak'i mi yoksa Clay'i mi kastettiğinden emin değildi. "İyi gidiyor. Onu ilk gün görmeliydin."

"At mı yoksa yeni asistan mı?" Lilly gülerek sordu.

"Sanırım ikisi de iyi alışıyor."

"Blue'yu atlarıyla birlikte büyük otağa koyduğunu fark ettim. İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar."

"Çok iyi. O iyi bir at."

"Nate'le onun hakkında konuşmak istiyordum...."

"Konuş benimle," dedi Annie.

"Bazı kişileri aradım ve Yaz'ın ilan panosuna bir ilan astım ama henüz bir yanıt gelmedi. Sanırım onu gören biri olsa evlat edinmek için can atardı. Ve eğer onunla tanışılırsa... Bu arada, burada pansiyon ücreti ne kadar?"

"Eğitim, yem, tımar vesaire olmadan mı? Ayda üç yüz dolar," dedi Annie. "Dinle, benimle dalga geçmiyorsun, ondan hoşlanıyorsun. Hem de çok."

Lilly başını salladı. "Ama üç yüz benim menzilimin dışında."

Annie ona doğru döndü. "Yine de ikiniz birlikte çok iyisiniz. Ve bahse girerim kendi atına sahip olmak senin için mükemmel olur. Ve bu atı da -satın almana gerek yok- sadece onu bulduğuna dair birkaç ilan ver ve eğer bir sahibi varsa ona sahip çıkması için bir şans tanı. İlanlara kimse cevap vermezse, o sizindir."

"Bir at sahibi olabileceğimi hiç hayal bile etmemiştim," dedi. "Çocukken etrafım atlarla çevriliydi, komşumuzdan biraz eğitim aldım - sanırım Yaz bir takas gibi bir şey yaptı. Buraya taşındığımdan beri sadece birkaç kez ata bindim. İşim, evim ve büyükbabamın evi arasında çok işim var."

"Biliyorum," dedi Annie. "Senin için ona bir eyer takabiliriz," diye teklif etti.

"Hayır, bunu yapmayalım," dedi Lilly. "Kısıtlı bir bütçem var. Aşık olmak için iyi bir zaman değil." Annie'ye gülümsedi. "Yem dükkanına gitsem iyi olacak. Yaz beni arıyor olacak." "Sonra görüşürüz o zaman. Ve eğer fikrini değiştirirsen..." "Teşekkürler," dedi Lilly, o sırada bile fikri değişmişti. uzaklaştı.

Clay kliniğin ofisine gittiğinde Annie bilgisayarın başındaydı. Kafasını kaldırdı, gülümsedi ve "Streak'le işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş yavaş, ama her gün biraz daha iyiye gidiyor. Her gün bir izleyicim olduğunu da fark ettim. Bu Lilly'ye özgü bir şey mi? Hayvanları mı gözlemliyorsunuz?"

"Blue'yu kurtardığından beri onu çok sık görüyoruz. ve sen tay ile çalışmaya başladığından beri. Sanırım tüm bunlar onun ilgisini çekti."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?" Clay sordu.

Annie tekerlekli sandalyesini iterek masadan uzaklaştı.

"Nathaniel'i tanıdığımdan daha uzun süredir," dedi.

"Aslında, Nathaniel Lilly'yi beni tanıdığından daha uzun süredir tanıyor. Babasından muayenehaneyi devraldığından beri onun yemlerini dağıtıyor. Saçını da ben kestim."

"Ha?"

Annie güldü. "Bir çiftlikte büyüdüm, atlarım vardı, hatta ödüllü bir boğam bile vardı. Ama Nate'le tanıştıgımda kuafördüm. Fortuna'da kendi küçük dükkanım var.

tamamen menajerim tarafından yönetiliyor ve artık tüm zamanımı burada geçiriyorum."

Clay bir kalçasını ofisteki diğer masaya yasladı. "Şaka mı yapıyorsun? Kuaför mü?"

"İhtiyacınız olan bir şey değil sanırım?" diye sordu gülerek. "Franchise'ı eninde sonunda satmayı planlıyorum, ama müdürümün satın almak için çalışmasını bekliyorum ve henüz parası yok. Zor bir ekonomi.

Biliyorum. Lilly'ye gelince, sanırım bir ata büyük bir aşk besliyor." Annie sandalyesinde arkasına yaslandı ve hafifçe sallandı. "Blue burada olduğu sürece onu görmeye devam edeceğimize dair bir his var içimde. Ona eyer takmayı önerdim ama Lilly kabul etmedi. Aşık olmak için iyi bir zaman olmadığını söyledi. Bunu çok geç olduğu anlamına alıyorum."

"Belki Blue'yu alır," dedi Clay.

"Uçağa binmek için ne kadar ücret alacağımızı sordu ve ulaşamayacağını söyledi."

"Ama büyükbabam var," dedi Clay.

"Ve bence Yaz kızın mutluluğu için elinden geleni ardına koymaz - sadece ikisi var, biliyorsun. Ama Lilly'yi daha yakından tanıdıkça göreceksiniz ki bağımsızlığıyla gurur duyuyor. Bunu korumak için çok çalışıyor. Yıllardır arkadaşız ve benden bedava saç kesimi bile kabul etmiyor."

Bu Clay'in gülümsemesine neden oldu. "Gururlu olma eğiliminin farkındayım...."

"Öyle mi?" Annie kaşlarını kaldırarak sordu.

"Arkadaşlarıyla en fazla haftada bir kez akşam yemeği yemeyi kabul etmeyen bir adam olarak konuşuyorum."

"Zavallı Annie," dedi Clay. "Nathaniel'le o kadar uzun süredir birliktesiniz ki, yalnız yemek yerken birbirinize söyleyecek sözünüz kalmadı mı?"

"Oh, çık dışarı!" dedi gülerek.

Lilly yogayı üniversitedeki ikinci yılında keşfetti; bu onu esnek, zinde ve dingin tuttu. Üniversiteden sonra biraz kiraladığı küçük evden çok da uzak olmayan bir toplum merkezinde yoga ve pilates dersleri veriliyordu ve haftada en az üç gün bu derslere katılmayı başarıyordu. Sonra yakınlarda, turkuaza boyanmış ve göze batan eski bir vitrinde küçük bir kahve dükkanı keşfetti. Sabah geç saatteki yoga dersine gelebildiğinde

Daha sonra ögle yemeği için Loving Cup'a uğradı. yeşil çay ve avokado, domates, filiz ve dilimlenmiş kabaktan oluşan bir kruvasan sandviç ya da benzer bir vejetaryen ikramı vardı. Ögle yemeğinde, en yakın arkadaşı haline gelen işletme sahiplerinden biri olan Dane'i ziyaret ederdi.

Çay ve sandviç kadar Dane'i görmeyi de dört gözle bekliyordu. Buraya uğradığı birkaç yıl içinde, ara sıra akşam yemeği ya da sinema için buluşmuşlar, hatta sahil boyunca yürüyüşe çıkmışlardı. Dane, Lilly'nin sahip olduğu erkek arkadaşına en yakın şeydi. Hiçbir zaman gerçekten bir erkek arkadaş olarak nitelendirilemese de harika bir en iyi arkadaş edinmişti. Lilly son birkaç yıl içinde ara sıra başka erkeklerle çıkmış olsa da, bunların hiçbiri ciddi değildi.

Dane'le vakit geçirmek.

Ona atı bulduğunu, iyileşmesini izlediğini ve yeni aldıkları çılgın tayı anlatmak için sabırsızlanıyordu. Dane bir at insanı değildi. "Hiç binmedim, teşekkür ederim ve hiç heveslenmedim," dedi. "Ben daha çok kedi insanıyım."

"Bir ara seni ata bindirmeme izin vermelisin," dedi Lilly. "Ben de nadiren binerim ama senin için çok nazik bir at seçecek kadar bilgim var. Ve tüm bu süre boyunca seni korumak için yanında olurum." Sonra ona sırtıttı.

"Zamanımızı boşa harcamamalıyız, ilgilenmiyorum. Yine de atlarla ilgili konuşmanı dinlemeye bayılıyorum. Gözlerin parlıyor."

"Klinikteki yeni adamı görmelisin, saçları poposuna kadar inen bir Navajo. Elmacık kemikleri yüksek, asık suratlı. Ağılda o aygırla yalnız kaldığında, sanki bir tür hipnotizma oluyor, ata o kadar odaklanıyor ki. Ve tay kükrediğinde ya da uzaklaştığında-"

"Tamam, aygır mı tay mı?" Dane sordu.

"Çok yetişkin, kırbaçlanmamış bir tay. İki yaşında büyük bir erkek, bir aygır, yani kısırlaştırılmamış bir erkek, çok uzun, çok güçlü bacakları ve çok fazla tavrı olan bin kilonun üzerinde bir at."

Dane ısıklık çaldı. "Bak Şimdi, ben tay deyince aklıma sallanan at büyüklüğünde sevimli bir Şey gelir. Bu hiç de genç bir çocuğa benzemiyor."

Güldü. "Eğer bu adam senin yüzünü beğenmediyse sizi bir saniyede öldürür ve hiç pişmanlık duymaz. Ama Clay, yeni veteriner teknisyeni, yakınlaŐıyor ve tay ona direndiğinde, bir saniyeliğine birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar, tay tekrar sakinleŐiyor ve baştan baŐlıyorlar. Colt Sadece terbiyesine dikkat ettiğinde ona dokunuluyor ya da onunla konuşuluyor. İzlemesi çok güzel. Adamın hayvan üzerinde olağanüstü bir kontrolü ve içgörüsü var. Onlar

iletişim kurmak."

Dane başını eğdi. "İlgini eken Şeyin atlar olduğuna emin misin? Adamda mistik bir vahŐilik var gibi görünüyor...."

"Yerli erkekler, kendilerinden Şöyle bahsedilmesinden hoşlanmazlar Vahşi," diye bilgilendirdi onu.

Dane gülümseyerek, "Eminim tamamen aŐaęılanmadıkları zamanlar da oluyordur," dedi. "Bence ondan hoşlanıyorsun."

"Navajo bir adam mı? Bu bana çok tatsız anıları hatırlattı. Yerli erkeklerden uzak dururum."

Dane onun elini tezgahın üzerinde tuttu. "Bunların hepsi uzun zaman önceydi, Lilly. Bunu geride bırakmayı hiç düşündün mü?"

"Bunu geride bırakmak istemiyorum."

"DanıŐmana ihtiyacın olduğundan bahsetmiŐ miydin?" "Yaklaşık bin kez," dedi.

"Tamam o zaman. Cuma akşamı sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu.

"Bu harika olur," dedi. "Evet, öyle yapalım."

Dört

Clay Tahoma son derece dürüst biriydi ve kimseyi yanıltmaktan nefret ederdi ama iyi bir atın geleceği söz konusu olduğunda bunu yapmaya hazırdı. Streak için bir şey yapılmazsa, sonunda meraya çıkarılabilir, kısırlaştırılabilir, hatta belki de uyutulabilirdi. Tabii yarışamazsa, ya da bir aile hayvanı olarak işlev görürse, geleceği çok parlak olmayacaktır.

Clay önceki sahibinin antrenörünün adını öğrendikten sonra onu tanıdığını fark etti. Yakın değillerdi ama Clay, Joshua Bledsoe ile birkaç kez karşılaşmıştı. Hemen onu aradı ve açık konuştu.

ve tayı yeni sahibi için eğitmek. Clay, "Kazadan sonra Streak üzerinde uyguladığınız rehabilitasyon veya eğitim tekniklerini bana anlatacağınızı umuyorum," dedi.

"Kaza mı?" Josh cevap verdi.

"Evet. Onu almadan önce. Fiziksel bir sorun varmış gibi görünmüyor, tamamen duygusal. Ama ne yaptığını bilirim, aynı şeyleri tekrarlamam. Bence kurtarılabilir. Aslında, bundan eminim. Hazır konu açılmışken, kaza hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

"Kazayla ilgili detaylar?" Joshua tekrarladı.

"Sadece beni hızlandırın - çukur ya da çukur ne kadar derindi, ne kadar süre mahsur kaldı ve nasıl içine düştü - birinin onu içine sürdüğünü hayal edemiyorum. Sonra bana ne söyleyeceksin?

kurtarma operasyonundan sonra onu tekrar forma sokmak için yaptım. Aynı tarlayı iki kez sürmek istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Aslında kazada kimsenin bir suçu yoktu; bir ahır yangını olduğu ortaya çıkmıştı. Streak çok gençti ve sahipleri yanan ahırdaki hayvanları serbest bıraktı, Streak'in annesi de dahil olmak üzere birkaçı dışarı çıkmadı ve yangın kontrol altına alınamadan öldü. Streak kaçtığı otlaktan çıktı ve karanlıkta inşaat halindeki yakınlardaki bir yola doğru koştu, gevşek çakılların üzerinde kaydı ve bir çukura düştü. Dışarı çıkamadı. Ahır görevlileri bir asansör kullanarak onu kurtardıklarında aklı başından gitmişti.

Clay'in zaten bildiği gibi, atın geçirdiği kazadan dolayı fiziksel olarak yaralandığına dair bir kanıt yoktu ama düşme, tecrit, annesinden ayrı kalma, bir çıkış yolu bulmaya çalışırken yaşadığı hayal kırıklığı, asansörle kurtarılma -ya da tüm bu olayların birleşimi- onu travmatize etmişti.

Clay taya, "En baştan başlayacağız genç adam, sen daha rahat edene kadar koşum takımı ve ip ile biraz dolaşacağız," dedi.

Ve at Clay'e dedi ki, Unutamam!

Atı okşarken Clay, "Güzel" diye düşündü. Sakın unutma. Hatırlamak seni keskin ve güvende tutacaktır.

Bu sadece Clay için anlamlı olan kısımdı - atın sesini duymuyordu, hissediyordu. Hayvana zihinsel bir mesaj gönderirken, bazen

At bunu kabul etmiş görünüyordu ve ikisi de aynı fikirdeydi. Böyle bir şeyi nasıl açıklarsınız? Bir hayvanın rüyasına girmeyi nasıl açıklarsınız?

Sadece bir hafta içinde uzun bir yol kat etmişlerdi.

Lilly bir dahaki sefere teslimatla geldiğinde, Clay Saman ve yem taşımaya yardım etmek istedi ama at bunu hissetti ve onu geri çekti. Üzgünüm, diye düşündü Clay. Ben yapamam.

genellikle dikkatimiz dağınık. Sadece işimizi yapalım. Ve tekrar odaklandı. Güzel Hopi'yi aklından uzaklaştırdı.

Streak'i yavaşça gezdirdi, zihninde rahatlatıcı görüntüler yarattı ve yatıştırıcı sesler ve kelimeler mırıldandı.

İşlerini bitirdiklerinde, ipi çıkardı ve atı biraz egzersiz yapması için serbest bıraktı. Döndüğünde Lilly'nin hâlâ orada olduğunu görünce sevindi. Kollarını küpeşteye dayadı ve onu izledi, çizmeli ayağı alt küpeştede duruyordu.

Clay ona doğru yürüdü, at arkasından koştururken elindeki ipi çözdü. "Sana yardım edemediğim için üzgünüm. Bugün boşaltın," dedi yaklaşırken.

Omuz silkti. "Sana daha önce de söyledim, ben halledebilirim. Bu benim işim." Çenesini Streak'e doğru uzattı. "O harika biri."

"Çok güzel, değil mi?" Aklında bir düşünce belirdi - Streak gibi iri kestane rengi bir yaratığın üzerinde ne kadar harika görünürdü - ama bu düşünceyi hemen durdurdu. Genç bir atın aklına girmesine izin vermenin dezavantajı, yanlışlıkla istemediğiniz bir mesaj gönderebilirdiniz.

"Bir hafta içinde çok sakinleşmiş gibi görünüyor, ama hala... vahşi ve çılgın. Ama senden hoşlanıyor."

"Şampiyon bir soydan geliyor ama gençken geçirdiği bir kaza yüzünden travma yaşadı. Endişe ile güç bir araya geldiğinde ölümcül olabilir. Bu yüzden zamanda geriye gidip ilk antrenmanlarına geri dönüyoruz. Ve yavaş gidiyoruz."

"Bunu anladı mı? En baştan başladığınızı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Clay. "Şu an için işbirliği yapıyor. Elimden gelse onu ana rahmine geri döndürürdüm." Sonra gülümsedi ve "Yine etrafta dolandın" dedi.

"Seni atı çalıştırırken gördüm ve ona bakmak istedim. Ben de Blue'yu kontrol etmek istedim. Hepsi bu."

"İyi durumda. En son ne zaman ata bindin?"

Omuz silkti. "Eminim altı ay olmuştur. Genç bir kızken neredeyse her gün ata binerdim."

Ona sırtıttı. "Sen hâlâ genç bir kızsın," dedi. "Gerçekten, ata binmeyi pek sevmem. Sadece ara sıra. Eğer Annie biriyle gezmek istiyor." Ve sonra düşündü ki

Ne büyük bir yalandı bu. Ayda üç yüz doları nasıl çıkarabileceğini görmek için bütçesini yüzlerce kez gözden geçirmişti. Bu mümkün görünmüyordu ve o sadece yüzünü kurtarmak. Oh, gururu! Onu nasıl da rahatsız ediyordu.

Clay omzunun üzerinden Streak'e baktı. "O atla işleri yoluna koymak zorundayım. O çok değerli ve kaybetmek için iyi görünümlü."

"Onu nasıl kaybedersin?" diye sordu.

"Eğer binilemezse, yarışamazsa, çalışamaz. Eğer binilemezse, hiçbir binici onu istemez ve eğer kişilik bozukluğu varsa ve eğitilemezse, yetiştirilmemelidir. Birazcık akıllı olan bir yetiştirici onun spermini almaz. Onu sadece güzelliği için yetiştiremezsiniz."

"Hayvanlar alemi bu şekilde çok medeni," dedi nefesinin altında.

Ona bir bakış attı ve kahkahalarla güldü. "Tamamen." Çizmeli ayağını çitin en alt basamağına koydu ve Kendini onun yanına çekti, yüzü kaleme dönüktü. "Ona sırtımı göstererek böyle bir risk almamalıyım." Onunla birlikte çitlere yaslandı ve Streak'in geri koşmasını izledi ve ileri. "Beni biraz rahat bırakması ona güvenilebileceği anlamına gelmiyor. Kısa bir sigortası var ve onu ateşlemek için fazla bir şey gerekmiyor."

"Neden böyle? Sinirli ve huysuz."

"Pek çok şey olabilir," dedi Clay omuz silkerek. "Kaza geçirdiğini biliyorum - bir çukura düştü ve uzun süre kurtarıldı. Saatlerce. Sanırım bir çıkış yolu bulmaya çalışırken neredeyse çıldırıyordu ve sonra mekanik olarak çıkarıldı. Gecenin karanlığında bir tayı havaya kaldırıp tepkisini bekleyemezsiniz. O berbat, hepsi bu. Peki bu onu diğerlerimizden nasıl farklı kılıyor? Sadece anlayışa ihtiyacı var."

"Tüm gereken bu mu? Anlamak mı?"

"Atlarla biraz tecrübenin zararı olmaz. Onun gibi atlar sayesinde elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Büyük, öğrenecek, bağ kuracak ve korkularının üstesinden gelecek kadar akıllı.

Şu anda onu idare etmek zor, ama eğer kontrol altına alınırsa, hayal edilemez bir gücü ve zarafeti var. İki yaşında on altı buçuk el; bir Arap atı için uzun. Değil Yumuşak başlı. Ancak sinirli bir aygırın yapabileceği ve yumuşak başlı bir atın yapamayacağı pek çok şey vardır. Tıpkı hepimiz gibi, onlar da kendilerine özgü DNA'larıyla paketlenmiş olarak gelirler."

Kadın buna cevap vermedi. Sonunda ona doğru döndü. "Sana ata binmeyi kim öğretti?" diye sordu.

"Büyükbabam ve rezervasyondaki komşularım. Büyük bir çiftliğin hemen bitişiğindeydik ve on üç yaşına kadar çiftlik sahipleriyle arkadaşlık, sonra taşındık."

Streak ileri geri koşmayı bıraktı ve Ağılın içinde geniş, yavaş daireler çiziyordu. Çitlere yaklaştığında Lilly bir tıkırtı ve uğultu sesi çıkararak elini ağıla doğru uzattı. Clay sadece izledi merakla. Streak ona umutla bakıyordu, bu son birkaç gündür yeni yeni yapmaya başladığı bir şeydi. Hızlı değildi ama dördüncü ya da beşinci geniş çemberde at dramatik bir şekilde yavaşladı. Başını savurdu, birkaç kez yere vurdu ve sonra Lilly'nin yanına doğru yürüdü.

Clay çok yumuşak bir sesle, nefesinin altında, "Asla..." diye fısıldadı. "Tüm bu öfke ve telaşın altında sadece bir bebek var," dedi nazikçe, yüzünü, boynunu okşayarak. "Birisi onun güzel olduğunu biliyor, olan bu. Bir erkek için asla iyi bir şey değildir, bunu öğreneceksin. Kadınlar ilk başta seni severler ama hemen anlarlar ve sonra yine kendi başınasındır. Shhhh, kendi iyiliğin için fazla yakışıklısın. Biraz fazla güçlü. Yavaş git, küçük adam."

Clay bir an için kiminle konuştuğunu merak etti. Onunla mı, benimle mi?

"Bu atın kendi gücünden memnun olmaması dışında pek bir sorunu yok. Doğru elin nazik kontrolüne ihtiyacı var. Onu idare edebilecek bir anneye ihtiyacı var."

"İyi bir eğitmene ihtiyacı olduğunu düşündüm...."

"Şey, evet," dedi, burun köprüsünden aşağı uzanan beyaz alevi okşayarak. "Ama çoğu güzel çocuk gibi o da kendini beğenmiş ve iyi eğitilmiş bir biniciye ihtiyacı olacak. Özgürce koşmayı ve ele alınmamayı tercih eder. Gençlik ruhuyla dolu."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun, Lilly?"

Tekrar atın gözlerine döndü. "Bildiğimi kim söyledi? Bu benim fikrim ve tamamen yanılıyor olabilirim. O yeni yürümeye başlayan bir çocuk. İki kiloluk korkunç bir çocuk. İyi bir anneye ihtiyacı var, Hepsi bu. Sevgi dolu ve iradeli güçlü bir anne. Annesinden çok erken ayrılmış olma ihtimali var mı?"

Clay afallamıştı ve bir an cevap veremedi. "Böyle bir ihtimal var, evet," dedi sonunda.

"Ah. Gördün mü, rezervasyonda buna asla izin vermezdik." Clay'e tüm yüzünü değiştiren bir gülümseme fırlattı. Clay onun gerçekten ne kadar güzel olduğunu fark etti. "Ama iyi olacaksın. Bunu yapacaksın ta-bilh." Birlikte.

Şaşkınlık gözlerini açtı. Anadilinde "Niik'eh," diye onayladı. Yeterince emin.

"Artık gitmem gerekiyor," dedi ona. Atı bir kez daha okşadı. "Terbiyeli ol," diye uyardı onu.

Clay dönerken, "Bir dakika," dedi. "Sanırım biz bir şeyler yapmalıyız. Ekmeğimizi bölüşelim, birbirimizi tanıyalım. Ortak arkadaşlarımız olup olmadığını öğrenebiliriz." Hopi Bölgesi tamamen Navajo Ulusu ile çevriliydi ve az önce Navajo dilinde konuşmuştu.

Başını iki yana salladı. Daha fazla alamıyordu. Onunla sarmaş dolaştı; onu ölümüne korkuttu! "Teşekkür ederim, ama hayır, bunu yapamam. Benim bir erkek arkadaşım var."

"Evet, ama ne kadar erkek arkadaş?"

Yüksek sesle güldü, yüzü aydınlandı. "Bu kadar erkek arkadaş yeter," dedi.

Neredeyse kamyonu varmıştı ki, adam arkasından seslendi: "O zaman getir onu. Onunla tanışmak isterim."

Geri döndü ve kahkahası eğlendiriciydi. "Sanmıyorum ama onu da dahil etmeniz çok hoş," dedi gözleri parlayarak.

"Belki de uzun sürmez. Zaten muhtemelen seni hak etmiyordur. Ayrıca, ben sadece onun hakkında konuşmanı duymak istiyorum.

Küçük bir çocuk olan, hınzır bir espri anlayışı olan atlar. Ne demek istediğimi anladınız. Yolunuza çıkmayacağım."

"Evet, öyle olacak," dedi gülümseyerek ve kamyonete bindi. Zaten öylesin, diye düşündü.

Kadın ahırdan uzaklaştı ve adam kadın silik bir toz bulutundan başka bir şey olmayana kadar onu izledi. Sonra geri döndü.

Streak'e. Atı nazikçe okşadı. "İçimden bir ses kafana başka birinin girmesine izin verdiğini söylüyor. Sen Beni aldattın, seni uyuz hayvan." At atını fırlattı küstahça başını salladı. "Bin poundluk korkunç iki, haklı. Onunla konuşuyor muydun? Konuşuyor muydun?" At başını başka yöne çevirdi, başka yöne bakıyordu. "Evet, konuşuyordun. Beni tamamen aldattın. Madem biraz nüfuzun var, neden bir kez olsun işe yarayıp ona benimle çıkması gerektiğini söylemiyorsun?"

At ona baktı ve göz göze geldiler, bir dakika boyunca tuttu. Sonra at geri çekildi, homurdandı ve yuvarlak ağılın etrafında geniş daireler çizerek tırıs gitmeye devam etti, Clay'in onu içeri almak istiyorsa yakalamasını bekliyordu.

Ahırda geçirdiği bir haftanın ardından Clay, kız kardeşi ve ailesiyle akşam yemeği yemek için Grace Valley'e gitti. Ursula, Clay'den altı yaş büyüktü ve onlar ahırdayken sık sık ona bakmakla görevlendirilmiş olmasına rağmen büyürken, ve kuşkusuz ele avuca sığmaz biriydi, onlar yakın kaldı. Clay, Grace Valley polis şefi Tom Toopeek'in seçtiği eşini tamamen onaylıyordu. Tom

Cherokee'ydi ve Clay onu kardeşi olarak kabul etmekte zorlanmadı.

Ursula, içinde büyüdükları hayata benzer bir hayat yaşıyordu. İş ve aile dolu, yoğun bir hayattı ve Clay bunun ona büyük bir tatmin getirdiğini görebiliyordu. Tom ve Ursula evlerini, Tom'un anne ve babası Lincoln ve Philana'nın, Tom ve Ursula'nın daha yeni ve daha büyük inşaatının sonuna ekledikleri orijinal kulübeleriyle hâlâ orada yaşayan çiftliklerinin arazisi üzerine inşa etmişlerdi. Beş çocuk ve Tom'un anne babasıyla Ursula'nın evi, en büyükleri üniversitede olsa bile her zaman doluydu. Yemeklerini on iki kişinin rahatlıkla oturabileceğı, kabaca yontulmuş meşe bir yemek masasında yiyorlardı. Akşam yemeğı, ev ödevlerinin aynı masadan kaldırılmasından sonra geldi. Ursula bir öğretmendi. Çocukların dersleriyle çok yakından ilgilenirdi.

Clay ve Ursula'nın başka kardeşleri yoktu ama teyzeleri, amcaları ve kuzenleriyle birlikte bir aile yerleşkesinde büyüdüler. Sadece dört kişi olmalarına rağmen

Ursula'nın gibi onların yemek masası da Tahoma ailesinden çok daha fazlasını ağırlayacak kadar büyüktü. İster Clay'in evinde ister geniş ailesinin evlerinden birinde olsun, büyük aile yemekleri her zaman güzel yemekler, güzel kokular ve insanlarla -bebekler, çocuklar, gençler ve genç yetişkinlerin yanı sıra ebeveynler ve büyükanne ve büyükbabalarla- çevriliydi.

Yine de Toopeek evinin etrafındaki onca insana rağmen, neredeyse hiç dağınıklık ya da kaos yoktu. eski Tahoma evi. Cherokee ve Navajo'ların çocuklarından beklentileri benzerdi ve Tom'un anne babası da Tom ve Ursula'nın çocukları üzerinde yaptırım uyguluyordu. Çocuklar mantıksız bir şekilde bastırılmış değildi - ormanlarda ve vadilerde çılgınca koşmak için bolca zaman vardı; bolca kahkaha ve normal tartışmalar vardı.

Ve Clay amcaları geldiğinde, heyecan nöbetleri yaşandı.

Onu neden bu kadar coşkuyla karşıladıklarını açıklayamıyordu. Kendisini ziyarete geldiklerinde onları ata bindirmek ya da Tahoma'lı büyükanne ve büyükbabalarını ziyaret ettiklerinde onları etkilemek için yeterince şey yaptığını düşünmüyordu.

onları. Ama o geldiğinde ona koşular. On yaşındaki yeğeni Shannon'ı hâlâ kaldırılabiliyordu. Bunu yapmasına izin verilmeyeceği günün hızla yaklaştığını düşünmekten bile nefret ediyordu. O bir bebektir ve Ursula sonuncusu olduğunu söylemişti. Clay, Ursula ve Tom'un çocuklarının tadını sonuna kadar çıkarmıştı.

Bu ziyarette Clay'i bir sürpriz bekliyordu: Kayınbiraderi, Clay'inkinin hemen hemen aynısı olan uzun, geleneksel atkuyruğunu kesmişti. Tom'un artık kısa siyah saçları vardı ve küt kesilmişti.

"Bir denizciye benziyorsun," dedi Clay, elini tutup onu kısa bir erkek kucaklaşmasına çekti.

"Buna alışacaksın," dedi Tom. "Karım henüz bundan memnun değil ama alışacaktır."

Ve sonra Ursula oradaydı, onu kendine çekmek için uzanıyordu. kendi sarılığı. "Burada olduğun için hâlâ çok mutluyum, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım bu senin için istediğin gibi sonuçlanır Clay. Çünkü senin yanımda olman ailem için mükemmel bir şey. Ben de senin için mükemmel olmasını istiyorum."

"Beni her yemeğe davet ettiğinde bunu yapıyorsun."

Genç çocuklar tarafından değerlendirilmek üzere dışarı sürüklendi. Ağaçtan kalede kaydettikleri ilerlemeyi gördükten sonra Shannon'ın odasına çekilerek kâğıtlarına baktı. Aileden sadece en büyük yeğeni Tanya eksikti. Northern Üniversitesi'nde tam burslu okuyordu.

On sekiz yaşındaki Johnny yerel bir üniversiteye devam edip evde yaşarken, Tanya Flagstaff'taki Arizona Üniversitesi'ne, anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasının ve geniş Tahoma ailesinin geri kalanının yanına gitti. Tanya yıl boyunca okula gidiyordu; üç yıllık zor bir tıp öncesi programdı ama ona pek zorluk çıkaracak gibi görünmüyordu. Tanya güzel ve zekiydi ve eğer yirmi

yaşındaki birinin hırslarına güvenebilirsiniz, geleceği

tıbbi araştırma. "Mikroskoba aşık," diyor Tom. "Bu da bana çok uygun - tam da onun tutkusunun odaklanmasını istediğim yere."

Ursula gülererek, "Tom'un tanıştığımız ve aşık olduğumuz zamanlarla ilgili çok iyi bir hafızası var," dedi. "Bu onu çok korkutuyor. ölüm."

Masaya hizmet etmek için birçok el vardı-Ursula'ya kayınvalidesi ve çocukları yardım etti. Lincoln Toopeek Clay'e babasını hatırlatıyordu; sessiz ve metanetliydi ama bu sert sessizlik hafife alınmamalıydı. Clay, Lincoln'ün de tıpkı yaşlı Tahoma gibi sesini duyurabildiğini, varlığını hissettirebildiğini biliyordu. Ve sonra Lincoln Toopeek'in en küçük oğlunun yanına oturduğunda Torunu Shannon'ın tabağını servis etmesine yardım ederken yüzündeki tüm sert çizgiler yumuşadı ve yüzünde huzur dolu bir ifade belirdi. Huzur ve sevgi.

Ursula'nın masasındaki yemekler o kadar bol ve lezzetliydi ki, Clay masadaki hiç kimsenin şişman olmamasına şaşırdı. Yoğun bir sebze çorbası, ardından neredeyse ağzının suyunu akıtacak bazı yağlar ve otlarla ovulmuş kızarmış tavuklar vardı. Üzerinde ufalanmış domuz pastırması olan bir patates ve peynir güveci, kavrulmuş sebzeler-terbiye edilmiş biberler, soğanlar, kuşkonmaz, dilimlenmiş bebek sarı kabak. Taze, tatlı ekmek.

"Ah! Beni bu şekilde beslemeye devam ederseniz, sürekli egzersiz yapmaya başlamak zorunda kalacağım!"

"Los Angeles'ta iyi beslenmiyor muydun?" Ursula sordu.

"Kendi başıma, sadece çabucak bir araya getirebileceğim şeyler vardı ve ben çok tembelim. Isabel beni yemeğe davet ettiğinde, aşçısı komik görünümlü yemeklerden küçük lokmalar servis etti çünkü Isabel sürekli kilosunu hakkında endişeleniyordu. Yani cevabım hayır, iyi yemek yemedim!"

Ursula, "Isabel nasıl Clay?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

Sesini samimiyete alıştırdı. "O gayet iyi, Ursula. Hayatı neredeyse hiç değişmedi. Onun bir bakıcıya ihtiyacı vardı.

Boşanma. Evlilik onun için yürümüyordu. Çok iyi anladım."

Bir sessizlik anı daha. Ursula, "Sanırım burası senin için daha iyi bir yer," dedi.

Kız kardeşine sıırttı. "Katılıyorum. Nathaniel'in planları beni çok heyecanlandırıyor. Ve aileme yakın olmak çok güzel." Bir nefes aldı. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Bunu özel olarak konuşmak ister misin?"

"Müstehcen mi?" diye karşı çıktı.

Yutkundu. "Gabe'i buraya getirmek istiyorum. Keşke benimle yaşamasını sağlayabilirdim ama şu anda yaşadığım yerde bu mümkün değil. Bu yüzden seninle yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyorum. Bu şekilde en azından onu her gün görebilirim. Lisenin son yılını sizin çocukların okulunda geçirmesini istiyorum. Eğer ilgilenirse onu nalbant olarak yetiştirmek istiyorum, ama daha da önemlisi, iki profesyonel ile birlikte yaşamasını istiyorum. kuzenlerini üniversiteye gitmeye teşvik eden üniversite mezunları Üniversite." Kısa bir süre gözlerini kaçırdı, sonra tekrar kız kardeşi ve eniştesine baktı. "Zamanı geldi. Zamanı geçti. Umarım çok beklememişimdir."

Ursula masanın öbür ucuna uzandı ve Clay'in elini kendi eliyle kapattı. "Hiçbir şeyin beni daha mutlu edemeyeceğini biliyorsun."

Sonra Lincoln'ün sesi, yüksek ve sert bir şekilde masanın üzerinde gürledi. "Çocuk Navajo olmasına rağmen burada başarılı olacak."

Tüm aile usulca, saygıyla güldü. Cherokee ve Navajo arasında husumet yoktu ama her ikisi de kendilerini biraz daha gelişmiş, bilge ve güçlü görüyordu.

"Katılıyorum efendim. Bu hoş karşılama için teşekkür ederim. Ben bir hayat kurmaya çalışırken ailemin, teyzelerimin ve amcalarımın onu yetiştirmekle iyi bir iş çıkardıklarını biliyorum, ama ben Uzun süre burada kalmayı planlıyorum ve sonunda Gabe ile normal bir baba-oğul ilişkisine sahip olmak istiyorum. Onunla yeterince birlikte olamadım."

"Gençtin Clay. Ve bir baba olarak çok iyi iş çıkardın. Gabe acı çekmedi. İyi rol modelleri vardı ve sevgiyle ve her türlü avantajla yetiştirildi."

Clay kız kardeşine baktı ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim Ursula," dedi.

"Hayır," dedi, "teşekkür ederim! O çocuğu seviyorum."

Çok sonra, kahve ve akla gelebilecek en güzel turtadan sonra Ursula Clay'i kamyonetine kadar geçirdi.

"Söylediklerimde ciddiydim, biliyorsun. Burada olduğun için çok mutluyum ve umarım bu senin için işe yarar. Yakın ve mutlu olmanı istiyorum. Ve sonunda oğlunla birlikte istediğin hayatı yaşamayı istiyorum."

"Sanırım öyle olacak," dedi. Ama düşündüğü şey şuydu: Gerçekten istediğim hayat seninki. Sahip olacağımı düşündüğüm, aile, samimiyet, dostluk ve güvenle dolu bir hayat. Senin masanın etrafında gerçekleşiyor ve ben hep bunun hayalini kurdum. benim masam da aynı olurdu.

Kendine acıyan düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. "Tekrar senin ve ailenin yanında olduğum için çok mutluyum," dedi. "Ama kocanızın saç kesimini beğenmedim."

"Ona ne oldu bilmiyorum," dedi, sanki Tom orada dinliyor olabilirmiş gibi omzunun üzerinden bakarak.

"Bundan bıktığını söyledi. Lincoln ona bir sürü bok verdi."

Clay kara kaşlarını kaldırdı. "Polis şefinin karısı için güzel bir konuşma."

"Ah, beni biraz rahat bırak, yaşlıların ya da çocukların yanında değilim ve eminim bu kelimeyi daha önce duymuşsundur." Sonra sırtıttı. "Clay, Gabe'in burada benimle olmasını istediğimi biliyorsun.

Küçüklüğünden beri. Babamın haklı olduğunu biliyorum. Kendi çocuklarıma konsantre oluyorum ve Gabe'in Tahoma'larla iyi iş çıkardığını biliyorum ama bilmenizi isterim ki bu sizin için olduğu kadar benim için de mutlu bir gün."

"Eğer gelirse," dedi Clay. "Onu zorlamayacağım. Uzun zamandır rezervasyonda ve burası onun için güvenli bir yer."

"Gelecektir," dedi ona güven verici bir gülümsemeyle. "Bulunduğu yerde rahat olabilir, ama seninle birlikteyken canlanıyor. Babasıyla birlikte olmak istiyor. Bu hepimiz için

çok iyi bir şey."

Clay gülümsedi. "Bu konuda mutlu olmana sevindim Ursula. Çünkü Tom'un mutlu olduğunuzda bunu söylediğini duydum,

herkes mutlu."

"Doğru," dedi, bu yorumdan en ufak bir utanç duymamıştı. "Ne zaman burada olabilir?"

"Yarın onu arayayım ve size haber vereyim."

"Teşekkür ederim Clay. Oğlunu bana emanet ettiğin için teşekkür ederim."

Göğsünde küçük bir kabarma hissetti; kız kardeşiyle çok gurur duyuyordu. O iyi bir kadın, iyi bir eş, iyi bir anneydi. Onu kendine çekti, sıkıca sarıldı ve şöyle dedi: "Teşekkür ederim Ursula. Seni bir kız kardeş gibi seviyorum."

Güldü ve ona sarıldı. Çok sert.

Los Angeles'taki babasını birkaç kez ziyaret etmesi dışında, Gabe doğduğundan beri büyükanne ve büyükbabasının yanındaydı. Clay çok uzun zamandır bu günü, oğluna en azından birbirlerine yakın olabilecekleri bir ev sunabileceği günü umuyordu. birbirlerini her gün görebileceklerdi. Rezervasyona gitmek, oğlunu alıp Kaliforniya'ya geri getirmek cazip geliyordu. Ama Gabe artık genç bir adamdı, on yedi yaşındaydı; oğlunun yararına olmayacaksa, onu daha iyi hissettirmeyecekse, bu değişiklikte ısrar etmek Clay için bencillik olurdu.

Mutlu. Oraya gitmek yerine, aradı.

Saygısından dolayı Clay ilk olarak babasıyla Gabe'i Kaliforniya'ya getirmek. Daha sonra annesiyle konuştu. Yanıtları beklendiği gibiydi: Gabe kendisi adına karar verilecek yaşı geçmişti ve babası ile teyzesine daha yakın olmak için evlerinden ayrılmayı seçerse, bu kararına saygı duyacaklardı. Aynı şekilde Clay de büyükanne ve büyükbabasıyla kalmayı seçerse Gabe'in kararına saygı duymak zorunda kalacaktı.

Clay bu fikri ancak yaşlı Tahoma'lara açtıktan sonra Gabe ile konuştu.

"Ama burada arkadaşlarım var," diye cevap verdi Gabe. "Ve kuzenlerim..."

Clay, "Bu konuda seni zorlamayacağım, evlat," dedi. "Eğer Büyükbabam ve büyükbabanla kalmayı tercih ediyorsan, öyle yapmalısın. Son kararını vermeden önce birkaç şeyi aklından çıkarma, eğer bunu yapabilecek durumda olsaydım seni çok uzun zaman önce yanımda getirirdim ama Ursula teyzenin yanına taşınana kadar hayatım pek çok açıdan istikrarsızdı. O noktaya geliyorsun. Gelecekle ilgili bazı planlar yapman gereken bir yaştasın ve bu planların daha fazla eğitim içermesini istiyorum. Ve kendi başına yola çıkmadan önce, seninle biraz zaman geçirmek istiyorum."

"Eve gelebilirsin," dedi Gabe. "Burada senin için bir oda var. Burada iş de var."

Bu konuyu daha önce de konuşmuş olmalarına rağmen Clay sabırla cevap verdi: "Aile büyüdükçe başarı potansiyeli daha fazla insana yayılıyor. Sahip olacağın arkadaşların mükemmel ama fırsatların sınırlı. Ve eğer Burada her şey planlandığı gibi giderse, kalıcı olarak yerleşebilirim. Burada kuzenlerin de var. Birlikte çalışabiliriz. Nathaniel benden bazı işe alımlar yapmamı istedi ve yarı zamanlı çalışacak birine ihtiyacım olacak. Okula da burada gitmek istersen ideal olabilir. Ama bu sana bağlı. Deneyebilirsin, evlat. Altı ay bekle ve nasıl gittiğini gör."

Telefonda sadece sessizlik vardı.

"Bunu düşünmek için biraz zaman ayır, Gabe," dedi Clay. "Pişmanlık duymanı istemiyorum."

Çocuk sonunda, "Babamla birlikte olmam gerekiyor," dedi. "Büyükbabam senin bakıma ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Clay bir kahkaha attı. "Öyle mi? Bana gösterdiği güven için ona teşekkür etmeliyim. Okul çok yakında başlıyor, Gabe. Gelip seni alacağım...."

"Hayır, bırakın kendim geleyim. Ben çocuk değilim. Bana biraz güven göstermeni istiyorum."

Gabe'in Flagstaff'tan kendi arabasıyla gelmesi kararlaştırılmıştı; çok kararlıydı. Clay'in geçen yıl satın almasına yardım ettiği küçük yeşil bir kamyoneti vardı ve kendini

tek başına seyahat edebilecek bir adam olarak. Vedalaşmak için birkaç hafta istiyordu, sonra yoluna devam edecekti.

Clay onunla birlikte bu yolculuğa çıkmak istiyordu ama kendine Gabe'in yaşındayken zaten bir babaydı. Ailesiyle birlikte yaşıyor olabilirlerdi ama bu, Gabe acıktığında, dış çıkardığında, hastalandığında ya da sadece kendini savunduğunda Clay'in gece boyunca uyumadığı anlamına gelmiyordu. Clay, onlar için daha iyi bir hayat arayışına girene kadar çocuğu terk etmemiştir. Gabe on bir yaşındaydı ve o zaman bile unutulmadığından emin olmak için sık sık eve dönüyordu.

"Bugünün gelmesini çok uzun zamandır bekliyordum, Gabe," dedi Clay.

Clay, Nathaniel ile Gabe hakkında konuşmak için hiç vakit kaybetmedi. "Benimle kalmayacak ama arada bir gece kamp yaparsa da şaşırmam. Grace Valley'de kız kardeşim ve ailesiyle kalacak. Yakın olduğu için onu her zaman görebileceğim ama en önemli neden Ursula'nın yetenekli bir öğretmen olması ve çocuklarının hepsinin harika öğrenciler olması. O çok Ev ödevlerine karışır, tüm öğretmenleri tanır ve sandığından çok daha zeki olan Gabe'e kendini adamıştır. SAT sınavlarında ona koçluk yapacak, üniversite için tekrar sınava girmesi gerekiyor. Ama ben onu yardımcısı olarak almak istiyorum, Nathaniel. Babam ve amcalarım onu yetiştirdiği için atlar hakkında bilgisi var ve-"

"Dur, dur, dur," dedi Nate, elini kaldırarak. "Bir dakika bekle. O sadece küçük bir çocuk değil mi?"

"On yedi yaşında. Lisedeki son yılına hazır."

Nathaniel başının üst kısmını ovuşturdu. "Ne zaman Bir oğlunuz olduğundan bahsetmiştiniz, ben de öyle düşünmüştüm... Clay, sen de o kadar yaşlı değilsin."

Clay sırtıttı. "O doğduğunda ben on yedi yaşındaydım. Annesi de ergenlik çağındaydı ve onu vermek istiyordu,

ama yapamadım. Onu eve, ailesine getirdim."

"Nasıl oluyor da seni bu kadar uzun zamandır tanıyorum ve oğlunla ilgili detayları bilmiyorum?"

Clay biraz utanarak kıkırdadı. "Bunu çok fazla dile getirmezdim ama rezervasyona bu kadar sık gitmemin nedenlerinden biri ailemden çok Gabe'di. Çocuğun annesiyle hiç evlenmediğim için onun yanında olmam önemliydi. İzninizle, yeterliliğini kanıtlarsa -ki kanıtlayacak- ona okuldan sonra ve hafta sonları ahırda biraz iş vereceğim. Çalışması, biraz para kazanması önemli. Ve açıkçası, iyi bir yardımcıya ihtiyacımız var."

"Elbette, bununla ilgili bir sorunum yok," dedi Nate.

Clay sırtı ve biraz daha uzun boylu durdu. "Çocuğun nalbantlık becerilerini geliştirip geliştiremeyeceğime bakacağım ve bir meslek sahibi olması için onu dijital ekipmanlarımız konusunda eğiteceğim, ancak oğlumun hayatında benden daha ileri gitmesini istiyorum."

"Shew," dedi Nate. "Isabel ve seninle birlikte yaşamıyor muydu?" "Durum biraz karışıktı. Ailesi benimle pek ilgilenmiyordu.

evliliğimize bir çocuk getirmek. Ve ayrıca, ben Belli bir şekilde, geleneksel bir şekilde, herkesin bir rol üstlendiği aile tarafından çevrelenerek yetiştirildi. Bizim toplumumuzda gerçekten de bir köy gerekir. Büyüdüğümde bazı aptalca hatalar yapmış olsam da, bunun aslında öğretmenlerimin suçu olmadığını biliyorum.

Gabe beni Los Angeles'ta ziyaret etti, ancak her türlü nedenden dolayı burası onun kalması için doğru yer değildi. Tek kişi

Ona yatırım yapan bendim ve çok fazla sorumluluğum vardı. Bu da onunla yakından ilgilenmemi engelliyordu. Ve Isabel'in babası... Gabe'e hiç ısınmamış gibiydi. Bu nedenle, bana da hiç ısınmadı. Ve Isabel O da sorun yaşadı - pek anaç biri değil." Başını iki yana salladı. "Gabe orada ziyaretlerde çok eğlendi ama iyi bir genç bir çocuk için bir yer. Gabe de o yaşlardaydı. Çok fazla olumlu takviyeye ve sert bir ele ihtiyacı vardı."

"Getirin onu," dedi Nate. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Neden senin hayatının karmaşık

olmadığını düşündüm ki?"

"Hiçbir fikrim yok, Nathaniel."

Beş

Clay, küçük buzdolabını ve dolabını hızlı ve kolay yemekler için birkaç malzemeye doldurmuştu ve Nate ve Annie ile birkaç kez akşam yemeği yemişti, ancak açık ara en iyi ipucu

Bölgeye geldiğinden beri aldığı en iyi haber Jack's Bar'la ilgiliydi. Nathaniel, Annie'yle Virgin River'daki Jack's Bar'da tanıştıklarını ve bir kutu dolusu çocukla ilgilenirken o güne kadar yedikleri en leziz yemeklerden bazılarının tadını çıkardıklarını anlattı.

yavru köpekler... ve aşık olmak. Clay, Jack'le kasabaya gelirken tanıştığından beri, bir grup adamı arabalarını çekerken izliyordu.

eski pikap tepeye çıkınca, barı denemek için sabırsızlanıyordu. Clay menüde ne olduğunu görmek için hiç vakit kaybetmeden oraya gitti.

İlk vahiy - menü yoktu. Vaiz her gün bir öğün yemek servis eder ve ne olacağına karar verirdi

O gün ona ne uygunsa ona göre. Clay'e bazen önceki gecelerden kalan yemeklerin olduğu fısıldanırdı ve bunları günün spesiyaline tercih ederse kimse alınmazdı. Ama Clay, Vaiz'in herhangi bir yemeğinden fazlasıyla memnun kalırdı - adam bir parça etle ne yapacağını biliyordu. Jack hoş bir akşam yemeği arkadaşı olduğunu kanıtladı, insanlar bara girdikçe onları tanıştırıyor, sonra Clay yemeğini yerken barın diğer tarafında kahvesini yudumluyordu.

Jack'in barına üçüncü gelişinde Clay bütün müdavimleri tanıyordu. Yerel polis memuru ve Jack'in kayınbiraderi Mike Valenzuela sık sık uğrardı. Jack'in karısı, yerel ebe Mel, eve gitmeden önce bir tur atardı.

işten eve. Eğer ev ziyareti varsa, Jack'in bakması için küçük çocuklarını bırakıyor ya da bir bakıcı veya Vaiz'in karısı Paige tarafından bakılmaları için onları Vaiz'in evine bırakıyordu. Kasabanın papazını tekrar gördü; Noah Kincaid kasabaya uğrayıp halkı ziyaret etmeyi ihmal etmiyordu. Bir de kasabanın işgüzarı Hope McCrea vardı, neredeyse her gün Jack Daniel's içmek için uğrardı.

"Özel bir şey yaptın mı?" Hope hemen sordu ona. "Özel mi?" diye sordu kahvesini kaldırırken. "Ben ayakkabı atlar. Ve diğer ahır işlerini yap."

Homurdandı, içkisini sipariş etmek için parmağını kaldırdı ve paketinden bir sigara çıkardı. "Buna hiç ihtiyacım yok," diye onu bilgilendirdi.

"Şanslıyım ki, Nathaniel Jensen biliyor."

"Seni kasabaya getiren o mu? Veteriner mi?"

"Evet, hanımefendi. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Grace Valley'de bir kız kardeşim var-Ursula Toopeek."

"Bu doğru mu? Bayan Toopeek'i tanımıyorum ama polis şefiyle ufak bir trafiğim oldu."

"Kanunla başın biraz derde mi girdi?" diye sordu, ağzının kenarları seğirerek.

Ona sırtıttı ve ağır siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Buraya uyum sağlamalısın. Sadece başka bir ukala."

Clay huysuz yaşlı kadından hoşlanmıştı. Ama anlaşılan onlarınki uzun süreli bir ilişki olmayacaktı. Akşam yemeği için Jack'in yerine yaptığı dördüncü ziyarette, Jack'in karısı bara geldi. Kimseye merhaba demeden bir tabureye atladı ve

"Bazı üzücü haberlerim var Jack. Bruce, Hope McCrea'ya posta götürüyordu ve kutusunda bir miktar yığılma olduğunu fark etti. Düzensiz bir şey olup olmadığına bakmak için evin içinde dolaştı.... Onu yatağında buldu. arka verandada." Mel'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "O öldü, Jack."

Şaşkın görünüyordu. "İyi olup olmadığını merak ettim, birkaç gündür uğramadı. Tamamen iyi olduğundan değil.

Alışılmadık bir durum -bazen onu görmeden günler geçiyor- özellikle de üzerinde çalıştığı bir proje varsa. Ama dostum... Doğal nedenler mi?"

Mel burnunu çekerek, "Sanırım öyle diyebiliriz," dedi. Kadın cebinden bir mendil çıkardı. "Bu bir cinayet değildi ama verandadaki sandalyesinde oturuyordu, sigarası parmak uçlarına kadar yanmıştı. Seksen yaşındaydı, Jack. Bruce aradı.

ama soruşturma açılması için bir neden olduğunu düşünemiyorum."

"Kahretsin," dedi Clay. "Ondan hoşlanmıştım. Bana ailemden bazılarını hatırlattı." Dönüp ona baktılar. O da omuz silkti. "Onu en az doksan beşe alırdım." Mel'e döndü ve koluna hafifçe dokundu. "İyi olacak mısın?"

Mel ona "Beni Virgin River'a o getirdi," diye bilgi verdi. "Beni kandırdı ama buraya gelmemi sağladı ve bunun için ona çok şey borçluyum. Eğer Hope olmasaydı, ne yapacağımı bilemezdim.

kocam, çocuklarım olmazdı." Tekrar Jack'e baktı. "Daha da kötü haberlerim var. O eve girmen gerekecek. Muhtemelen sahip olduğu aileye en yakın şey sensin ve birinin içeri girip etrafa bakması, bundan sonra ne yapılacağına karar vermesi gerekiyor. O ev ödenmemiş vergiler yüzünden banka ya da devlet tarafından alınırsa Hope mezarında ters döner.

Orada bir yerde bir hesap cüzdanı ya da vasiyet gibi bir şey olmalı. Eğer bir şey bulamazsanız, bir şeyler bulana kadar faturalara devam etmeliyiz."

"Awww, Mel..." dedi.

Clay ona bir bakış fırlattı. "Az önce sızlandın mı?"

"Anlamalısın Clay. O evin bir kâbustan fırlamış gibi olduğuna eminim. Hope'un o evi en az elli yıldır hiçbir şey yok."

"Buraya geldiğimde ve ona kalmak için yıkık dökük, su sızdıran kulübesinden daha iyi bir yer olup olmadığını sorduğumda

Benim için ayarlanmış," dedi Mel, "kanepesinde benim için yer açmasının bütün gecesini alacağını söyledi. Jack haklı, bu iyi bir şey olamaz. Ama bu kasabaya o bakıyordu.

Muhtemelen

Bir çeşit plan. Belki Jack bir tapuyu ortaya çıkarabilir ya da kasa ya da onun gibi bir şey. Ya da yaşlı Doc Mullins'in gittiği zamanki gibi, en azından niyetini belirten karalanmış bir not."

"Polis oraya giremez mi?" Jack sordu.

"Bence kesinlikle polise gitmelisiniz. Kayınbiraderin Mike, yerel polis. Preacher'ı da al. Bence Clay de gelmek isteyebilir. Hope ona aile üyeleri."

"Bunun için yeterli değil," dedi Clay.

"Askerlerini topla, Jack," dedi Mel. "Git Vaiz'e söyle. Mike ve Paul Haggerty'yi ara. Yanınızda bir papazın olmasının zararı olmaz - Noah'ı arayın - o da sizinle gelecektir. Noah'ı ara. ev sabaha kadar kalacak. Geceleri sizi korkutup ciğerinizi sökebilir."

"Benimle geliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiç şansımız yok. O yer hepimize kötü rüyalar gördürür."

Hope'un evinin kilitli olmayan kapısında beş adam duruyordu. Mike Valenzuela, Paul Haggerty, Noah Kincaid, Vaiz ve Jack.

"Kutsal Meryem Ana," dedi Vaiz. "O gerçekten hiçbir şeyi atmayın."

"Bahse girerim o televizyon programına çıkabilirdi," dedi Noah. "Hani şu istifçilerle ilgili olan. Ellie o diziyi çok sever."

Hope'un bir eşya faresi olduğu tahmin edilebilir bir gerçektir ama evi -her bir odası- biriktirdiği eşyalarla dolu olmasına rağmen, bir şekilde gazete ya da boş teneke kutu ve şişe biriktirme sınırını hiç aşmamıştı. Pek çok işe yaramaz şeyi biriktirmiş olabilirdi ama ilk bakışta çöp biriktirmiş gibi görünmüyordu.

Ve Hope'un şerefine, huzur içinde yatsın, ev

yeterince kolay yönlendirilebiliyordu. Dağınıklık içinde belli yollar açmıştı.

"Ben sadece onun ne zaman Bunların hiçbirini satın almazdı," dedi Jack. "Her zaman bir proje üzerinde çalışır, insanların işine karışır ya da bahçeyle uğraşırdı. Burada kaç oda olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

"Bunu öğreneceğiz," dedi Paul. "Yapılacak ilk şey, görsel bir envanter çıkarmak, arazinin yapısını öğrenmek ve vasiyet gibi hayati evrakları saklamış olabileceği bir yer aramak. Bu karmaşayla nasıl başa çıkacağımıza sonra karar veririz. Bu işi daha sonra halledeceğimizi sanmıyorum. yasal olarak sıralamaya ve atmaya başlar. Tanrı'ya şükür."

Noah gruptan ayrıldı ve oturma odasından geçerek, odanın iki yanına yığılmış çöplerin arasından, yemek odasındaki bir patikadan evin arka tarafına doğru yürüdü. Kalan dört adam yavaşça içeri girmeye başladı odayı dolaşüyor, eşyaları kaldırıp altına bakıyor - başıboş bir lamba gölgesi, gölgesiz birkaç lamba, birkaç Craft World'den gönderilmiş açılmamış kutular, bir değil iki tane bağlantısı kesilmiş faks makinesi ve birkaç tane modası geçmiş bilgisayar yazıcısı. Birbiriyle uyumsuz tabak çanak yığınları, her yere atılmış kitaplar ve -tıpkı Mel'in dediği gibi- devasa bir çarşaf, havlu ve giysi yığınının altında eski, mor kadife bir kanepede vardı.

Jack dikkatlice ağzı bağlı bir çöp torbasını açtı ve içeri baktı. "Hope'un hiç kasket taktığını hatırlayan var mı?" diye sordu.

Kafalar titriyordu, hayır.

Çantadan bir tane çıkardı. Denver Broncos içindi. "Burada onlardan yüz tane olmalı. Ama neden?"

"Sence aradığımız şey bu olabilir mi?" Noah yemek odasından seslendi. Elinde kare şeklinde metal bir kutu vardı. Üzerinde marker ile Vital Papers yazıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jack. "Nasıl oldu da doğrudan ona gittin?" "Sadece bu gece nerede geçirebileceğini düşünmeye çalıştım.

Noah omuz silkerek, "Zamanının çoğunu bu şekilde geçiriyor," dedi. "Kesinlikle

kanepede değildi. Arkada masa, çalışma masası, bilgisayar ve televizyonun olduğu büyük bir mutfak var. Ayrıca harika bir şömine ve büyük bir uzanma koltuğu - sanırım içinde çalıştı, yemek yedi ve uyudu. Sanırım burası onun ofisi, yatak odası ve oturma odasıydı."

"Pekâlâ beyler," dedi Mike yemek masasına doğru ilerlerken. "Bir yer açalım ve bakalım o kutuda ilgili bir bilgi bulabilecek miyiz?"

"Etrafı biraz kurcalamamın sakıncası var mı?" Paul sordu. "Bu eski evde kaç oda olduğunu görmek istiyorum. Kaç tane merdiven boşluğu, su dolabı var, bu tür şeyler."

"Neden?" Jack bir yığın kurabiye yaprağı ve tencereyi masadan kaldırıp başka bir yığına aktarırken sordu.

"Çünkü ben bir inşaatçıyım ve biraz da meraklıyım," dedi Paul. "Burası bir enkaz, buna şüphe yok ama hiç kokmadığını fark ettiniz mi? Çatlak yok, duvarlar çökmemiş. Gizemli sızıntılardan kaynaklanan lekeler yok, gezegendeki en nemli yerlerden birinde bariz bir küflenme yok, boya yontulmuş ve orada burada soyuluyor, zemin çizik ve yaralı, ama kaliteli ahşap ve düz, eğri değil.

Belki de tüm bu hurdaların altında sağlam, eski bir ev olabilir. Ne zaman inşa edilmiş?"

"Emin değilim," dedi Jack, bir yığın havluyu taşıırken ve bahçe kitapları bir yığın halinde. Yemek odasındaki bir sandalyeden bir yığın sehpa kitabı alıp yere koydu. "Aslında hiçbir şeyden emin değilim. Hope hakkında pek bir şey bilmiyordum ve doğruyu söylemek gerekirse kimin bildiğini de bilmiyorum. En eski arkadaşlarının kim olduğu hakkında bir şey söylediğini hiç duymadım.

Doc Mullins'i uzun zamandır tanıyordu, bunu biliyorum ama çoğunlukla kavga ederlerdi. Ve Doc onun sonsuza kadar bu evde kalacağını, otuz yılı aşkın süredir dul olduğunu söyledi." Bir nefes aldı. "Bu bir insan hakkında bilinmesi gereken çok şey değil."

"Hiç sordun mu?" Noah sordu.

"Elbette, ama kişisel bilgiler konusunda cimriydi. Genç yaşta evlendiğini, hiç çocuk sahibi olmadığını, bir zamanlar evin altında bir sürü arazi olduğunu ama onları sattığını söyledi.

otlak ve ekim alanına ihtiyacı olan komşulara. Ben bir barmenim dostum. Kulak verimiz ama burnumuzu sokmamaya çalışırız."

Vaiz, "Meraklı olmama konusunda alıştırmaya yapmak isteyebilirsin," diye mırıldandı.

Jack ona ters ters baktı. "Hope sadece bir içki içmek ve biraz sohbet etmek istedi. Biraz huzur istedi," dedi Jack. Odada etrafına bakınarak, "Ve kim onu suçlayabilir ki?" diye ekledi.

"Ve kasabayı onarmak istiyordu," diye araya girdi Vaiz, kötü bir şekilde kararmış gümüş çay servisini mutfağa kadar taşıdı. Hemen geri geldi. "Sanırım bunu o yaptı. Çünkü canı sıkılıyordu ve bu kasabanın en eski sakini olduğunu ve kasabada bir hissesi olduğunu düşünüyordu. Bilirsiniz-bulduğundan daha iyi bir yer bırakmak."

Paul evi kontrol etmek için uzaklaşırken, adamlar artık temizlenmiş yuvarlak yemek masasına yerleştiler. Noah kasayı Jack'e doğru itti. Sanki içinden bir sürü sarmal yılanın fırlamasını bekliyormuş gibi kutuyu açtı. Sonra kapağı sonuna kadar çevirdi. "Vay canına. Görünüşe göre hayatında düzenli olduğu tek bir alan varmış. Dosyalar. Etiketler." Bir tanesini çıkardı.

Açıkça Doğum Belgesi yazıyordu. Sonra üzerinde Evlilik Ehliyeti yazan bir tane çıkardı. Dayanamadı, açtı. dosya. "Vay be. 1941'de evlenmiş. Ya Hope yaşı hakkında yalan söylüyordu ya da yaklaşık on yaşındaydı." Evrakların altında eski bir siyah-beyaz fotoğraf vardı, onu çıkardı. "Tanrım, çok güzel bir kızmış," dedi ve elden ele dolaştırdı. Genç ve güzel bir sarışındı, özenle hazırlanmış saten bir elbise ve tül bir duvak giymişti ve çok daha yaşlı bir adamın yanında duruyordu.

"Şu doğum belgesine bir göz at Jack," dedi Vaiz.

Jack öyle yaptı ve neredeyse yüzü kızarıyordu. "Tanrım, söylediğinden daha yaşlıydı, 1925'te doğmuştu. O...neydi...?"

"Seksen altı. Evlendiğinde on altı yaşındaydı," dedi Noah, fotoğrafı inceliyor. "Ve bu adam, 41'deki bir adam için, bahse girerim en az elli yaşındadır, ki o zamanlar şimdiki gibi genç sayılmazdı."

"Elli yaş artık genç mi sayılıyor?" Jack sordu. "Bu cesaret verici.... İşte ihtiyarın ölüm belgesi. O... yılında ölmüş... İşte burada. 61'de ölmüş. Elli yıl önce. Hope sadece...sadece..."

"Otuz altı," dedi Noah.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" Jack sinirli bir şekilde sordu. "En azından daha hızlı toplama ve çıkarma yapana kadar,"

Bakan iyi huylu bir şekilde cevap verdi. Jack'e gülümsedi.

Jack dosyaları biraz daha karıştırdı. Birinde Tapu, birinde Polis Memuru, birinde de Ebe yazıyordu. Jack o dosyaya da göz attı -Hope'un Mel'le olan sözleşmesi, karısını Virgin River'a getiren pozisyon. Sonunda üzerinde Will yazan bir dosyanın yanından geçti. "Oh, oğlum, işte başlıyoruz." Dosyayı çekti ve şüpheli derecede kalındı. "Bu bir karmaşa. kağıtları."

"Güzel," dedi Noah. "Kalıntıları ve mülküyle ne yapmak istediğine dair bir fikri olmadığı sürece bir sürü evrak işine gerek duymayacaktır."

Jack zaman kaybetmek istemiyordu. Dosyayı Noah'ya doğru itti. "Keyfine bak." Dosyayı Noah'a uzattı.

Deeds'ten Vaiz'e etiketlendi. "Buraya bir göz atın. Bu muhtemelen sattığı mülklerin kayıtları, bu tür şeyler."

Noah ona kıkırdadı ve kâğıtları karıştırmaya başladı.

"İlginç," diye mırıldandı. Üst kattan birkaç gümbürtü sesi geldi; Paul çivileri bulmak için duvarlara vuruyordu.

"İnanılmaz," dedi Noah. Paul daha fazla duvara vurdu. "Şey, ben..." Üst kattan daha fazla kapı sesi geldi.

"Yakın zamanda paylaşmak ister misiniz, Efendim?" Jack sordu. Noah gülümsedi. "Bayan McCrea'nın bir avukatı vardı-Jacob

Eureka'lı Stanley, Virgin River Trust'ı kurdu; böylece geride bıraktığı her şey vergilerle yok edilmeyecek ve kasabaya fayda sağlayacaktı."

Vaiz kâğıtları üst üste yığıyor ve dosyanın içinde düzgünce katlanmış bir haritayı yayıyordu.

"Başka bir şey var mı?" Jack sordu. "Eşyalarıyla ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı? Ya da kalıntılarıyla."

önemli mi?"

"Bir dakika okumam lazım," dedi Noah, belgeleri karıştırırken.

Vaiz tapuları eski haritayla karşılaştırıyor gibi görünüyor, onları kontrol ediyormuş gibi haritanın bir tarafından diğer tarafına taşıyordu. Noah da elindeki sayfaları Mike Valenzuela'ya göre Paul üst katta duvarlara vuruyordu ve Jack seçirmeye başlamıştı.

"Aman Tanrım," dedi Vaiz sonunda. "Pekâlâ, buradan anladığım kadarıyla yaşlı Percival McCrea'nın çok parası varmış ve Virgin River denilen yerin altındaki tüm araziye satın almış. Parayı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama anlaşılan uzun zaman önceymiş ve bu evin inşasına o genç bir adamken başlanmış. Yapımı üç yıl sürmüş ve 1921 yılında tamamlanmış. Vay be. Görünüşe göre Hope

öldükten hemen sonra araziye parsel parsel satmaya başladı. Bu kasaba kaç yaşında ki?"

"Hepsi onun muydu?" Jack haritayı yaklaştırarak sordu. Harita farklı renklere bölünmüştü ve üzerinde yazılı isimlerden bazılarını tanıyordu. Bristol, Anderson, Givens, Fishburn. "Vay canına," dedi.

"Görünüşe göre uzun zaman önce bazı çiftlik sahipleri varmış," dedi Vaiz. "Ama ne olursa olsun yaşlı Percival satın aldı. Sonra on altı yaşındaki geliniyle paylaştı. O da elden çıkarmış. Ben de Bu tapu devirlerini yaptığında arazi değerlerinin ne olduğunu görmek için biraz araştırma yapmak gerekiyor, ama görünüşe göre onları ucuza bırakmış. Hope bir kasaba kurmuş. Harika."

"Jack?" Noah söyledi. "İşte burada, Jack. Her şeyi bırakmış. kasabaya. Kocası sahip olduğu her şeyi ona bıraktı ve Hepsini kasabaya bıraktı." Belgeyi Mike'a uzattı, o da Vaiz'e verdi.

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Jack. "Hope'a göre başka kimsesi yokmuş."

"Ve bundan sen sorumlusun. Vasisi olarak sen seçildin."

"Ben mi? Neden ben?" diye sordu.

"Muhtemelen bariz bir seçim gibi görünüyordun." Noah sayfaları biraz karıştırdı. "Görünüşe göre sen şehre gelene kadar Doc Mullins'miş. Peki, buna ne dersin? Size efendim falan dememize gerek yok, değil mi?"

"Her şeyi söylediğinde..." Jack tereddütle söyledi. Cevap veren Vaiz oldu. "Ev, içindekiler, arazi... Acaba banka hesabı gibi bir şey var mı?"

Hope'u tanıdığım kadarıyla, şilteler ve dolaplar banknotlarla doluysa hiç şaşırmam."

"Hayır," dedi Noah. "Unutma, bu kadın kiliseyi eBay'de açık artırmaya çıkaran kadın. Bilgisayardan anlıyor. Bahse girerim aldığı şeylerin yarısını internetten almıştır. Eminim bilgisayarda hesapları vardır. Mutfakta. Şifre falan bulmakta zorlanabiliriz."

Jack onun dosyalarını karıştırdı. "Acaba bu dosya Şifreler?" diye sordu, bir dosya çıkararak. Kesinlikle üstün bir havaya büründü.

Noah sırtarak, "İyi işti," dedi.

Jack ürpererek, "Bu beni çok rahatsız ediyor," dedi. "Hope'un işlerinden sorumlu olmak istemiyorum. Kasaba yöneticisi olmak da istemiyorum."

"Sakin ol. Avukatını görmeye giderek başla. Eğer ortada para varsa -arazi satışından sonra olduğu gibi- muhtemelen biraz yardım alma yetkiniz vardır. Bilirsin işte. insanlar."

"Gerçekten, bunun için zamanım yok," diye homurdandı. "Nasıl kullanıldığından sorumlu olmak istemiyorum...."

Paul'ün üç kat merdivenden inen ağır ayak sesleri tüm adamların merdivene doğru dönmesine neden oldu. En altta durdu ve onlara gülümsedi. "Burası harika bir eski ev," dedi. "Her on iki inçte bir çiviler, yangın duvarları, en kaliteli meşe, mermer ve granit, dilli ve oluklu parke zeminler... Bu evi bugün üç milyona inşa edemezdim. Eski ve harika. Umarım burayı kim alırsa alsın düzeltmek için yardım ister."

"Ve işte ilk potansiyel çalışanım," dedi Jack.

Küçük çiftliklere ve ahırlara yem dağıtmak Lilly'nin gönüllü olarak yaptığı bir işti; bunu egzersiz rejimine ağırlık kaldırmayı da eklemek olarak görüyordu. Yoga ile birlikte bu da onu formda tutuyordu. Ayrıca, biricik ailesinin işine dahil olması Yaz için çok önemliydi.

bir gün onun olacaktı. Lilly, Yaz'ın çok uzun bir süre yaşamasını umuyordu çünkü operasyonun tüm ayrıntılarını bilmesine rağmen kendisini bir yem dükkânı sahibi olarak görmekte zorlanıyordu.

Son üç haftadır, Jensen kliniğindeki değişikliklerden bu yana, işinin bu önemsiz kısmı sonsuz derecede daha ilginç. Bu artık bir öncelikti. Kendini bu teslimatı dört gözle beklerken buldu. Eğer Blue otlaktaysa, sırf onu görmek için oraya koşuyordu. Clay'le karşılaşmadığında ise hayal kırıklığına uğruyordu. Streak ağıda değilse, Clay'in onaylamayacağını bilse de, ahırına doğru eğilip onunla sessizce konuşarak biraz zaman geçirmeyi ihmal etmiyordu. Clay tayın kendisine odaklanmasını istiyordu ve Streak Lilly'den çekinmediğinde neredeyse kıskanıyor gibiydi.

Hepsini görmeyi tercih etti - atları... ve adamı.

Artık Clay'le kolay bir ilişki kurabiliyordu; Blue'yu kurtarmasına yardım etmişti ve aynı kökenden geliyorlardı. O her zaman

Adamla hiç tanışmamış olmasına rağmen saygıyla büyükbabasının hatırlarını sordu. Ona dükkân hakkında, boş zamanlarını nasıl geçirdiğini, ülkenin bu kısmında yaşamaktan nasıl hoşlandığını sordu. Atları, yeni ahır ilavesinin ilerleyişini, yerleşmenin iyi olup olmadığını sordu.

Ona erkek arkadaşını sormadı ve o da ona hayatında bir kadın olup olmadığını hiç sormadı - ama bu sorulmamış sorular aralarında havada asılı kaldı. Değil

Sadece ondan etkilendiği açıktı, aynı zamanda bir çekim hissettiğini de inkar etmekte zorlanıyordu. Aralarında cinsel bir gerilim vardı ve bunu biliyordu.

Lilly ara sıra birileriyle çıksa da, o farkındalık vızıltısını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu; damarlarında bir nehir gibi akıyor ve kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Yaşadığı ürpertinin heyecandan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildi.

Arabayı ahıra doğru sürdü ve kapılara yaklaşmak için geri döndü. Eldivenlerini giyip bir balyayı kapağa doğru çektiği sırada Clay çift kapıyı onun için iterek açmış ve emniyete almıştı. Clay eldivenlerini giyerken o da balyayı kamyon kasasından çıkardı. Kadın yükünü yem odasına bıraktığında, Clay hemen arkasındaydı, her iki elinde birer balya vardı.

"Artık bana yardım etmememi söyleme zahmetine girme," dedi ve önce bir, sonra da ikinci balyayı bıraktı.

"Neden nefesimi boşa harcayayım ki?" dedi, kamyonu geri dönmeden önce gülümseyerek.

"Biraz daha kalabilir misin?" diye sordu. "Ne için?"

"Streak'e bineceğim. Bakalım ne yapacak." Kadın irkilmiş gibi döndü. "Hazır mı?"

"Öğreneceğiz," dedi Clay, bir torba yem almak için kamyonete uzanırken.

"Ona eyer takmak konusunda emin değilim. İçimden bir ses..."

"Eyer kullanmayacağım. En azından henüz değil," dedi.

"Bunu daha önce denedin mi? Onun üzerinde?" diye sordu.

"Hayır, seni bekliyordum. Senin için önemli olduğu çok açık Lilly. Bence sen de onun için önemlisin. Misafirimiz olduğundan beri çok sakinleşti. Artık dizgine ve dizginlere bile uyuyor, terbiyesine dikkat ediyor. Çok uzun sürmezse fırçayı bile daha nazik karşılıyor." Kaldırdı

yem torbalarını bir araya getirip istifledi ve bir omzuna aldı. "Biraz daha kal."

Anlık bir duygu yoğunluğu, bir gerilim hissetti ama buna neyin sebep olduğundan tam olarak emin değildi. O huysuz iki yaşındaki çocuğa binişini izleme ihtimali mi? Streak'in onu fırlatmasını izlemek mi? Yoksa "Biraz daha kal..." dediğinde sesinin derin tınısı mıydı?

"Sadece birkaç dakikalığına," dedi. "Umarım içeridedir ruh hali. Bugün fazla zamanım yok ve Mavi'yi kontrol etmek istiyorum."

"Uzun sürmeyecek. İşbirliği yapıp yapmayacağını hemen anlayacağım. İlan panosundaki ilanınızdan Blue ile ilgilenen var mı?"

"Henüz değil, ama o kadar da uzun sürmedi..."

"İstediğinden daha uzun," diye hatırlattı Clay ona. "Birkaç günden çok daha fazla. Yakında onunla bir şeyler yapmamız gerekecek. Burası Club Med değil."

"Ona bedava yem getiriyorum," dedi Lilly. "Bunu fark ettin mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Minnettarım. Teşekkür ederim."

Sonra yem torbalarını alıp gitti, onları bıraktı ve atını hazırlamak için takım odasına yöneldi.

Biraz daha kal... Tanrım. Lilly, bir erkeğin kulağına bunu üflemesini özlemle beklediğini fark etmemişti. Bu çok güzeldi.

Clay ata, "Kız arkadaşın burada," dedi. dizginini başına geçirdi. "Ona biraz evcilleştğini göstersen iyi olur.

Seninle gurur duyabilir. Buna ne dersin?"

Çok genç, diye düşündü. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Oğluna daha uygun görünen sıradan bir kıza ilgi duyuyordu ama hislerine engel olamıyordu. Onun hakkında düşündü.

O etrafta yokken ve o etrafta olduğuunda kalbi hızlanıyor ve her yerinde sıcaklık hissediyordu. Yırtık kot pantolonu ve kot ceketıyla çok şirindi. Yanılmıyorsa kendine ait güzel görünümlü botları vardı. O kadar da umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Binicilik yapıyordu ama atlara bağılı olduğuu belliydi ve o botlar sadece yem dağıtmak için fazla güzeldi.

Ve onun ne kadar sevimli olduğuunu düşünmediğı zamanlarda, ne kadar ateşli olduğuunu düşünerek nefes nefese kalıyordu. Ufak tefek, fit, seksi. Çene çizgisi boyunca kesilmiş ve her hareketinde sallanan ipeksi siyah saçlarını neredeyse parmaklarında, çıplak göğsünde hissedebiliyordu. Kızın gözleri o kadar büyük ve maviydi ki, gözlerini kızın kafasının içinde geriye doğru yuvarlamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Ama şu anda ihtiyacı olan son şey, yaşlı bir Hopi dedesinin başını belaya sokmasıydı. Yaşlı adam muhtemelen çok genç torununun otuz dört yaşındaki bir Navajo'ya bulaşması fikrinden hoşlanmayacaktı. Gerçi pek şansı da yoktu... Ortada bir erkek arkadaş vardı. Bazı genç Buck? Merak etti. Büyükbabanın tercih edeceği biri mi? Büyükbabanın seçtiğı birini mi?

Streak'i ahırından çıkarırken tüm bunları aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Kapının parmaklıklarına çoktan bir battaniye örtülmüştü. Atı ağılın uzak tarafına götürdü, battaniyeyi sırtına örttü ve son bir düşünce Streak'e doğru kaymış. Belki beni aptal yerine koymamaya çalışabilirsin.

Sağ ayağını çitin orta basamağına koydu, sol bacağını üzerinden attı ve Streak'in sırtına oturdu. Clay onun boynunu okşadı ve Navajo dilinde her şeyin yolunda olduğuunu mırıldandı. Ve At iyi görünüyordu. Yine de. Zıplamadı bile. Clay etkilendi ve kulağına eğildi. "Evet, o kadar da kötü değil. Benim gibi iri bir adam için yeterince güçlüsün." Sonra dizginleri bıraktı, topuğuyla atı hafifçe dürttü ve ileri doğru hareket ettirdi. Dizginleri sola çekti ve at takip etti. Sonra sağa. Sonra yavaşlayarak durdu.

"Gösteriş yapıyorsun," diye fısıldadı ata. "A alacaksın."

Clay atı tekrar ağılın etrafında yavaşça dolaştırdı, Streak'ten olduğu kadar kendisinden de memnundu çünkü zamanlama her şeydi. Onu kolay bir dörtnala getirdi ve birkaç tur attıktan sonra yavaşlattı.

Lilly çitin arkasındaki yerinden kalkıp en üstteki parmaklığın tepesine oturmuştu. Elini kaldırdı, işaret etti, havayı öptü ve mırıldandı ve Streak ona doğru dönmezse lanet olsun. Clay dizginler üzerindeki kontrolünü gevşetti; atın ne yapacağını görmek istiyordu. Streak ona doğru ilerledi. Yeterince yaklaştığında, Lilly'nin onu çekmeden dokunmasına izin verdi.

"Dikkatli ol, Lilly," diye uyardı Clay. "Bu adamın sağı solu belli olmaz."

"Öyle diyorsun," dedi usulca. "Sıra bana da gelsin. Hadi gel."

"Sen ciddi değilsin.... Seni daha at üstünde bile görmedim."

"Gitmek üzeresin. Çık" diye bağırdı. "Zaten beni tercih ederdi."

"Böyle bir riski göze alamam. I-"

"Daha önce de kırılmamış tayların üzerindeydin," dedi. "Uzun zaman oldu ama ne yaptığımı biliyorum."

"Kıçının üstüne düşüp belini kırabilirsin."

"Bunu yapmasına izin vermeyeceğim," dedi. "Bana bunu yapmak istemediğini göremiyor musun?"

"Kötü fikir," diye mırıldandı kendi kendine. "Kötü, kötü, kötü fikir," dedi atından inerken.

Lilly'nin çizmesinin topuğu onu en üst basamaktan atın üzerine çıkardığında, atın sırtından zar zor kurtulmuş, ayakları bir saniye bile yere basmamıştı. Dizginleri kavradı ve battaniyenin üzerine sıkıca oturdu. Dizginleri hafifçe kımıldattı, kalçalarıyla hafifçe dürttü ve Streak harekete geçti. Etrafta tırıs gidiyordu.

kalemi düzgün bir daire çiziyordu. Ritmi mükemmeldi. Dengeli, düz ve yürüyüşü muhteşemdi!

Clay üst korkuluğa tünedi ve onu izledi. Dizginleri çekmedi, onlara neredeyse hiç dokunmadı; çizmelerinin topukları atı dürtmedi bile, ama uyluklarının sert kaslarını ve dizlerinin baskısını görebiliyordu

onu yönlendirmeye çalışıyordu. Ağırlığını değiştirerek onu kusursuz bir dresajda yönlendirdi. Çok zekiydi. Kot pantolonunun her iki dizinde de mükemmel birer yırtık vardı ve bununla ilgili bir şey onu tahrik ediyordu. Dudakları hareket ediyordu ama adam hiçbir şey duyamıyordu. Streak mükemmel, itaatkâr bir tırıs

kalem, bu küçük kadının saf iradesi tarafından emredildi.

Clay çitten atlayıp ağıla girdi ama Streak bunu fark etmedi bile. At tamamen Lilly'nin büyüğü altındaydı. Clay gizlice at ve biniciye doğru ilerledi, geçmelerine izin verdi ve sonunda ağılın ortasında durdu. Atın birkaç tur daha atmasına izin verdikten sonra elini kaldırdı.

Lilly atı kolayca kaldırdı ve bir anda durdurdu. Binicilikle ilgilenmeyen biri için, o bir uzmandı. Yetenekliydi. Annie'nin onun yeteneklerinin farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Atın yelesini okşadı. "Sen en iyisisin," dedi Streak'e. "En iyisi."

At mı? Clay düşündü. Muhteşemdi. Hayır. Bu sorunlu hayvanla bir ilişkisi ya da eğitimi yoktu ve onu köpeği gibi çalıştırıyordu! Lanet at onun için uçurumdan bile atlayabilirdi! Onunla bir kimyası vardı. Clay'in sadece at ve binici arasındaki özel ilişkilerde gördüğü samimiyet.

Clay ona yardım etmek için uzandığında Lilly sol bacağını aşağı attı. Onun yardımına ihtiyacı yoktu ama kısa bir süreliğine de olsa ona dokunmak istedi. Kız attan inerken ellerini kızın beline koymuş ama onu yerinde tutmuştu.

Sonra onu çok, çok yavaşça vücudunun uzunluğundan aşağı kaydırды. Yüzü adaminkiyle aynı hizaya geldiğinde onu durdurdu.

bir an için iniş, sadece derinlemesine bakmak için yeterince uzun

O mavi gözler. Yüzleri birbirine yakındı ve onu öpmek istedi ama buna cesaret edemedi. Onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yolun geri kalanında onu aşağı indirdi. "Pekâlâ," dedi. "Ya yalan söylüyorsun ve son on yıldır her gün ata biniyorsun ya da attan uzak durmakla büyük bir hata yaptın."

"Eskiden her gün ata binerdim," dedi omuz silkerek. "Sonra her şey değişti ve taşındık ve... Sanırım bu at ve benim aramda bir şeyler var."

"Winning Streak'in gerçek anlamı bu mu?" diye sordu kısık sesle.

"Neyse o," diye fısıldadı. "Bunu planlamadığıma eminim."

Kendini tutamadı. "Seninle aramızda bir şeyler olmalı ve bunu sen de biliyorsun. Yarın gece, Lilly. Sen ve ben. Akşam yemeği. Ya da başka bir şey... herhangi bir şey. Atlar ve diğer şeyler hakkında gerçekten konuşmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi adamın ellerinden kurtularak. "Planlarım var." Sonra Streak'in sırtındaki battaniyeyi çekip Clay'e verdi ve atı ahıra doğru yürüttü.

Lilly, Streak'i ahıra geri götürürken bu huzursuzluğun iyi olmadığını düşündü. Hayatından o kadar memnundu ki, arkadaşları, büyükbabası ve karşı cinsle ilgili hiçbir kafa karışıklığı yoktu. Dane onu eninde sonunda birilerinin gelip onu sarsacağı konusunda sık sık uyarmıştı ama Lilly hiç endişelenmemişti. Açıkçası buna bir an bile inanmamıştı.

Clay tarafından attan indirilmek onu zayıflatmış, sallanmasına neden olmuştu ve gerçekten de o zamandan beri böyle hissettiğini hatırlamıyordu... Tanrım, çok uzun zaman önce yaşadığı ilk aşkıdan beri - onu çılgına çeviren, canını yakan, bekâretini alıp terk eden kibirli, seksi, yerli çocuk. O zamanlar çok gençti ve bir daha asla onun gibi biriyle birlikte olmayacağına yemin etmişti.

Ne kadar erkeksi olduklarını kanıtlamaya çalışan hormon dolu genç Navajo erkekleri.

Clay onu güvensiz hissettiriyordu. Savunmasız. On üç yaşından beri hissetmesine izin vermediği bir şey! Daha büyük ve sözde daha akıllı olmasına rağmen, bu tür duygular hâlâ onu alt etme gücüne sahipti.

Atı bağladı ve bir fırça aldı; ata bindiğinizde atınıza iyi bakarsınız. Çok çalışmamıştı; fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Ama Clay fırçaya alışmaya başladığını söylemişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Lilly," dedi Clay. "Bugün fazla zamanın olmadığını söylemiştin."

Tabii ki onu ahıra kadar takip etti. Nerede başka bir yere mi gidecekti? Yersiz yurtsuz olan oydu; onun ait olduğu yer burasıydı. Atı fırçalamaya başladı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu ona.

"Otuz dört," dedi atın diğer tarafında kalarak. "Peki ya sen?"

Soruya cevap vermek yerine, "Bir yerlerde bir kadın var mı? Kadın mı?"

"Bunu neden sordun ki?"

Fırçayı bir kenara bıraktı ve atın etrafından dolanarak, Clay'le aynı tarafa gelene kadar atın emniyetli ipinin altından geçti. "Çünkü sana başka bir yerde olduğumu söylememe rağmen benimle flört ediyor ve randevu ayarlamaya çalışıyorsun. Peki kimi aldatıyorsun? Çünkü sen Navajo erkeklerinde benim de çocukluğumda tecrübe ettiğim bir hak duygusu var ve seninle bu oyunları oynamak istemiyorum. Atı sevdim. Senin türünü biliyorum ve ben-"

Büyük bir eliyle kızın üst kolunu kavrarırken dudaklarında sabırlı bir gülümseme vardı. Bir parmağıyla çenesini kaldırdı ve ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. Kız ona karşı koymadı. Onun bu küçük tiradının kendisini aşılaması gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda bunun bir rol olduğunu da hissediyordu.

onu uzak tutmak için. "Aynı kanyonlarda büyümüş olabiliriz, Lilly, ve sen de seni tanıyor olabilirsin.

Navajoların payı var ama sanırım erkeklerden değil oğlanlardan bahsediyorsunuz. Erkek çocukların aptallığı tüm kabile ve ırk bağlantılarının üstündedir. Bunu tecrübelerimden biliyorum, inanın bana. Tüm ırklardan erkekler kadınlar konusunda evrensel olarak aptaldır. Ve sen Açıkçası hiç Tahoma erkeği tanıımıyordum. Biz kadınlara bu şekilde davranmayız. Annem bir kadını kullandığımı ya da ona saygısızlık ettiğimi duysa buraya gelir ve beni döverdi. Şimdi, 21 yaşından büyük müsün?"

Yüzüne bir an için şok yerleşti, sonra kahkahayı bastı. "Yirmi birin üzerinde mi? Tanrı aşkına," dedi başını sallayarak. "Benim diplomam var! Yirmi yedi yaşımdayım."

Kara kaşlarından birini kaldırıp ona baktı. Sonra da Ellerini göğsüne doğru çekti, oraya yerleştirdi ve dudaklarını ikinci kez onunkilere indirdi. Ama bu sefer küçük bir öpücük değildi; bu sefer aklında çok daha ciddi bir öpücük vardı. Kollarını kızın beline doladı, onu kendine çekti ve iyice eğilerek -kız çok küçüktü- dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Tadı çilek gibiydi. Ya da dudak parlatıcısının tadı çilek gibiydi. Saçları Fildişi sabunu gibi kokuyordu, temiz, saf bir koku.

Bütün gün saman ve yem taşıdıktan sonra bile teni taze, tatlı ot gibi kokuyordu. Kollarını sıktı ve bütün gün öyle kalabilirdi. Ama kadın onu itti ve Streak huzursuzlanmaya başladı. Adam onu bıraktı ve ona gülümsedi. "Yirmi yedi iyi," dedi.

"Kendine gel," diye tersledi. "Böyle bir şey olmayacak!"

"Umarım yanılıyoursundur," dedi, sesindeki küçük kahkahayı gizleyemeyerek.

"Büyükbabama dükkândaki adamlardan birinin buraya teslimat yapmasını söylemem gerekebilir."

"Atları kontrol etmeyecek misin?" diye sordu. "Bu yapmak isteyeceğim bir fedakarlık."

Ama onu hemen uzaklaştırmamıştı. Biraz düşünmüş ve bir süre şımartmıştı. O da kesinlikle onun da kendisini öptüğünü hissetti. O da "Bu bir trajedi olurdu" dedi.

"Bunu bir daha asla yapma," diye uyardı. Fırçayı aldı ve onun eline verdi. "Ciddiyim."

"Eğer istediğin buysa," dedi başını sallayarak.

"Evet, öyle."

"Emin misin?" diye sordu.

Sanki konuşmadan önce sözlerini iyice düşünmüş gibiydi. "Beni dikkatle dinle. Bazı ortak noktalarımız var. Bir kere bir kültür. Bir çift at, bir diğeri için. Streak sıradan bir at olsaydı Nathaniel bunca zahmete girmezdi. Eğer böyle şeyler yaparsan -beni tutup öpersen- arkadaş bile olamayız. Beni duyuyor musun?"

Başını öne eğdi. "Arkadaş olabilir miyiz?"

"Eğer sana güvenebilirimsem."

Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü. "Bana güvenebilirsin. Ve arkadaş olmak istiyorum. Geri dönmeni, atların arasına karışmanı istiyorum. Bence sunabileceğin önemli bir şey var. İzlemek ve öğrenmek istiyorum."

Sessiz bir kahkaha attı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Benden mi öğreneceksin? Her şeyi bilen sensin deneyim."

"Bundan pek emin değilim," dedi. "Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ve bana güvenebilirsiniz. En kısa zamanda geri gel."

"Bunu düşüneceğim." Ve bununla birlikte ahırdan ayrıldı. Ama hemen geri döndü. "Nathaniel'e söyle, ona birini bulana kadar Blue'nun pansiyon masraflarını ben karşılayacağım. Onu Club Med'den çıkarmamasını söyle. Bir çek getireceğim." Sonra tekrar ortadan kayboldu.

Clay Streak'i fırçalamaya başladı ve çok geçmeden kamyonetinin motorunun çalıştığını ve bölgeden ayrıldığını duydu.

"Pekala," dedi ata, "beni aptal durumuna düşürdüğün için seni kesinlikle suçlayamam."

Altı

Jack Sheridan birkaç işaret oluşturmak için şablonlar kullandı bir kasaba toplantısı duyurusu. Birini barın kapısına, diğerini de kilisenin kapısına asardı. Toplantı birkaç gün içinde kilisede yer alacak. Sayfaları çubuğun üzerine dizmiş ve renkli kalemle harflendirmişti. Mel onun karşısına oturmuş, çenesini avucuna dayamış, izliyordu.

Mel, "Bunu bu şekilde yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Ama ben pek otokrat sayılmam." Vaiz Jack'in yanında durmuş, bir elini bara dayamıştı,

şablon yaparken onu izliyordu. Preacher, "Biz deniz piyadesiyken tam bir otokrattı," diye belirtti.

"Tamamen farklı bir durum," dedi Jack. "Umut gitti sahip olduğu her şeyi kasabaya bağışladı. Ben sadece bekçiyim. Kasabanın ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeyi ona borçluyum."

"Altı yüz görüş alacaksın," dedi Mel. "Ayrıca Hope kimseye sormadı. Senden de bunu beklediğini sanmıyorum."

"Önemli değil," dedi Jack, renkli kalemle harfleri doldururken. "Bu onun parasıydı. Şimdi ise kasabanın parası. Nasıl kullanılacağı konusunda kasabanın söz hakkı olması gerekmez mi?"

Mel ve Vaiz birlikte, "Hayır," dediler. Sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne derler bilirsiniz, mutfakta çok aşçı vardır," dedi Mel. "Ayrıca vasiyetinde bu paranın hemen ya da hiç kullanılmaması gerektiğini söyleyen bir şey yok. Yatırım yapılabilir, gerçek bir acil durum için saklanabilir."

"Toplantıda bu seçeneği önereceğim," dedi Jack.

Jack vasiyetnameyi hazırlayan avukatı ziyarete gitmişti; çok para olduğu ortaya çıktı

Evin, içindekilerin ve arazinin yanı sıra uzun vadeli hisse senetlerine ve tahvillere yatırılmış birkaç milyon. Jack gibi bir adam için bu bir servetti. Ama avukat hızla bir kasabayı, hatta çok küçük bir kasabayı yönetmek için gereken bütçenin genellikle oldukça yüksek olduğunu belirtti. Bu durum, Hope'un neden her zaman elini sıkı tuttuğunu en azından kısmen açıklıyordu.

Sonuç olarak, ihtiyatlı ve tutucu bir şekilde yatırım yaptı ve Mel'i kasaba ebesi veya Mike Valenzuela'yı kasaba polisi olarak işe almak gibi para harcadığında, maaşlar teklif ettiği ücretler pek de etkileyici sayılmazdı. Tabii unutmamak gerekir ki Hope bunu banka hesabının iyiliği için yapmıştı ve kasabada hiç kimse bir toplantı düzenlememiş ya da bu maaşlara katkıda bulunmamıştı. Doktor Mullins Mel'i kendi muayenehanesinde çalıştırmış, sonra da muayenehaneyi ona miras bırakarak Hope'u masraflardan kurtarmıştı. Ama Jack'e gelince Mike'ın mütevazı maaşının hâlâ Virgin River Trust'tan ödendiğini söyleyebilirim.

"Umarım sürprizi bozmuyorumdur," dedi Mel, "ama Noah size Presbiteryen Kadınlar adına bir teklifte bulunacak. Eğer kârın bir kısmından bize pay vermeyi kabul ederseniz, kadınlar grubu gönüllü olarak o eski eve girip eşyaları ayırabilir, temizleyebilir, yerleştirebilir ve onarabilir. Biz bir emlak satışı düzenleyebilir ve hem kasaba hem de Presbiteryen Kadınlar bundan faydalanabilir. Kadın grubumuz hem kiliseye hem de kasabaya hizmet ettiğinden, muhtemelen planınıza uyacaktır."

İşinden başını kaldırıp baktı. Başını eğdi ve gözleri irileşti. "Bu çok iyi bir fikir," dedi Jack. "Ama Melinda, bu muazzam bir iş. Sence kadınlar ne kadar sürede halledebilir?"

"Hemen, sanırım."

"Sonsuza kadar sürebilir," diye belirtti Jack.

"Hayır," dedi Mel başını sallayarak. "Sadece motivasyonu yüksek bir grup olmakla kalmıyoruz, aynı zamanda

Presbiteryen Kocalar." Sonra ona sırtıttı.

"O gruba kaydolduğumu hatırlamıyorum," dedi Jack.

"Bu işin doğasında var tatlım. Presbiteryen Kadınlar Presbiteryen Çocuklar ve çeşitli işlerle meşguller. Ayrıca, ağır bir iş olacak ve biraz kas gücüne ihtiyacımız olacak." Barın karşısına uzandı ve adamın pazularını çimdikledi. "Büyük, güçlü, yakışıklı ortaklarımıza ihtiyacımız olacak."

"Neden bir şey istemediğinde benimle hiç böyle flört etmiyorsun?"

"Kafanın büyüklüğünü izliyorum," diye açıkladı sabırla. "Bu kasaba toplantısı olayı, Jack, bilmiyorum..."

"Alternatifi ne? Evin, arazinin ve banka cüzdanının üzerinde bir kral gibi oturup istediğim gibi dağıtmak mı? Valenzuela'ya büyük bir zam yapmamı ve bara ekleyip buna belediye binası mı diyorsunuz?"

"Ahlak anlayışınız dışında hiçbir şey. Ama Hope bu iş için sizi seçerken çok gerçekçiydi - kasabanın çıkarına olmadığı sürece böyle bir şey yapmayacağınızı biliyordu. Ve iyi bir seçenek, yardımcı olacak küçük bir yönetim kurulu olabilir - mali konularda iyi olan bir üye, hukuk deneyimi olan bir üye, kasaba yönetimini bilen bir üye, vesaire. Oy veren bir kurul olmak zorunda değil, ama daha çok planlama komitesinden size yardımcı olmalarını rica ediyorum, çünkü size gerçekten büyük bir görev verdi."

"Hope ve diğer herkes. Eskiden bir barmendim. Şimdi ise neredeyse hiç kiliseye gitmeyen bir kilise diyakozu, hiçbir zaman aday olmayı düşünmeyen seçilmemiş bir belediye başkanı, bir bankacı ve yakında tadilatçı ve emlak kralı olacağım. Bu şehrin sorumlulukları biraz daha iyi dağıtması gerekiyor."

Ona güldü, tüm bu ilgiden hoşlandığını biliyordu. "Evet, Majesteleri."

"Ama bakın, ben kasabanın cüzdan kralı olmak istemiyorum." "Ama olacaksın. En kısa zamanda altı yüz Tahtınıza atlamaya çalışan kral ve kraliçe özentileri

O parayı nasıl harcayacağımıza dair uçuk fikirlerle. Paradan bahsetmişken, Hope çok akıllıca bir şekilde ne kadar olduğunu kimseye söylemedi. Eminim bu yüzden isteklerden bunalmış durumdayım. Söylemeyi düşünüyor musun?" "Mecbur değil miyim? Kasabanın parasıysa?"

"Ben olsam bu konuda emlak deneyimi olan bir avukatla konuşurdum. Hey-Erin Foley! Kendisi bir emlak avukatı ve ailenin şu anda yenilenmiş bir kulübesi var. Ayrıca yakınlarda bir ailesi olan Aiden Riordan'a bağlı, yani burada yeterince zaman geçirecekler!" Ona doğru eğildi. "Jack, kesinlikle yapman gerekip gerekmediğini öğrenmeden önce sonucun ne olduğunu söyleme. İnsanlar çok ceplerinde para olduğunu düşündükleri zaman gariptir."

"Ama bu onların parası değil!" Jack ısrar etti.

Şimdiye kadar oldukça sessiz olan Vaiz, "Bunun bir önemi yok," dedi. "Loto talihlilerinin hayatlarının nasıl mahvolduğunu hiç okumadın mı? talih kuşu?"

"Bunun gerçekten burada olabileceğini mi düşünüyorsun?" Jack sordu. "Burası küçük, güzel bir kasaba!"

Mel, "İyilik ve fırsat her zaman düz bir zeminde buluşmaz," dedi.

Hem Jack hem de Vaiz aniden doğruldular. "Vay canına," dedi Jack. "Bu Dalai Lama'dan falan mı geldi?"

"Hayır, bu orijinal bir Melinda Sheridan. Ya da, sen Bunu bir deneyin, eminim üzerinize tam oturacaktır. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz." Diyet kolasından son bir yudum aldı. "Gitmem gerek. Öğleden sonra hastalarımız var. İyi şanslar." Taburesinden fırladı ve kapıya yöneldi.

Jack onun ardından bakakaldı. "Hope neden onu bekçi yapmadı?"

"Vasiyetçi ve yönetici," diye düzeltti Vaiz. "Şahsen Hope'un izlediğini ve güldüğünü düşünüyorum."

" Vaiz bu sözlerle mutfağa geri döndü ve Jack yalnız kaldı.

Son bir düşünceyle baş başa: Hope'un küllerini ne yapacağımıza hâlâ karar vermedik. Parasını harcamaya başlamadan önce küllerini dağıtmamız gerekmiyor mu?

Uzaktan, çakıllı bir kahkaha duyduğunu sandı.

Jack birkaç gün boyunca bu ikilemle boğuştu. Bu konuda çok fazla konuşmamaya çalıştı, ama eğer bar sessizse ve Güvenilir bir dost olduğunu bildiği biri yoluna çıktığında, içini dökmeye hazırdı. Ama beklediği son kişi kapıdan içeri girdi- Luke Riordan.

"Hey, oradaki!" Jack dedi ki. "Brett doğduğundan beri seni neredeyse hiç görmedim!"

Luke elini barın diğer tarafına uzattı. "Shelby bira molası için beni serbest bıraktı. Okula dönmeye başladığından beri Brett'le o kadar çok kaliteli zaman geçiriyorum ki sanırım biraz huysuzlanmaya başladım."

"Bu bir gerçek mi?" Jack gülerek sordu. "Birbirimizle Bu." Ona soğuk bir bira ikram etti. Luke, nehirdeki altı kiralık kulübeyi işletmenin yanı sıra Shelby üniversiteye giderken iki aylık oğlu vardı. "Kabinler şu anda meşgul mü?" Jack sordu.

"Yaklaşık yarısı dolu. Yazlıkçıların çoğu gelmeyi bıraktı, ancak balıkçılık toparlanıyor ve önümüzdeki ay av sezonu açıldığında, tamamen doluyuz. Rezervasyon yaptıranlar erkek grupları olduğunda balıkçılık ya da avcılık yaptıklarını varsayıyorum."

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkabiliyorsun? Bebekle mi?"

"Şimdilik Shelby'nin amcası Walt oldukça yakın duruyor. Art çok yardımcı oluyor," dedi Luke. Art, otuzlu yaşlarının başında Down sendromlu bir adamdı ve kendi mülklerinde yaşıyor ve onların gözetimi altında çalışıyordu. "Ama onu aşan pek çok şey var; merdivenden yukarı çıkmak, evrak işleri

ya da muhasebe, malzeme için şoförlük, bilirsiniz. Ama şu ana kadar gayet iyi idare ediyoruz." Birasından bir yudum aldı ve "Ahhhh. Evde soğuk biram yok değil ama dışarı çıkmam gerekiyordu. Kendimi dadı gibi hissediyorum."

"Kardeşlerin nasıl geçiniyor?" Jack sordu. "Bir bakalım, en küçükleri Patrick, bir gün uçak gemisi, ama üç aylık kısa bir görev. Aiden ve Erin bahar için küçük bir düğün planlıyorlar. Sean gırtlığına kadar Hava Komuta ve Kurmay Koleji'ne batmış durumda, muhtemelen Hava Kuvvetleri generali olacak. Şimdi bu sizi güldürmüyor mu? Sean, tanıdığım en beceriksiz adam. Sanırım Hava Kuvvetleri söz konusu olduğunda ciddileşebilir. Ve hakkında pek bir şey duymadığımız tek kişi Colin, ama bu hep böyleydi. O yalnız biri."

"Colin bugünlerde ne yapıyor?"

Luke birasından bir yudum daha aldı. "Georgia, Fort Benning'den kalkan Black Hawk helikopterleri."

"Emekli olmaya hazır olması gerekmiyor mu?" Jack sordu. "Kırk yaşlarında değil mi?"

"Yaklaşık olarak doğru ve zaten orduda yirmi yıldan fazla -Ama onu dışarı atmak zorunda kalacaklar. Asla sessizce gitmeyecek. O helikopteri seviyor, helikopter de onu seviyor."

Jack kendine bir fincan kahve doldurdu. "Siz uçan çocukları hiç anlamadım. Helikopterlere binmeyi bile hiç sevmedim."

Luke ona güldü. "Aiden hariç tüm çocuklar uçuyor ve Aiden'in sonunda ne yaptığına baksana-ob-gyn? Hadi ama, bana sorarsan bu çok garip."

Jack bir yudum aldı. "Şimdi, sanırım bu mantıklı. Daha fazla garip bir makineyle havaya yükselmekten daha mantıklı. Luke, sen ve Shelby kasabaya geliyorsunuz. toplantı mı?"

Luke cevap vermeden önce bir an düşündü. Cesaretini toplamak için birasından küçük bir yudum aldı. "Hey, gerçekten üzgünüm Jack, ama bu aklıma gelebilecek en sıkıcı şey gibi geliyor ve eğlence ölçerim zaten çok ama çok düştü."

"Mel bunu hiç yapmamam gerektiğini düşünüyor. Herkesin farklı fikirlere sahip olacağını düşünüyor."

"Alınma Jack, ama sıkıcı bir kasaba toplantısı için yeterli zamanı olan on kişi bulabilirsen şanslısın."

"Öyle mi düşünüyorsun? Sen de gelmelisin Luke. Belki kasaba için bazı fikirlerin olur."

"En iyi fikrimin ne olduğunu bilmek ister misiniz? Gece boyunca uyumak, aklıma gelen en iyi fikir bu. Bebeğin kendi odasında olmasını ve Shelby ile benim gece boyunca uyumamızı istiyorum."

"Gelecektir," dedi Jack. "O sadece birkaç aylık."

"Evet, birkaç aydır tenyası var. Çocuk durmadan yiyor. Ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük ayaklara sahip. Eğer bebekler Alman çobanları gibi ayaklarının içine doğru büyürse, boyu iki metre olacak." Birasını yavaşça bitirdi.

"Ben olsam

Daha uzun kalmak isterdim, ama korkarım bunu yaparsam, bir işletleyici ya da başka bir şey çağırarak beni o toplantıya ikna edersiniz."

"Eğer katılmazsan," dedi Jack ciddiyetle, "kimse seni belediye başkanı seçmez."

Luke ayağa kalktı, barın üzerine birkaç banknot attı ve "Bu bana uyar. Kendine iyi bak." Ve olay daha fazla büyümeden oradan ayrıldı.

Jack, kasaba toplantısı için bardan kiliseye doğru park yerinde yürürken Mel'e not almasının bir sakıncası olup olmadığını sordu.

Hope'tan aldıkları mirasla ne yapacaklarına dair önerileri gözden geçirmek istedi. "Notlar mı? Tutanak gibi mi?"

diye sordu. "Tamamen gayri resmi ama bir tür kayıt istiyorum.

ne söylendiğini. Neden ya da nasıl kullanacağımı bilmiyorum ama... Bilirsiniz, sadece bir isim ve bir öneri not edin. Bu tür şeyler."

"Sanırım öyle. Jack, lütfen bu konuda kartlarını göğsüne yakın oyna. Çok hızlı ve çok fazla şey söyleme. İnsanlar Hope'un neye sahip olduğunu asla bilemezdi ve Hope ketum, yaşlı bir kadındı.

-Bunun bir nedeni olduğundan şüpheleniyorum. Kimse kasabasını ondan daha iyi tanıyamazdı."

"Bence bu küçük kasabayı hafife alıyorsun Melinda. Ben her zaman herkesin sorumluluk sahibi olduğunu düşünmüşümdür. Hatta temkinli. Ve kesinlikle cömert."

"Uh-huh," dedi.

"Bakın, dışarıda park etmiş arabalar ve kamyonlar var." Jack gülümsedi. "İyi bir katılım olacak!"

"Uh-huh."

"Jack?" dedi bir erkek sesi.

Jack döndüğünde kendini yerel elma bahçesi sahibi Hugh Givens ile yüz yüze buldu. Elini uzattı. "Hey, Hugh, nasıl gidiyor, dostum?"

"İyi. Mükemmel. Dinle, toplantı başlamadan önce seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Bir fikrin var mı, Hugh? "Hayır efendim, bir sorum var. Bir saniye izin verirseniz... Yalnız?"

Mel'in kaşları birinin onun ketumluğunu sorgulamasına şaşırarak kalktı. Muhtemelen kasabadaki en iyi sır saklayıcısıydı. Ama o ipucunu aldı. Jack taşıdığı küçük not defterini ona uzattı ve onun içeri girmesini izledi.

"Ne oldu?" dedi Hugh'ya.

"Hope'un parasını çoğunlukla yatırıma yatırdığını ve o büyük eski eve falan bağladığını varsayıyorum. Merak ediyorum, yatırım yapmayı mı planlıyorsun? Kasabanın para kazanmaya devam ettiğinden emin olmak için mi?"

"Sanırım," dedi Jack omuz silkerek. "Neden?"

"Şey, bir teklifim var. İkimizin de işine yarayabilir. Eve yaptığım odayı hatırlıyor musun? Evet, odalar. Biri alt katta, biri üst katta ve bağımsız bir garaj - kamyonlardan çok çiftlik ekipmanları için, gerçekten. Ben inşa ettiğimde işler çok hızlıydı, biliyor musun? Ama bir şekilde

Ayarlanabilir ikinci bir ipotek ile ekonomik gerileme, bu yüzden sadece merak ediyordum - bu paradan kredi almak hakkında ne düşünüyorsunuz? Elbette makul bir faiz ödeyeceğim. Sadece çılgınca bir faiz değil, eğer ne demek istediğimi anladıysanız. Kasabanın parasını biraz daha ileriye taşıyabilir ve kışımı kurtarabilirim."

"Ah, Hugh, ben bankacı değilim. Sadece bir vasiyetçi, hepsi bu." "Evet, bu da parayı kötüye kullanmadığın sürece ne istersen yapabileceğin anlamına geliyor, değil mi? Bu bir istismar! Bu iyi bir yatırım! İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, insanlar hala elma şarabı ve elmalı turta yapıyor. Ve işler tekrar düzelecek. Ama bu ayarlanabilir ikinci faiz oranı bu arada beni gerçekten öldürebilir."

"Hugh, Hope'un kişisel kredi vermeyi amaçladığını sanmıyorum-" "Bu tam olarak bir kredi değil. Bir yatırım! Bu arada, nasıl Seni ne kadar terk etti?"

Jack bu konudaki bilgeliğinden şüphe etmeye başlamıştı. Hugh'nun omzuna güçlü bir el koydu. "Bana hiçbir şey bırakmadı, Hugh. Kasabaya bıraktı ve sorumlu bir şekilde kullanıldığından emin olmam için beni görevlendirdi. Bunun nasıl yapılması gerektiğini düşündüğü hakkında bir ipucu elde etmek için fonlarının geçmişteki kullanımına bakmak zorundayım. Şimdi içeri girelim ve kasaba ile bir toplantı yapalım."

"Bu bir hayır mı?" diye sordu.

"Bu bir hayır," dedi Jack. "Kötü bir krediyle sıkışıp kaldığın için üzgünüm ama Hope'un parası herhangi bir kişi için değildi. Bundan eminim."

"Getirisi iyiye neden olmasın," dedi suratını asarak. "Diğerleri seninle aynı fikirde olmayabilir, biliyorsun."

"Peki, ne söyleyeceklerini duyalım." Ama o şimdiden bu kasaba toplantısı fikrinden pişmanlık duymaya başlamıştı. Mel ve Vaiz'in kendisinden önce bu işin peşine düşmüş olmaları onu çok kızdırmıştı.

Jack kendine bir yer bulması için Hugh'dan ayrıldı ve kilisenin orta koridorunda ilerlemeye başladı. Koridorda daha fazla insan olduğunu fark ettiğinde omurgasında dikenli bir his oluştu.

Pazar sabahı ayinine katılanlardan çok, parayı bölüşmek için kiliseye gelenler vardı.

"İyi akşamlar," dedi kalabalığın karşısına geçtiğinde. "Eğer duyuruda açıkça belirtilmediyse, bu gece neden burada toplandığımızı açıklamama izin verin. Virgin River için pek çok cömert şey yapmış olan Hope McCrea, vasiyetinde kasabaya bir vakıf bıraktı. Biraz aptal ve öngörüsüz olduğu için de beni sorumlu tutmaya karar verdi. Ben de önerilerinizi ve fikirlerinizi dinlemenin mantıklı olacağını düşündüm ve-"

"Sana ne kadar bıraktı?" diye arkadan bir erkek sesi yükseldi.

"Tamam, burada açık olalım - bana hiçbir şey bırakmadı. Onun fonlarını kullanmak ya da onlardan borç almak gibi bir niyetim yok. Ama bana çok ciddiye aldığım bir sorumluluk verildi - onun bıraktıklarını onun onaylayacağı şekilde kullanmak. Eğer Hope'u tanısaydınız, onun oldukça iyi durumda olduğunu bilirdiniz, ama etrafa para saçmazdı. Onu hiç düğmeleri kopmuş bir palto içinde gördüm mü bilmiyorum ve Tanrı bilir o eski Suburban'ında birkaç yüz bin mil yapmış. Bunu ne kadar dikkatli olduğuna dair bir ipucu olarak alıyorum-"

"Ne kadar?" diye bağırdı arkadan farklı bir erkek sesi.

"Sana söylemiyorum. Bunu anlamıyor musun? Sizi buraya önerilerde bulunmanız için davet ettim, çünkü Hope geride bıraktıklarının kasabaya hizmet et! Bir öneri mi duyuyorum?" diye sordu biraz hararetle.

"Bir işarete ihtiyacımız var!" diye bir kadın sesi yükseldi. Yaşlı bir kadın ayağa kalktı. "Gerçekten bir tabelaya ihtiyacımız var! İnsanlar 36'dan indiklerinde nerede olduklarını bilmiyorlar. Virgin River'a Hoş Geldiniz, Nüfus 623, vesaire yazan bir tabelaya ihtiyacımız var."

"Tamam, işte bir fikir. Ben de bundan bahsediyordum," dedi Jack onaylayarak. Not aldığından emin olmak için Mel'e başıyla işaret etti, Mel de gözlerini devirdikten hemen sonra not aldı.

"Üzerinde ışıklar olmalı," diye devam etti kadın. "Yanıp sönen büyük bir okla birlikte. Büyük bir tabeladan bahsediyorum. Billboard boyutunda. Kumarhanelerde olduğu gibi."

"Vay canına," dedi Jack. "Gerçekten ihtiyacımız var mı-"

Hugh Givens ayağa kalkarak, "Dostlarımızı ve komşularımızı kurtarmamız gerekiyor," dedi. "Bunu Jack'e de önerdim ama böyle bir fikir onun umurunda bile değil.

Yapmamız gereken

Bu parayı durgunluktan etkilenen insanlara kredi vermek için kullanabiliriz. Yani, adil bir faizle, kasaba için iyi bir yatırım olur. Değil mi? Bazılarımız zor durumda kaldık ve banka olmayan birinden biraz yardım alabiliriz."

Anderson'lardan biri, "Bu tür bir yardım işime yarayabilir," dedi. Andersonlar koyun çiftçisiydi.

Odanın diğer tarafından bir adam, "Hey, faiz konusunda bir mola verebilirim," dedi.

"Bull, Lou, beş parasızsın çünkü yeni bir Dually'ye ihtiyacınız bile yok, sadece işe gidip geliyorsunuz, hepsi bu."

Çift arka tekerlekli kamyonun kırgın sahibi öfkeyle, "Yani benim kamyonum, evin üzerine inşa ettiğin o tımarhaneden daha mı önemsiz?" diye sordu.

"Yapabileceğimiz en iyi şey, insanların bu kasabada alışveriş yapabilecekleri bir yere sahip olabilmeleri için köşedeki dükkânın büyüklüğünü iki katına çıkarmaktır." dedi Köşe Dükkânı'nın sahibi Ron. "Biraz yardım almadan bunu yapamazsınız. Ve bu kasabaya hizmet eder."

"Piyangoya ne dersiniz?" dedi bir adam ayağa kalkarak. "Tabii ki önce ne kadar para olduğunu bilmek yardımcı olur.

Aslında bunu yapabiliriz ama bir piyango düzenleyip paylaştırabiliriz. O zaman bir grup insan kazanan olabilir."

Jo Ellen Fitch, "Kendinizi dinleyin," dedi. "Bize bir Okul! Yıllardır çocuklarımızı başka kasabalara taşıyoruz ve bir otobüs kazası bile atlattık! Hope'un parası için bir okuldan daha sorumlu bir kullanım olabilir mi?"

"Çocuklarımı okula ben götürdüm!" diye bağırdı biri. "Onları otobüse bindirdim ya da kendim götürdüm. Tek

çocuğumun

Artık bir okula ihtiyacım yokken bir okula gitmek için biraz para kazanma şansı!"

"Cidden bir piyango! Hadi şu işi halledelim, şimdi ve burada. Bu kasabanın parası ve biz de kasabayız, değil mi? Jack, söyle bakalım, ne kadar var?"

"Kendinizi dinleyecek misiniz?" Jack öfkeyle söyledi. "Bir salgın hastalık çıkarsa ne yapacaksınız? Bir orman yangını? Eğer

Ormanda bir çocuk kayboldu? Acil durumlar için biraz para biriktirmek ilginç çekmiyor mu? Ya bir gün kasabayı yeniden inşa etmek zorunda kalırsak? Ya bir ambulansa ya da itfaiye aracına ihtiyacımız olursa ya da-"

"Sanırım her zaman yaptığımız şeyi yapacağız," diye cevap verdi biri. "Bizim hiç yardım etmediğimizi gördünüz mü?"

"Açgözlü ellerinle bu parayı almak için sabırsızlanıyorsun!" diye neredeyse bağıırıyordu. "Tamamen şok oldum! Ben de senin Kasaba için iyi fikirler bul! Ama hayır, siz borçları temizlemek ve piyango kazanmak istiyorsunuz!"

"En azından küçükler için bir okul," diye tekrarladı Jo Fitch. "Tek odalı olabilir, birden altıya kadar olan sınıflar ya da bir şey."

"Ne için?" diye bağırdı biri. "Hepimiz çocuklarımızı o otobüse bindirip okula gönderdik! Bu arada parası da belediye tarafından ödeniyor!"

Bir başkası "Başkasının ilköğretim öğrencileri için kendi payımdan vazgeçmem!" diye bağırdı.

Jack'in yüzü kıpkırmızı oldu. İleri geri bağııran insanları dinledi ve yüzü kıpkırmızıdan mora döndü. Karısına baktı ve onun defterini yavaşça kapattığını gördü. Sonunda, ondan herhangi bir geri bildirim gelmeyince gürültü azaldı. Boğazını temizledi. "Öhöm. Hope parasını kasaba halkına değil, kasabaya bıraktı. Ve kasabaya nasıl hizmet edileceğini bulma görevini bana verdi. Yani, hepiniz onu ele geçirmek için sabırsızlanan bir avuç bencil piç gibi konuşuyorsunuz. para-özür dilerim, okul fikri bencilce değildi, alınmayın...."

"Peki ya benim tabelam?" diye sordu bir kadın.

"Ayrıca bencilce değil. Ama tamamen gereksiz. Bu kötü bir fikirdi. Bu toplantı bitmiştir."

Orta koridordan geri döndü ve kiliseden çıktı.

Sevgi Kupası Dane'in fikriydi. Aynı zamanda kız kardeşi Darlene'in zorlu bir boşanmadan sonra ayakları üzerinde durmasına yardımcı olmanın bir yoluydu. Çok küçük bir bütçeyle işe başlamışlardı ama Dane'in catering deneyimi vardı ve Darlene de mutfakta bir rüyaydı. Kanatlı koltuklardan minderli koltuklara kadar rahat sandalyelerden oluşan eklektik bir koleksiyonla dekore etmişlerdi uyumsuz yan ve sehpaarla tamamlandı. Kurabiye ve pasta dilimlerinden kahvaltı ve öğle yemeği sandviçlerine kadar çeşitli yiyecekler satmalarına rağmen, mağazanın önü bir dizi küçük oturma alanı ile kurulmuştu. Ve neredeyse her zaman doluydu. İnsanlar bir fincan kahve ya da bir öğle yemeği toplantısı için uğruyordu.

Uzun tezgâhın sonunda sadece iki tabure vardı ve Lilly bunlardan birini en sevdiği tünek olarak seçmişti.

Dane mağazanın ön tarafında çalışıyordu ve Lilly'nin Darlene'e kıyasla onunla daha yakın bir bağ kurmasının nedenlerinden biri de buydu. Darlene mutfakta sıkışıp kalmış, başyapıtlarını yaratıyordu. Ayrıca, boşanmadan beş yıl ve Aşk Kupası'nın açılışından dört yıl sonra, iki genç kızın bekâr annesi Darlene'in küçük bir hırdavat dükkânının sahibiyle çok hoş ve rahat bir ilişki içinde olduğu gerçeği de vardı. Dane de Lilly gibi bekârdı. Bu da ara sıra birlikte dışarı çıkmalarına olanak sağlıyordu.

Şüphesiz daha fazlası da vardı -Lilly ve Dane birbirlerini sevmişlerdi. Çay ve çörek eşliğinde dostça başlayan birkaç sohbet, bazı sırların paylaşıldığı derin sohbetlere dönüştü. İkisi de romantik bir ilişki içinde olmadıkları için

Yaban hayatı koruma alanına, sinemaya ve hatta alışverişe gitmek gibi geziler düzenleyin.

En önemlisi onun arkadaşlığına güveniyordu çünkü Ona kendisi hakkında birkaç kız arkadaşına bile anlatmadığı şeyleri anlatmıştı. O da ona hem nezaketle hem de bilgelikle karşılık vermişti.

Dane ve Darlene kafeyi her akşam saat altı buçukta kapatıyorlardı. Akşam kalabalığının az olduğunu keşfetmişlerdi - insanlar akşam yemeğini gerçek Tercih ettikleri içecek köpüklü bir kahve olsa bile, restoran ya da barlar. Kapanış saatinin geldiğini bilen Lilly yem dükkanındaki işini bitirdikten sonra dükkana geldi. Birlikte plan yapmadıkları zamanların Lilly için çok nadir olduğunu bilen Dane, tezgâhın etrafından dolaştı, tabelayı Kapalı'ya çevirdi ve kapıyı kilitledi.

Tezgâhın etrafından dolaştı, onunla yüzleştirdi ve "Çaydanlığı çoktan yıkadım. Ve en azından birkaç haftadır bu garip bakışı takınıyorsun, ama bu gece daha da garipleşti."

"Çantadan bir şey alabilir miyim? Snapple ya da onun gibi bir şey?"

"Ve sonra konuşacak mısın?" diye sordu. "Ben her zaman konuşurum," dedi.

"Bu tartışılır," dedi ve ona soğuk bir içecek getirdi. Üstünü çevirdi ve tezgâhın diğer tarafına uzattı. "Sonunda hep konuşuyorsun. Bazen bunu aylarca bekletiyorsun. Bu konuda daha az sabırlı olmaya başladım."

Soğuk ahududu içeceğinden bir yudum aldı. "Randevun mu var?" "Hah. Cuma gecesi kız arkadaşım tam burada oturuyor ve

Bir şey kaçırdım, planımız yok. Seni bu kadar mahveden ne?"

"Veteriner teknisyeni" demeden önce sırttı.

"Ah-hah!" dedi muzaffer bir edayla. "Biliyordum! Biliyordum, değil mi?"

Sana söyledim ve sen de atlar yüzünden olduğunu söyledin!"

"Veteriner teknisyeni ve atlar," diye düzeltti. "Eğer kendimi atlara kaptırmıyordum

muhtemelen veteriner teknisyeninden uzak durdu! Şimdi atları görmeye gitmek demek onunla karşılaşmak demek ve bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyor çünkü Blue'yu elimde tutmak istiyorum ve bir yol bulmaya çalışıyorum." Ona doğru eğildi. "Çiftlikteki müdür Toplum merkezi benim yoga öğretmemi çok isterdi ve haftada üç gece yaparsam ona yemek parası ödeyebilirdim."

"Ve ona binmek için hiç zamanım olmadı," dedi Dane. "Bana adamdan bahset."

Arkasına yaslandı. "Bana Adı-Söylenmeyen'i hatırlatıyor." "Genç kurt adam mı?" Dane, çocukluğunun kalp kırıcısından bahsederek sordu. "Sana neyi hatırlatıyor? Görünüş olarak mı? Kişilik olarak? Sesi? Tavırları?"

"Genel olarak," dedi. "Çok uzun boylu, genç kurt adam gibi ve çok yerli-yüksek elmacık kemikleri, uzun siyah saçları, neredeyse siyah gözleri var. Bana inanılmaz seksi geliyor, Zaten en korkutucu kısmı da bu." "İyi biri mi?" Dane sordu.

Nefesini içine çekti. "Başta herkes iyidir," dedi. "Evet, o iyi biri. Ve belki de tanıdığım en güçlü adam - bu kadar korkutucu olan da bu. Hayatım için kaçıyormuşum gibi hissettiren de bu. Çok büyük bir varlığı var. Onun güven ve ustalık sadece... Whew!"

Dane onun ellerinden birini tuttu. "Tatlım, bir kadın bedeninde on üç yaşında bir bebekken sorumsuz ama seksi bir adam peşinden geldi. Tüm hormonlarınız roket gibi ateşleniyordu. Akıllı olmak için çok gençtiniz ve o kadar kötü yaralandınız ki, sonraki on dört yılınızı savunmanızı güçlendirerek geçirdiniz, böylece asla bir erkek tarafından baştan çıkarılmayacaktınız. Yine yakışıklı bir adam." Ona sıırttı. "Bu dünyada iyi olan yakışıklı, güçlü adamlar da var. Kaçmadan önce neyle uğraştığınızdan emin olmalısınız."

Dane, travmatik hikâyenin tamamını bilen çok az sayıdaki insandan biriydi. Komşu rezervasyondan gelen on sekiz yaşındaki o çocuğu istemek Lilly'yi bir manyağa dönüştürmüştü.

Onunla birlikte olmak için her şeyi riske atmaya hazırды. Geceleri gizlice dışarı çıkıyor, sokağa çıkma yasağına kadar eve gelmiyor, hatta bütün gece gelmiyor, büyükbabasından para alıyor ve ona yalan söylüyordu... Korkunçtu; o çocuğun istediğı her şeye cesaret ediyordu. Ona bekaretini verdi. Ve sonra aniden -ve utanç verici bir şekilde- hamile kaldı. Bu dram sarsıcıydı. Büyükbabam çocuğun, ailesinin peşine düştü, hatta bir keresinde tüfek bile doldurdu. Sonunda çocuk kaçtı, Lilly'ye bağılı kalmaktan kurtulmak için Navajo Ulusunu terk ederek bilinmeyen yerlere gitti. Lilly üçüncü ayını doldurmadan bebeğini kaybetmiş.

Büyükbabam evi topladı ve onları Kaliforniya'ya taşıdı. Onun şöyle dediğini hatırlıyordu: "Hayatını değıştirmen için çok geç değıl Lilly. Çok değıl. "Zavallı, harcanmış annenden farklı olman için geç kaldın."

Ve Tanrı'ya şükür, öyleydi!

"Artık o küçük kız değılsin Lilly," dedi Dane şimdi ona. "Sen eğitimli bir yetişkinsin ve eğer o iyi bir adam değılse, onu kapı dışarı edeceksin."

"Ya ona bir şans verirsem ve geçen seferki gibi beni gerçekten incitirse?"

"Annie McKenzie onu vuracak."

Bu Lilly'yi gülümsetti. Annie de muhtemelen gülümserdi. "Bana çıkma teklif etti."

"Ve sen dedin ki?"

"Bir erkek arkadaşım olduğunu..."

"Ah, Tanrım," dedi Dane gözlerini devirerek. "Kendimi kirli hissediyorum, kullanılmış hissediyorum...."

"Ve beni gerçekten öptü. Beni tuttu ve öptü.

Ve bu hoşuma gitti. Sonra ona bunu bir daha yaparsa arkadaş bile olamayacağımızı söyledim. Yani pislik beni kabul etmeye zorladı

işte bu kadar sinsi. Ve ben de ne kadar aptalım!" "Bu

nedenle danışmanlık önerdim," dedi Dane

ona hatırlattı. "Hayatına devam etme zamanı, Lilly. Gençlik acılarını geçmişte bırakıp hayata devam etme zamanı. Yem dükkânı olan yaşlı bir kız kurusu olmak istediğini biliyorum ama bu senin için asla işe yaramayacak. Bu korkakların çıkış yolu ve

Elli yaşına geldiğinde bir ilişkiye ve aileye şans vermediğin için kendinden nefret edeceksin."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bir hayat kurabilirim Sen," dedi ona. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Neden benimle evlenmiyorsun?"

"Eğlenirdik, değil mi?" diye sordu ona sırtarak. "Ama uzun vadede muhtemelen seks yapmazdık."

Dirseğini tezgâha dayadı ve başını eline yasladı. "Neden eşcinsel olmak zorundasın?"

Omuz silkti. "Bir meydan okuma arıyordum."

Yedi

Annie ve Nathaniel kol kola ahıra girdiklerinde Clay bir elinde süpürge, diğer elinde kahve fincanıyla ahırın koridorunda, ahırların arasında duruyordu.

"Günaydın," dedi onlara. "Siz ikiniz bugün buralarda olacak mısınız?"

"Öyleyim," dedi Annie.

"Muhtemelen yaparım," dedi Nate. "Çağrılmadığım sürece. Neden?"

"Bunu tartışmış ya da planlamışız gibi davranmak istemiyorum ama bugün buralarda olursanız görmeniz gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Oldukça dikkat çekici bir şey.

Dün Lilly Streak'e bindi. Ağılın etrafında sadece birkaç tur attı ama ona binmesine izin vermesine şaşırdım. Kız mükemmel."

"Lilly ile birkaç kez ata bindim," dedi Annie. "Buna şaşırmamalıyız. At üzerinde çok iyi. Beni şaşırtan Streak. Bir binici aldığına göre çok iyi gidiyor olmalı."

"Sorun da bu, Annie-Streak bu kadar istekli olmamalıydı. Onu benden başka kimse çalıştırmadı. Lilly neredeyse her gün onu izledi. Onunla flört etti ama onu benden başka kimse çalıştırmadı. Ve aklımda hiç şüphe yok ki, başka biri olsaydı, ona binmelerine izin vermezdi."

Clay ısrar etti. "Bana saygı duymaya başladı ama onu seviyor." "Hadi ama." Annie güldü.

"Lilly daha sonra yemle geldiğinde bir mola verin ve onu tayıyla birlikte izleyin."

Annie ve Nathaniel kabul ettikten sonra fincanını atların bulunduğu odanın dışındaki banka bıraktı ve ahırı süpürdü. Günün geri kalanını Lilly'nin sözünü tutup onun yerine başka birini işe almayacağını umarak geçirdi. Gerçek şu ki, Clay becerileriyle Lilly'yi etkilemeyi umuyordu ama Lilly durumu tersine çevirmişti. Clay'in hayvanlarla olan mistik ilişkisi her neyse, Lilly'de iki katı vardı. Aklında hiç şüphe yoktu -Lilly, onu hoş karşılamadığı mesajını almış olsaydı o taya asla binmezdi. Bir şekilde biliyordu.

Geldiğinde saat üçü biraz geçiyordu. Saman ve yemleri boşaltmasına yardım etti, sonra ellerini kot pantolonuna sürdü ve "Bugün Streak'e bindin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Ben pas geçeceğim. Bakalım sana izin verecek mi? Onu bağlayacağım, ipi takacağım ve-"

"Bit ile arası iyiydi," dedi. "Sanırım her şey ne kadar kolay gittiğime bağlı. O çok duyarlı."

"Sana bir kask bulacağım...."

Omuz silkti. "Her neyse," dedi. "Onu hazırlamama izin verir misin?"

Ona doğru yaklaştı. "Hâlâ sinirli ve ne yapacağı belli olmuyor. Onu bir şekilde okuduğunu biliyorum ama sana karşı uysal olmadığına dair herhangi bir sinyal aldığın anda yolundan çekilmeni istiyorum."

"Merak etme," dedi gülerek, "eğer keyfi yerindeyse, tamamen senindir. Ama bu at tipik değil, sadece bir anne istiyor. Görünüşe göre bir anneye karşı değil.

Anne ve bir eğitmen, madem seni almak istiyor. Bakalım ısırmayı ne kadar zorlaştıracak. Hmm?"

Clay sadece başını salladı. "Madem öyle diyorsunuz. Yavaşça yaklaşın lütfen."

Başını öne eğdi. "Clay, ben gökten zembille inmedim. Vahşi kısrakların ve damızlık tayların etrafında büyüdüm. Bir tayın nasıl terbiye edileceğini en iyilerinden öğrendim, gerçi küçükken bu işi hiç alamadım. Ama ben istedim. Atı kandırmak, onunla bağ kurmak, onu yola getirmek, onun ilk atı olmak istedim..."

"Yarıştınız mı?"

"Rezervasyonda büyüdüğün için rekabetin pahalı olduğunu biliyorsun. Ayrıca, ben on üç yaşındayken taşındık. Benim deneyimim, daha küçük bir çocukken başladı. Şimdi, neredeyse hazır mıyız?"

Clay dizgini ona verdi ve kask almak için takım odasına geri döndü, aslında zihnine kazınan onun küçük, kaslı vücudunun hatlarıyken kafasının büyüklüğünü değerlendirmeye çalışıyordu.

Streak'i ağıla getiren oydu. Clay onu ayağa kaldırdı ve o da sakin bir şekilde oturdu. Streak rahattı; ön ayaklarıyla birkaç adım dans etti ama kulakları dikilmiş ve kuyruğu aşağıdaydı. İyi bir durumdaydı ruh halini ve Lilly'nin yakınında olmasını seviyordu. Belki de Lilly onun hakkında haklıydı, sadece birinin ona birazcık annelik etmesini istiyordu.

At Clay ile göz göze geldi, Clay'in güçlü çenesini okşamasına izin verdi ve sonra Lilly'nin onu eğitmeninden uzaklaştırmasına ve ağılın etrafında geniş bir daire çizmesine izin verdi. Bu Clay'in uzun tecrübesine göre bu daha önce hiç olmamıştı. Tay iki efendiye bağlanmıştı. Talimatları Clay'den alıyordu; Clay'e güveniyordu. Ama aynı zamanda Lilly ile bağ kurdu ve ona bir şekilde inandı. Genç, kırılmamış taylor iki kişiyle bağ kuramazdı!

Clay önce Annie'nin sonra da Nathaniel'in ağılın uzak tarafından izliyordu. Annie'nin Lilly'yle birlikte ata binmiş olmasına rağmen daha önce ikisinin de görmediği bir şeyi görüyor olacaktı. Eyerli bir atı zevk için gezintiye çıkarmak, Lilly'nin sahip olduğu ve şimdi atı sadece dizleri, bacakları, vücut pozisyonu ve dizginleri çok ama çok hafif bir şekilde kontrol ederek manevra yaparken açıkça görülen becerinin derinliğini ortaya çıkarmazdı. Ve Lilly izleyicilerinden habersizdi; tek farkında olduğu şey atla olan bağlantısıydı. Her ne kadar Streak ile çok karmaşık bir şeye kalkıştığında, onu ne kadar iyi idare ettiği belliydi ve çok az

gerginlik. Dudakları kıpırdadı ama hiçbir ses duyulmadı; Streak başını savurdu ve birkaç kez geri adım attı ama kadın bir fısıltıyla ve sert ama dizginlerin ve bacaklarının nazik hareketleri.

Hiç şüphe yok, doğuştan yetenekliydi.

Clay iyi eğitimliydi ama doğal bir at değildi. Yıllarca atlarla çok az temas kurmuşken böyle bir şey yapmak hayret vericiydi.

Clay duvara yaslandı ve onu tayıyla birlikte izledi. Onu tırısı kaldırdı, yürüttü, dörtnala koşturdu....

Bu at eyer için hazırды ve Tanrı'nın izniyle eyer takıp uslu duracaktı. Sonra Clay bir kıkırdama hissetti boğazına kadar yükseldi; rekabetçi hissediyordu. Streak'in Lilly'ye yakınlık duymasında bir sakınca görmüyordu ama atı eğitecek ya da denerken bacaklarını kıracak kişi kendisi olacaktı.

Sonunda Lilly atı ona doğru yaklaştırdı. "Teşekkür ederim," dedi ona yumuşak bir sesle. "Aferin. Bugünlük bu kadar yeter."

"Ona binmeyecek misin?"

"Bugün olmaz," dedi. Ellerini ona doğru kaldırdı ve kadın aşağı inmesine yardım edilmesi için ellerine kapandı.

Ayakları yere bastığında, "Onun nesi var, neden benimle bu şekilde devam ediyor bilmiyorum. Ama işe yarıyor, değil mi?"

Clay ona gülümsedi. "Bakalım bugün fırçayı nasıl sevecek. Bana katılır mısın?"

"Elbette. Kısa bir süre için..."

Birlikte ahıra girdiklerinde ve Clay atı tımar ederken, Lilly bir banka oturdu. "Dinle, ona yaklaşmama izin verdiği için üzgün değilsin, değil mi?"

Clay omzunun üzerinden baktı ve Lilly'ye gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum. Olağanüstü birisin. Ama yarın ya da ertesi gün onu erkenden ve yalnız başına dışarı çıkaracağım, sadece güzel bir kızla çıkmadığını, gerçekten antrenman yaptığını anladığından emin olmak için."

Güldü. "Anlıyorum. Sana engel olmayacağım." Sonra özlemle içini çekti. "Keşke benim için hazır olsaydı

Blue'yu eyerleyip yanına bin. Bu iyi olabilir." "Yakında, Lilly."

Bir aracın yanaşma sesi duyuldu ahıra ve kliniğe götürdü ve Clay başını kaldırarak havayı koklayan bir geyiğin zarafeti. Motorun sesini tanıdı. "Gabe," dedi nefesinin altında. "Affedersin, Lilly." Sonra tımarını bitirmeden Streak'i manevra yaparak aygır ağılına soktu ve ahırdan çıktı.

Lilly, Clay'in uzun, güçlü adımlarının onu dışarı çıkarmasını izledi; topuklarının yere vuruşunu dinledi, uzun, ipeksi siyah atkuyruğunun sırtında salınışını seyretti. "Zaten neredeyse bitirmek üzereydin," dedi ata.

Lilly Clay'i takip etti; ellerini bir bez parçasına silmişti, ahırın çift kapısında durmuş genç bir adamı görüyordu Adam küçük yeşil bir kamyonun şoför mahallinden atlıyor, hızlı adımlarla Clay'e doğru yürüyor ve onu güçle kucaklıyor. Yumrukları

Birbirlerinin sırtına vuruyorlardı. Genç adam Clay'in küçük kardeşi olabilirdi; onun kadar uzun, neredeyse onun kadar geniş, sırtında aynı siyah at kuyruğu vardı. Kot pantolon, kot gömlek, botlar, şapka. Sonra Clay genç adamın üst kollarını kavradı, onu uzakta tuttu, yukarı aşağı baktı ve genç adamı güldüren bir şeyler mırıldandı. Sonra merakla Clay'in omzunun üzerinden baktı. Ve Clay döndü.

"Lilly. Bir saniye buraya gel. Oğlum Gabe ile tanış."

Yüzünde şok ifadesi belirgindi ama onlara doğru ilerledi. Oğlum mu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Clay sadece otuz dört yaşındaydı ve bu genç adam çok yaşlıydı.

"Gabe, Lilly ile tanış. Haftada iki kez büyükbabasının yem dükkanından yem getiriyor ve son zamanlarda zor bir at için bana yardım ediyor. Lilly, bu Gabe." Clay bir kolunu Gabe'in omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Grace Valley'de kız kardeşimin yanında kalacak ve liseyi burada bitirecek, böylece birlikte biraz daha fazla zaman geçirebileceğiz. Burada yarı zamanlı çalışacak."

Lilly elini uzattı. Biraz titrek bir şekilde gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Vay canına. Seni küçük kardeşim sanırdım."

Gabe güldü ve onun elini tuttu. "Ben doğduğumda babam ancak on yedi yaşındaymış. Erken başlamış ama muhtemelen bilerek değil."

"Bilerek değil, ama pişmanlık duymadan," dedi Clay. "Gabe Tahoma ailesiyle birlikte büyüdü; anne babam, teyzelerim, amcalarım ve birçok kuzenim. Ne yazık ki her zaman yanında değildim ama bence iyi bir eğitim aldı."

"Evet," diye gülümseyerek onayladı. "Ve sen de olabildiğince sık oradaydın."

Lilly bir an sessiz kaldı. Sonra, "Sende görüldüğünden çok daha fazlası var," dedi.

"Herkes için görüldüğünden daha fazlası var," dedi Clay. "Umarım beni bağışlarsınız, Gabe'i Nathaniel ve Annie ile tanıştıracam, sonra da onu kız kardeşimin evine kadar takip edeceğim. Bugün ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Ben Streak'i besleyeceğim, sen de gitmeden önce onu dışarı çıkarabilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Memnun oldum, Gabe. Hoş geldin." Onlardan uzaklaşırken, "Vay be, genç kurt adamlar düşünmüş" diye düşündü. O da daha ergenlik çağındayken bir bebeği olacağını öğrenmişti... ama aradaki fark, çekip gitmemiştir.

Lilly birkaç gün boyunca klinikten uzak durarak Clay'e, oğluna ve ata biraz zaman tanıdı. Sonra da geri döndü. Yem dağıtmaya gerek yoktu ama Lilly Clay'i keşfetmeye kararlıydı. onu böyle bir zamanda ilgili bir baba olmaya zorladı. genç yaşta. Aslında dürüst olmak gerekirse, Clay hakkında öğrenmek istediği çok şey vardı.

Yuvarlak ağıl ve küçük otlak boştu ve o da ahıra girdi. Etrafta kimse yoktu. Sadece hafif bir ıslık sesi duydum. Streak'in ahırı boştu. Gabe'i başka bir ahırda Jensen Thoroughbred'lerden biriyle birlikte ahırı temizlerken buldu. Gabe'e dokundu tahtaya hafifçe vur.

Gabe başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hey, Bayan Yazhi," dedi. "Dr. Jensen yaşlı bir boğaya bakmak için bir çiftliğe gitti."

Streak'in ahırına bir göz attı. "Birisi kayıp gibi görünüyor," dedi.

"Oh, o. Babam onu patikaya çıkardı."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "Eyerli mi?"

Gabe başını salladı. "O da pek hoşuna gitmedi. Dün onu sadece eyerle ağılın etrafında dolaştırdı ve o bile şüpheliydi. Umarım babam tekrar ata binebilir." Ve sonra kıkırdadı.

"Yürüyor olabilir," diye önerdi.

"Bu ilk kez olmuyor. Bundan önce de bir ya da iki zorlu atı olmuştu."

"Streak'ten daha mı sert?"

"Streak bir kedicik. Bizim oralarda onları bazen açık araziden getirirdik. Öldürülmüş birkaç aygır vardı. Bin kiloluk suçlular." Ve yine o çocuksu sırıtış.

Çok yakışıklı bir çocuktı. O uzun at kuyruğunu muhtemelen ev işlerini yaparken saçlarını yüzünden uzak tutmak için örmüştü.

"Eve döndüğünde ilginç bir hayat yaşamış olmalısın."

Önce omuz silkti. Sonra tırnığını duvara yasladı, siyah saçlarını düzeltti ve şöyle dedi: "Herhalde başka bir şey bilmediğim için bunu hafife aldım. Çok çalıştık, çok oynadık, çok öğrendik. Büyükbabam bir talepkar bir adam. Çok şey bekler."

"Peki ya ailen?" diye sordu. "Çok şey bekliyorlar mıydı?"

Gözleri açık, kararlı bir şekilde, "Sadece babam vardı. Annemle on iki yaşına kadar tanışmadım ve bunun nedeni de üvey babamın küçük kardeşlerimi tanımamı istemesiydi. Scottsdale'de yaşıyorlar. O bir ayak doktoru. Babam ona mısır tıraşçısı diyor."

"Yani seni annen büyütmedi mi?" diye sordu kendini durduramadan. Biraz renk değiştirmiş olabilirdi; biliyordu ki çok fazla soru soruyordu. Kişisel sorular.

Gabe aldırıyor gibiydi. Tırnığı kaptığı gibi ahırdan çıktı ve Safkan atı içeriye kapattı. Konuştu.

O tırnığı kaldırırken. "Annem değil, hayır," dedi. "Annemle babam, onun ailesi onları ayırana kadar sevgili olmuşlar. Küçük kızlarının Ulus'tan bir Navajo ile karışmasından hoşlanmamışlar. Sonra annemin hamile olduğu ortaya çıktı. Ailesi durumu kontrol altına almış, annemin babamı aramasına izin vermemiş ve benim için bir evlatlık ayarlamış ama sonra babam bunu öğrenmiş ve o kadar kolay pes etmemiş.

Babasını ve amcalarını, neredeyse savaşçı bir kabile olan rezervasyondan yasal yardım aldı. Ziyarete geldiler ve savaşmak için hazırlandılar. Büyükbabam, iki ya da üç yaşına kadar beni yasal olarak ele geçirmeyi beklemediklerini söyledi, ama anne tarafından büyükanne ve büyükbabam pes etti. Biliyorlardı ki kaybedeceğim." Omuz silkti. "Bu yüzden doğduktan iki gün sonra babam beni Tahoma çiftliğine götürdü ve geçen haftaya kadar orada yaşadım. Şimdi teyzem, amcam ve onların ailesiyle yaşıyorum, okula gidiyorum ve babamla çalışıyorum."

Ağzı neredeyse açık kalmıştı. Şaşkına dönmüştü. "Bu... Bu senin için çok zor olmuş olmalı."

"Benimle mi?" diye sordu gülümseyerek. "Büyükanne, büyükbaba, baba, teyzeler, amcalar, kuzenlerle mi? Sanırım ben harikaydım."

"Babanın seninle o kadar çok birlikte olmadığını söylediğini sanıyordum...."

"Oh, bunu suçluluk duygusuyla söylüyor ama buna gerek yok. Ben yaklaşık on bir yaşındayken gitti. Gitmek zorundaydı."

"Zorunda mıydın?"

"Babası ve amcaları tarafından eğitilmiş bir nalbanttı, ancak rezervasyonda nalbantlık yapmak pek para kazandırmıyordu. İz bırakmak, gerçek para kazanmak istiyordu. Kendine bir isim yapmıştı- oraya buraya gidip geliyordu-

Çiftlikler için iyi işler yapıyordu ve Los Angeles'ta zengin bir yetiştiricinin ahırlarını yönetmek için bir iş teklifi aldı. Uzaktayken büyükannem ve büyükbabama para göndermiş. Ve fırsat buldukça eve gelirdi; en azından birkaç gün evde kalabildiği sürece Arizona'ya geri dönmek onu rahatsız etmezdi. Ondan hiç o kadar uzun süre ayrı kalmadım."

Genç bir adamı düşününce duygulandı. Küçük oğlunu görmek için yüzlerce kilometre yol kat eden bir adam. "Sanırım siz ikiniz çok yakınsınız."

"Öyle diyebilirim, ama büyükbabam sert biriyse, babam genellikle daha sertti. Tahoma erkeklerinin ele avuca sığmaz olduğunu düşünüyorsan bir de kadınlarla tanışmalısın. Tanrım," dedi başını sallayarak ve elini dalgınca kulağının üzerinde gezdirerek. "Sanırım büyükannemin kulağında bir tümör çıkıyor. kulağımı tuttu ve büktü. Adamım."

Kendine rağmen güldü. "Görünüşe göre oldukça iyi atlatmışsın."

"Kimse benden daha şaşkın olamaz!" "Peki, burada olmaktan memnun musun?"

"Zaman gösterecek," dedi. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı. Yani, bu benim son senem. Evde arkadaşlarım var."

Ev, diye düşündü. "Ben de büyükannem ve büyükbabam tarafından büyütüldüm," dedi ona. "Büyükannem ben küçükken vefat etti.

On üç yaşımıdayken büyükbabam bir değişiklik yapmanın, bizi rezervasyondan çıkarmanın zamanının geldiğine karar verdi ve fırsatlarımın çok sınırlı olduğunu söyledi. Bu değişikliği yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Olumlu yönleri de var. Teyzemi, amcamı ve Grace Valley'deki kuzenlerimi seviyorum. Rezervasyon takımı yerine tehlikeli ve entegre bir futbol oynayacağım. Baba

avlanacağımızı söylüyor, bu konuda iyiyim. Ve..." Omuz silkti. "Ve babamın bana ihtiyacı var."

"Oh?"

"Bana ihtiyacı var. Hep bundan bahsederdi, en azından ikimizin sonunda aynı ilçede yaşamamızdan. Bu onun için gerçekten önemli. Ve her zaman için yapabileceği her şeyi yaptı-" Aniden durdu ve bir elini duvara dayayarak arka ahır kapılarından dışarı baktı. "Uh-oh," dedi. Bakışlarını Lilly'ye çevirdi. "Bu muhtemelen gülmemek en iyisi olacaktır."

Lilly banktan kalktı ve kapıdan dışarı, ağılın karşısına ve patikaya baktı. Clay, Streak'i eve götürüyordu. Ve hafifçe topallıyor gibiydi. "Uh-oh," dedi.

"Evet, biraz huysuz olacak...." "Baban mı yoksa Streak mi?" diye sordu.

"Bana muhtemelen Streak kazandı gibi geliyor. Ama babamı tanıyorsam, bu onun kesinlikle son galibiyeti."

Clay yaklaştıkça, söz konusu olanın topallamadan daha fazlası olduğu anlaşıldı. Her şeyden önce üstü başı kir ve toz içindeydi. Yanağında biraz yol kızarıklığı vardı ve atın ipini tutan elinin eklemleri ve arkası sıyrılmış ve kanıyordu. Ve iyice yaklaştığında yaralı yanağında mor bir çürük oluştuğunu görebiliyordu.

Kaşlarını çatmıştı. Kızgın görünmekten çok derin düşüncelere dalmış gibiydi. Lilly'nin orada olduğunu görünce kısa bir süre durdu; ona kısa ve sert bir baş selamı verdikten sonra bakışlarını indirdi ve ahıra doğru ilerledi.

Lilly hem meraktan hem de ne söyleyeceğinden emin olmadığı için Gabe'in bunu nasıl karşıladığını görmeye karar verdi.

Gabe elini uzattı. "Onunla ilgilenmemi ister misin baba?"

"Hayır," dedi Clay. "Ben sikişene kadar bekleyecek. hazır." Gözleri kısa bir süreliğine Lilly'ye kaydı. "Pardon," dedi

küfürler savurarak, hâlâ hor görülen eyerine hapsolmuş atı ahırına götürdü.

Lilly tüm çabalarına rağmen sessiz kalamadı. "Neyi incittin? Ayak bileğin mi, dizin mi, kalçan mı, sırtın mı?"

"Yukarıdakilerin hepsi," diye homurdanarak atı ahırına taşıdı. "Eyeri bütün gece takılı bırakabilirim, seni nankör hayvan."

At başını kaldırdı ve salladı. Neredeyse Streak gülümsemiş gibi görünüyordu ve Lilly, "Vay canına, ne kadar da en büyük dişlere sahip? Eliyle kendi gülümsemesini örttü.

"İzninizle," dedi Clay. "Geri geleceğim." Ve ahırdan çıkıp gitti.

O gittikten sonra Gabe, "İzin verirsiniz, ona biraz buz bulmaya gidiyorum. Temizlenecek, bir süre bir şeyin üzerine buz koyacak, sonra da Streak'in eyerini çıkarıp barışacak. Ama Streak'in biraz pişmanlık göstermesi gerekecek."

"Pişmanlık mı?"

"Uh-huh. Yaklaşık yarım saat sonra yapacak kaşınıyor çünkü fırçasız soğudu. Eyeri üzerinde bırakmak onu rahatsız edecektir."

"Bu pişmanlığı nasıl gösterecek?" Lilly sordu.

"İncelikle. Ama babam onun düşündüğünü duyabilir. Ve

Streak babamın düşüncelerini duyabiliyor. Ve garanti ederim, Streak babamın onu terk ettiği yerden beri düşündüklerini duyuyor. Onu sadece konuşurken duyabildiğim için hayatımın her günü memnunum. Ben-"

"Onun için buz getireceğim," diyerek sözünü kesti. "Buzu nereden bulacağım?"

"Doktorun muayenehanesinde, dondurucuda. İçeri seslensen iyi olur. Babam... bilirsiniz... giyinmemiş olabilir."

"Seslenirim," dedi. Sonra da Gabe onu vazgeçiremeden hızla gitti.

Demek atları duyuyor! O da öyle düşünmüştü. Hayır. çünkü bu yeteneği ile onu şaşırtmıştı, ama çünkü

kendisinde de olup olmadığını sorguladı. Onları duymuyordu ama çoğu zaman zihinlerinde ya da duygusal dengesizliklerinde neler olup bittiğini hissediyordu. Bazen onları hissettiğini düşünüyordu. Ama haklı olduğundan asla emin olamıyordu.

Buzu buldu, Clay'in odasına gitti ve kapıyı çaldı ama cevap veren olmadı. Kapıyı açtı ve yere bakıp eliyle gözlerini siper gibi kapatarak, "Clay?" diye seslendi. Yine cevap yoktu. "İçeri geliyorum," diye düşün sesini duyurdu. Yanıt gelmedi. Banyonun dışındaki kapı çerçevesine vurdu. "Clay?"

"Ne?" diye mutsuzca bağırdı.

"Buzum var. Üzerinize bir havlu sarın, ben de siz üzerinizi örtecek bir şey bulana kadar gözlerimi kapalı tutayım."

"Buzu bırak ve git!" diye seslendi duştan.

Güldü. Küçük bir oğlan aygırının sırtından sekmek, huyunu yumuşatmak için pek bir şey yapmadı. "Ben kalıyorum, bu yüzden ikimizi de utandırmamaya çalış. Sadece eline ve yanağına bakmama izin ver. Tamamen hazırlıksız olmalısın." Ve bir kahkahayı daha elinin altında tutmaya çalıştı.

"Git başımdan!"

"Hayır, ben kalıyorum."

Duş sonunda kapandı. Gözlerini yere dikti. Kısmen kapalı banyo kapısının gıcırtısını, ardından bir çekmecenin sesini ve ardından "Gözlerini açabilirsin" sözlerini duydu.

Sesi pek hoş gelmemişti, bu yüzden gözlerini yavaşça, dikkatlice kaldırdı. Güvenli bir yerle, onun gözleriyle bağlantı kurdu. "Gabe bana atlarla konuştuğunu söyledi. Onlar da sen."

"Her zaman değil. 'Seni kovacağım' cümlesini duymak güzel olurdu," dedi.

Güldü. Gözlerini indirdi ve adamın eşofmanlarını görünce neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Ama iç çekiş

adamın hala gömleksiz olduğunu fark ettiğinde boğazı düğümlendi. -Ve bir heykel kadar muhteşemdi. Uzun boylu, kaslı, omuzları geniş ve sert, her iki pazusunda dövmeler, ıslak saçları uzun ve beline doğru dallar halinde kıvrılarak çözöldü. Pantolonunu ıslatması için yeterliydi. Gabe güzeldi ama Clay nefes kesici bir dağ gibi adamdı. Hayatında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Tekrar aşığıya baktı.

"Ne ağrıyor?" diye sordu.

"Kalça, diz, yüz, el." "Sırt?"

"Her zamankinden fazla değil." "Biraz daha buz getirsem iyi olacak."

"Boş ver buzı," dedi sinirli bir şekilde. "Buzları sonra yaparım. Şu lanet ata bakmam lazım."

"Neden Gabe ve ben bu işi halletmiyoruz da sen..."

"Ben olmalıyım," dedi. "Eğer ben olmazsam, at Kontrolün onda olduğunu ve bir şeylerin yanına kâr kaldığını düşünüyor. Sen neden buradasın?"

"Dürüstçe mi? Seni görmek için. Ailen hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Evli olup olmadığınızı merak ettim."

"Bunu konuşmamış mıydık?" diye sordu kaşları birbirine çarparak.

"Dostum, havanda mısın! On yedi yaşındaki oğlunuz aniden ortaya çıkmadan önce bu konuyu kısaca, çok kısaca konuştuk. Ama boş ver, bana tüm bu... durum hakkında çok şey anlattı. Umarım sakıncası yoktur."

"Tanrı aşkına, bu bir sır değil. Ve bu benim hikâyemden çok Gabe'in hikâyesi." Elini yüzüne sürdü ve derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. At beni kızdırdı. Küçük bir güç mücadelesi istediğine karar verene kadar iyi gidiyordu. Uyuz canavar."

"Buzu tekrar düşünmek istemediğine emin misin? Ve belki elin için bir bandaj? Orası biraz çizilmiş."

"İstediğim şey bir çift kuru bot, temiz bir kot pantolon, bir gömlek bulmak ve gidip o atla ilgilenmek. Ben de

Gabe'i kız kardeşimin evine bırakacağım ve burada işleri kontrol altına aldığım da onların aile yemeği için oraya gideceğim."

"Elbette," dedi.

Uzun bir süre ona, elindeki buza baktı, sonra başını eğdi. "Alabilir miyim?"

"Ah! Elbette!" Buzu ona fırlattı ve kaçmak için döndü.

"Lilly," diye seslendi. "Lütfen o ata yaklaşma.

Ona bakmayın, sevmeyin ya da beslemeyin. Onunla konuşmayın. Onu bana bırakın."

"Eğer istediğin buysa," dedi ve kapıyı çekerek arkasından kapandı. Sonra ona yaslandı ve nefesini uzun, yavaş bir nefesle dışarı verdi. İşte bu noktada başı gerçekten belaya girebilirdi, o muhteşem çıplak göğsü net bir şekilde hatırlıyordu. Ve uzun, gür saçlara duyduğu kökleşmiş hayranlığa engel olamıyordu. Yerli bir adamın saç miras ve bir sürü kişisel gurur.

Tüm bunlar kesinlikle uykusuna mal olacaktı.

Lilly ahıra döndüğünde Gabe ortalığı süpürüyordu. Saatine baktı ve geç olduğunu gördü. Yaz ona ne olduğunu merak edecekti. Ağır ağır banka oturdu.

"Babam ağrılarına buz mu koyuyor?"

"Tam olarak değil," dedi. "Önce Streak'le ilgilenmek istediğini söyledi ve onunla arkadaşlık etmememi, ona bakmamamı ya da onu beslemememi emretti."

Gabe sadece güldü. "Sanırım inatçılık konusunda birbirlerine oldukça benziyorlar."

Streak yarım kapılı bir ahırdı - ahırda başka at yoktu, bu yüzden bir tehdit oluşturmuyordu. Başını ahırdan dışarı sarkıttı ve yalvarırcasına Lilly'ye baktı. Lilly ona omuz silkti. "Clay Tahoma inatçı biri, öyle mi?"

"Oh, oğlum," diye cevap verdi Gabe. "O buna kararlı diyor. Onu daha yakından tanıdığınızda, siz ne diyorsunuz bana da söyleyin."

Onu daha iyi tanımama gerek yok, diye düşündü. Oldukça şeffaftı - gerçekten de kararlı olabilirdi, ama

aynı zamanda inatçıydı.

Ahıra geri dönerken topuklarının yere çarpma sesini duydu. Hafif dengesiz bir yürüyüştü.

Sol tarafındaki dizi ve kalçası

ağrıyordu. "Bitiriyor musun, Gabe?"

diye sordu.

"Benim için başka bir şey düşünmediysen tabii?" Gabe cevap verdi.

"Hazır olduğunuzda eve gidebilirsiniz. Ben bu atla ilgileneceğim, sonra da akşam yemeğine geleceğim. Aferin, teşekkürler."

"Elbette," dedi, ahırın çift kapısındaki son kir ve samanı da süpürerek. "Birazdan görüşürüz, O zaman." Gabe kapının yanındaki askıdan şapkasını aldı, başına taktı ve kenarına dokundu. "Sizi görmek güzeldi, Bayan Yazhi."

"Lütfen bana Lilly de. Seni görmek de güzeldi. Seninle konuşmak güzeldi."

"Aynen öyle. Kendine iyi bak."

Ve o hızla gitti, ardından küçük yeşil kamyonunun sesi geldi.

Lilly ayaklarını bankın üzerine çekti ve kollarıyla dizlerinin etrafını çevirerek Clay'in işini yapmasını merakla ve sessizce izledi. Streak'i ağıldan çıkardı, emniyete aldı, eyerini ve battaniyesini çıkardı ve hiç konuşmadan onu fırçalamaya başladı. Clay'in kızgın olduğu Streak için açık olmalıydı. Lilly için de kesinlikle belliydi. Daha önce de atı tımar ederken yanında bulunmuştu ve Clay genellikle yumuşak, güven verici tonlarda konuşur, arada bir duraklayarak şefkatli bir vuruş yapar, fırçayı taşıdığı için atı ödüllendirirdi. Bu çok ciddi bir işlemdi.

Lilly hiçbir şey söylemedi, istese de soru sormadı. Bir kere atın bu ince sinyalleri algıladığını nereden biliyordu? Ve bunun kalıcı bir etkisi olmasını nasıl bekliyordu? Ama o sadece izledi

yarım saatten fazla süren bir rutin. Clay işini bitirdiğinde Streak'in büyük, güzel kahverengi gözlerinin içine baktı

"Bunu bana bir daha yaparsan köpek maması olursun." dedi. Sonra onu besledi. Azar azar okşadı.

Onu affetti.

Sonra döndü ve topallayarak ahırdan çıktı.

Elbette Lilly onun geri döneceğini biliyordu; Streak'in yem kovağını çıkarması, onu sulaması ve bir süreliğine dışarı çıkarması gerekiyordu. Buz torbasıyla geri dönmesi sadece bir dakika sürdü. Onun tam karşısında bir yer buldu ve yere oturdu,

duvara yaslanmış, buz torbası sol dizinin üstünde.

Ancak o zaman Lilly'ye doğru baktı. Sanki bugün başka hiçbir şey olmamış gibi, "Gabe'le güzel bir konuşma yaptınız mı?" diye sordu.

Neredeyse irkilmişti. Çoktan örtbas etmemişler miydi? Bu mu? Bir kahkaha attı. "Bir süre için biraz korkutucuydun. Biraz temkinli davrandığımı itiraf etmeliyim - kadınlara sık sık bu şekilde mi davranırsınız?"

"Yüce Tanrım, hayır," dedi. "Bir kadınla başa çıkmanın en etkili yolunun onu dikkatle dinlemek ve talimatlarını çok yakından takip etmek olduğunu öğrendim. Bu," dedi çenesini Streak'e doğru uzatarak, "inatçı bir at."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara."

"Gabe ile güzel bir konuşma yaptınız mı?" diye tekrar sordu.

"Sana söyledim. Bana onu evlat edinilmekten nasıl kurtardığınızı, büyükanne ve büyükbabası ve diğer ailesi tarafından nasıl yetiştirildiğini anlattı."

"Evet, özür dilerim. Bana söylemiştiniz." Başını iki yana salladı. "Dikkat etmiyordum, öfkeliydim ve bacağım ağrıyordu.

Bazen biraz fazla odaklanabiliyorum. Yoksa bu odaklanmamış? Bunu bir daha yapmayacağım."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Sana bir şey sorabilir miyim? _"

"Sor," dedi.

"Kız arkadaşınızın hamile olduğunu öğrenmek nasıl bir duyguydu? On yedi mi?"

"On altı," dedi. "Benimle ilişkisini kesmişti ve aramız çok iyi olduğu için

Anlıyorum. Ama bir erkek asla anlamaz, sanırım. Erkekler o yaşlarda çok fazla özgüven sorunu yaşıyor. Aylar geçti ve ben bunu atlatamadım, bu belirsizliğe daha fazla dayanamadım ve ona sormaya gittim, bana ne olduğunu söylemesini talep ettim.

Benim bir sorunum var. Onu altı aylık hamile buldum. Ve iyi değildi. Zayıf ve hasta görünüyordu, hamile bir kadının görünmesi gerektiği gibi pembe yanaklı ve dolgun değildi. Her şeyin onun için benden daha zor olduğu belliydi. Of Elbette çok korkmuştum ama ona bakabileceğime onu ikna etmeye çalıştım. Bu fikri hemen reddetti. O değildi Ailesine karşı koyacak kadar güçlüydü. Ve ailemin bizden birinin gitmesine izin vermeyeceğini biliyordum."

"Cezalandırıldın mı?" diye sordu.

"Onaylamayarak ve utanarak, zaman içinde kendi paylarına düşeni aldılar - gecenin bir yarısı benden başka kimse Gabe ile ilgilenmek için kalkmadı. Bir yatak odasını paylaşıyorduk ve ben çalışmama ve okula gitmeme rağmen, sabah 2:00 ve 5:00'te beslenmesi tamamen bana aitti. Hastalandığında, kustuğunda, ağladığında ve her tarafa sıçtığında ben görevdeydim. Ve dış çıkarırken... yemin ederim kafasındaki her diş benimdir. Ben uykusuzluk ve hayal kırıklığı çekerken annem üstün bir gülümseme takınırdı. Sanki şöyle diyordu, Benim dünyama hoş geldiniz." Kıkırdadı. "Çok zordu. Ama her dakikasına değdi. Ona bir bakın. Beni şaşırtıyor."

Bir an sessiz kaldı. "Bu çok sıra dışı," dedi sonunda. "Genç bir çocuk için devasa bir Böyle bir sorumluluk."

"Dünyanın yükünü tek başıma omuzlarımda hissettiğim zamanlar oldu ama dürüst olalım, annem her zaman kapının diğer tarafındaydı. Beni o eğitti. Beslenme ve alt değiştirme işleriyle ben ilgileniyordum ama o her birine yetişiyor, izliyor ve Gabe'in evimizde her zaman ilk sırada yer aldığından emin oluyordu. Bir bebek her zaman ilktir."

Clay'e "Ona bunun zor olup olmadığını sordum ama o kolay olduğunu söyledi" dedi.

Küçük, gururlu bir gülümsemenin dudaklarına değmesine izin verdi. Bir anlık sessizlikten sonra, "O benim hak ettiğimden çok daha fazlası," dedi.

"Onu bilemem. Görünüşe göre tamamen ona adanmış. Bu da minnettarlığı hak ediyor, ki bu minnettarlık onda bolca var gibi görünüyor. Ben tek çocuktum. iyi."

"Mükemmel biri olduğunuza şüphe yok."

"Ayrıca büyükannem ve büyükbabam tarafından büyütüldüm. Büyükannem öldükten sonra büyükbabam yalnız kaldı-"

"Peki ya ailen?"

"Babam bilinmiyor ve annem bir süredir kayıp. Uzun zamandır. Ben bebekken beni büyükannem ve büyükbabama bırakmış. Alkolikti ve sonunda kaçıp gitti."

"Alkolik," dedi ciddiyetle. "Halkımızın bununla ilgili bir sorunu var."

O anda Lilly'nin başına garip bir şey geldi. Her şeyde Büyükbabasının onu köklerine, temellerine yaklaştırmak için boşuna çabaladığı yıllar boyunca, o uzaklaştı. Kendini daha çok karşıt dünyaya itmiş, Yerli çalışmalarını muhasebeyle, Yerli ruhaniliğini doğulu yoga arayışıyla takas etmişti. Yine de Clay o basit açıklamayı yaptığında -insanlarımızın bununla bir sorunu var- anında bir bağ hissetti.

"Ailenizin bir sorunu var mı?" diye sordu.

"Bir ya da iki kuzen kötülükleri test etti, kendi tehlikeleri için." Başını iki yana salladı. "Ailem bunun gizemini uzun zaman önce ortadan kaldırdı. Küçüklüğümden beri bundan kaçış olmadığı vurgulanırdı; alkol içersen sarhoş olursun ve genç yaşta ölürsün. Biz bu konuda Fransızlar ya da İngilizler gibi değiliz. Vücutlarımız alkolün zararlarına karşı daha duyarlı."

"Test ettin mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir damla bile değil. Aklımı ve bedenimi kontrol etmeyi seviyorum. Ayıkken bunu yapmakta yeterince zorlanıyorum. Ya sen?"

Başını salladı. Sonra da güldü. "Bu konuda ortak noktamız var, ben zaten yeterince kontrolle mücadele ediyorum."

Sohbetleri ırklarının, kabilelerinin, ailelerinin daha neşeli yönlerine doğru ilerledi. Lilly, Clay gibi bir çiftlikte yaşamamıştı ama koşmak, oynamak, ata binmek için büyük bir özgürlüğün olduğu kırsal bir toplulukta yaşamıştı. Kısa bir süre önce

bazen umutsuzca özlediğini fark etti. Clay Navajo Ulusuna defalarca gitmiş olsa da

Lilly hiç geri dönmemişti. Dahası da vardı. İkisi de üniversiteye gitmişti ama sadece

Lilly'nin diploması vardı. Clay işletme okumuştü çünkü atçılık konusundaki yeteneklerini nasıl uygulanabilir ve başarılı bir işe dönüştürebileceğini öğrenmek istiyordu ve bunu da başarmıştı.

"O zaman tanınmış ve zengin misiniz?" diye sordu.

"At endüstrisinde çeşitli küçük şeylerle tanınıyorum ve amaç ve deneyim açısından zenginim."

Kadın ona güldü. "Bu bir atlatmaydı!"

"Hesap cüzdanımı görmek ister misin?" diye sordu kıs kıs gülererek. "Oğluma ve aileme bakmayı planlıyorum. "Oğluma ve aileme bakmayı planlıyorum.

Henüz buna hazır olmadığım için rahatım."

Kuzey Kaliforniya'nın bu bölgesinden ve en cazip yönlerinden, neredeyse göz korkutucu güzelliğinden, el değmemiş vahşi doğasından, yaban hayatından ve temiz havasından bahsettiler. Clay, Flagstaff çevresindeki dağları ve kanyonları özlediğini ve buranın iyi bir ikame olduğunu söyledi. Ona bazı küçük dağ kasabalarında neler keşfettiğini anlattı ve o da

ona sahilde nelerin tadını çıkarabileceğini anlattı.

Streak'in işini bitirip onu gece için yatırırken sohbetlerine devam ettiler. Sonunda işler bitmiş, Clay'in buz torbası ısınmış ve suya dönüşmüştü,

"Kız kardeşim her akşam büyük bir sofrı kurar; bir sürü aile ve bazen de arkadaşlar vardır. Beni oraya kadar takip edebilir, akşam yemeğinde bize katılabilirsin. Hoş karşılanırsın ve onları seversin - onlar dünyanın tuzu biberi. Ursula bir öğretmen, Gabe'in onlarla yaşamasını istememin nedenlerinden biri de bu. O iyi bir öğrenci, ama onu daha iyi yapacak. Kayınbiraderim de

küçük bir kasabada polis şefi. Evde Gabe dışında dört çocuk daha var ve Tom'un ailesi de onlarla birlikte yaşıyor."

Saatin kaç olduğunu anlamak için saatine bakmasına gerek yoktu.

Akşam yemeğini yalnız geçirecekti. Muhtemelen Aslında Clay ve ailesiyle oturmaktan başka bir şey istemiyordu; onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Ama henüz hazır değildi.

"Özür dilerim," dedi. "Bağlıyım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Belki başka zaman?"

"Belki," dedi. "Gitsem iyi olacak. Sen de yemeğe gitmelisin."

"Günün birinde, Lilly, bana bir şans vereceksin."

Güldü ve kamyonu doğru giderken ona umursamaz bir el salladı, ama içinden, şu anda oldukça büyük bir risk alıyorum, diye düşünüyordu. Benim için...

Sekiz

Annie'nin isteği üzerine, Lilly Blue Rhapsody'yi eyerledi ve küçük bir dresaj eğitimi için yuvarlak ağılda ona katıldı. Blue harikaydı; Lilly'nin bir sonraki hareketini neredeyse tahmin edebiliyordu.

"Ne kadar dresaj eğitimi aldın?" Annie ona sordu.

"Hiç. Rezervasyondan ayrılmadan hemen önce fıçı yarışlarına başlamıştım. Büyükbabam bunun hayatından yirmi yıl götürdüğünü söylemişti."

Annie, "Sanki bunu hep yapıyormuşsun gibi ata biniyorsun," dedi.

Lilly başını sallıyordu. "Bence bu Blue," dedi. "Daha önce nasıl bir hayatı olduysa, gösteriye gittiğine bahse girerim. Bu arada, sanırım bir planım var - haftada üç yoga dersi vermesine yardım edersem, binişini karşılayabilirim. Yem konusunda da bir anlaşma yapabilirim." Sırıttı.

"Ya benim daha iyi bir fikrim varsa?" Annie söyledi.

"Eğitim programımız hâlâ küçük ama yavaş yavaş büyüyor. Ben kullanabilirim senin gibi birinin bana yardım etmesini istiyorum.

Eğer ilgileniyorsan." "Gerçekten mi?" Lilly sordu.

"Yani, gerçekten mi?"

"Mükemmel olursun," diye ısrar etti Annie. "Çalışma saatlerin ne kadar esnek?"

"Yem teslimatı dışında, büyükbabamla çalışmak kolay. Defterleri ben tutuyorum Annie, faturalar akşam 5:00'te gitmiyor."

Annie, "Benim güzellik salonunu işlettiğim gibi," dedi.

"Bütün gün kestim, boyadım ve perma yaptım, geceleri de defterleri tuttum. Bakalım seni programa dahil etmek için ne gerekecek?"

senin yardımın. Ve belki Blue'nun da yardımı olur - bence çok yetenekli ve eğitimli."

Bir binicilik akademisi ile başarabilecekleri birçok şey hakkında biraz konuştular, yarışmak isteyen kızlara yardım ettiler, onlara güven ve özgüven öğrettiler.

Annie ve Lilly ata binmenin hayatlarının erken dönemlerinde ne kadar önemli bir rol oynadığını hatırlamaya başladılar.

Sonra Annie gülümsedi

"Bu, buralarda daha fazla zaman geçirmen anlamına gelecek. Son zamanlarda bunu daha fazla yapmadığından değil."

Yani bu kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. Tek korkusu buydu, kendini Clay'in yerine koymak.

daha sık geliyordu. Ama her gün burada değil miydi, her seferinde biraz daha yaklaşıyor muydu? Eğer korktuğu gibi bir adam çıkarsa, neden onun kışına tekmeyi basıp sonsuza dek ondan uzak duramıyordu? Ya da onu ispiyonlayabilir, Annie'ye onun bir bit ve eşek olduğunu söyleyebilirdi - ve Dane'in dediği gibi, Annie

onu vuracağını ya da Nathaniel'in onu kovacağını söyledi.

Ama kendine karşı dürüst olursa, Clay'in yanında olmak istiyordu. Onun yanındayken kendini iyi ve güvende hissediyordu.

Ateş çemberinin içine adım attı. "Kulağa harika geliyor," dedi Annie'ye. "Sen neler yapabileceğini gör. Ben de ne yapabileceğime bakacağım."

"Harika," dedi Annie. "Bu arada bir arkadaşımın Cumartesi günü benimki gezmeye geliyor. Birkaç saatliğine patikaya çıkacağız. Bize katılır mısın?"

"Oh... Rahatsız etmek istemem..."

"Saçmalama! Shelby yeni anne oldu ve ata binme izni aldı. Bir süredir ata binmiyor ve sabırsızlanıyor. Arkadaşlığa bayılır."

O gün ev işleri ve ayak işleri olmasına rağmen Lilly, Annie ve Shelby ile ata binmek için programından birkaç saat ayırdı. Bu duruma hiç şaşırmamalıydı.

Sadece ata binmek değil, bu kadınlarla arkadaşlık etmek de ona enerji veriyordu. Lilly'nin kız arkadaşları vardı ama hiçbirisi onun atlara olan tutkusunu paylaşmıyordu.

kendisi. Dane her yönden mükemmel bir en iyi arkadaş olsa da, ata binmekle ilgilenmiyordu.

Yolda, erkeklerden ve ahırdan uzakta, kız kıza konuşup sırlarını paylaştılar. Shelby, bebeğin birkaç aylık olduğunu ve Luke'un

tekrar sevişmek için onu çıldırtıyordu. "Sanırım seks için izin verilene kadar saniyeleri sayıyordu."

"Tek düşündükleri bu mu?" Annie sordu.

"Hepsi değil," dedi Shelby. "Sadece düşündüklerinin çoğu hakkında." Sonra sırtıttı ve şöyle dedi: "İtiraf etmeliyim ki ben de oldukça endişeliydim. Luke'a karşı koymak benim için çok zor. Özellikle de kendimi karpuz yutmuş bir direk gibi hissetmediğim zamanlarda. Ben korkunç bir şekilde hamileyken ve sonra da yeni doğum yaptığımda uzun bir suskunluk dönemi geçirdik. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Annie. "Ama Nathaniel'imi geçen Noel'de buldum ve ondan henüz bıkmadım. Hem de hiç!" Sonra gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Lilly," dedi.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok! Ateşli seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki nasıl olduğunu hatırladığımdan emin değilim!"

"Şey, her zaman Clay vardır..." Annie alay etti. "Ondan etkilendiğini biliyorum."

"Clay mi? Yeni veteriner teknisyeni mi?" Shelby sordu. "Nasıl olmazsın? Onunla görüşüyor muydun?"

"Onunla çıkmak gibi mi? Hayır," dedi Lilly. "O benim başa çıkabileceğimden daha fazlası olabilir."

"Tavuk!" Annie söyledi.

"Luke başa çıkabileceğimden çok daha fazlasıydı," diye itiraf etti Shelby iç çekerek. "Ama bu meydan okumayı kabul ettiğim için çok mutluyum! Lilly, Clay çok egzotik, çok güzel. Baştan çıkmış olmalısın."

Kızarmak, o ateşli, karşı konulmaz, yerli erkeklerden biriyle vahşi seks hakkında karanlık şakalar yapmak eğlenceliydi. "Cidden, bu

Gerçekten de uzun, çok uzun zaman oldu," dedi Lilly ve bu yüzyılın en

hafif ifadesiydi.

"Eminim sana geri dönüyordur," dedi Annie. "Tıpkı binicilikte olduğu gibi."

Sonra Shelby ona binicilik geçmişini sordu.

"Büyükbabam beni daha yeni yürümeye başlamışken bir ata bindirdi. Bin kiloluk bir hayvanı

On yaşıma geldiğimde ve on iki yaşıma geldiğimde, rezervasyonda binemeyeceğim bir at yoktu. Komşularımız tüm küçük kızları dağlara ve kanyonlara doğru gezintiye çıkarırdı. Milyonlarca yıldızın serpildiği uçsuz bucaksız siyah gökyüzünün altında yerde uyurduk ve bu beni tüm dünyaya bağlı hissettirirdi. Ortaokula başladığımda kendime olan güvenim zirveye ulaşmıştı. Buraya taşındığımızda, atlardan ve binicilikten uzaklaştığımızda, beni tutkulu hissettirecek bir şey bulmakta zorlandım. Bunun beni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim.

biniciliğe ayak uydurmama yardımcı oldu. Çok yakın zamana kadar hayatımda buna ihtiyaım olduğunu bilmiyordum.

"Annie beni ahırda yarı zamanlı çalışmaya davet etti. Çok sayıda binicilik ğrencisi olursa biraz para kazanacağım, ama çoğunlukla Blue'ya sahip olacağım ve onu indirimli olarak bindireceğim. Annie'yle kız grupları için patika sürüşleri yapmaktan bahsediyorduk; hiçbir şey ge bir kıza Bir canavarı evcilleştirmek, bir ebeveynin rehberliği olmadan bunu kendi başına yapabileceğini kanıtlamak gibi. Hayal bile edemezsiniz, bazı binicilik başarılarında ustalaştıklarında, vahşi doğada sadece atları ve akıllarıyla kamp kurduklarında okuldaki notları bile yükseliyor. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum! Kendi atıma bakmak ve ben ona güvenirken onun da bana güvenmesini sağlamak için sabırsızlanıyorum. Bunu kızlara, hatta çok küçük kızlara öğretmek için sabırsızlanıyorum!

"Tabii ki bu beni.... kaçınmaya alıştığım Navajo adamıyla çok yakın bir arkadaşlığa sokacak."

Annie ve Shelby uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra ikisi de kahkahayı bastı. Sonra Annie dedi ki, "Vazgeç! Sen gidicisin." Ve üçü de biraz daha güldü.

Lilly birkaç gün sonra Clay'in ailesiyle birlikte akşam yemeği için Toopeek'lerin evine davet edilmeyi kabul etti. Bu onun için çok büyük bir adımdı. Kaliforniya'ya taşındığından beri Kendini tüm yerli toplumundan uzaklaştırıyor. Fakat Clay'e çok düşkün olduğu için merakı onu sürüklüyordu. Onun halkının nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Masaya oturalı daha on beş dakika olmamıştı ki, sanki daha önce bilmiyormuş gibi, geleceğinin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini anladı. Ya da geri döndü.

Yaşlı Lincoln Toopeek, "Bu şekilde yersen açlıktan ölürsün," demişti.

"Bırakın ne isterse yesin," diye öğüt verdi Ursula. "Hiçbir şekilde açlıktan ölüyor gibi görünmüyor. Aslında ona diyetini sorabilirim. Ama turtadan sonraya kadar değil."

"Domuz filetosunun tadına bakmalısınız," dedi Clay. "Bu dünyanın dışında."

"Ben vejetaryenim," diye açıkladı nefesinin altında. "Bu mantarlı sandviçi açıklıyor. Tamam, eğer Senin için çalışıyor," dedi Clay, tabağına çok büyük, sulu bir et dilimi koyarken.

"Şu Hopiler," dedi Lincoln Toopeek. "Tuhaf yeme alışkanlıkları var."

"Büyükbabam köklü bir etoburdur!" Lilly ona anlattı. "Sığır ve koyunlar için çiftçilere yem satıyor!"

Taş suratlı, ciddi Lincoln şaşırırken tüm aile -yetişkinler ve çocuklar- kahkahalar attı. Alınmış görünmüyordu, sadece şaşırmıştı. Ne de olsa haklı olduğuna inanıyordu.

Ursula, "Lütfen Lincoln, ona sataşma," dedi. Sonra Lilly'ye dönerek, "Navajo'yu da aynı şekilde eleştiriyor. O bir Cherokee ve Tanrı biliyor ya, her şeyi sadece Cherokee'ler bilir!"

Clay eğildi ve sahnede fısıldayarak, "Umarım diyetinde turtadır," dedi. "Bunu kaçırmak istemezsin."

Aile. Topluluk. Yoldaşlık. Büyükbabası onu yerli topluluğuna geri çekememişti.

Bu ailenin on beş dakika içinde yaptığı gibi. Onları içeri alma riskini göze alması gerektiğini hemen fark etti. Onu içeri almak.

Yeniden bir şeyin parçası olmak istiyordu.
onu anlayan ve onun da anladığı bir topluluk
-Gelenekler onu çekiştiriyordu.

Eylül ayının ortalarında Dr. Nathaniel Jensen'in yeni kliniği ve ahır hizmete açılmıştı. Lilly ve Yaz açılış kutlaması için oradaydı, civar kasabalardan da birkaç kişi gelmişti. Jensen Ahırları

Virgin River'dan dağa ve orası ile Grace Valley arasında bir yere. Her yerden gelen at sahipleri Nate'in becerilerine güvenenlerin hepsi oradaydı, yakınlardan ve uzaklardan gelen diğer çiftlik hayvanlarının sahipleri de. Lilly, Annie'nin evle ahır arasında kurulan uzun sehpa masasına bol miktarda yiyecek ve içecek koymasına yardım etti ve Clay'in gelen hemen herkese yaklaşarak onları selamlamasını ya da onlara kendini tanıtmasını ilgiyle izledi. Bir süre Clay ve Gabe'in Jensen atlarını binmek isteyenler için eyerlemelerine yardım etti; özellikle de çocuklar bundan yararlandı. Blue genç bir biniciyle son derece iyi anlaşıyordu ve onu gezdiren kişi olmak Lilly'ye büyük bir zevk veriyordu.

Clay onu şaşırtacak şekilde tüm Toopeek ailesini davet etmişti. Öğleden sonra geç saatlerde ona yaklaştı ve elindeki limonata bardağıyla Yaz ve Lincoln'ü işaret etti

Toopeek, birkaç kelime içeren bir konuşmaya kilitlenmişti, bağ kuruyordu. Ya da tartışıyorlardı.

"Şunu gördün mü?" Clay dedi ki. "Babam ve deden karşılaştıklarında aşağı yukarı böyle görünecekler. burun buruna ama yine de aralarında yüz mil

var." "Sence buluşacaklar mı?" diye sordu. "Buna güveniyorum," dedi.

Dünyası daha da büyüyecekti ve bunu biliyordu.

Lilly Perşembe günü öğleden sonra yemini teslim ettiğinde Clay'i kendisini beklerken buldu. "Oğluma bakmayı planlıyorum

Bu gece futbol oynayacağız," dedi. "Benimle gelmek ister misin?"

"Keşke yapabilseydim," dedi içtenlikle. Gabe için deli oluyordu. "Bir taahhüdüm var."

"O erkek arkadaşın mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır," dedi gülerek. "Bir yoga dersine yardım edeceğime söz verdim - Blue için ihtiyacım olan biraz ekstra para."

"Yarın gece Gabe'in arkadaşlarıyla planları var ve sen ve ben, birlikte bir akşam geçirmeliyiz. Toopeek ailesiyle değil, sadece ikimiz, böylece konuşabiliriz. Ve sadece atlar hakkında değil. Seni yemeğe falan götüreyim," dedi.

"Gelemem," diye cevap verdi. "Planlarım var." "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"Çok yakın bir arkadaşım ve bu planlar bir süre önce yapıldı. Üzgünüm."

"İptal et," diye ısrar etti.

"Bu sefer yapamam. Belki başka zaman."

Cuma günü Lilly için son derece yoğun bir gündü ve bunun için minnettardı. Aslında Dane ile planları vardı; sinemaya gidecekler ve bir şeyler yiyeceklerdi. Tabii ki, Dane'in iptal edilmesine bir itirazı olmazdı, muhtemelen neşelenirdi. Yıllardır onu flört oyununu ciddiye almaya teşvik ediyordu. Ama gerçek şu ki, bu fikri cazip kılan bir adam ve olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Yaklaştığını bildiği yakınlaşmaya henüz tam olarak hazır değildi; Annie ve Shelby'ye çok uzun zaman olduğunu söylerken ciddiydi.

Ancak bu adımı atmaya giderek yaklaşıyordu.
Çok daha yakın. Bunu düşünmek titremesine neden oldu.

Bazen, titremesini görmezden gelebilirse, gözlerini kapatıp kendine karşı dürüst olabilirse
Clay hayatına girdiğinden beri onunla baş başa geçireceği bir gecenin yoğunluğunu arzuladığını itiraf etti.
Kucaklanmaya, öpülmeye, sevmeye ihtiyacı vardı. Ve onun gücü onu korkuttu, daha azını istemedi.

Dane nihayet Cuma akşamı kapısını çaldı ve onu gördüğüne çok sevindi. Ona çok iyi geliyordu; düştüğünde ona destek oluyor, gülmeye ihtiyacı olduğunda onunla birlikte gülüyor, onun için orada olmayı asla ihmal etmiyordu. Ve her zaman olduğu gibi, onu görmek içini şefkatle dolduruyordu. Işıl ışıl gülümsedi.

Ama gülümsemesi çabucak soldu. Berbat görünüyordu.
"Tanrım, sorun ne?"

Dane onu uzaklaştırmak istercesine elini kaldırdı. "Çok yaklaşma Lilly," dedi. "Bunu görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm ama bir şeye yakalandım. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Kaşlarını çatarak ona doğru birkaç adım attı. Adamın yakışıklı yüzü asılmış, kaşları çatılmıştı. "Sorun nedir?"

"Baş ağrısı ve boğazımda bir gıcık olarak başladı. Birkaç aspirin ve iyi bir gargara işe yarar diye düşündüm ama buraya gelirken daha da kötüleşti. Bir ton tuğla gibi çarptı. Gıdıklanma jilete dönüştü, başım tılandı ve çarpıyor, öksürüyorum, vücudum ağrıyor. Sanırım ateşim var."

"Oh, Dane, kanepeye uzan. Ayakkabılarını çıkar. Sana güçlü bir et suyu, biraz yeşil çay yapacağım, sana bir anti-doz vereceğim."

"Eve gitmem gerek tatlım," dedi. "Yatağıma ihtiyacım var ve onu sana vermek istemiyorum. Grip olabilirim."

"Şansımı deneyeceğim, Dane. Güçlü bir bünyem var
-"Ben hiç hastalanmam. Seni daha iyi hissettirecek bir şey yapmama izin ver."

"Tahtaya vursan iyi olur. Ortalıkta dolaşan o çirkin virüs olabilir. Seni yarın ararım."

"Oh, Dane, gerçekten ihtiyacım vardı-" Ne için? Clay'e olan aşkı hakkında daha fazla konuşmak için mi? Dane'in ona bir hamle yapmasını söyleyip durduğu aşkından mı? Şimdiye kadar ondan bıkmış olmalı.

"Bu hafta içinde ya da önümüzdeki hafta sonu bir şeyler yapacağız. Ugh. Yatağa gitmeliyim...."

"Çok üzgünüm, Dane," dedi.

Başını salladı, ona bir öpücük kondurdu ve küçük evinden ayrıldı, kadın açık iç kapıda dururken paravan kapı arkasından kapandı.

"Kahretsin," dedi yüksek sesle, onun gidişini izlerken.

Dane'le geçireceği akşam için şık giyinmişti; tarçın rengi ipek bir bluz, bej bir elbise pantolonu, altın kemer, alçak topuklu ayakkabılar giymişti... ama akşam iptal olmuştu. Üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti. Kıyafetlerini köşede duran sandalyeye fırlattı ve kendine rahat bir yoga kıyafeti buldu.

Oturma odasında, CD'lerini karıştırmak için yere oturdu. Sonbaharın ilk günlerinde hava çok güzeldi; paravan kapıdan gelen erken akşam esintisinin tadını çıkardı. Bir müzik açtı, sesini sonuna kadar açtı ve yiyecek aramak için mutfağa gitti. Biraz sebze ve peynir çıkardı; kendine büyük, kabarık bir salata ve üzerine biraz domates püresi ve siyah zeytin eklenmiş tam buğday makarna ve peynir tabağı. Erişteler için suyu ateşe koymuş, sebzelerin bir kısmını dilimlemişti ve aniden kendini yeniden kendisi gibi hissetmeye başlamıştı müziğin sesi kısıldı.

Etrafında döndü. Orada, küçük oturma odasında Clay duruyordu. Ellerini kaldırdı ve "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Belli ki kapıyı çaldığımı ya da zili çaldığımı duymamışsınız. Kapı kapalı olsaydı içeri girmezdim ama sadece paravan kapısı açıktı."

Lavaboya yaslandı, şaşkınlıktan kalbi küt küt atıyordu. Bu gece biraz farklı görünüyordu. lacivert pantolon, düşük deri botlar ve beyaz uzun kollu

gömlek, kolları kıvrılmış ve boynu açık. Bir kolunun kıvrımında bir çuval tutuyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Etrafına bakındı, sonra onu aşağı yukarı süzdü. "Dışarı çıkacak gibi görünmüyorsun. Planların olduğunu söylemiştin ve ben de-"

"Bu gece evde kalıyorum."

Clay boynunu büktü. "Erkek arkadaşı nerede? Adı ne?"

Ona gülümsemekten kendini alamadı. O da en az Streak kadar şımarıktı. "O hasta. Hastalanıyor.

Bu yüzden iptal etti. Şimdi, sen neden buradasın?"

Mutfağa doğru bir adım attı. Gülümsedi. "Onunla tanışmak istedim. En azından ona bir bakayım, nasıl biri olduğumu göreyim.

karşı." Omuz silktilti. "Belki arkadaş olabiliriz, ben ve erkek arkadaşı."

Kendine rağmen ona güldü. "Bu cesaret ister," dedi. "Neden bunu yapmıyoruz-ikinizi tanıştırmak istediğimde sana haber veririm. Ve ona bakamayacağın için..."

"Bir şey getirdim. Kök birası." Başını ona doğru eğdi. "Haddimi aştim mı? Bu şekilde mi geldim?"

"Kesinlikle!" dedi mavi gözleri büyüyerek. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Annie. Ve bu arada, bu erkek arkadaşını hiç duymamıştı, ki bunu çok ilginç buluyorum."

"Belki de herkese ondan bahsetmemeliyim," dedi. "Ama özrün kabul edildi."

"Henüz üzgün olup olmadığımıdan emin değilim - seni çok sıkıcı görünen bir geceden kurtardığım için."

"Yine de önceden haber vermeliydin. Evime doğru yürüdün! Şimdi ben senin evine girer miyim?"

"Sanırım var ve ben çıplaktım. Ayrıca kapıyı çaldım," dedi bir kez daha omuz silkerek.

Bunu tartışamazdı; ahırdaki odasına davet edilmeden gitmişti. Küçük oturma odasında öyle büyük, öyle bronz, gözleri öyle iri görünüyordu ki

İçine işliyordu, dişleri bembeyazdı. Küçük evinde, arka fonunda kocaman bir aygırla ahırda olduğundan daha çok bir anıta benziyordu.

"Bu müzik de neyin nesi?" diye sordu. "Ne dinliyorsun?" İçini çekti ve sadece başını salladı. "Müzikten hoşlanmıyor musun?"

"Tabii ki. Country'yi severim."

"Bu, 'sevgilim beni terk etti ve köpeğim öldü'nün biraz daha sofistike bir versiyonu. Buna opera deniyor. Ve ben bunu seviyorum."

"Anlıyor musun?" diye sordu.

"Dil mi? Hayır, İtalyanca bilmiyorum. Ama ne hakkında olduğunu anlıyorum." Bıçağını bıraktı ve oturma odasına doğru birkaç adım yürüdü. "Bu Bocelli, Puccini söylüyor. La bohème. Yüksek sesle seviyorum. Salatamdan, eriştemden ve peynirimden biraz ister misin? Madem bu kadar kaba bir şekilde kendini hazırladın?"

Bu onun gülümsemesini genişletti. "Evet. Evet, isterim. Muhtemelen et yoktur, değil mi?"

"Et yok ve eminim yaşayacaksın. Bu kanepeye otur, ben yemeği bitirirken müziği dinle ve biraz kültürü özümseyip özümseyemeyeceğini gör." Poşetlenmiş altılı paketten bir şişe çıkardı ve ona uzattı. "Bir süre mutfakta olacağım." Altılı paketin geri kalanını buzdolabına koymak için ondan aldı.

"Neden dinliyorsun?"

"Özellikle bu mu? Çünkü Bocelli'nin sesini seviyorum, hikaye trajik ve müzik çok güçlü. Operayı seviyorum. Beni etkiliyor. Bu opera kadının ölümüyle bitiyor. Düşününce, birçoğu ölümle bitiyor ama müziğin gücü... Sadece dinleyin. Damarlarınıza ve kaslarınıza sızmasına izin verin ve... Neyse, ben mutfakta bitiririm."

Onu kanepeye itti, müzik setinin sesini açtı ve mutfağa geri döndü. Oturduğu yerden onu hâlâ görebiliyordu ve manzara enfesti. Tezgâhta, lavabonun yanında duruyordu, sırtı ona dönüktü. Adam

kök birasının kapağını çevirdi ve bir yudum aldı. Onun büyük bir ata binmesinden daha sarhoş edici bir manzara hayal etmek zordu ama işte buydu. Adam büyülenmişti. Yumuşak, ikinci bir ten gibi oturan kolsuz, sıkı örme bir bluz ve kalçalarını saran ve sadece baldırlarına kadar inen bir pantolon giymişti.

Kolları ve omuzları konusunda haklıydı - kasları yırtılmıştı.

Giydiği tişörtün altından görünen sırt kasları bile

belirginleşmişti. Peki ya o yuvarlak, sıkı, kaslı popo?

Bir eliyle yüzünün tamamını sildi. Zow. O

Yoga yaptığını söylemişti. Yogadan böyle kaslar elde edebilir misiniz? Evet, eğer saman balyası taşımayı da eklerseniz....

Müzik konusunda haklıydı. Hoşuna gittiğinden emin değildi ama iliklerine kadar hissedebiliyordu. Zaman zaman melodik ve güzeldi, sonra

Savaşa gitmeyi ya da büyüleyici bir kadını yatağa atmayı öneren bir tür güç, sonra tekrar bastırılmış ve baştan çıkarıcı hale gelir.

Gülümsedi. Küçük Hopi kızı bir inekti. Klasiklere doğru eğildi. Kanepeye dönüşmek için epeyce büyümesi gereken şiltesinde otururken kendini evinden çok uzakta hissediyordu.

Belki de evinden çok uzaktaydı.

Uzun gövdesini şilteden kaldırdı. Mutfağa sadece on adım kalmıştı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki onu duyması mümkün değildi, bu yüzden ona dokunmadan önce elindeki kök birası şişesini tezgâhın üzerine bıraktı. Fakat Ne sıçradı ne de kaskatı kesildi; onun yaklaştığını hissetmiş, duymuş ya da sezmişti. Onunla ilgili bir içgüdü vardı, çok gelişmiş duyu ötesi becerilere sahipti.

Elini kızın kalçasına koydu. Eli onun küçük bedeninde o kadar büyüktü ki parmakları düz karnına doğru yayıldı. Kıza itiraz etmesi ya da onu itmesi için bir saniye verdi ve kız bunu yapmayınca dudaklarını kızın boynunun kenarına koydu, öptü, kokusunu içine çekti. Yavaşça emdi. Sonra diğer eli diğer kalçasını buldu ve avuç içleri ve parmaklarıyla masaj yaparak boynunun her iki tarafını öptü.

Onu duyabilmesi için başını çevirdi. "Yapmamalısın..."

"Yapmalıyım..."

"Üzerimde iz bırakma," diye uyardı.

"Seninki gibi bir güzelliği işaretleyeceğime ölürüm daha iyi."

Ve böylece kadın çözüldü; adamın kollarında döndü ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Bilmen gereken bir şey var. Senden çok korkuyorum."

Sertleşti ve kaşlarını çatı. "Benden mi?

Neden?" "Bana zarar vereceğinden korkuyorum."

Hâlâ kaşlarını çatarak başını hafifçe salladı. "Lilly, sana zarar vermeyeceğim. Yemin ederim, sana karşı iyi olacağım."

Nefes aldı, yavaş bir iç çekişle nefesini verdi ve gözlerinin teslimiyetle kapanmasına izin verdi.

Bundan daha fazla davete ihtiyacı yoktu; dudaklarını onunkilere doğru indirdi ve kadın dudaklarını hafifçe araladığında bundan sonuna kadar faydalandı. Dili kadının ağzının yumuşak, kaygan kadifesine girdi ve adam inledi. Dilini dudaklarının etrafında gezdirdi, tadına baktı ve hafifçe çekti, sonra dilini ağzına buyur etti. Gözlerinin bir aralık açılmasına izin verdi, sadece

Kızın dudaklarının hâlâ kapalı olduğunu, isli kirpiklerinin yanaklarına uzandığını gördü. "Çok güzelsin," diye fısıldadı onun açık ağzına. İri elleri kızın sert poposuna bastırdı, Onu kendine doğru sertçe çekti ve ağzını yuttu, içeri girdi, geri çekildi, girdi....

Elleri adamın omuzlarından boynuna ve başına doğru hareket etti. Parmakları saçlarına dolandı, saçlarını geride tutan bağa doğru ilerledi ve onu gevşetti. Hafifçe homurdandı; çoktan sertleşmişti. "Bunu tam burada, şu anda yapabilirim," diye fısıldadı. "Ama istemiyorum. Seninle yavaş ilerlemek istiyorum."

Kadının cevabı yumuşak bir şekilde mırıldanmak ve adamın ağzını tekrar almak oldu.

Ve tekrar.

Biraz geri çekildi, ona bakacak ve sert meme uçlarının üstünün yumuşak kumaşına baskı yaptığını görece kadar. Ellerinden birini yavaşça poposundan bir göğsüne götürdü,

onu örttü ve başparmağıyla meme ucuyla hafifçe alay etti.

Dudaklarına karşı şehvetli bir şekilde kıkırdadı. "Erkekler ve kadınlar bazı şeyleri birbirlerinden gerçekten saklayamazlar." Başparmağı

sert meme ucuna yumuşak bir çimdik daha attı. O göğsü bırakmaktan nefret ediyordu ama tekrar ona dönmeden önce uzanıp kaynayan suyun altındaki alevi söndürmek için elini bir anlığına çekti. Yüksek sesli müzik, damarlarında hissedebileceği bir davul ritmi yakalamıştı. Dudaklarını kızın kulağına dayadı ve "Seninle yavaş gitmek istiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum. Deneyeceğim, söz veriyorum."

Küçük elinin sırtından poposuna doğru kaydığını ve onu daha da sert bir şekilde kendine çektiğini hissetti. Bir an için bunun tadını çıkarmasına izin verdi, sonra onu kollarının arasına aldı. "Bir tüy kadar hafifsin. Seni yatağa taşıyacağım, tatlım."

"Henüz evet demedim," diye fısıldadı kulağına.

Onu tezgâhın üzerine yatırdı, bir elini göğsüne koydu, başparmağını dik meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu sadece doğa."

"Doğaya tapıyorum. Ve sana tapacağım...." Onu tekrar kollarına aldı ve küçük evin içine doğru taşıdı. Giderken ön kapının önünden geçti, Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sürgüyü fırlatarak yatak odasına yöneldi. Bu küçük ev sadece bir kraker kutusuydu, ama mantıklı bir evdi. Tıpkı onun gibiydi - verimli, kompakt, ona uygun. Burası onun için yapılmış bir evdi, ziyaret edebilecek başkaları için değil. Sessizce Kendini lanetledi - neredeyse Isabel'in anısını Ve bu niyetlendiği son şeydi. Şu anda zihni ve bedeni Lilly ile doluydu. Lezzetli bir şekilde doluydu.

Onu yatağın yanında ayaklarının üzerine yatırdı ve gömleğini başından yukarı çekti. Ağız meme ucunu bulduğunda ve onu çizdiğinde tişört bir kenara atılmıştı bile. "Tanrım," dedi.

"Tanrım."

"Hazır ol ya da olma, bu iş olacak" diye düşünürken elleri adamın gömleğini açıyordu. Yaklaşık iki saniyesini bir erkekle yatmak için ne kadar beklediğini düşünerek

geçirmişti.

bir erkeğin hayatına, bedenine girmesinden ne kadar korktuğunu hatırladı.

O da öyleydi. Ama Clay ona dokunduğunda bununla işi bitmişti. Vücudu anında sert meme uçları ve bacaklarının arasındaki ıslaklıkla karşılık verdi. Ve Clay'in son düğmesini açarken, oh, kahretsin, diye düşündü.

"Prezervatifin var mı?" diye sordu.

"Tam olarak bir," dedi kemerini çözerek. "İster inan ister inanma, bunu planlamamıştım. Ama sana yakın olduğumda, Lilly, seni istediğim kadar nefes almak istemiyorum. Bu daha önce başıma geldi mi bilmiyorum."

"Boğa," dedi küçük ellerini adamın kalçalarında gezdirerek pantolonunu indirmek için. Sonra sertleşmiş ve dikleşmiş olan adama baktı ve "Aman Tanrım" dedi.

Ellerini kalçalarına koydu, parmakları pantolonunun yumuşak kumaşının altına kaydı ve yavaşça aşağı kaydırıldı. Bunu yaparken ona baktı. Kız çıplaktı. Sadece çıplak değil, çırılçıplaktı. Kasıklarında hiç kıl yoktu. Brezilya ağdasıydı. çağırdı ve neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Kadının önünde diz çöküp ağzını ona dayamak istedi ama Yavaş olacağına söz verdi. Eğer yapabilirse.

Elini uzattı ve o yumuşak, hafif pantolonunu tekmeleyip yatağa tırmanırken elini tuttu. Botlarını, ayak bileklerine dolanan pantolonunu çıkarmak ve her yere onunla birlikte giden prezervatifi almak için oturması gerekti. Yatağın yanındaki şifonyerin üzerine koydu, kare şeklinde küçük bir paketti. Sonra kadının yanına uzandı ve onu kollarına çekti. "Sorun şu ki," dedi, elini onun yumuşak, tüysüz merkezine indirdi, bir parmağı içeri kayarak onu zaten ıslak ve hazır buldu, "Sanırım şimdi boşalabilirim. İyi haber şu ki, sen farkına varmadan tekrar hazır olacağım ve bu gerçekleşene kadar seni meşgul edebilirim...." Parmağını klitorisine uygulayarak onun soluk soluğa kalmasına ve kıvranmasına neden oldu.

"Konuşmak zorunda mısın?" diye sordu ona, dudaklarını dudaklarına uzatarak.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bize neler olduğu hakkında konuşmak zorundayım. Sihir gibi bir şey." Sonra dudakları kadının göğsündeydi, parmakları kadının içindeydi, onu okşuyor, istila ediyordu. Ağzına gitti, meme ucuna geri döndü, ağzına, diğer meme ucuna, Bu sırada eli sihrini konuşturuyor, parmaklarını sokup çıkarıyor, avuç içi ve başparmağıyla en hassas noktasına masaj yapıyordu. Kadın sertleşti, başını geriye attı, boğazının derinliklerinde inledi ve adam, "Bırak gitsin bebeğim. Benim için gel." Kadın adamın omuzlarını kavradı ve mecbur kaldı.

Arka planda şarkı söyleyen tenor bir tür duygusal kreşendoya ulaştı ve Lilly'nin tatlı merkezi onu sıkarken ses Clay'in vücudunda zonkladı; parmakları omuzlarına saplandı, meme ucu ağzında büzüldü ve boşaldı. Ve boşaldı. Ve boşaldı. O kadar uzun sürdü ki nefesi kesildi. Onu bırakmaya başlar gibi olduğu anda

Vücudundan aşağıya doğru öptü ve ağzını onun üzerine koydu, yaladı, öptü, emdi. Hâlâ orası titriyordu.

Uzun saçlarını gevşetti ve kalçalarının etrafına bir gölgelik gibi düştü, parmakları şakaklarına dolandı. Tekrar boşaldı. Gürültülü, uğultulu müziğin üzerinde onun "Tanrım, Clay!" diye haykırdığını duydu. Ve kendini kaybetti. Bir roket gibi fırladı, zonklayan ereksiyonunu kadının bacağına bastırarak boşalıyor ve ikisi de tamamlanana kadar onu yalıyordu.

Onun adını haykırmıştı. Belki de tüm dilekleri gerçekleşirse, bu onun için seksten daha fazlası olacaktı. Daha iyi bir performans sergilemeyi ummuştu ama onu dilinin ucuna getirdiği anda yapacak bir şey kalmamıştı.

Vücudunu öptü, dudaklarında son buldu, yan yattı ve onu kendine doğru çekti. Adamın nefesi kesilmişti; kadının yüzü kızarmıştı. Yanağını, dudaklarını, kulağını öptü. "Operayı sevdiğimi bile bilmiyordum." diye fısıldadı. Kadın güldü, parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

Dokuz

Clay, Lilly'nin banyosunda büyük, yumuşak bir havlu buldu ve yumuşak, nazik vuruşlarla onu temizledi. Havluyu yere attı, yatağının üzerindeki örtüleri geri çekti ve ikisi de içeri girdiler.

"Çok rahat görünüyorsun," diye fısıldadı onun yanına sokularak.

Diğer odadaki opera nihayet sona ermişti. En azından artık aşıkların sessiz tonlarında konuşabiliyorlardı. Clay'in kahkahası derin ve şakacıydı. "Dürüstçe söyleyebilirim ki çok uzun zamandır olmadığım kadar rahatım. Ve bence daha da fazla rahatlık bulabilirim - sadece bana zaman verin."

Uzun saçlarını parmaklarıyla taradı ve "Bana neden burada olduğunu söyle" dedi.

"Sana karşı koyamadım," dedi. "O zamandan beri biliyorum Seni gördüğüm an bunu seninle yapmak istediğimi anladım. Bunu ve daha fazlasını. Birbirimizi daha iyi tanıdıkça açlığım daha da arttı."

"Dünyanın benim bölgeme nasıl geldiğini bile bilmiyorum. Nate'le eski arkadaş olduğunuzu biliyorum ama eminim burada pek çok eski arkadaş vardır. Neden burada çalışıyor ve yaşıyorsun?" diye sordu. "Kız kardeşin ve Gabe yüzünden mi?"

"Bundan daha fazlası var ama büyük kısmı bu. Los Angeles'ta sürükleniyordum. Orası bana göre bir yer değildi, hiçbir zaman da olmadı. Nathaniel ile daha önce de çalışmıştım, Güney Kaliforniya'dayken, babası emekli olup muayenehaneyi ona bırakmadan önce. Los Angeles'tan bir çıkış yolu arıyordum, bu yüzden aradığında mükemmel bir fırsat gibi göründü. Ve..." Durakladı.

"Lilly, ben evliydim. İki yıl önce boşandık ama karımla aramda pek mesafe kalmadı. Onun ailesi için çalışıyordum. O aileden kopmam önemliydi. ilişki."

"Neredeyse itiraf ediyormuşsun gibi konuşuyorsun bir şey," dedi. Uzun, siyah saçlarını kulağının üzerinden düzeltti. "Boşanmış olmak bir suç değil. Birçok insan daha önce evlendi. Senin için acı verdiyse özür dilerim." Ve daha sessiz bir şekilde ekledi, "Ve onun için."

"Evlilik onun fikriydi. Boşanma kaçınılmazdı ve yine onun fikriydi. Çok farklıydık - bir mirasçı ve sıradan bir Navajo nalbantı. Buna rağmen onunla ilgilenebileceğimi düşündüm. Bazı konularda çok saf olabiliyorum."

Kadın ona gülümsedi. "Sende sıradan bir şey yok," dedi. "Kalbini mi kırdı? Boşanma mı?"

"Söylemesi zor," diye itiraf etti. "Kalbim gururumla savaş halindeydi. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim." Ona bir öpücük verdi. "Ama bu konu hakkında konuşmayacağım. Bizim hakkımızda konuşmayı tercih ederim."

"Biz diye bir şey var mı?"

"Oh, olduğunu biliyorsun. Tabii eğer konuşmak istemiyorsan onu. Erkek arkadaşı."

Kendini tutamadı; usulca güldü. "Hiç de düşündüğün gibi değil Clay, yoksa şu anda seninle böyle birlikte olmazdım. Bizim hakkımızda...?"

Kızın küçük elini tuttu ve kendine doğru çekti. yeniden tahrik olmaya başlamıştı. "Sadece başlangıcımız."

Omzunun üzerinden başucu sehpasına uzandı ve küçük folyo paketi kaldırdı. "Gerçekten önemli şeyleri unutmak kötü bir fikir olabilir," dedi ve paketi yırtıp açarak prezervatifi taktı.

Ona dokunduğunda bir nefes verdi. Kendini onun üzerine kaldırdı, bacaklarını dizleriyle ayırıp kılıflı penisinin ucuyla tam merkezini okşarken bile dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü. Ağırlığını onun üzerinde tutarken onu araştırdı. "Diğer şeylere sonra geleceğiz. Burada

Bu konuda karmaşık bir şey yok. Senin içinde olmam gerek."

Ve ona orada ihtiyacı vardı. Onunla zaten hoş, tatmin edici bir yakınlık hissediyordu ama içinde uzun zamandır görmezden geldiği bir ihtiyaç vardı.

sahipti. Ona cevap vermedi, sadece kalçalarını ona doğru eğdi ve adam kendini dikkatlice indirdi. Yavaşça. Yavaşça. Kız o kadar küçüktü ve adam o kadar büyüktü ki, adam kızın içinde bu kadar dikkatli ve özenli bir şekilde hareket ederken kızın gözleri yaşardı.

"İyi misin, Lilly?" diye fısıldadı. "Çok fazlaysa söyle bana."

Başını salladığında, bir damla gözyaşı gevşeyip şakağındaki saçların arasına yuvarlandı ve küçük bir duygu ciyaklaması

ondan kaçtı. "Lütfen," dedi usulca. "Lütfen Clay. Seni istiyorum. Hepinizi."

O kadar ateşli bir tutkuyla hırladı ki, kendini kontrol etmek için titredi. Elleri kalçalarında, dudakları dudaklarında, içinde hassas, derin ve güçlü bir şekilde hareket etti. İlk birkaç vuruştan sonra bir ritim yakaladı ve kalçaları onunkilere karşı hareket etti. Bu kadar küçük, bu kadar tatlı bir kızın gücü karşısında hayrete düşmüştü. Ellerini kalçalarında hissetti, onu çekiyordu dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Onu beklemek zor olacaktı, bu gece ilk kez olmasa bile - esnek küçük bedeninde öyle bir güç vardı ki.

"Lilly," dedi uzun bir fısıltıyla. "Aman Tanrım, Lilly..." "Evet,"

tıslar gibi çıktı ağzından. "Evet!" Elleriyle uzun saçlarına daldı ve onu kavrayarak başını aşağıya, ağzını göğüs ucuna götürdü ve o da oraya gitti

isteyerek. Sertçe emdi, o dik küçük düğümü ağzına çekti ve vücudunun izin verdiği kadar derine girerken shaftını klitorisine sürtünerek ona gusto ile pompaladı. "Aman Tanrım, evet..." dedi kadın. Ve onun çekirdeğinin en derin yerinde başladığını hissetti, onu sıcak, ıslak, umutsuz bir sıkılıkla kavradı. Kadın topuklarını

Yatağa uzandı ve ona doğru itti, ona kilitletti. Bacakları onu orada tutmak için kalçalarına dolandı ve paramparça oldu.

Bu

küçük ama güçlü bir coşku patlamasıydı ve büyüdükçe büyüdü; onu içinde tuttu, başını göğsüne yasladı, ve kadın zevk spazmları içinde onu sıktı.

Clay bir süre dayanarak onun orgazmının tadını çıkardı, sonra bıraktı ve kendi salıverilmesiyle zonkladı. Onu tekrar duydu, en zayıf, zayıf fısıltıyla. "Evet... Oh, evet..."

Kendini onun bedenini terk etmeye bile zorlayamadı. kendini onun üzerinde dengeledi. Yavaşça yüzünü okşadı. Gözleri kapalıydı ve dudaklarında küçük bir memnuniyet gülümsemesi vardı. "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Opera olmadan da bunun hakkını verebiliriz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kocaman bir kahkaha attı.

Clay, Lilly'yi akşam yemeğine götürmek için ısrar etti ama o da yumuşak yoga kıyafetlerini giymekten memnun olurdu, rahat ve yarı çıplak kalarak yemeğini bitirdi. mutfakta başladı. Çifte amacı olduğunu söyledi. Biraz et ve daha fazla prezervatif istiyordu. İkisi de Lilly'nin elinde yoktu.

Onu bir Meksika restoranına götürdü, carne asada'nın harika olduğu ve fasulye, pilav, tortilla ve peynirle karnını doyurabileceği küçük bir duvardaki delik. Rekabet ettiği, onu elinden almak istediği adam hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu, ama büyük bir itidal gösterdi ve konuyu açmadı. Muhtemelen bu konuda çözmesi gereken şeyler vardı. Onun için kolay olmayan seçimler ve kararlar olabilirdi. "Ona her şeyin bittiğini söyle" demek istedi. ve artık birlikteyiz" dedi ama demedi. Çok geçmeden bu konuyu konuşacaklardı. Onlar konuşana kadar, kaba biri gibi görünmek istemiyordu.

Onun kendisine gelmesini istiyordu, ona boyun eğmesini değil.

Onun yerine, "Ne zamandır bu küçük evdesin?" diye sordu.

"İki yıl. Kiraladım. Hep Yaz'la yaşadım ve yirmi beş yaşımda artık kendime ait küçük bir yerim olması gerektiğini düşündüm. Yaz bu fikre pek sıcak bakmıyor ama benim hoşuma gidiyor."

"Seni sonsuza dek evinde mi istiyordu?" Clay sordu.

"Tabii ki yaptı," dedi gülerek. "Hâlâ dönüşümü planlıyor olabilir."

"O küçük evin senin için ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünüyordum. Ve senin mahremiyete ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey bağımsızlık ve bazen de yalnızlıktı."

Onun eline uzandı. "Bu gece yalnızlığa ihtiyacın var mı Lilly?" diye sordu usulca.

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Sanırım yarın yalnız kalacağım. Çok yakında."

Bu yüzden Clay gece onunla kaldı ve onu çok sevdiğinden emin oldu. Kızın ona uzanması onu çok heyecanlandırdı.

Gözlerini açtığında onunkilerin pırıl pırıl parladığını gördü; alışkanlıktan değil, arzudan uzanmıştı. Onun özlemini ödüllendirmek, onu tatmin etmek için acele etti. O kadar açtı ki, bu onun gözünden kaçmadı. Kendisinden bile daha açtı ve bu onun üzerinde bir etki yarattı. Lilly eksik bırakılmıştı ve onun tutkusuna ve duyarlılığına sahip bir kadın kendini asla böyle bir durumda bulmamalıydı.

Sabah ayrılmadan önce onu tatlı tatlı öptü. "Gitmek istemiyorum ama atlar uyumakla tanınmaz," diye fısıldadı. "Sonra görüşürüz, boş olduğunda."

Saatler onun için öğleden sonraya kadar sürdü. Annie sabah binicilik dersleri verdi, Nathaniel Hasta hayvanlara bakmak için birkaç çiftliğe gitti, Gabe öğleden sonra erken saatlerde ev işlerini yapmak için ahıra geldi ve nihayet ikindi vakti ortaya çıktı. Onlar birkaç atı gezintiye hazırlarken, Gabe birkaç derin ve ateşli öpücük kondurdu ve sonra onu patikaya çıkardı. Patika üzerinde meraklı gözlerden uzaktayken umutsuzca elleme ve öpüşme.

"Bu gece evine gelmeme izin ver," diye yalvardı.
"Ama Gabe burada. Kız kardeşinin evine gitmiyor musun?
geceler?"
"Çoğu. Bu gece değil. Bu gece seninle olmak istiyorum." "Benimle sebze yemeği yer misin?" diye sordu,
Alay etmek.
"Seni mutlu edecekse ağaç kabuğu yerim." "Hmm. Sanırım işe yarayabilirsin...."
Ahıra dönüp atlarla ilgilendiklerinde ve Lilly ayrıldığında, Gabe hiç vakit kaybetmeden babasını dürttü.
"Görünüşe göre Lilly ile aranızda bir şeyler oluyor."
Clay kaşlarını kaldırdı, oğluna baktı ve "Bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu.
Gabe omuz silkti ve "Doğruyu söylemek gerekirse, onun benim için çok yaşlı olduğunu düşünmüyordum. Ama sen benden önce davrandın." Babasının beti benzi atınca Gabe ona güldü. "Rahatla dostum. Lilly iyidir. Devam et."
Ve Clay düşündü, yaptım, yapıyorum ve yapacağım....

Lilly'nin hafta sonları şimdiye kadar çok tahmin edilebilir ve sıkıcı geçmişti. Cumartesi günlerini alışveriş yaparak ve hem kendi evini hem de büyükbabasının evini temizleyerek geçiriyordu. Çamaşırlarının yıkanmasını ve evin temiz olmasını sağlıyordu. Yaz çaresiz olmaktan çok uzaktı; her zaman yatağını toplar, bulaşıklarını yıkar, yerleri süpürür ve eşyalarını kaldırır. Ama altmış dokuz yaşındaydı ve artık toz, leke ya da leke gibi ince ayrıntıları fark etmiyordu. Özür dileyen yorumlar yaptı. Gözünden kaçan bir şeyi temizliyordu. "Döküldüğünü fark etmedim, Lilly." "Çarşafı bir hafta daha görmezden gelebilirsin, yeterince temizler." "Orayı çoktan sildim ama "Sanırım ben senin kadar titiz değilim."

Kendi küçük evine taşınmış olmasına rağmen,
O hala onun içindeki tek kadındı. O pisliği kovalamazsa,
kimse kovalayamazdı. Ama bu Cumartesi günü, ev
işlerinden sonra ata binmek için ahıra gitmiş ve daha sonra
bütün gece o sert, güçlü Navajo'yu yatağında tutmuştu.

Pazar günleri büyükbabasıyla, onun evinde hazırladığı bir
yemeği paylaşırdı. Her zamanki gibi
Vejetaryen yemekleri hakkında küçümseyici sözler
söyledi; doktorunun diyetinde et olmasını emrettiğini
söyledi. Onun bir doktoru olmadığını gayet iyi
biliyordu. Hiçbir şekilde

Başının belaya girmesi onu muayeneye götürür.

"Ne zaman içini dökeceksin Lilly?" diye sordu ona.
"Kendi kendine gülümsemene ve göz temasından
kaçınmana neden olan şeyi?"

Omuz silkti. "Bu konuda çok fazla saçmalık
istemiyorum," diye onu bilgilendirdi.

"Şansını dene. Ben açık sözlü bir ihtiyarım."

"Yaşını bahane olarak kullanıyorsun. Ya sana Nathaniel
Jensen için çalışan yeni adamdan hoşlandığımı söylesem?
Biliyorsun.

Navajo veteriner teknisyenini kastediyorum."

Uzun bir an boyunca ona baktı. "Mutlu bir Hopi olarak
ölebilirim," dedi sonunda.

"Gördün mü? Ne baş belasısın! Sadece ondan
hoşlandığımı söyledim, hepsi bu!"

Yaz onu görmezden geldi ve ciddileşti. "Lilly, bir erkek ve
kadın doğru bir şekilde bir araya geldiğinde, dünya bir
süreliğine durur.

O an," dedi, neredeyse ciddiyetle. "Büyükannen ve benim
için de böyleydi. Zaman durdu ve parlak bir ışık bizi korudu.
Haleler takıyorduk ve sadece birbirimizi görebiliyorduk.

Aramızdaki her bakışta sabırsızlık vardı. Babalarımız, büyük
hatalar yapmamızı önlemek için evliliğimizi aceleye getirdi.
O benim ilk kızım değildi. Ben de ilk kızım değildim.

Ama tanıştığımızda her şey bitmişti. Bu sonuncusuydu. En
iyisi ve sonuncusu." Gözlerinin etrafında bir sürü kırıksıklık
vardı. Ona sertçe baktı. "Ben asla

Bunu seninle ve herhangi bir genç adamla gördüm. Asla. Seni o yeni adamla, o veteriner teknisyeniyle görseydim, göreceğim şey bu mu olurdu?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bundan şüpheliyim. Sadece iyi biri olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Ortak atlarımız var." Omuz silkti ve mırıldandı, "Muhtemelen bir hata, ama işte. Hoşlanıyorum onu." Omzunun üzerinden büyükbabasına baktı. "Sen seviyor musun? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ah, sanırım o iyi," dedi Yaz sonunda. "Biraz Hopi kanının düzeltemeyeceği bir sorunu yok, değil mi? Gerçek mi? Kim olduğu ya da ne olduğu umurumda değil, ben seni önemsiyorum. Buraya geldiğimizde kendini olabildiğince değiştirdin, hata yapma riskine girmemek için kendini olabildiğince farklı kıldın. Shiyazhi, küçüğüm, beni senden uzaklaştıracak kadar büyük bir hata yapamayacağını bilmiyor musun?"

Yaptığı şey buydu ve bunu biliyordu. Küçük yaştan itibaren disiplini seçti; tehlikeli kaçamağıyla tek ailesi olan büyükbabasını hayal kırıklığına uğrattığını hissederek mükemmelliğin peşine düştü. Çalıştı, vücudunu güçlendirdi, eve ve yemeklere mükemmel bir şekilde baktı. Kendini bile inkar etti - az yemek yedi, eşyalarını ve arkadaşlarını karneye bağladı, on dört yaşından beri çok çalıştı. onu işe aldı. Atları bıraktı. Büyükbabası ona eğlenmek için biraz ata binebileceği bir ahır bulmayı teklif etti ama reddetti. Rahatlaması ve hatta hayattan zevk almaya başlaması uzun zaman aldı. Hayattan zevk almasına izin vermesi için.

Şu anda bile Clay'e karşı ne kadar derin hisler beslediğini inkâr ediyor, büyükbabasına ondan sadece hoşlandığını söylüyordu. Neden kendini bırakamıyordu?

Ne gözlerinde biriken neme ne de gülümsemesine engel olabiliyordu. "Biliyorum büyükbaba," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim sen."

Masalarından kalktı ve kasıtlı bir duygusuzlukla bulaşıkları lavaboya taşıdı. "Bana teşekkür etme. Yapman gerekeni yap. Ölmeden önce, lütfen."

Ona güldü. O yaşlı Hopi mezarında dans ediyor olurdu. Çok uzun yıllar çalışmaktan ve çok fazla güneşten yıpranmış görünebilirdi ama bir öküz kadar sağlıklıydı.

Akşam saat altıda küçük evinin önüne geldiğinde çantasından cep telefonu çaldı. Numarayı tanıımıyordu ama cevap verdi. "Alo?"

"Yolda sadece senin araban var," dedi Clay. "Erkek arkadaşının hâlâ grip olduğunu varsaymak güvenli mi?"

Ona gülmekten kendini alamadı. "Sanırım öyle," dedi.

"Sana gelebilir miyim?"

Başını bir sağa bir sola, bir ileri bir geri çevirdi. "Neredesin sen?"

"Sokağın aşağısında, ihtiyatlı davranıyorum. Sana zaman ve alan tanıyarak. Ama uzak duramadım. Bu gece yalnız mısın yoksa ben mi gideyim?"

Arabasından indi, tavanına baktı ve sokağın aşağısındaki büyük kamyonu gördü. El salladı ve sonra parmağını sallayarak onu evine gelmeye, muhtemelen erkek arkadaşının genellikle park ettiğini düşündüğü yere park etmeye davet etti.

Önemli olan tek şey adamın park edip ona doğru yürümesiydi. Zaman durmuş, o adamın görüntüsünü içine çekmişti. Alacakaranlıktı ama adam bir ışık huzmesi içinde yürüyor gibiydi.

Oh, Tanrım, diye düşündü. Çoktan aşık oldum. Aşığım ve bittim.

Üç uzun gece boyunca her gece Lilly Clay'in kollarında uyudu, ne kadar az uyuyabildilerse. Uykudan önce onu daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde çalıştırır, sonra titreyen, tatmin olmuş bedenini uyuyana kadar sakinleşirdi. Her zaman ona uzanıyor, elleri daha fazlası için yalvarıyordu. Bir inilti ile

çaresizlik, onunla tekrar tekrar sevişirdi. Ve tekrar.

Elleri onun üzerindeyken, onun içindeyken, daha önce hiç hatırlamadığı bir yere gitti.

Daha önce. Adamın onun vücuduyla gerçekliğe meydan okuyan bir ilişkisi vardı. Çıkardığı seslere ve üzerini kaplayan ter pırıltısına bakılırsa kadın onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Seks sırasında adamın saçlarıyla mücadele ediyordu; adam saçlarını kontrol altında tutmak için bağlıyor ya da örüyordu ve kadın saçlarını çekerek serbest bırakıyordu. Üstündeyken, saçları bir perde gibi etrafına düşüyordu; sırtüstü yattığında, kendini yumuşak bir hasır gibi üzerine uzanmış, bazen de çekiştirirken buluyordu. Bu sürekli bir savaştı, ama onun atalarını işaret eden o kalın siyah saçların her yerinde, altında, üstünde, yanında olmasını istiyordu. Sanki evcil bir hayvanmış gibi okşadı.

O üçüncü gece ona sımsıkı sarılırken fısıldadı, "Sormak istemedim..."

"Öyle olsa iyi olur. Aklını okuyamıyorum."

Kelimeleri şekillendirmek için bir an durakladı.

"Senin... Adı her neyse, hâlâ iyi değil mi?"

Lilly kıkırdadı. "Onunla birkaç kez konuştum. Durumu iyiye gidiyor. İyi olacak."

"Onun hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedi Clay.

"Onunla nasıl tanıştığını, onda nelerden hoşlandığını, benimle günlerce bitmek bilmeyen, akıllara durgunluk veren bir seks yaptığını ona söyleyip söylemeyeceğini bilmek istiyorum."

"Kimseye söylemeyi planlamıyordum," dedi. "Bu düşüncesizlik olurdu."

"Onun hakkında soru sormamaya çalıştım," dedi Clay.

"Dayanabildiğim kadar dayandım. Bana bazı şeyler söyle. Mesela, o yerli mi? Onu senin için büyükbaban mı seçti?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır!" dedi. "Alman olabilir, hatırlayamıyorum. Dinle, sana yanlış bir fikir verdim. O bir erkek arkadaş değil, teknik olarak değil. O benim en iyi arkadaşım. Adı Dane, yoga stüdyomun yakınında bir kahve dükkânı var. Onu birkaç yıldır tanıyorum."

burayı açtık. Sinemaya gideriz, bazen yürüyüş yaparız, uzun uzun konuşuruz, siyasi tartışmalar yaparız, sevdiğimiz kitapları tartışırız. Buralarda canlı müzik olduğunda gitmeye çalışırız. Çok sevdiğim bir kız kardeşi, yeğeni ve yeğeni var. Onunla her konuda konuşabilirim. Aynı türden bir eğitimimiz var ve-"

"Ne tür bir eğitim?" Clay sordu.

"Sanattan keyif alıyoruz. Müzik, edebiyat, tiyatro, sanat. Benim diplomam klasik çalışmalar üzerine."

"Ama sen büyükbabanın dükkânının muhasebecisisin!"

"Şey, tam olarak değil," dedi. "Ben muhasebeciyim.

Benim

Dedem öğretti ve uzun zamandır, üniversite öncesinden beri yapıyorum. Üniversitede tam olarak çalışmama gerek yoktu. Bilmem gerekenleri zaten biliyordum."

"Onu seviyor musun?" Clay sordu.

"Büyükbabam mı?" diye sordu kafası

karışmış bir halde. "Erkek arkadaşı," dedi

Clay sabırsızlıkla.

"En yakın arkadaşım olarak kabul ediyorum," dedi gülümseyerek. Adamın saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Ona tapıyorum ve hayranım, o çok iyi bir insan. Ama lütfen bunu... Ona erkek arkadaşım dediğimi biliyorum ama biz bir çift değiliz. Asla sevgili olmadık ve olmayacağız. O bir eşcinsel."

"Eşcinsel mi?" Clay sordu.

"Kesinlikle. Onu değiştirmeye çalıştım - çok uyumluyuz ve ikimiz de bağlanmadık. Ama değiştirmek seçeneği."

"Güzel. Adamı bir arkadaş olarak sevmenle başa çıkabilirim. Ama yatağında başka bir erkeğin olmasını kaldıramam."

"İnan bana, bu konuda endişelenmene gerek yok," diyerek ona güvence verdi.

"Onunla tanışmalıyım," dedi Clay. Ona doğru döndü, siyah saçlarını kulağının üzerine itti. "Sevgili olmanız bile, onun bölgesini işgal ettim. Onunla tanışmalı ve konuşmalıyım. Bana vurmasına ya da başka bir şey yapmasına izin verebilirim."

İçinden bir kahkaha patladı. Koluna bir yumruk indirdi.
"Daha eski kafalı olabilir miydin?" Sonra

onun güzel ağzına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, seni asla o duruma düşürmek istemem."

"Devam et," dedi. "Beni o pozisyona sok. Beni akla gelebilecek her pozisyona soktun." Tembelce gülümsedi. "Şikayet etmiyorum, sadece bir açıklama yapıyorum."

Birkaç gün sonra Lilly yoga dersinden sonra öğle yemeği için Loving Cup'a gitti. Tezgâhtaki en sevdiği tabureye atladı, dirseklerini bara dayadı ve çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu. Dane birkaç dakika içinde karşısında duruyordu. Soğuk algınlığı ya da grip nedeniyle işten uzak kalmıştı ve konuşmuş olmalarına rağmen onu neredeyse bir haftadır görmemişti.

"Selamlar, küçük kardeşim. Her zamankinden mi?" diye sordu. Kız başını salladı ve adam yeşil çayı almaya gitti.

"Cuma gecesi seni ektiğim için özür dilerim," dedi. "Bu belanın geçeceğini hiç sanmıyordum, ama sanırım o kadar da kötü değilmiş.

Domuz gribi. Darlene bende ne varsa kesinlikle domuz gribi olduğunu söyledi. Açıkçası ben-" Birden durdu ve Lilly'ye yakından baktı. Onun ışıltılı mavi gözlerini, kızarmış yüzünü yanakları, gizli gülümsemesi. Bu yeni sağlık ve mutluluk görünümünün tek sorumlusu yoga değildi. "Vay canına," dedi. "Birisi eyerine geri dönmüş."

On

Sonbaharın başlarında, balkabakları henüz yeşilken ve Cadılar Bayramı kostümleri henüz dikilmemişken, Valley Lisesi futbol takımı

Sekoya ağaçlarının altında cüce gibi duran ağaçların yaprakları henüz renklenmeye başlamışken, Virgin River'daki en büyük ilgi odağı Hope McCrea'nın eviydi.

Ayıklama, temizleme ve düzenleme işini Presbiteryen Kadınlar üstlendi ama kasabanın yarısı sırf meraktan o eve girmek istedi. Tabii ki Jack, Vaiz, Paul ya da Mike Valenzuela kapıda nöbetçi gibi durarak gelenlerin çalıştığından emin oluyorlardı. Hope'un geride bıraktıklarıyla ilgili meraklarını gidermek isteyenler de katkıda bulunmak zorundaydı. Noah nöbetçiden daha iyi bir tur rehberi olmuştu ama kendisi de çalışmaktan korkmuyordu.

Kasaba toplantısından bu yana, Virgin River'ın dost canlısı komşuları Jack'e karşı Hope'un vasisi seçilmeden önce olduğundan çok daha az samimiydiler. Aslında biraz somurtkandılar ve arada sırada küçümseyici yorumlar yapıyorlardı. "Gömleğin yeni mi Jack?" "Kamyonun lastiklerinin yeni olduğunu fark ettim... onlar için düşük faizli kredi almadın, değil mi?"

Jack de her zamanki sabırlı haliyle "Beni ısırmak ister misin Lou?" ve "Sen bilirsin Hugh" gibi cevaplar verdi.

Bugünlerde bazı ilişkilerin gergin olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Jack'e gelince, her zaman yardımsever ve sadık olan bu arkadaş, komşularına karşı biraz sinirliydi.

Bu Açık Ev ruhu sadece birkaç gün sürdükten sonra kapatılmak zorunda kaldı ve bunun nedeni Jack değildi. Hope bir tür koleksiyoncuymuş ve fare deliğinden çıkardığı bazı eşyaların değerinden kimse emin değildi. Kadınlar nasıl bulacaklarını bilmedikleri garip ve ilginç eşyalar buldular. idare etmek için. Eski porselen parçalarla dolu, uyumsuz, hatta bazıları çatlamış ve yontulmuş kocaman bir gardırop vardı. Kadın

Örneğin bir ayakkabı kutusu dolusu tuhaf görünümlü, renkli taşlar vardı. Bir tavan arası dolusu resim, yağlıboya ve suluboya, ucuz bakkal naylonuyla korunuyordu. Bunlar Mel ve Paige'in sanat eserleri olarak kabul ettikleri resimlerdi. Ama sonra Vaiz internette bir ressamın adını araştırdı ve resimlerinin gerçek bir değeri olduğunu öğrendi. Bir Van Gogh değildi ama muhtemelen birkaç bin dolar değerindeydi - sanatçı, Buhran döneminden kalma Kuzey Kaliforniyalı bir suluboya empresyonistiydi. Tuhaf, okunaksız imzalar içeren, kırışık kağıtlarla dolu eski bir spiralli defter buldular. Popüler romanların ilk baskıları vardı, bazıları imzalanmıştı. Eski fotoğraflar, kartpostallar ve çok eski mücevherler vardı. Hope kimsenin hatırlayabildiği kadarıyla hiç mücevher takmamıştı. Eski çaydanlıklara benzeyen şeylerle dolu koca bir dolap vardı.

Hope ardında tonlarca gümüş sofrta takımı bırakmıştı ve hiç kimse onun akşam yemeğinde misafir ağırladığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Üstelik buna, kadınların değerli antikalar olduğundan şüphelendikleri, iyi inşa edilmiş tuhaf mobilya parçaları da dahil değildi.

Mel'in içinde bu eski eşyaların bazılarının değerli olduğuna dair bir his olsa da, bu tür şeylerle ilgili hiçbir deneyimi yoktu. Mel'in beş yıldızlı aşçılarla, tasarımcı kıyafetleriyle ve lüks tatil yerleriyle arası iyiydi - en azından geçmiş hayatında

Virgin River'a taşınmış ve bir barın sahibiyle evlenmiş.

Ancak yüz yıllık çiftlik evini restore etmiş olan Muriel St. Claire, hafta sonlarını antikacılık yaparak ve dağ ve orman kasabalarını "buluntu" için araştırarak geçiriyordu. Onun evinde dönem tabloları, teneke fotoğraflar, yenilenmiş

demirbaşlar, eski dikişler ve antika mobilyalar. Bu yüzden Mel onu aradı.

"Kırk yıldır her hafta sonu iznimi Emlak satışlarına gidiyorum," dedi Muriel. "Artı, bir de Antiques Roadshow. Hemen geliyorum."

Muriel dağın kıvrımlarında uçmuş olmalı, o kadar çabuk geldi ki. Her zamanki kot pantolonunu, botlarını ve şapkasını giymişti ama her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu. Muriel emekli ya da en azından yarı emekli, Oscar adayı bir oyuncuydu, olduğundan on yaş daha genç görünüyordu ve bir çuvalın içinde bile zarif görünebiliyordu. O gün öğleden sonra, yanakları al al olmuş bir halde Hope'lara daldı, Mel ve diğer birkaç kadını üst kattaki yatak odasında tavana kadar çeşitli eşyalarla dolu buldu ve "Göster bana!" dedi.

Muriel'in tencereleri, tabakları, belgeleri, küçük taşları, sanat eserlerini, mobilyaları ve tuhaf şeyleri -ülkedeki tüm profesyonel beyzbol takımlarının şapkaları gibi- karıştırması iki tam gün sürdü.

Christie's'e gidiyorum ama burada kesinlikle para var. Her şeyde değil ama genel anlamda."

"Nereden biliyorsun?" Mel ona sordu. "Kokusunu alabiliyorum."

"Renkli kayalar gibi mi?" Mel beklentiyle sordu. "Onlar taşlar?"

"Bilemem," dedi Muriel. "Ama şu porselenlerle dolu gardırop var ya? Antika Belleek. Çok pahalı İrlanda porselenleri. Ya çaydanlıklar? Birkaç İngiliz sterlin parçasını tanıdım, bu da bana orada çok fazla gizli değer olduğunu söylüyor."

"Yüzlerce mi?" Mel umutla sordu.

"Binlerce," dedi Muriel. "Eğer antikalarımı biraz olsun tanıyorsam."

Hobi olarak garaj satışlarına, emlak satışlarına ve müzayedelere gitmenin avantajlarından biri olarak Muriel, her yerden danışmanların ve değerlendirme uzmanlarının kartvizitleriyle donanmıştı. Bu özel alandaki uzmanlar başlamak için makul bir yer gibi görünüyordu, ancak

Bilgisayar konusunda bilgili olan ve eBay'i sevdiği belli olan Hope, Kuzey Kaliforniya'ya yerleşmişti.

Ve hiçbir şey Muriel St. Claire ismi gibi emlak satışları ve müzayedeler için değerlendirme uzmanları ve danışmanlar getiremezdi.

Mel'e ve diğer bazı hanımlara "Hemen şirket kurmaya başlayacağız," diye bilgi verdi. "Yapılacak şey, bu eşyalara değer biçmelerine izin vermek, rakamları hesaplamak ve ardından ücretler konusunda pazarlık yapmak. Bu eşyaların çoğunun -örneğin sanat eserleri, porselenler ve küçük antika parçalar- en iyi fiyat için San Francisco'ya taşınması gerekebilir. Ya da bunların bir kısmı bir müzayede tarafından doğrudan satın alınabilir.

bir taşınma satışı veya müzayedenin parçası haline getirmeyi seçen şirket. Reklam gerekli olacaktır. Oh, bu çok Heyecan verici! San Francisco Pavilion Müzayede şirketinin başkanı Benedict Compton - çok teşekkür ederim - kendisi geliyor." Muriel ellerini birbirine sürterek güldü.

Mel afallamıştı. "Az önce kıkırdadın mı?" diye sordu Muriel'e.

"İtiraf etmeliyim ki, bu bir emlak satışına ya da müzayedeye katılmaktan çok daha eğlenceli olabilir."

"Burada bir sorunumuz olabilir," dedi Mel. "Bütün bu kasabada senden başka bu işlerden anlayan tek bir kişi bile yok. Kaç tane ekspertiz gelip mallara bakarsa baksın, onlarla nasıl sözleşme yapacağımı bilemem - seni aradım çünkü

burada değerli şeyler olduğunu hissediyorum ama bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca, hastalarım var. Ve bu diğer hanımların da işleri ve aileleri var. Ve-"

"Uzman değilim ama bir ipucum var," dedi Muriel. "Değerlemeleri benim yönetmemi ister misin?"

"Yapar mısın? Zamanınız var mı?"

"Atları beslediğim sürece burada kalabilirim. Bu konuda, Walt'un benim için atlarla ilgileneceğinden eminim.

Hatta benimle antikacıya gitmek gibi bir alternatif balıklama atlayabilir," diye ekledi gülerek.

Muriel uzmanları ve eksperleri yönetirken, Vaiz de Hope'un bilgisayar kayıtlarını inceliyordu. Anlaşıldı ki eBay'den satın aldığı tek şey yerel kilise değildi; yaşlı kadın kilise satın almayı bir hobi ve eğlence haline getirmişti. Alım ve satımları Çin'e kadar uzanıyordu. Çin porselenlerine gelince, Belleek on binlerce dolar değerindeydi.

Çaydanlıklardan birkaçı her biri birkaç bin değerinde eski İngiliz sterliniydi ve birkaçı da çok değerli olan eski Çin çaydanlıklarıydı. O yapmadı

Aslında bir Ming vazosu vardı ama birçoğuna teklif vermişti. "Peki ya mücevherler?" Mel umutla sordu.

"Güzel taşlar," dedi Muriel başını sallayarak. "Ama şu kırışık kâğıt üzerine karalamalarla dolu defter? Ünlü imzalar. Aralarında U.S. Grant da var. Çerçevenip muhafaza edilmeleri gerekirken spiralli bir deftere tıklmışlar." Cık cık etti. "Üzülerek söylüyorum ki Hope'un hazinelerine onun elleri dışında daha iyi bakılacak."

"Bence sadece kendini eğlendiriyor olmalıydı," dedi Mel. "Her zaman yapacak milyonlarca işi olan bir kadın gibi davranırdı ama bir serseri gibi görünürdü. Şey," dedi gülerek, "Hope'un mutlu olduğuna dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Alaycı, huysuz, kendine düşkün ve tamamen mutlu."

"Bu arada," diye sordu Muriel. "Umut nerede?"

"Yakılmak dışında istekleri hakkında kesin bir şey söylemedi. Şimdiye kadar kimse ne istediğine dair bir ipucu bile bulamadı.

Fortuna'daki cenaze evi küllerini bizim için saklıyor. Jack bir şeyler düşünmeye çalışıyor.

Onun hakkını verecek, onu onurlandıracak bir şey. Ama henüz bir şey bulamadı. Kasaba onun parasını alamadığı için çok kızgın olsa da, kimse cenaze töreni yapıp yapılmayacağını sormadı."

Muriel bir an için çok üzgün göründü ve sadece başını salladı. "İnsanlar bazen seni hayal kırıklığına uğratmıyor mu?" diye sordu.

Mel.

"Elbette," dedi. "Ama neyse ki beni şaşırttıkları ve etkiledikleri kadar sık değil. Bu iş henüz bitmedi. Kasaba kendine gelecektir."

Hope McCrea'nın eşyalarıyla ilgilenme sürecini tamamlamak için çok özverili bir ekip gerekti. Muriel St. Claire ve erkek arkadaşı, emekli general Walt Booth, Mike'ın eşi avukat Brie Valenzuela ile birlikte saygın bir müzayede şirketinden bir sözleşme seçmeyi ve müzakere etmeyi başardılar. En uygun yöntem değerlendirme uzmanı tarafından önerildi ve ardından Jack tarafından onaylandı - şirket en değerli eşyalar için sabit bir ücret ödeyecekti. Ülkedeki büyük ve eski Viktorya döneminden çıkarıp San Francisco'daki müzayedeye götüreceklerdi. Preacher ve Paige Middleton, tespit edilen bazı eşyaları araştırmak için bir ekip olarak çalışarak büyük bir Müzayede şirketi tarafından verilen fiyatları çok makul buldular. Belleek, tablolar, çaydanlıklar, koleksiyon imzaları ve birkaç mobilya parçası gitti.

Papaz Noah Kincaid ve eşi Ellie, yakın dostları Jo ve Nick Fitch ile birlikte çalışarak elde kalanların satışı için reklam ilanları hazırladılar; ilanlar etrafa dağıtılacaktı civarındaki kasaba ve şehirlerde. Ayrıca en büyük beş yerel gazeteye ilan vererek bir hafta sonu etkinliği belirlediler. emlak satışı. Satılacak eşyalar, misafir ekspertiz Muriel ve Vaiz'in yardımıyla fiyatlandırıldı ve etiketlendi, Hope'un bilgisayarında kontrol edildi ve çapraz kontrol yapıldı.

Bir de satılabilecek eşyaları bağışlanacak eşyalardan ayırmak gibi muazzam bir görev vardı. Bu iş için tüm Presbiteryen Kadınlar, Presbiteryen Kocalar ve birçok Presbiteryen kamyonet gerekti.

Ve sonra her şey hazırıldı. Çoğu evin içinde, ön ve arka verandalarında gerçekleşen büyük çaplı bir garaj satışı oldu. Arabalar Cumartesi sabahı erkenden gelmeye başladı ve gün boyunca gelmeye devam etti. Bir geçit töreni gibiydi; kilometrelerce ötedeki kasabalardan gelen hafta sonu garaj ve emlak satışı müşterileri. Satılacak bir şey kalırsa satış Pazar gününe kadar uzatılacaktı. Birkaç büyük kahve termosu ve hamur işleri ile bir masa kuruldu.

Vaiz, Mike, Jack ve birkaç arkadaş bahçeye barbekü kurup öğleden sonra sosisli sandviç, hamburger ve içecek sattılar. Yerel koyun çiftçisi bir aile olan Anderson'ların oğullarından biri gezinti için birkaç midilli getirmiş, Paul Haggerty de bir eğlence şirketinden küçük bir atlıkarınca kiralamıştı. partiler için ekipman kiraladı.

Kamyonların arkalarından çim sandalyeler çıkarıldı, Jack ve Vaiz'in sağladığı içeceklere soda, su ve bira dolu soğutucular eklendi, beyzbol topları ve eldivenler ortaya çıktı, bir futbol topu fırlatıldı, birkaç genç çocuk arasında bir futbol topu tekmelendi.

Bir sirketi. Bir kasaba panayırı. İnsanların çoğu, özellikle de Virgin River'dan gelenler, sadece izlemek için oradaydı, satın almak için değil.

Hope'un evinin içinde ve çevresinde satılık eşyalara göz kulak olmaları için gönüllüler görevlendirildi - mobilyalar, tabaklar, sofrta takımları, yorganlar, eski nevresimler, düzinelerce kasketin bulunduğu o çanta, eski mor kadife kanepe.

Mel Sheridan, o eski bej Suburban'ın yeni sahibiyle birlikte uzaklaştığını gördüğünde gözlerinin nemlendiğini hissetti. Hope'un arka dağ yollarında yağmur altında sürdüğü arabanın kasası hâlâ çamur içindeydi. Onun anısının parça parça yok oluşunu izlemek çok zordu.

Lilly, Annie'den emlak satışını duymuştu. Tüm o eski, retro eşyaları, özellikle de masaları, sandalyeleri ve aksesuarları karıştırmayı sevecek birini tanıyordu. O da Dane'e satışta eşlik etmek için temizlik ve alışveriş işlerini ertelemeyi planladı; Dane sadece Tuhaf satışlara dadanır, her zaman Loving Cup için mobilya arardı. Eğer bir ya da iki sandalye veya eski bir sehpa alabilirse, şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi olurdu.

Dane birkaç saat izin almak için Darlene ile programını ayarladı ve Lilly onu aldı. Heyecandan neredeyse başı dönüyordu ve erken başladıkları için mutluydu. Çünkü Virgin River'a doğru 36. Otoyol'da ilerlerken, bulmaktan mutlu olacağı şeylerden bahsetti -mobilya, eski sürahiler, servis aksesuarı olarak pasta kasası veya kuru lavabo, tepsiler, nevresimler, uygun fiyata iyi sofr takımları.... Heyecanı arttıkça liste uzayıp gidiyordu.

"Hey, son zamanlarda yogadan çok binicilik yapıyorsun," dedi aniden. "Yeni çocuk nasıl çalışıyor?"

Lilly gözlerini yoldan ayırmadı ama gülümseyerek, "Ondan hoşlandım," dedi.

"Onun gibi mi?"

"Son birkaç haftadır onu çok sık görüyorum. Klinikte birlikte çalışıyoruz, bazen ata biniyoruz. Birkaç kez akşam yemeği için kız kardeşinin evine gittim. Onunla görüşmeyi düşünüyorum.

Pazar yemeğinde büyükbabamın ona sataşmasına izin verdim."

Dane ıslık çaldı. "Bu bir ilerleme. Daha ilginç ayrıntıları ne zaman öğreneceğim?"

Ona sadece güldü ve cevap vermedi.

"Ciddiyim," dedi Dane. "Her zaman senin yanında oldum. Bu adam hakkında neden bu kadar ketumsunuz? Sadece Kızılderili olduğu için mi?"

"Belki," dedi. Sonra ona doğru döndü ve gözlerinin parladığını biliyordu. "Bazı geleneksel ortak noktalarımız var ama ben uzun zamandır bunlardan kaçınmaya çalışıyorum.

Kendimi bırakmak çok zor. Sadece aklımı başımda tutmaya çalışıyorum. Akli başında kalmaya."

"Derinlere inmeyecek misin?" Dane sordu. "Oh, cup-cake, derin uç çok eğlenceli olabilir!"

"Evet, biliyorum. Bu konuda biraz deneyimim var. Ama bu sefer büyük farklılıklar var. Çok büyük," diye vurguladı. "Clay çok güzel bir insan. Çok yaşlı bir ruhu var. Sizinle tanışmak istiyor."

"Gerçekten mi?" Dane aptalca sırtarak, "Gerçekten mi?" dedi. Belli ki bundan çok etkilenmişti.

"Bu kadar iyimser olma," dedi Lilly. "Ona vurmana izin vermeyi teklif etti, bilirsin, skoru eşitlemek için falan."

"Gerçekten mi?" dedi tekrar, sırtışı büyüyordu. "Bu alışılmadık bir şey. İlişkide olduğun bu çok yaşlı ruh benim diğer tarafa sallandığımı biliyor mu?"

"Öyle," dedi. "Hatta ona seni yola getirmek için çok enerji harcadığımı bile itiraf ettim." O ona sırttı. "Senin umutsuz bir eşcinsel olduğunu açıkladım. O da bunu anlayışla karşıladı."

"Ah, güvenli bir heteroseksüel erkek," dedi Dane. "Benim mutlak zayıflığım..."

Lilly alt dudağını ısırды, ciddiye. "Çok niyetliydim yavaşça," dedi sonunda. "Onda yavaş gitmeyi korkunç derecede zorlaştıran bir şey var."

Yolun üzerinde renkli bir tabelada Satış yazıyordu! Bazı balonlar bağlıydı ama helyum olmadıkları için kurdelelerinden aşağı sarkıyorlardı. O Küçük cipiyle tek şeritli yolda manevra yaparak eğimli yol boyunca park etmiş birkaç araba ve kamyonun yanından geçti. Ev görüldüğünde aralarındaki tüm konuşmalar kesildi. Ne Lilly ne de Dane evi daha önce hiç görmemişti ama Virgin River'da yaşayan yerliler dışında Çok uzun zaman önce, buradaki insanların çoğunun - tarayıcılar, alışveriş yapanlar, koleksiyoncular- bugüne kadar bu mülkü ziyaret etmek için daha az nedeni olurdu.

"Aman Tanrım," dedi Dane, gözleri ön verandadan üçüncü katın tepesine doğru koşarken. Boyalar soyulmuştu, Sundurma ve parmaklıklardaki ahşap solmuş griydi, dış cephe kaplaması solmuş kirli beyazdı ve çatıdaki bazı kiremitler kıvrılıyordu, ancak muhteşem bir yapıydı - kuleleri ve dekoratif ahşap aksanları olan üç katlı. Henüz Eylül ayındaydık ve bahçe hâlâ çok güzeldi. Çiçek tarhları ön verandayı çevreliyor ve taş yürüyüş yolunu kuşatıyordu; olgun çam, meşe ve akçaağaç ağaçlarının yanında yemyeşil çalılar büyümüştü.

Bu eski Viktorya dönemi evi, dış cephesine biraz çeki düzen verilerek çarpıcı bir hale getirilebilir. Zamanında muhtemelen oldukça büyük bir malikaneydi. "Şu eve bakın!"

Dane, Lilly'yi toz içinde bıraktı. Evin içine girip hem satılık eşyaları hem de mimariyi incelemek için sabırsızlanıyordu. Yolun yarısına geldiğinde geri döndü. Ön verandada, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle. Kadın güldü, başını salladı ve ona el salladı. Adam olay hakkında ondan çok daha heyecanlıydı. Annie'nin çimenliğin karşısında durup tanımadığı bir adamla konuştuğunu gördü ve o tarafa doğru yürüdü.

Lilly Annie'nin yanında durduktan sonra Virgin River'dan daha fazla insanla tanışmaya başladı. Nathaniel onlara katıldı, sonra kasabadaki bar ve ızgaranın sahibi Jack Sheridan - görünüşe göre bu işten sorumlu tutulan adam merhum kadının mirası. Vaiz, Noah, Paul ve onların eşleriyle tanıştırıldı.

Biri ona bir gazoz uzattı ve birkaç kişi daha onlara katıldı -Walt Booth ve bayan arkadaşı Muriel, tanıdık geliyordu ve Lilly'nin öğrendiğine göre hafta sonu satışının düzenlenmesinde parmağı vardı. Lilly, Hope McCrea'nın kasabada nasıl bu kadar iyi tanındığını ve buna rağmen bir Birçokları için gizem.

"Hope'ta görüldüğünden çok daha fazlası vardı," diyor Muriel. "Evinde müzayedeye çıkarılmış bazı değerli sanat eserleri bulduk ve bazı hikayeler ortaya çıktı. tablolar. Bir ressam, malikanesinin kurduğu

etkileyici çevrimiçi katalog, suluboya kariyerine buranın hemen güneyinde başladı. Büyük Buhran sırasında Ailesi için yiyecek karşılığında - aslında Hope'un çok değerli hale gelen dört tablosu vardı. Hope sadece sanat konusunda iyi bir göze sahip olmakla kalmıyor, burası daha gerçek bir kasaba olmadan çok önce komşularına yardım ediyordu."

Etraflarında bir panayır havası vardı; midillilere ya da küçük atlıkarıncaya binmiş, büyük ağaçların arasında birbirlerini kovalayan çocuklar, ellerinde bira ya da sosisli sandalyeleriyle çimlere uzanmış insanlar, bulduklarını mutlu bir şekilde taşıyarak evden çıkıp gelenleri izliyorlardı. Lilly yeni ve eski arkadaşlarıyla birlikte ne kadar zamandır ayakta durduğundan emin değildi, belki de bir saatten fazladır.

Clay'in yoldan geldiğini gördü; yolun aşağısına park etmiş ve yolun geri kalanını yürümüş olmalıydı. Gözlerini onunla doldurdu; yeryüzünde ondan daha güzel bir adam yoktu.

"İşte Clay," dedi Annie Nathaniel'e. "Geleceğini biliyor muydun?"

Nathaniel güldü ve Lilly'ye baktı. "Antikalar için burada olduğundan şüpheliyim."

Lilly zar zor duydu; dudaklarına hafif bir gülümseme dokundu. Onun alışverişe gelmediğini biliyordu ve bu çok hoş bir sürprizdi.

Clay onları gördü, el salladı, gülümsedi ve Lilly'ye doğru ilerledi. Kot pantolon ve bot giyiyordu; onu bu kıyafetler içinde görmek alışılmadık bir durumdu.

başka bir şey yoktu. Gömleği kottu, şapkasında kartal tüyü vardı ve saçları açıktı. Bir kısmı omzuna dökülürken geri kalanı sırtından aşağı akıyordu.

"Güzel," dedi Nate. "Jack ve Virgin River'daki bazı adamlarla tanışabilir."

"Clay'i tanıyorum," dedi Jack. "Birkaç kez barda yemek yemişti. Çok iyi bir adamdır." Jack Lilly'nin önünde bir el salladı

dikkatini çekmek için yüzüne baktı. "Hakkında çok fazla şey bilmiyorum

Kızılderili kültürü - bunun aptalca bir soru olup olmadığını bile bilmiyorum. Siz ikiniz aynı kabileden falan mısınız?"

Lilly hafifçe, duygusal bir şekilde güldü. "Kabilelerimiz efsanevi düşmanlardır."

Jack onun yüzünü izledi. "Bunu çözebilecek misin?" diye sordu sinsi bir sırıtışla.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi gözleri tekrar Clay'e kayarak.

Clay ona doğru yaklaştı, tam içinden bir ışığın parladığını hissettiği sırada gülümsemesi genişledi. Clay kimseye haber vermeden önce Lilly'nin yanına gitti ve elleri Lilly'nin ellerine uzandığı anda bir çarpma sesi duyuldu.

Lilly arkasını döndüğünde Dane'in verandanın basamaklarına yayılmış, şok olmuş ve biraz da vahşi gözlerle baktığını gördü, Etrafı dağılmış gümüş çatal bıçak takımlarıyla çevriliydi. Göğsüne dayadığı deri çantadan dökülüyordu. Gözleri Lilly ve Clay'e kilitlenmişti ve uzun bacakları merdivenlerden aşağı yayıldı.

"Dane!" diye bağırarak ona doğru koştu.

Clay kaşlarını çatarak Annie'ye baktı. "Bu Dane mi?"

"Dane'i tanımıyor musun? Güzellik salonumun yanında bir kahve dükkânı var, iyi bir arkadaşımıdır. Ve Lilly'nin."

Clay başını salladı ama daha çok çenesini kaldırdı.

"Onunla henüz tanışmadım." Sonra yavaşça Lilly ve Dane'e doğru yürümeye başladı.

Lilly, Dane'in yanına vardığında basamakta diz çöktü. "Ne oldu böyle?"

Dane biraz kızarmış görünüyordu. "Bu o mu?" diye fısıldadı Lilly'nin omzunun üzerinden başını sallayarak. Lilly hızlıca bir göz attıktan sonra başıyla Dane'i onayladı. "Yüce Tanrım! Onun kahrolası Adonis olduğundan bahsetmemiştin!"

Biraz kıkırdadı. "Sana yakışıklı olduğunu söylemiştim."

"Lilly, ben yakışıklıyım. O lanet olası bir Adonis!"

"Evet, hatta biraz daha fazla," diye kabul etti.

"Yok artık. Whew." Dane alnını sildi. "Onu yolda yürürken gördüğümde transa girdim. Sonra sana uzandığında fark ettim ki-"

Clay üzerlerinde yükseliyordu. "İyi misin dostum?"

"Evet. Tamam," dedi Dane, bir basamağın üzerine oturarak. "Sanırım ayağım kaydı. Herhalde... Bilmiyorum..."

Lilly alaycı bir tavırla, "Belki de buhardan olmuştur," dedi. "Hadi gümüş takımlarını alalım. Seni eve götürebilirim."

Clay bir dirseğini, Lilly de diğer dirseğini kaldırdı, Dane biraz titreyerek ayakta duruyor gibiydi ama başı Clay'e doğru döndü ve şaşkınlıkla ona baktı.

Lilly onun kolunu sıktı. "Başını mı çarptın?" diye sordu sertçe.

Sonunda sarhoş bakışlarını gevşetti ve Lilly'ye döndü. Aptalca sırttı. "Hayır, tam olarak değil. Eve gitmek zorunda değilim. Sadece, ne bileyim, son basamakta topuğumu kaptırdım." Kendini salladı. "Yine de yeni aldığım bu gümüş eşyaları cipe koyacağım."

"Bunu sen yap," dedi ve çömelerek parçaları toplamaya başladı. Üçünün dökülen eşyaları toplaması uzun sürmedi. Sonra Dane aşağıya indi hazinesiyle birlikte Lilly'nin aracına doğru sürdü. Clay'i gerçekten gördüğünden emin olmak istercesine birkaç kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Üçüncü bakışında, Clay kısaltılmış dalga.

"Anlamaya başlıyorum," dedi Lilly'ye.

"Öyle mi?"

Clay, "Erkekler bana genellikle bu şekilde bakmaz," diye açıkladı. "Shew."

"Bunu daha sonra düşündüğünde çok utanacak."

On bir

Jillian, kız kardeşi Kelly ön koltukta, arkadaşları Penny ve Jackie arka koltukta olmak üzere minibüsü Riordan kulübelerinin bulunduğu yere doğru sürdü. Kabinlerin yanında geniş ve güçlü bir şekilde akan, ağaçlar, çalılar ve sonbahar çiçekleriyle çevrili, arkasında dağlar yükselen nehrin yanından geçtiler. Yol boyunca altı küçük, şirin kulübe sıralanmıştı; iki katlı bir yerleşkenin sonunda geniş bir verandası olan bir ev.

Bu, üniversiteden beri her yıl çıkmaya karar verdikleri yıllık tatillerinin son ayağıydı. Arabayla kulübelerin yanından geçerek ev sahibinin evinin önüne kadar geldi. Arabayı park ettiğinde, kucağında bir bebek olan genç bir kadın verandadaki sandalyesinden kalktı.

Minibüsten ilk inenler Jillian ve Kelly oldu. "Merhaba," dedi Jill. "Ben-"

"Jillian Matlock?" diye sordu. "Merhaba, ben Shelby Riordan. Hoş geldiniz." Arkasını döndü ve evin içine doğru bağırdı. "Luke, geldiler."

"Ben olduğumu nasıl anladın? Biz dört kişiyiz!"

Shelby güldü. "Ben yapmadım. Önceden arayan sendin, bildiğim tek isim sendin." Bebeğini kucağına alarak verandanın merdivenlerinden indi. "Dört numaralı kulübeyi sizin için hazırladık ve bugün kasaba için yoğun bir gün olduğu için Jack's Bar açık olmayacak. Kasabada yemek yiyebileceğiniz tek yer orası, o yüzden buzdolabınıza biraz yiyecek koyma cüretini gösterdim.

-Biraz ekmek, sığuş et, yumurta, peynir ve süt. Ayrıca biraz kola ve kahve. Restoran yemeği için Fortuna'ya kadar gitmeniz gerekecek - eminim Fortuna'dan geçerken

buraya kadar. Daha fazla araba kullanmak istemezsen diye bir seçeneğin olsun istedim. Hiçbir zorunluluk yok - eğer bu size uymuyorsa, bırakın gitsin, Luke ilgilenecektir."

Tam bunu söylediği sırada evden bir adam çıktı. bir bebek bezi çantası taşıyordu. "Aklına başka bir şey geliyor mu?" diye sordu.

"Um... bir anahtar?"

İkisi de sırttı. "Anahtar kapının hemen içindeki kancada, kabin kilitli değil."

"Oh," dedi Jillian. "Sen hiç kilitlemez misin?"

"Elbette var," dedi Shelby. "Misafirlere kefil olamayız, bu yüzden eşyalarınızı indirip bıraktıktan sonra kilitlemelisiniz. Yola çıkıyoruz."

"Beş gibi dönmüş oluruz," dedi Luke. "İnternet bağlantısı var ama cep telefonlarınız burada çalışmayacak. I Eğer daha sonra arama yapacaksanız evde çalışan bir telefonunuz olsun. Bir garaj satışına gidiyoruz-"

"Emlak satışı," diye düzeltti Shelby. "Kasabadan yaşlı bir kadın geçenlerde öldü ve geriye ilginç eşyalarla dolu büyük bir ev bıraktı. Sadece tüm kasaba değil, muhtemelen ilçenin çoğu orada olacak. Jack'in yeri bu yüzden kapalı, emlak satışında hamburger çeviriyor."

Kelly bir adım öne çıktı. "Halka açık mı?" "Sadece açık değil, reklamını da yapıyoruz! Ücretsiz ve ilginç şeyler bulma potansiyeli olan bir ev. Kasabanın çoğu o evin içine bakmak için sabırsızlanıyordu - buralardaki malikanelere en yakın şey.

Ve o ölmeden önce Virgin River'dan hiç kimse oraya gitmemiş."

"İlginç..." Kelly söyledi.

"Muriel St. Claire'i duydunuz mu? Aktris olan?" "Onu herkes duymuştur," dedi Penny.

"Satışı o organize etti. Kendini bahçe satışlarına, emlak satışlarına, antika satışlarına adanmış... Bu onun hobisi gibi bir şey."

"Onu sen mi işe aldın?" Penny gözlerini kocaman açarak sordu.

Shelby güldü. "Burada yaşıyor. Amcam Walt'la çıkıyor."
Jillian omzunun üzerinden kız kardeşine ve arkadaşlarına baktı. "Hanımlar?" diye sordu.

"Evet, bunu görmek isterim," dedi Penny.

Birkaç dakika sonra Luke, Down sendromlu Art'ı da yanına aldıktan sonra kızlar tekrar minibüse binmiş ve Riordan'ları kasabaya kadar takip ediyorlardı.

Otuz bir ve otuz iki yaşlarındaki kız kardeşler Jillian ve Kelly Matlock, kız arkadaşlarıyla birlikte geleneksel yıllık tatillerini geçiriyorlardı

Penny Gerhard ve Jackie Davis. Dördü de liseden beri arkadaştı ve çok farklı alanlarda çok başarılıydılar - büyük bir yazılım üreticisinin Kurumsal İletişim Başkan Yardımcısı, ünlü bir

San Francisco'da yoğun bir restoran, büyük bir bankacılık zincirinde halkla ilişkiler müdürü ve siyasi analist. Dört

yüksek maaş alan, aşırı baskı altındaki bekar kadınlar.

Ne olursa olsun, her yıl tam bir hafta ya da on gün birlikte tatil yapmayı başarıyorlardı. Tekmeleyerek, geç saatlere kadar gülerek

tıpkı lisedeyken olduğu gibi, gecenin bir yarısında iş stresini atıyor, sonra da evlerine dönüyorlardı.

Zorlu çalışma dünyaları kendilerini yenilenmiş ve elli bir hafta daha savaşmaya hazır hissediyor. Hepsi de

Kelly hariç, o dünyanın dört bir yanındaki çeşitli aşçılık enstitülerine devam ediyordu. Bu gezilere çıkıyorlardı.

Üniversiteden mezun oldukları yıldan beri. Gittikleri yerler çok çeşitliydi; kaplıcalardan yelken ve dalış gezilerine ve Kamp yapmak. Özellikle unutulmaz bir tatil, Kuzey Minnesota'nın Sınır Suları'ndaki bir pansiyonda geçirilmişti ve bu onların en iyilerinden biriydi - kano, yürüyüş ve büyük hayvanların izini sürmekten sadece su kenarındaki şezlonglarda uzanırken

ağaçların yapraklı dalları ve pansiyon şefinin muhteşem yeteneklerinin tadını çıkarmak.

Bu yıl geniş bir minibüs kiraladılar ve yola çıktılar. San Francisco'dan Vancouver'a seyahat etmek istiyorlardı. Portland'da avlanmayı ve balık tutmayı seven bir restoran sahibi onlara Kuzey Kaliforniya'da alışılmışın dışında güzel bir dağ kasabasından bahsetti ve Jillian handa yer olup olmadığını öğrenmek için aradı. İki günlük son bir Eve dönüş yolunda Virgin Nehri kıyısında küçük bir kulübede kalmak harika bir fikir gibi görünüyordu. Boundary Waters anılarını geri getirecek ve burada Bay Area'dan daha sıcak olan erken sonbahar havasının tadını çıkarabilecekler ve zorlu kariyerlerine geri dönmeden önce tatillerinden sonra dinlenebileceklerdi.

Jill buluşmayı bitirip eve dönmeye hazırdı çünkü hayatında bir erkek vardı ve onu özliyordu. Diğerleri şu anda "erkekler arasındaydı" ve zorlu işlerine geri dönmek için acele etmiyorlardı. Kelly beş yıldızlı bir mutfakta Mussolini kadar acımasız bir şefin altında çalışıyordu, Penny'nin Bankacılık zinciri, halkla ilişkiler işini cehenneme çeviren ciddi bir para krizi içindeydi ve siyasi analist Jackie herhangi bir üçüncü dünya darbesi kadar kindar ve acı bir seçim kampanyasına hazırlanıyor. İş baskısı erkek arkadaşları ve Kızlar yıllık tatilin sona ermesinden önce birkaç günlüğüne Virgin River'a gitmişlerdi.

Dördünden hiçbiri bir emlak satışı etrafında bir tatil planlamazdı, ancak sevimli küçük nehir kulübelerinin sahipleri Bunun kasabaları için büyük bir olay olduğunu düşünerek uğramaya karar verdiler. Ve hepsinin beklediğinden çok daha ilginçti.

Her yerde insanlar vardı ve sadece gelenler ya da satın aldıklarını uzun yolda araçlarına taşımayanlar etrafta uzanıyor, aksiyonu izliyor ya da kümeler halinde durup ziyaret ediyor, piknik yiyecek ve içeceklerinin tadını çıkarıyor ya da çocukların aktiviteleri ve oyunları ile ilgileniyorlardı. Luke ve Shelby Riordan onları tanıştıracak

kadar naziktiler

Sanki birkaç geceliğine kulübelerinden birini kiralayan yabancılar değil de eski arkadaşlarmış gibi. Hikayenin birçok farklı versiyonunu duydular merhum yaşlı kadının mirası ve kasaba tröstü ile ilgili. Her biri kendi kişisel ilgi alanlarına yöneldi. Jackie, Jack Sheridan ile sohbet ederek ve onun vasiyetnamenin uygulayıcısı olarak yaşadığı maceraları dinleyerek epey zaman geçirdi. Yaşayan güven. Penny, kendisini toplumun aktif bir parçası olarak gören Muriel St. Claire ile tanıştı.

Kelly, Jack'in barındaki aşçıyla sohbe dalmıştı. Bu çok tipik bir aşçı yardımcısıydı.

Bu durumda sosisli sandviç olsa bile yemeğe yöneliyorlar.

"Biz avcılara ve balıkçılara hitap eden bir kasabayız," Preacher adındaki adam ona anlattı. "Sadece onlar için kaliteli içki stokladığımız ve yemeklerimizin lezzetli ve doyurucu olduğu duyulunca, avlanmak ya da balık tutmak için bölgemize geldiklerinde en azından bir öğün bize uğramayı ihmal etmemeye başladılar. Her yıl gördüğümüz yüzlerce müdavimimiz var."

"Peki ya menünüz?" Kelly sordu.

"Benim bir menüm yok," dedi ona. "Yaklaşık bir hafta öncesinden plan yapıyorum, her gün farklı bir kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırladığımdan emin oluyorum. Her zaman biraz yemek artığı oluyor ve sonra da yemeklere ağırlık vermeyi seviyorum."

"Toparlamak mı?"

"Onlar avcılar, balıkçılar ve kadınlar; hafif yemekler aramıyorlar. Yorgun, üşümüş ve açlar; kaburgalarına yapışan yiyecekler arıyorlar. Çok sayıda taze ekmek.... turta ve kek yapıyorum. Oh, ve kahvaltı böreği - börek üzerinde gerçekten çalışıyorum."

"Peki ya kasaba?"

"Kasabaya hizmet ediyoruz," dedi. "Jack's pek çoğunun buluşma noktası ve biz de masrafları düşük tutmaya çalışıyoruz ki karşılayabilsinler. Hemen her gün güvenilir bir yerel halk ve ziyaretçi grubumuz var. Hava çok yağışlı olmadığı sürece. İnsanlar yağmurda pek dışarı çıkmazlar. Jack diyor ki

çatıdaki sızıntıların altına kova koymakla meşguller." O ona sırtıttı. "Biz süslü bir grup değiliz. Oldukça rahatız. Ama ben yemeğimi ciddiye alırım."

Kelly bir an sessiz kaldı. "Böyle bir yerde çalışmayı çok isterdim," dedi neredeyse nefes nefese. "Büyük büyükannemin tariflerini yıllardır yanımda taşıyorum. Bazılarıyla biraz oynadım ama onları geliştirmek zor. Birkaç tanesini şu anda şef yardımcısı olduğum restorana getirdim, ama bu biraz riskli - onları vermek istemiyorum ve baş aşçı da adının geçmediği hiçbir şeyi servis etmek istemiyor."

Ve böylece birbirlerine bağlandılar. "Büyük büyükannemin tarifleri için her şeyimi verirdim," dedi Preacher. "Ya da bir büyükannenin. Yemek yapmayı kendim öğrendim. Buraya geldiğimde aşçı değildim. Denizciydim. Ben sadece

Jack ile balık tutmak için buraya geldi ve sonunda kaldı."

"Birkaç yıl önce Boundary Waters'a tatile gitmiştim. Kuzey Minnesota'da. Engebeli bir yerdi ve çok güzeldi. Ve orada bir şef vardı, yemekleri beni benden aldı!"

Vaiz sırtıttı. "Eminim bizden bir şey alamazlar," dedi.

"Belki de yoktur," diye kabul etti. "Sahilde bir pansiyonda kaldık.

Su. O şefin de menüsü yoktu ama her yemekte beni şaşırttı. Ne isterse onu servis etti, hem de bolca. Paris'e gitmiştim ama Boundary Waters şimdiye kadar yaptığım en şımartıcı ve şişmanlatıcı seyahatti. Ve o şef olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm.... Hiç kimsenin olmadığı bir mutfakta tek şef olmayı çok isterdim. yelling...."

Vaiz sırtını dikleştirdi ve 1.80'lik boyuyla ayağa kalktı. "Bağırıyor musun?" diye tekrarladı.

Kelly güldü. "Sanırım sizin mutfağınızda bağırmak yok."

Ağır siyah kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Kim bana bağırır ki?" diye sordu.

"Doğru," dedi gülerek. "Çalıştığım yerde, rezervasyonunuz varsa bir masa için bekleme süresi iki saattir. Erken oturmak istiyorsanız, şef garsonun avucuna birkaç yüz dolar sıkıştırmak işe yarayabilir ama garantisi yok. Baş aşçı bir sosyopat ve müdür de ellerini kendine saklayamayan bir Don Juan." Ve sonra tekrar güldü. "Mutfakta dik bir tırmanış var."

Ama Vaiz kaşlarını çatıyordu. "Tam olarak nereye tırmanıyorsunuz?"

"Baş şef. Piyasadaki tüm gurme ve seyahat dergilerinde adı geçen bir restoranın baş şefi.

Sonunda, kendi restoranım. Çok az zaman ayırarak on iki yıldır bunun için çalışıyorum. Oraya ulaşacağım. Ve oraya ulaştığımda müdürüm medeni, mutfagım da akli başında olacak." Sonra gülümsedi ve dedi ki, "Ama ben seni kıskanıyorum. Sen ve Boundary Waters Lodge'daki şef. Her iki dünyanın da en iyisi bu olsa gerek."

"Güzel bir hayat. Ama ben şef değilim. Elimden geldiğince yemek yapıyorum.

Hepsi bu kadar."

"Eğer her yıl geri geliyorlarsa, bu işi yürütüyorsunuz demektir. Her şey bununla ilgili değil mi? İnsanlar sizin yemek?"

Vaiz çocuksu bir omuz silkme ve utangaç bir gülümseme gösterdi. "Tüm bu olanlar yüzünden bu gece açık değiliz, ama temizlik yapıyorum ve Hava kararmadan önce barbeküleri yüklüyorum ve siz ve kızlarınız gelip biraz örnek almak isterseniz dondurucuda biraz geyik eti biberim var."

Uzandı ve düşüncesizce onun koluna dokundu. "Ciddi misin?" dedi, gözleri kocaman açılmıştı. "Oh, bu harika olurdu!"

"Hatta birkaç tane de doldurulmuş alabalık olabilir. -Mısır ekmeği ile doldurulmuş, ekmek kırıntılarında yuvarlanmış, biraz sızma yağda kızartılmış ve birada kaynatılmış. Ve her zaman turta vardır. Kimse benim turtamı geçemez. Aslında düşündüm de Buck Anderson bana büyük bir kuzu incik vermişti ve ondan biraz kalmıştı.... Tekrar ısıtılsa o kadar iyi olmaz,

ama yine de oldukça iyi. Daha önce bir şefi beslediğimi sanmıyorum. Yine de yapardım. Profesyonel nezaket."

"Bu çok harika olur. Mutfağı sadece bizim için açmandan nefret ediyorum ama..."

"Mutfağı açmak mı?" diye sordu. "Benim mutfağım hiç kapanmaz. Ailemi o mutfaktan besliyorum - evimiz bara bitişik ve başka bir mutfağımız yok.

Yirmi dört saat açık. Barın ön kapısının kilidi var."

"Evin önü," dedi Kelly. "Ha?"

"İşte biz buna restoran diyoruz, oturma yeri. yemeklerin servis edildiği yer, yani evin önü. Mutfak ise evin arka tarafıdır."

"Bu bir gerçek mi? Burası daha basit; bir mutfak, bir bar ya da bir ev. Ve istediğimizi hemen hemen yaparız."

Kelly güldü. "Bunu sevdim."

"Hope'un eski evine gittin mi?" Vaiz ona sordu.

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Başka bir şey yapmadan önce her zaman yemek pişiren kişiyle konuşurum."

"Hope'un iyi bir aşçı olduğunu sanmıyorum. Bundan bahsettiğini hiç duymadım ve yemeğe davet edilen kimseyi de tanımıyorum. Ama o evin çok temiz bir mutfağı var.

Görünüşe göre

Hope, son on yıl kadar içinde yaşadı. Izgaraların yanında kalmam gerekiyor, o yüzden karımı çağırayım da size göstereyim.

etrafta. Paige," diye seslendi. Kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan bir kadın kısa bir mesafe öteden Vaiz'e doğru yürüdü. "Paige, bu Kelly ve o da benim gibi aşçı. Ona Hope'un mutfağını gösterebilir misin?"

"Elbette, John," dedi kadın. Elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Virgin River'a emlak satışı için mi geldiniz?"

"Aslında kız kardeşim ve arkadaşlarımla birlikte şehre dönmeden önce bir iki günlüğüne dağların tadını çıkarmak için geldim. Ben San Francisco'dan geliyorum. Şef olarak çalışıyorum ve kocanız

ve ben sadece yemek konuşuyorduk. Hatta bize en iyi biber ve alabalığından bir örnek vermek için mutfağını açmayı bile teklif etti."

Paige güldü ve gözleri parladı. "John aşçılığını göstermeyi seviyor. Bu mutfağı görene kadar bekleyin. Hatta evi görene kadar bekleyin...."

"Yani... ölen kadın," dedi Kelly, "bir münzevi miydi?"

"Hiç de değil," dedi Paige, ön verandaya doğru ilerlerken. "Sürekli buralardaydı, herkesin işine karışır, kasabaya göz kulak olurdu. Neredeyse her gün bardaydı.

Sigarasının yanında bir kadeh Jack Daniel's içmeyi severdi. Ama kesinlikle sırları vardı. Her ne kadar

Kasabadaki her etkinlikte ya da toplantıda hazır bulunmasına rağmen, hiçbirimiz Virgin River'dan onun evine gitmiş tek bir kişiye bile rastlamadık. Gerçi pek çok kişi ön ya da arka verandaya ya da bahçeye kadar gitmiştir.... Hope deli bir kadın gibi bahçe yapar, tavşanlardan ve geyiklerden şikayet ederdi ama sebzelerinin çoğunu da dağıtırdı."

Paige konuşurken Kelly onu evin arka tarafına doğru takip etti ve sonunda büyük bir mutfağa girdiler. Aletler eskiydi ama tek bir kişinin yaşadığı bir eve değil, bir malikâneye hizmet edecek türden oldukları belliydi. Büyük bir çalışma masası vardı ve üzerinde "Not For Büyük mutfağın ortasındaki tabelada "Satılık!" yazıyordu. İki lavabo, altı gözlü bir ocak, iki fırın, iki buzdolabı vardı. ve geniş bir kiler. Kelly ayrıca bir mahzene inen bir merdiven de gördü. "Aşağıda ne var?" diye sordu.

Paige, "Fareler ve son kullanma tarihi kırk yıl önce geçmiş konserve ürünler vardı," dedi. "Burası toprak zeminli, bitmemiş bir kiler sayılır. Bu ev, insanlar dinlenme odalarını düşünmeden çok önce inşa edilmiş."

Mutfağın bir ucu yemek pişirmek için, diğer ucu ise yemek yemek içindi ve çok büyük bir taş şömine içeriyordu. Orada hiç mobilya yoktu.

"Görünüşe göre Hope burada kalmış. Büyük, eski bir koltuk ve sedir ile birkaç yorgan vardı. Buradan

arka bahçesine bakabiliyor, arazisinin arkasında yükselen dağları görebiliyordu. Ne zaman biri onu görmeye gelse, onları ya n verandada ya da arka verandada karşılırdı.

Anlayabildiğımız kadarıyla, o

Kendi odununu da kesiyordu. Burada bir masası, bilgisayar, dosyaları ve televizyonu vardı; John bilgisayar Jack'in bilmesi gereken bir şey var mı diye bakmak için eve götürdü; akrabalar, özel hayır işleri, kayıp hesaplar ya da tapular gibi." Paige bir kapıyı iterek açtı.

mutfağı açarak zamanında hizmetçilerin odası olan yeri ortaya çıkardı. "Bu eski evde yedi yatak odası olmasına rağmen Hope mutfakta yaşıyordu."

"Ben de öyle yapardım," dedi Kelly biraz dalgınca. Paige'e gülümsemek için döndü. "Neredeyse her gece koltuğumda uyuyakalıyorum. Yani sabahları. Sabah üç ya da dörde kadar çalışıyorum. Eve gidiyorum, televizyonu açıyorum.

genellikle reklamlar gösteriliyor ve uyuyakalıyorum. ğle yemeğinden hemen önce uyanıyorum ve baştan başlıyorum. Yatağım beni pek görmez."

"Ama tabii ki izin günlerin var," dedi Paige.

"Evet, elbette," dedi çünkü bunu yapması gerektiğini biliyordu. Ama gerçekte değıl. Restoran haftanın yedi günü açıktı ve pazartesi ve salı günlerini kendine ayırması makul olsa da, çim hakkında bir şey vardı ve kendisinininkini korumayı seviyordu. Kıdemli şef yardımcısıydı ve bu politik bir pozisyondu; onun altında çalışan şeflerden bazıları onun yeri için bir saniyede boğazını kesebilirdi ve baş şef Durant bıçağı onlara verirdi.

Milyonuncu kez kendi kendine şöyle dedi: Bu hayatı yaşıyorum çünkü işimi seviyorum ve eğer orada kalırsam mutfağın Durant'ı olacağım ve benim mutfağım olduğunda aklı başında bir mutfak olacak.

Tam o sırada mutfak penceresinden dışarı baktı ve kız kardeşinin kafası olduğunu anladığı şeyi gördü. Jillian arka verandada oturuyordu.

"Kız kardeşim Jillian'la tanıştın mı?" diye sordu Paige.

"Sanmıyorum," dedi Paige.

"Benimle gel," dedi Kelly, arka kapıdan çıkarken önden giderek.

Jill'i arka verandada bulduğunda, yuvarlak, paslanmış metal bir masanın yanındaki eski bir tahta sandalyede oturmuş, arka bahçeyi seyrediyordu. Yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve ağaç sınırına kadar uzanıyordu. Büyük bir kısmı bahçeyle kaplıydı.

"Hey," dedi Kelly. "Ne yapıyorsun?"

Jill duygusal, yuvarlak gözlerini kız kardeşine çevirdi. "Burada yaşayan kadın," dedi. "Bu sandalyede öldü."

Paige, Kelly'nin hemen arkasında durmuş, küçük kızı Dana'yı kalçasında zıplatıyordu. "Evet, muhtemelen doğru. Hava izin verdiği sürece ön ya da arka verandasında çok zaman geçirirdi. Masa ve sandalye o kadar kötü durumda ki, kimsenin onları isteyeceğini sanmıyorum, bu yüzden satıştan sonra onları çöplüğe götüreceğiz."

Jill ayağa kalkarak, "Kavunları ve balkabakları geldi," dedi. "Hazır olduklarında onları toplayacağız. O vermeyi severdi

onları uzaklaştırmak. Ben Paige," dedi elini uzatarak.

"Jillian. Tanıştığımıza memnun oldum. Çok mu yalnızdı? Çok yalnız mıydı?

burada yaşayan kadın mı?"

Paige başını salladı. "Kendini oldukça meşgul tutuyordu. Saatlerini bilgisayar ve telefon başında geçiriyor, anlaşmalar yapıyordu.

Kasabadaki kiliseyi satın aldı ve sattı.

Kasabaya ebe ve polis memuru olarak gelmişti ve kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor gibi görünse de o herkes hakkında bir şeyler biliyordu. Birçok çiftçiye ve çiftçiye, kendisine bırakılan ve kullanmadığı arazileri tedarik etti."

Jill evin arkasındaki geniş araziye göstererek, "Şuradaki bahçe de ne güzelmiş," dedi.

Paige güldü. "Gerçekten. Bahçe konusunda çok iyiydi. Tavşanlar ve geyikler onu çılgına çevirirdi ve bara gelip Jack'e barda yemek pişirmek için onları vurmaya başlayacağını söylerdi ve Jack ona yasadışı olarak öldürülen vahşi yaşamı kabul edemeyeceğini söylerdi. Onu çok

severdi.

Bahçe ve topladığı yerel sanat eserleri gibi birkaç şey daha. Vefat edene kadar onun hakkında bilmediğimiz çok şey vardı ama sanırım Hope da böyle olmasını istiyordu."

Paige gülümsedi. "Aklımda hiç şüphe yok - kasabadaki en eksantrik karakter olduğunu biliyordu ve bunu seviyordu."

"Sence gizemli olmaktan hoşlanıyor muydu?" Jillian sordu. "Belki," dedi Paige. "Çoğunlukla, o tamamen bir içinde kocaman, yumuşak, tatlı bir kalp olduğu gerçeğini sürekli örtbas etmeye çalışan, duygusuz, huysuz yaşlı bir kadın. Bazı eski fotoğraflar bulduk; otuzlu yaşlarında dul kalmış ve çekici, zengin bir kadınmış. Yeniden evlenmemiş olması bir mucize."

"Anne," dedi küçük Dana, Paige'in saçlarını okşayarak. "Anne! Anne! Lazımlık!"

"Aferin kızıma!" Paige dedi ki. "Lütfen bize müsaade edin, eğitimdeyiz."

"Elbette," dedi Jillian.

Paige küçük kızını tuvalet bulmaya götürdüğünde, Jill sandalyeye geri çöktü. Kelly arka verandanın basamaklarına oturdu ve kız kardeşine baktı. "Biraz huysuz gibisin, Jill. Kurt The Wonderful'a geri dönmeyi mi hayal ediyorsun?"

Jill iç çekti. "Aslında biraz anılarımı tazeliyordum. Burası size neyi hatırlatıyor?"

Kelly başını salladı. "Söyleyemem."

"Büyükanne'nin evi," dedi Jill.

"Oh, lütfen-burası çok büyük! Büyük ihtimalle ninemin evinden üçünü buraya sığdırabilirsin."

"Ama biz beş ve altı yaşlarındayken Şato mu? Malikane gibi mi? Orayı bıraktığımız için hâlâ üzgünüm. O eski evi ziyaret etmek için her şeyimi verirdim."

"Peki ikimiz de ne zaman ziyaret edeceğiz? İkimiz de sürekli çalışıyoruz...."

"Biliyorum. Haklısın. Sadece özlüyorum."

Aslında Jillian sık sık orada büyüdüğü hayatı özlüyordu.

Kız kardeşler beş ve altı yaşlarındayken babalarını kaybettikleri ve annelerini sakat bırakan bir kaza geçirmişlerdi.

Hayatından geriye kalanlar. Babalarının büyükannesiyile yaşamaya başladılar. O zamanlar yetmiş yaşında bir dul olan büyükanne, aniden iki küçük çocuğu miras olarak almış ve tam

zaman bakıcısı. Genç hayatlarının en karanlık dönemlerinden biri olması gereken bir zamanda, Nana kızlara destek oldu

ihtiyaçları vardı. Onlara annelerine, eve, bahçeye bakmak için çok çalışacaklarını, iyi komşular ve iyi öğrenciler olacaklarını ama her şeyin yolunda gideceğini çünkü çalışmayı eğlenceli hale getireceklerini söyledi. Her angarya bir oyuna, her zorluk bir yarışmaya dönüştü. Anneleri onların elinden tuttu ve her ikisine de mutfağın ve bahçenin en iyisini öğretti ve sonra kendisi, çok az resmi eğitimi olan ama çok iyi konuşan bir Fransız ve Rus göçmeni Beş dilde, sırayla annelerine okuyabilmeleri için onlara okumayı öğretti.

"Sana da ninenin evini ve bahçesini hatırlatmıyor mu?" Jillian tekrar sordu.

Kelly, "Büyükanneimin evi steroidlerle dolu," dedi. "Annem ve ninem dışında tam olarak neyi özölüyorsun?" Kelly sordu.

Jillian omuz silkti. "O zamanlar yaşadıklarımız gerçekten zor olmalı, ama daha kolay görünüyordu. Daha basit."

"Daha fakir. Çok daha fakir..."

Jill güldü. "Ama nasıl para kazanılacağını öğrendik, değil mi? Nana'nın hiç sahip olmadığı bir şey."

"Elimde olsa onun hayatıyla ilgili değıştireceğim tek şey bu olurdu."

Ancak büyükanneleleri doksan yaşındayken o büyük evden taşınmak zorunda kalmış ve anneleri de yıllar önce vefat etmiş.

Merdivenler Nana'ya fazla gelmeye başlamıştı ama merdivenlerden uzak durması için ona güvenilemezdi. Onu rahat, zemin katta bir destekli yaşam dairesine

yerleştirdiler, o zamanlar sadece yirmi beş ve yirmi altı yaşında olmalarına rağmen parasını kendileri ödediler.

zaman. Ve bundan nefret etmişti. "Rafları olan bu küçük tuvalette yaşamaktansa tek katta kalmayı tercih ederim!" Nana öyle demişti. "Bahçelerinin üzerine beton dökmüşler!"

Sadece birkaç yıl önce doksan dört yaşında uykusunda ölmüştü. O gidene kadar evi bırakmamışlardı.

"Beni medeniyete geri götürseniz iyi olur," dedi Jillian. "Hayatımın en zor dönemini tatlı ve karmaşık olmayan bir dönem olarak hatırlamaya başlıyorum."

Kelly biraz alaycı bir şekilde güldü. "Çalışma şeklimizle, çocukken tatlılık konusunda tartışacağımı sanmıyorum ve komplikasyonları tam olarak anlamak için çok gençtik. Ama geri dönüş yok Jill, o yüzden bunu sevgiyle hatırlayalım ve beton ormanına geri dönelim." Derin bir nefes aldı. "Neredeyse on gündür mutfaktan uzağım. Şimdiye kadar Durant muhtemelen yerime geçmiştir."

Jill, "Ve benim departmanım muhtemelen bir sendikaya ya da başka bir şeye oy vermiştir," dedi.

Luke, Shelby, bebek ve yardımcıları Art, gün batımından önce, Art'ın akşam yemeğinden önce biraz balık tutmasına yetecek kadar bir süre içinde nehir kıyısındaki evlerine döndüler. Art akşam yemeğinden önce

Luke, oltasını ve makarasını almak için yan taraftaki kulübesine doğru ilerlerken Shelby'ye, "Jack'in Bazı arkadaşlarından dondurucu muamele mi?"

"O kasaba toplantısına gitmeliydik," dedi Shelby. "Mel'in anlattığına göre, Virgin River halkından bazıları Hope'un kasabaya bıraktığı parayı bölüştürmesi ve herkese çek yazması gerektiğini düşünüyorlarmış. Jack de Jack olduğu için sinirlenmiş ve toplantıyı terk etmiş."

Luke bebeği araba koltuğundan kaldırdı. "Ben de öyle yapardım," dedi Luke. Bebeği bir süre omzuna yasladı. "Jack'e teşekkür etmeliler.

tüm bu şeyle ilgileniyor. Yani, Hope gibi değil ona sordum."

Shelby güldü. "Belli ki o daha iyi biliyordu. Mel, Jack ile kasabadan bazıları arasında küçük bir aşk kavgası olduğunu söyledi. Geçer gider." Bebeğe uzandı.

"Bence siktir et onları," dedi Luke. Bebeği uzattı. "Bırak kızsınlar."

Shelby ona, "Çok huysuz bir yanın var ama henüz tam olarak yumuşamamış," dedi. "Benim bir fikrim var. Akşam yemeğini düşünmeden önce verandada oturalım. bir kadeh şarapla. Bebek bugün temiz havadan çok etkilendi ve bahse girerim bu harika havadan yarım saat daha faydalanabiliriz."

Luke, ağır bebek bezi çantasıyla birlikte taşımak için bebek taşıyıcısını tabanından çekip verandaya çıkarırken, "Oldu bil," dedi. "Sana güzel bir kadeh şarap koyayım." Sonra sırtıttı. "Yükünü boşaltmış olman ve artık şarap ve bol bol seks gibi eğlenceli şeyler yapabilmen güzel, değil mi?"

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Aslında, bence bu senin için iyi bir şey. Şaraptan bahsetmiyorum."

"Eğer çok fazla seks istemiyorsan, bu kadar seksi olmayı bırak!" dedi eve girerken.

Shelby verandadaki sandalyelerden birine oturmuş, bebeği kucağına almıştı. Onu hemen ana kucağına koyardı ama ona sarılmaktan hiç yorulmamıştı. Hemşirelik okuluna geri döndüğünden ve Luke Brett'ten sorumlu olduğundan beri,

Shelby okulda olduğu günlerde onu özlüyordu.

Luke'un buzdolabını açtığını ve içinden bir soğutulmuş şişe. Sonra telesekreterde kayınbiraderi Aiden'in sesini duydu.

Luke, bu mesajı aldığı anda beni aramanı istiyorum. Bir kaza oldu. Colin. Cep telefonumdan arıyorum. Aradığında sana detayları vereceğim.

Aiden'in sesi telesekreterden dökülürken, Shelby verandadaki sandalyeden kalktı ve kapı aralığında. Luke'u evlerindeki çalışma masasında ayakta dururken buldu.

Mutfakta, bir elinde şarap şişesi, diğesinde açacak, donmuş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Gözleri genişti ve kesinlikle korkmuştu, karısının gözleri üzerine çevrildiği anda silmeye çalıştığı bir bakıştı bu. "Ne olduğunu biliyorum," dedi. "Colin deli gibi araba kullanıyor, hep öyle oldu. Ona yıllardır söylüyorum, o boğaya biraz fazla binecek ve zap, yaralanacak."

"Luke," dedi Shelby, "sadece ara."

"Elbette arayacağım," dedi. "Ama bahse girerim bu bir çamurluk kazasıdır ve birkaç kemiğini kırmıştır. Aiden olduğunu söylemedi-" Ve orada durdu, çünkü bunu söyleyemezdi ya da düşünemezdi. "Önce şarabını doldurmamı ister misin?"

Shelby başını salladı. Yüz ifadesi ciddiydi. Kocasının, sadece sesini kullanarak olayların belli bir şekilde sonuçlanmasını sağlama konusundaki eğilimini biliyordu.

Telsizi aldı ve aradı. Tek söylediği, "Aiden."

"Ah, Luke, içeri girdi. Fort Hood'da tatbikat yapıyorlarmış, çılgın bir sivil uçak korumalı hava sahasını geçip Kara Şahin ve Kobraların arasına dalmış. Colin'in helikopterinin kuyruk bomuna çarpmış..."

"Nasıl olur da sivil bir uçak-"

"Ayrıntıları bilmiyorum ama beni arayan çavuş uçağın dengesiz olduğunu ve kontrolden çıktığını söyledi. Belki de Pilot felç geçirdi ya da kalp krizi geçirdi." "Peki Colin?"

"Durumu kritik. Kırık kemikler, olası iç yaralanmalar, yanıklar. Tamamen dağılmış. Bilinci yerinde değil." "Ah, Tanrım!"

"Sean Alabama'da ona en yakın kişi ve aktif görevde. Fort Hood'a doğru yola çıktı bile. Geri kalanımız onu stabilize edene kadar bekleyecekler. Fort Hood'da kalabilir, Fort Benning'e geri dönebilir veya hatta derecesine ve durumuna bağlı olarak San Antonio'daki Fort Sam'e hava yoluyla nakledilebilir.

Yaralarının türü. Eğer onu Fort Hood'dan hava yoluyla çıkarırlarsa, Sean'ın askeri bir uçağa binme ihtimali var.

O yüzden... Sen git ve birkaç şeyi bir çantaya at, daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım."

"Aiden," dedi Luke. "Kritik dediğin zaman... Başarabilecek mi?"

"Henüz kimse bilmiyor Luke. Durumu gerçekten kötü, ameliyata girecek."

"Annemle George'a ulaşabildin mi?" Luke'un annesi ve erkek arkadaşı karavanlarıyla ülkeyi geziyorlardı.

"Ben ikna ettim. Florida'da George'un üvey torunlarından birini ziyaret ediyorlar, bu yüzden onu şimdilik oldukları yerde kalmaya ikna edebildim. İlk önce onu arayacağıma söz vermek zorunda kaldım.

daha fazla haberim var, ama..."

"Ama Sean'ı ara, çünkü cep telefonu olduğunu ve O tarafa doğru. Sonra da ben gideyim. Sonra onu ara ve ilk olduğunu söyle. Dinle, belki de hemen Florida'ya gidip annemle George'u otobüslerine bindirmeliyim. İki yaşlı insanın bir yere arabayla gitmesini sevmiyorum. üzgün."

"Oraya şoförlük yapacak kadar hızlı gidebileceğinden şüpheliyim. Sean sabah erken saatlerde Fort Hood'da olmalı," dedi Aiden. "Tepki vermeden önce daha fazla bilgi alalım."

"Sadece Colin'in yalnız kalmasını istemiyorum, eğer-eğer ikimizden biri orada olursa-"

"Luke, şu anda ameliyatta ve doktorlardan başka kimse yanında olmayacak. Endişelenmek için çok erken olan şeyler hakkında endişelenme."

"Bilinci yerinde değil miydi yoksa komada mıydı?" Luke sordu. "Başında yaralanma var mıydı?"

"Onu enkazdan çıkardıklarında bilinci yerindeydi ama ağırları nedeniyle onu uyuttular. Ciddi kırıklar için -hayır, hangi kemikler olduğunu bilmiyorum- ve iç kanama açısından değerlendirilmek üzere hemen ameliyata alındı. Beklemek zorundayız Luke. Kaza sadece birkaç saat önce oldu. Biraz bekle. Sana geri döneceğim."

Luke elini başının üzerinde gezdirerek, "Evet," dedi. "Evet. Teşekkürler. Yolculuk için hazırlanacağım."

Telefonu kapatıp karısına döndüğünde tek yapabildiği çaresizce omuz silmek oldu.

Shelby, "Bu bir araba kazası değildi," dedi.

"Helikopter kazası. Çok kötü durumda, bebeğim.

Değerlendirilip durumu stabil hale gelene kadar ona nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Kırık, kanama ve yanık. Kritik, dedi Aiden. Ameliyatta. Ve çok fazla ayrıntı yok."

"Şimdi gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Şimdi eşyalarımı toplayacağım ama daha fazla bilgi edinene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Yaralarına ve neye ihtiyacı olduğuna bağlı olarak onu hava yoluyla farklı bir karakola nakledebilirler. Bebeğim, ben

Bazı şeyleri çok iyi yaparım ama çok iyi

beklemem." Sevgiyle gülümsedi. "Biliyorum

Luke."

"Belki de Chico'daki Aiden'a gitmeliyim, sonra nereye gideceksek birlikte gidebiliriz. Ben muhtemelen Sacramento'ya uçmak zorundayım ve Chico da yolda. Gece oluyor. Sacramento'ya gece pek fazla uçuş olmuyor."

"Her zaman San Francisco var," dedi. "Eğer yeni başlamak istiyorsan, anlarım. Araba kullanırken Aiden ararsa, burası dışında her yerde çalışan bir cep telefonun var. Arabada şarj et."

Ona doğru bir adım attı. "Shelby, istiyorum," dedi. "Ona ulaşmak istiyorum. En çok korktuğum şey-" Yine bitiremedi.

"O ölmeyecek Luke," dedi. "Buna inanırsan gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum. Eğer bunu hayal edersen."

"Onu kaybedemem," dedi Luke duygusal bir ifadeyle.

"Colin her zaman aramıza katılması en zor olan kardeşimiz olmuştur,

yakınlaşması en zor olanıydı. O her zaman en vahşi

olanıydı." "Senden daha mı vahşiydi?"

"Oh, Tanrım, evet!" Onu kollarının arasına aldı, bebeği ve her şeyiyle. "Bir çantaya birkaç eşya koyup güneye, Aiden'a doğru sürmeye başlasam iyi olur musun?"

Başını salladı. "Art'a kulübelerin etrafında yardım etmesi için Walt Amca'yı arayacağım. Eğer istersem Walt Amca bebek bakıcılığı yapar, ama ben

bebeği de yanımda sınıfa götürüyorum. Bir ya da iki dersi atlamak zorunda kalırsam da çok önemli değil. Yeni anneler gevşek olur."

Onun yüzüne dokundu. "Luke, lütfen onun iyi olacağına inanmaya çalış."

"Deniyorum Shell. Deniyorum."

On iki

Vaiz Kelly'ye barda Kapalı tabelasının yanacağını ama onlar gelene kadar kapının kilitli olmayacağını söylemişti. Arabayı çektiklerinde, bu kez arabayı Kelly kullanıyordu, bir an için binaya baktı. Birkaç sandalyeli geniş bir verandası olan yenilenmiş bir kütük kulübe gibi görünüyordu. Arka tarafa inşa edilmiş iki katlı evi görebiliyordu. Rustikti ama mükemmel durumdaydı.

Barı dışarıdan incelerken yakalandığından minibüsten en son inen oydu ama diğer kadınlar verandada kenara çekilip Kelly'nin geçmesine izin verdi. Kapıyı iterek açtı ve "Alo?" diye bağırdı.

Barın arka tarafındaki sallanan kapı kayarak açıldı ve Paige onlara gülümsedi. Büyük, kabarık bir havluya sarılmış küçük kızını kucağına aldı. "Merhaba. Geri gelin. John seni bekliyordu." Küçük kızını sıktı. "Banyo yapacağız. Çocuklar yerleşince mutfakta size katılacağım."

Oda, güzel, süslü bir şekilde oyulmuş koyu renkli ahşaptan yapılmış çok uzun bir çubuğun tepesi boyunca uzanan bir ışıkla loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Kelly dükkânın önünde en az bir düzine masa saydı.

Penny'nin nefesi kesildi ve Kelly o zaman hayvan ganimetlerini fark etti - kapının üzerinde bir geyik kafası, bir ayı derisi, barın arkasında büyük bir doldurulmuş balık.

"Avlanma bölgesi," dedi. "Sınır Suları gibi."

Kadınlar mutfağa girdiklerinde Vaiz'i buldular. O beyaz bir önlükle çalışma masasının arkasında duruyordu. O

"Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. "Oturun. Size biraz şarap ikram edelim. Jack her zaman iyi bir şeyler saklar." Çalışma masasının üzerinde dört adet düz beyaz Dört düz beyaz tabağın üzerinde çorba kaseleri duruyordu. Kaplar beyaz keten peçetelere sarılmıştı. "Bu Raymond 2005 Small Lot Meritage geyik etinizle iyi gider." Kelly'nin tatması için küçük bir miktar döktü.

Ağzının içinde yuvarladı. "Çok güzel," diye kabul etti.

"Güzel," dedi. "Şarapla aram pek iyi değildir. Şarapla aram iyi değildir.

Yemeklerle birlikte içki servisi yapmaları isteniyor. Jack de bunu yapıyor. Avcılar ve balıkçılar barı doldurana kadar bu bir sorun teşkil etmiyor. Birçok sporcumuz şarap ve içkiden anlıyor ve istekleri oluyor. Jack bunu halledebilir."

Isıtıcıdan bir sepet ekmek alıp masaya koydu ve bir tabak tereyağı ekledi.

"Paige'i bekleyelim mi?" Kelly sordu.

"Hayır, tatlı için buralarda olacak. Cobbler-elma mahsulü geldi. Yemeklerinizi restoranda taze mi alıyorsunuz?" diye sordu Kelly'ye.

"Yapıyoruz. Mümkün olduğunda çoğunu kendim sipariş ediyorum. Bazen bu işi baş aşçı üstleniyor ama ben yapmayı seviyorum. Avlara bakmak için iskelelere kendim gidiyorum."

Sırıttı. "Ve burada, devam edip onu yakalıyoruz. Ya da vururuz. Ya da doğrudan çiftçilerden alırız." Bir eldiven giydi ve tavayı ocaktan aldı. Bir kepçeyle kaselerine biraz geyik biberi koydu. Sonra geri çekildi, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Diğerleri yemeğe dalmışken Kelly acısını karıştırdı. Barbunyanın yanı sıra siyah fasulye, az miktarda mısır ve taze soğan olduğunu fark etti. Domatesler küp küp doğranmıştı; soğan o kadar ince kıyılmıştı ki neredeyse hiç görünmüyordu. Bir parça geyik etini kaşığıyla kasenin kenarına doğru itti ve et parçalandı. Sesi duydu Diğerleri mırıldanarak onayladı, sonra o da tadına baktı. Onun

Gözleri kapandı. Gözlerini açtığında, "Oyun gibi değil," dedi.

"Olabilir ve bizimkilerin çoğu biraz gamlı sever ama ben ayranla ıslatıyorum, biraz yumuşuyor."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi.

"Muhtemelen çok fazla geyik eti ile uğraşmıyorsunuzdur. Dağlarda, nehirde yaşadığınızda mümkün olduğunca topraktan beslenirsiniz. Buranın işe yaramasını sağlayan da bu. İyi mi?" diye sordu.

"Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi," dedi sırtarak.

"Tomatillo-domatesten daha iyi."

"Ahhh," diye onayladı. Bu hiç aklına gelmezdi. "Taze meyve ve sebzeleri nasıl ayarlıyorsun?"

"Burada yetiştirdiklerimizin çoğu çiftlikler için silaj. Ve çok sayıda meyve bahçemiz var-elma ve fındık.

Her yerde her türden çilek, ama sadece mevsiminde. Ama Herkesin büyük bir sebze bahçesi var. Sağlık sigortası olmayan yerel halk kliniğe taze ürünlerle ödeme yaptığında, bunun büyük bir kısmı bara geliyor ve burada kasabaya ücretsiz hizmet veren herkesi besliyoruz - doktor, sağlık görevlisi

Ebe hemşire, Jack'in karısı, yerel polis. Jack ya da ben bir komşumuza yardım edersek, mevsiminde ne varsa ya da et, kuzu, tavuk, yumurta alırız. Sonbaharda

Dondurucuya nehirden o kadar çok somon balığı koyuyoruz ki bize en az altı ay yetiyor ama en iyisi taze olanı. Hepsi dolu geliyor

daire."

"Ama mevsiminde mi alıyorsunuz?" diye sordu.

"Her zaman," dedi. "Sırada sizin için alabalık dolması var ama birkaç dakika beklememiz gerekiyor. Acı biberinle mısır ekmeğini dene. Özel bir şey değil, en pratik olduğunda paket karışımları kullanıyorum."

Ama mısır ekmeği çok lezzetliydi.

Sonra alabalık dolması geldi. Boundary Waters Lodge'daki şefi yenmeyi başardı. Kuşkonmazın "yukarı" olduğunu, bu yüzden alabalıkla birlikte servis ettiğini açıkladı; o

Balığın dondurulmuş olduğunu ve tazesı kadar iyi olmadığını ama yine de çok iyi olduğunu söyleyerek özür diledi.

Kaselerini aldı.

ve şarap kadehleri, onlara olağanüstü soğuk bir Chardonnay ikram etti.

Ardından kuzu eti geldi, o kadar yumuşaktı ki kaşıkla yiyebilirdiniz ve normalde kuzu etiyle birlikte sarımsak püresi servis etmezken, bu en popüler yemeklerinden biriydi, bu yüzden buzdolabından biraz çıkardı. Gerçekten de, en iyi sarımsak

Kelly'nin şimdiye kadar tattığı püre; tereyağı, tam yağlı süt yerine krema, krem peynir, taze sarımsak ve maydanoz tatlarını algıladı.

Kızlar inliyor, karınlarını tutuyor, çıldırıyorlardı. Paige tam zamanında onlara katılarak ayakkabılı turta ve kahve içti. "Kahvemizle tanınırsınız," dedi Preacher. "Üç ilçenin en iyisi."

Öyleydi.

Jillian, Penny ve Jackie Paige'i ziyaret ederken Kelly Vaiz'e odaklanmıştı. "Bu harika demo için sana nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum. Akşam yemeğini ödeyebilir miyim? En azından şarabın parasını ödeyebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Bir uzmanın eşyalarımı beğenmesi eğlenceli."

"Senin için özel bir şey yapacağım," dedi. "Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum ama buraya geri geleceğim. Mutfağınızı kullanmama izin verirsiniz, ninemin sebze çorbasını ve raventli turtasını sizinle paylaşacağım."

Büyük ellerini çalışma masasına dayadı ve "Gerçekten mi? Sebze çorbanızda ne kadar et var?"

"Hepsi doğrudan bahçeden, ama kalın ve lezzetli."

"Bu harika olur. Yanında biftek olmadan doğru düzgün yapamıyorum. Ve bir süredir ravent turtasını çözmeye çalışıyordum. uzun zaman."

"Eski Rus hileleri var. Yemek kitabı yayınlamayacağına söz verersen sana gösteririm."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi.

Dört kadın o gece Riordan kulübelerine dönerken Kelly, "Burası pırlanta gibi bir yer. Pırlanta gibi bir yer."

Aiden, Sean ve Luke Riordan kardeşlerinin Fort Hood hastanesindeki odasının önünde durmuş, cerrahla konuşuyorlardı. Beşinci kardeşleri Patrick de orada olacaktı ama o bir uçak gemisinde görevli bir donanma pilotuydu.

Colin ameliyattan neredeyse yirmi dört saat sonra, acıyı kontrol altına almak için ilaçların neden olduğu derin bir uykudaydı. Kol kemiği iki yerden kırılmış, dirseği darmadağın olmuş, leğen kemiği çatlamış, uyluk kemiği kırılmış ve üç kaburgası kırılmıştı. Artık uyluk kemiğinde titanyum bir çubuk ve dirseğinde vidalar vardı.

İronik bir şekilde, dirsek muhtemelen ağrı açısından en kötü olanıydı ve sağlıklı bir şekilde iyileşmesi en zor olanıydı.

"Yanağında, boynunda, omzunda ve sırtında ikinci derece yanıklar var ama şu anda beni daha çok kırıklar endişelendiriyor. Sol tarafına sert bir şekilde fırlatılmış. Tüm kemik yaralanmaları o tarafta, yanıklar ise sağ tarafta."

Luke sadece ayaklarına baktı ve başını salladı. Sean, "Burada iyi bir haber var mı?" diye sordu.

Tembel bir Teksaslı olan ortopedi cerrahı, "Sağ elini kullanıyor," dedi. Kulağa "Sağlak" gibi geliyordu. teslim etti. Sonra hafifçe sırttı. "Hayır, şaka yapıyorum. İyi haber, bildiğimiz kadarıyla herhangi bir iç yaralanma yok. Tomografisi temiz çıktı. Kafatasında çatlak yok, felç yok. Komplikasyonlar dışında, iyileşecek. Yavaş, acı verici ve zor bir iyileşme olabilir, ancak tüm uzuvları sağlam olarak tamamen iyileşme şansı çok yüksek. Belki biraz iyimser olabilirim ama bence oğlunuz bundan sakat kalmadan kurtulabilir. Bahse giren biri olsaydım, topallamayacağını söylerdim." Yine sırttı. "Söylemem gerekirse, titanyum bir çubukla çok iyiyimdir."

Sean ciddiyle, "O yakıldı," dedi.

"Yanan bir Kara Şahin'in içinden çıkarıldı. Yara izinin boyutunu anlamak biraz zaman alacak, ancak etkilenen bölge cildinin yüzde yirmisinin altında ve gerçekten iyi iyileşmesi gerekiyor. Oğlunuz bir Cessna ile kafa kafaya çarpışmış - burada durup onun hakkında konuşuyor olmamız bile bir mucize.

Bunu ona söylemeyin," dedi doktor. "En azından her an kötü bir ruh halinde olabilir. Kendini bir kamyonun arkasında kaya yatağında sürüklenmiş gibi hissedecektir."

Elini ilk uzatan Aiden oldu. "Teşekkür ederim, Doktor."

Doktor gülümsedi ve onun elini tuttu. "Benim için bir zevk, Doktor. Cep numaram sizde var. Nöbetçi değilim ama bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Bu adam için nöbetçiyim."

Cerrah uzaklaştığında, üç kardeş sadece Küçük çemberlerinde birkaç dakika sessizlik içinde durdular. Luke, "Siz ikiniz gidip yiyecek bir şeyler alın," dedi. "Uyanırsa diye ben onunla oturacağım. Acele etmeyin, aklını kaçırarak kadar uyuşturulmuş. Sonra ben yemek yerken biriniz sırayla yiyebilir."

Sean ve Aiden arkalarını dönerken, Luke geri döndü. yoğun bakım ünitesine. Yatağın yanında bir sandalye vardı.

Colin'in bacağı hareketsizdi ama alçıda değildi; kolu sadece alçıda değil, aynı zamanda dirseğini vücudundan uzakta tutan bir atel içindeydi. Başının sağ tarafını omzuna kadar kaplayan sarı merhem ve biraz kanla lekelenmiş gazlı bez bandajlar vardı.

Ve baygındı.

Luke uzandı ve yaralanmamış olan eline dokundu. Colin ameliyattan beri birkaç kez uyanık kalmıştı ve o zamanlardan birinde tedirgin olmuş, sinirlenmiş, belki de halüsinasyon görmüştü. Serum ve kateteri çekiştirmeye başlamış, onları çıkarmaya çalışmıştı; iki hemşirenin, Luke ve Aiden'in, uyuşturucunun serumdan geçmesine yetecek kadar uzun süre onu kontrol etmeleri gerekmişti. Luke bu şekilde ağır bir şekilde uyuşturulmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama bu düşünceye daha çok nefret ediyordu.

O sondayı çekip çıkarırsa ya da Tanrı korusun, yataktan kalkmayı başarır ve koluna, bacağına ve kaburgalarına daha kötü bir hasar verirse verebileceği hasar.

Luke Colin'in sağ eline dokunduğunda, Colin'in ağızta kalan tek gözü yavaşça açıldı.

"Hey," dedi Luke.

Colin'in yüzünün yarısı sargılı olmasına rağmen, kaşlarını çattığı her halinden belliydi. Sesi çıktığında, muhtemelen ameliyat sırasındaki entübasyondan dolayı sesi kısıktı. Tehditkâr bir ses tonuyla, "Uçmam daha bitmedi," dedi.

"İyi," dedi Luke. "Bugünlük işin bitti. Bunu her seferinde bir gün yapalım."

"Yine uçuyorum," dedi Colin, sanki dili çok kalınmış gibi bir sesle.

"Şu an için sadece OxyContin ile uçabilirsin. Geri kalanı için önce iyileşmen gerekiyor."

Colin'in gözleri yavaşça kapandı, sonra tekrar açıldı. Colin, "Ben senin gibi meraya atılmıyorum," dedi, kelimeleri yavaş ve kalındı. "Birincisi, daha işim bitmedi. İkincisi, o merada beni bekleyen ve tanrı olduğumu düşünen küçük, güzel bir annem yok."

Luke kıkırdadı. "Peki, beni geçmeyi başardın Kendine güzel bir anne bulacağını düşünüyorum. Shelby'den daha iyisini bulmak zor,

Yani beni yenmeye çalıştığın günler sona ermiş olabilir." "Uçuyorum," dedi.

"Her neyse," diye yanıtladı

Luke. "Doktor yaşayacağımı söyledi mi?"

Luke başını sallayarak onayladı: "Ve iyileştikten sonra oldukça iyi yaşayacaksın," dedi.

"O zaman gidebilirsin. Burada nefes alışımı izlemekten başka yapacağın bir şey yok."

"Biliyor musun? Az önce yaşadıklarından sonra, Nefes alışını izlemek çok güzel bir eğlence. Ama senin konuşmanı dinlemek beni yoruyor. Neden geri dönmüyorsun? Uyumak mı?"

Colin yutkundu ve sonra dudaklarını şapırdattı. "Su," diye emretti.

Luke yatağa doğru eğilip kardeşinin ağzına birkaç küçük cips atarak, "Buz cipsi," diye cevap verdi. "Gördün mü? Yapabileceğim şeyler var. Senin savaş arkadaşın olacağım."

Colin bunu sertçe emdi, sonra yuttu. "Bunun için hemşireler var," dedi.

"Bu iyi hemşirelere yük oluyorsun. Samoa'dan özel bir tane getirecekler. İri bir adam, sırtında uzun bir at kuyruğu var, buzdolabı gibi yapılı. Onu seveceksin. tatlı."

"Git. Uzaklaş."

"Gözlerini kapa ve rol yap," dedi Luke.

"Bu yeterince kötü değil mi? Bir de Riordan ailesinin yeniden bir araya gelmesine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Colin homurdandı.

Luke sandalyede öne doğru eğildi. "Ben bir hastane yatağında, bir yığın bandajın altında yatıyor olsaydım sen nerede olurdun?"

"Umarım iri göğüslü bir nemfomanla kumsalda."

Luke başını salladı. "Çok sevimlisin, bunu biliyor musun?" Ayağa kalktı ve arkasını döndü.

"Gidiyor musun?" Colin aradı.

"Senin için daha fazla ilaç istiyorum. Ya da koli bandı. Hiçbir yere gitme."

Luke yavaşça hemşire odasına doğru ilerledi ama Colin'e arkasını dönmek zorunda kalmasının asıl nedeni gözlerinde biriken rahatlama yaşlarıydı. Bu çok güzeldi. Onu geri almak; onunla ikinci bir şansa sahip olmak büyük bir mucize.

Beş Riordan kardeş de birbirine yakındı, bazıları diğerlerinden daha yakındı. Aralarındaki bağ yaşlarından ya da ortak ilgi alanlarından ziyade kişiliklerindeki tuhaflıklara dayanıyordu.

Luke en büyükleri, Colin ise ikincisiydi. Belki de ikisinin neden hep ters düştüğünü açıklıyordu.

Her zaman rekabetçiydiler. Ya da belki de sadece Colin -uzak ve temastan uzak kalma olasılığı en yüksek olan kişiydi

hepsiyle. Ama her Riordan gibi, düğün gibi bir kutlama ya da kaza veya hastalık gibi acil bir durum olduğunda Colin yardıma koşardı. En son gelen, ilk ayrılan, kavga çıkarma ihtimali en yüksek olan kişi olabilirdi -genellikle Luke'la- ama yine de gelirdi.

Luke hafızasını zorlarsa, sekiz yıl içinde dördüncü kez doğan Sean'ın dünyaya gelmesiyle birlikte birbirlerine ters davranmaya başladıklarını anlıyordu. O zamanlar Colin en aşağılık şeyi yaptı - Luke'tan yaklaşık on santim daha uzun oldu ve bunu korumayı başardı. hayatı boyunca avantaj sağladı. Luke 1.80 boyundaydı. ve güzel kaslıydı, ama Colin büyük kolları ve uzun bacaklarıyla 1.80 boyunda bir devdi. Bu da yetmezmiş gibi, Colin okulda ve kız tavlama Luke'tan biraz daha iyi olmayı hayatının amacı haline getirmişti. Ve pastanın üzerindeki krema - Colin, Luke'u orduya kadar takip etti, Gedikli Subay programına ve uçuş okuluna girdi ve tahmin edilebileceği gibi ağabeyini geride bıraktı. Çok fazla değil ama yine de.

Luke'un her zaman bir tavrı vardı, çünkü herhangi bir şeyi ne kadar iyi yaparsa yapsın, Colin her zaman biraz daha iyiydi. Daha iyi olmasa bile, daha uzun boylu ve daha yakışıklıydı.

Artık Colin kırılmış ve yara almıştı. Luke ise Colin'le yeni bir başlangıç yapma kararlılığını beslemek için bunun gerekmiş olmasından utanıyordu. En iyi arkadaşlar olmalıydılar.

çok ortak noktaları vardı! Orduda yirmi yıl, her ikisi de helikopter pilotu, her ikisi de bayanlar konusunda çok başarılı.

Bu Luke için geçmişte kalmıştı ama ne mutlu ki hiçbir erkek genç karısıyla yaşadığı hayattan daha fazlasını isteyemezdi.

Ama Colin için henüz geçmişte kalmamıştı. Geçmişte kalmamıştı. onun için mutlaka bitmiştir. Önündeki iyileşme süreci zor olabilirdi ama Black Hawk'a geri dönebilirdi. Kolları ve bacakları çalışıyorsa, neden olmasın?

Luke çok hoş, çok sabırlı bir hemşireyle karşılaştı. "Kardeşimin biraz su içmeye başlama şansı var mı? Ya da başka bir şey?"

"Çok uzun sürmez, Bay Riordan. Anestezi ve ağrı kesici ilaçlarla bu konuda acele etmek istemiyoruz. Aslında çok yakında ilk yemeğini yiyecek. Jöle ve et suyu."

Luke sırtıttı çünkü içindeki şeytan

Colin'in intikamıyla biraz olsun haklı çıktım. Yaralar değil. -Bu konuda asla gülümsemezdi. Ama jöle ve et suyu? Çok tatlı. Gerçekten de Colin uzun zamandır ilk sırada geliyordu. "Buna bayılacak."

Hemşire sadece başını salladı ve gülümsedi. "Ah, siz çocuklar," dedi.

Kardeşine geri döndü. "Tahmin et ne oldu, dostum. Akşam yemeği yiyeceksin."

"Umarım biftek ve biranın yanında shot vardır."

"Jöle ve et suyu," dedi Luke. "Et suyu istememi ister misin yoksa tavukla idare eder misin?"

"Lütfen gider misin?" Colin başını çevirdi. O da geri döndü. "Evlendiğin o ateşli küçük anneyle seks yapmak için hazır değil misin? Yani, çocuk kaç haftalık? En az altı haftalık, değil mi?"

Luke hem muzaffer hem de alaycı bir gülümsemeyle, "Sekizden fazla," dedi. Sonunda Colin'in üstesinden gelebildiği bir şey daha vardı: mükemmel bir eş ve bir oğul.

"Oh, Tanrı aşkına, evine git!"

"Henüz değil," dedi Luke. "Annem gelip görevi devralana kadar olmaz."

Colin'in bandajsız gözü bir an için yuvarlaklaştı, sonra kapandı. Birinin gözünü açmasına yetecek kadar yüksek sesle inledi.

hemşireleri hemşire odasından çıkardı. Kaşlarını çatarak Luke'a, "Neden sadece ölemedim ki?" dedi.

Blue Rhapsody, Nathaniel'in ahırındaki en güvenilir ve duyarlı atlardan biri olarak şekilleniyordu. Genç bir biniciyle mükemmeldi.

Bunun değerli bir yük olduğunun farkındaydı. Yine de Lilly Blue'ya bindiğinde biraz daha enerjik ve sportifti.

Blue henüz resmi olarak Lilly'nin değildi ama neredeyse yleydi. Lilly biniş ücretini nakit olarak ve çalışarak ödüyordu. Annie ile biniş masrafları karşılığında bazı genç binicilerin derslerine ve etkinliklerine yardımcı olmak için bir anlaşma yapmıştı. Lilly ve Annie

On bir yaşındaki altı kız çocuğu için bir gece gezisi planladı ve bu Lilly için harika anıları geri getirdi.

Atları sevdiğini ve ata binmenin ona tarifsiz bir mutluluk getirdiğini her zaman biliyordu, ancak biniciliğinin kendine olan güvenini ne kadar beslediğini ve ona ustalık duygusu verdiğini bir patika gezintisi planlarken hatırladı.

Lilly her zaman yaşıtı olan diğer kızlardan daha küçüktü ve büyükbabası bunun ona verdiği mücadeleyi görmüş olmalıydı. Yan taraftaki çiftlikte ata binmeye ve atlara yardım etmeye başlamasını sağlayan kişi oydu. Bu lüks için para ödediğini hiçbir zaman kabul etmemişti, ama onun komşuları için ayak işlerini yaptiğını, hırdavattan yeme kadar her şeyi teslim ettiğini hatırlıyor gibiydi ve Lilly büyüdüğünde bunun sadece bir tane olabileceğini fark etti

Biniciliği için bir takas. Ve küçük torununa kontrol etmeyi öğrenme fırsatı vermek ve

Bin kiloluk hayvanları yönetmek ona kendini daha uzun ve güçlü hissetmesi için gereken desteği verdi.

Eylül ayı sona erip havalar soğudukça, güneş akşamları daha erken batıyordu. Lilly'nin yem dükkanındaki muhasebe işlerini Blue'yu gezintiye çıkaracak kadar erken bitirmesi zordu ama onu göreceği hiçbir günü kaçırmıyordu.

Bir akşam büyükbabasının masasının karşısındaki masasını toplarken, "Ahıra mı gidiyorsun, Lilly?" diye sordu.

Saatine baktı, sonra bilgisayarını kapattı. "Acele edersem Mavi'yi besleyen ben olurum ve belki biraz egzersiz yapacak zamanım olur."

"Şu Navajo'yu bir gün yemeğe getirmek isteyebilirsin."

"Onunla tanıştın ve adını biliyorsun," diye alay etti. "O sana Hopi demiyor."

"Tabii ki istemiyor. Torunumu istiyor. Tedbirli davranacaktır. Yasaklayabilirim."

Ona bir sırtış fırlattı ve sonra kıkırdadı. "Ben de başka bir yem dükkanında çalışabilirim," diye alay etti.

Yaz en azından biraz olsun alay etmeyi bırakmış görünüyordu. "Beni görmek istedi mi? Benimle tartışarak biraz zaman geçirmek için?"

Lilly başını iki yana eğdi ve Yaz'a şefkatle gülümsedi. Bu onun eski geleneksel Clay'e bir şey sorma yöntemi idi. yakında onun adına konuşacaktı. Ve yüzlerce kez söylediği gibi, tüm bu eski gelenekler onun için önemli değildi. O bir erkeğin karşısındaki kadına gerçekten bir şey sormasını son derece saygın ve mantıklı buluyordu.

kabul edilmesinin gerçekten de en önemli konu olduğu düşünüldüğünde. Ama Yaz'la tartışmak anlamsızdı. "Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum dede."

"O kadar uzun sürmez, Lilly." Gözleri uzun bir an boyunca birbirlerine kilitlendiler. "Bugünlerde beyninin çoğunu meşgul eden atı görmeyi kaçırmadan önce o ahıra gitsen iyi olur."

"Sanırım sabah görüşürüz," dedi Lilly. "Nereye gideceğim ki? Ben burada olacağım," diye karşılık verdi. "Ben

ziyaret edeceğim bir atım var." Ve sonra ona göz kırptı.

Oraya vardığında hava kararmıştı; doğudaki ve batıdaki dağlar ve ahır ile otlaklar boyunca ışıldayan güneşle birlikte burası bir film setine benziyordu, hayvanları ve açık havayı seven herkes için cennet gibi bir ortamdı. Annie'nin kısıraklarıyla birlikte uzaktaki otlakta Blue'yu gördü. Mavi Hepsinin beslendiğini ve dışarı çıkarıldığını varsaymıştı; Nathaniel ve Clay çok sıkı bir beslenme programı uyguluyorlardı.

Sindirimi sorunları.

Ahırdan otağa kestirmeden gidecekti ama daha fazla uzaklaşmadan bir müzik duydu ve durdu. Bu yüksek, unutulmaz, büyülu bir Kızilderili flütüydü. kutlamalar, törenler ve turistler için programlar. Yumuşak ve hoş, bazen ürkütücü, ritim yavaş. Liltin.

Ahıra doğru yürüdü ve Clay'in otağı çevreleyen çitin üst korkuluğuna tünemiş, ahırdan uzağa bakarak alacakaranlıkta flüt çaldığını gördü.

Silueti uzun bir gölge oluştıuruyordu ve yaptığı müzik kadının karnını titretiyordu. Bütün gün çalıştığı için saçları örgülüydü ve sırtından aşağı sarkıyordu. Başında tüylü bir şapka vardı. Parmakları flütü çalıyordu

büzülmüş dudakları ağızlığın üzerinde duruyordu. Aletin ucundan aşağıya ham deri bağlar ve boncuklar sarkıyordu.

Elleri arkasında, açık kapıya yaslandı. Onu fark etmedi; tamamen huzur içindeydi. Melodi şüphesiz çocukluğundan, belki de büyükbabasının çocukluğundan kalma bir şeydi. Ve sanki yıllardır bu parçayı çalıyormuş gibi kusursuz çalıyordu. Belki de birçok ömür boyu.

Lilly eski yöntemlerle savaşmak için çok fazla enerji harcamıştı ama yavaş yavaş kökleriyle yeniden bir araya geliyordu ve eve dönme hissini inkâr edemiyordu. Clay ona her gün birçok küçük ama önemli yolla yeniden bir araya gelme ve aşinalık yoluyla rahatlık getiriyordu.

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapadı, melodinin kendisini baştan çıkarmasına izin verdi, öylesine hayalet gibi ve büyüleyiciydi ki. Neredeyse sevgilisinin erkeklerini görebiliyordu.

Yerli kıyafetleri içindeki topluluk, flütün müziğiyle hareket ediyor, kadınlar sallanıyordu. Bir süreliğine kendi fantezisinde kaybolmuştu.

Uzun bir süre sonra müzik durdu. Gözlerini açtığında Clay'in ona doğru yürüdüğünü gördü.

Ona ulaştığında, bir parmağını çenesinin altına koydu ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurabilmek için kaldırdı.

"Bu çok güzeldi Clay," dedi.

"Babamın enstrümanı. Bana o öğretti ve ben bunu rahatlatıcı buluyorum."

"Müzik ilişkimizin çok büyük bir parçası - opera ve şimdi de bu. Ama aynı anda hem flütle beni baştan çıkarıp hem de benimle sevişebileceğin bir yol düşünemiyorum."

Gülümsemesi alaycıydı. "Müzik olsa da olmasa da birlikte yaptığımız müziği seviyorum."

"Atların bakımı yapıldı mı?"

Başıyla onayladı. "Annie ve Nathaniel birkaç saatliğine dışarıda olacaklar, o yüzden burada kalmamız gerekiyor. Fırınlarında bizim için pizza var. Sonra bir duş alırız ve senin için planlarım var. Eğer kalabilirsen tabii?"

"Sonra da eve mi gideceksin?" diye sordu.

"Bu gece kal," dedi. "Erken kalkarız, atları besleriz, gezintiye çıkarız."

"Yanıma yedek kıyafet almadım Clay."

"Üstünü değiştirmene gerek yok. Uyuman için sana bir tişört vereceğim. Ya da belki ben seni sıcak tutabilirim. Sabah da aynı kotu giyebilirsin, değil mi?"

"Ya Annie ya da Nate odana gelirse?"

"Lilly, cipini kamyonetimin yanına park edersen kapıyı çalmayı bilirler! Eğer acil bir durum varsa, kalkıp yardım edebiliriz."

Bunu düşündü ve sonra hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Ne tür bir pizza?"

"Yarım pepperoni ve sosis, yarım ananas ve çift peynir."

"Bana hizmet ediyorsun," dedi gülümseyerek. "Bu iyi bir şey. Çok iyi eğitilmişsiniz."

"Sen mutluyken hayatımın ne kadar muhteşem olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Tam bir Hopi prensesi olmalıyım - beni memnun etmek istemeniz beni memnun ediyor."

"Çok açım."

"O zaman yemek yiyelim," dedi.

"Ve ondan sonra gerçekten aç olduğum şeye gelebiliriz."

Jack's Bar'da, mdavimlerin genellikle toplandığı günün o saati olmasına rağmen sadece iki kişi vardı. Mel eve, çocukların yanına gitmeden önce uğramıştı ve Jack'in kayınbiraderi Mike Valenzuela da bira içmeye gelmişti.

Ailesi ve arkadaşları için Jack Sheridan'ı görmek kolaydı. Neşeli ve alaycı olmak onun doğal haliydi. Arkadaşları ve ailesi için zor olan şey onun asık suratlı olmasıydı. zgn. Hayal kırıklığına uğramış. Jack kendisi için üzülen bir adam değildi, bu yüzden bu tür bir mutsuzluğu kabullenmek zordu. Duygusal olarak da morali bozuktu çünkü kasabasının önemli bir kısmı, arkadaşları, komşuları ve barın müdavimleri ondan uzaklaşıyordu.

Çünkü Jack, bu olay hakkında bilgi vermedi. Virgin River Trust'ın bir parçasıydı ve bunu kişisel kullanımları için kasaba halkına devretmek istemiyordu.

Mike ve Mel'e, "Belki de ben hatalıydım," dedi. "Mel ve Vaiz haklıydı, bir toplantı dzenlememeliydim, her şeyi tartışmaya amamalıydım. Hope'u o kadar iyi tanı mıyordum ama biliyorum ki kredileri ve ikinci ipotekleri kapatmak için ekler yazıyor."

Mike, "Bu barajın üstündeki su," dedi. "Bunu da atlatırlar." "Ya da atlatamazlar," dedi Jack.

"Bunu aşacaklar ya da bir bira ve iyi yemek için uzun bir yol kat etmek zorunda kalacaklar. şehirdeki tek oyun bu bar."

"Ron ve Connie haftada bir ya da iki kez burada yemek yerlerdi. Harv artık burada kahvaltı yapmıyor. Anderson'lardan, Bristol'lardan ya da Fishburn'lerden gelen olmadı. Ve emlak satışında, sadece izlemek için gelen çoğu insan, biz bir şeyler hazırlamış olmamıza rağmen kendi yiyecek ve içeceklerini getirdiler.

ızgaralar. Sanırım bu beni onlardan daha çok rahatsız etti. Benimle konuşurken, arkadaş olarak sunduğumuz şeyi istemediklerini söylediler."

Vaiz tam bu yorumun sonunda mutfaktan çıktı. Barın arkasına, Jack'in yanına doğru yürüdü. "Boş ver onları. Bu kasaba için bir tabelaya ihtiyacımız var.

"Bal ile daha çok sinek yakalarsınız."

Tam o sırada kapı açıldı ve Walt Booth içeri girdi. Selamlaşmanın ardından general barın başına geçti ve Jack ona sormadan bir bira ikram etti. Tamam. Arkasından kapı tekrar açıldı ve Nathaniel ile Annie içeri girdiler.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Jack sordu.

Barda yerlerini aldıklarında Nate gülümseyerek, "Bir sürü boş yer olduğunu duyduk," dedi.

"Demek öyle," dedi Jack. "Herkes Jack için üzülüyor mu? Bundan konuşulmamaktan daha çok nefret ediyorum!"

"Hepsi geri dönecek, Jack," dedi Walt. "Bir avuç çocuk gibi davranıyorlar."

"Bakalım yaşlı Ron balıktan bıkip artık göğüs eti istediğinde ne kadar ileri gidebilecek?" dedi Vaiz. "Ya da Hugh, Jack'in parasını ödemesini istediği o eski büyük kamyonetiyle gelip bara atladığında ve kazancı ve akşam yemeği için hesap istediğinde ne olacak?"

Bu Jack'in yüzüne hafif bir sırıtış getirdi. Başını eğdi. Başını Vaiz'e doğru çevirdi. "Vaiz'in sinirli olması beni her zaman daha iyi hissettirir," dedi. Elini iri adamın omzuna koydu. "Vaiz'in akşam yemeğini duydun mu? Parti mi?"

"Ha?" Mike dedi ki. "O da ne?"

"Ah, o şeylerden biriydi işte," dedi Vaiz, utangaç bir ifadeyle yere bakarak.

"Vaiz satış sırasında San Francisco'dan beş yıldızlı bir şefle tanıştı. Vancouver'dan eve dönerken bazı kız arkadaşlarıyla Luke'un kulübelerinde kalıyordu ve Preacher en sevdiği yemeklerden bazılarını tadabilmeleri için barı açtı."

"Nasıl değerlendirdin?" Mike sordu.

Biraz daha uzun durdu. "Etkilendiğini söyleyebilirim. O bana da birkaç ipucu verdi. Fasulyelere biraz zencefil, kavrulmuş sebzelerin üzerine bir tutam kekik. Ve bana geri gelip özel çorbasını pişirdi ve bana güzel olduğunu söylediği ravent turtasını gösterdi. Benimki ne yaparsam yapayım hep ekşi oluyor. Sadece dene dedi. benim kullandığım tariflerden çok daha iyi, gücenmek yok." Sırıttı. "Burada başka bir aşçının yemek yediğini sanmıyorum."

"Kız arkadaşlar yemeğini beğendi mi?" Mike sordu.

"Ayrıldıklarında hepsi inliyor ve karınlarını tutuyorlardı. Onları mutfaktaki tezgâha oturttum ve durmam için yalvarana kadar devam ettim." Havayı kokladı, çenesini kaldırdı ve "Sanırım hepsinin ağzının payını verdiğimi söylemek yanlış olmaz" dedi.

Adamlar ona güldüler, ama Vaiz bunu anlayışla karşıladı. Doğrusu, hiçbir şey onu gerçek bir aşçının yaptığı işi takdir etmesinden daha fazla gururlandıramazdı.

"Kulübelerde işler nasıl, General?" Jack sordu. "Colin nasıl gidiyor?"

"Luke neredeyse bir haftadır onunla birlikte ve birkaç gün içinde geri gelecek. Colin'in durumu daha iyi. Çocuk ağır bir kaza geçirmiş ve kırılan kemiklerin iyileşmesi zor. Anneleri Maureen şu anda orada. George onunla birlikte. Luke, Colin'in bir hafta içinde taburcu edilebileceğini, ancak şu anda görev yaptığı Fort Benning'deki yaralı savaşçı destek merkezine nakledileceğini söylüyor. Luke, Colin'i Maureen'in ellerine bırakma konusunda biraz gergin; o ve George, kolu alçıda ve bir sürü bandajlı olan böyle iri bir adama bakacak kadar güçlü ya da deneyimli değiller. Luke nakli için gerekli ayarlamaların tamamlandığından emin olmak istiyor; kendi birimindeki adamlar onunla ilgilenecek." Kıkırdadı. "Colin de onu annesinin merhametine bırakmaktansa on katlı bir pencereden atması için Luke'a yalvarıyor."

"Ama iyileşecek mi?"

"Öyle diyorlar." Walt omuz silkti. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, çoğu ona bağlı. Fizik tedaviye ihtiyacı var. Güçlenmek zorunda. Luke en çok neden şikâyet ettiğini biliyor musun? Dirseğinden! Dirseğinde vidalar var ve onu delirtiyor."

"Peki ya Shelby ve bebek?"

"İyi geçiniyorlar. Her sabah oraya gidiyorum ve akşam yemeğine kadar kalıyorum. Bazen Muriel de gelip bizimle yemek yiyor. Kulübeler önümüzdeki hafta dolacak - av sezonu."

"Avcılar geldiğinde bar da biraz hareket görebilir."

"Yani kasaba bu haldeyken beş parasız kalmayacaksınız, öyle mi?" Nate sordu.

"Hayır, avcılarımız ve balıkçılarımız var," dedi Jack. "Ama sana şunu söyleyeyim, eğer bu insanlar kendilerini çabuk toparlayamazlarsa, burada pek hoş karşılanmadıklarını fark edebilirler."

Ne demek istediğimi anlıyorsanız, iyi bir komşu olmak istemenize neden olmuyor."

Mel birasını kaldırarak, "Çok yakında geçecek," dedi.

Nate dirseğini bara dayadı ve Mel'e baktı. "İnfaz memuruyla arkadaşlık ettiğine göre işlerin kötü mü gidiyor?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç yaşlı çocuk Jack'in Hope'un güvenini onlara açmadığı için biraz kızgın, ama çoğunlukla kadınlar her şeyin bu şekilde olmasından memnun."

onlar. Aslında o kadar da çok değiller - Jack'e çok fazla gibi geliyor - kötü adam olarak görülmeye alışık değil. Kimse tarafından."

"Çünkü ben değilim," dedi vurgulayarak.

"Tabii ki değilsin hayatım," dedi. "Ama tüm insanları her zaman memnun edemezsin. Herhangi bir şeyden sorumlu olmak çok nankör bir iş, değil mi?"

Jack kollarını iki yana açarak, "En çok buradaki küçük alandan sorumlu olduğum zaman hoşuma gitti," dedi.

barın arkasındaki alan. "Mutfakta neler olup bittiğine dair pek bir fikrim bile yok."

"Çok akıllıca," dedi Vaiz.

Birdenbire hafif bir titreşim, uzak ve hafif bir gümbürtü duyuldu ve barın arkasındaki rafta duran şişeler birbirine çarptı. Sadece birkaç saniye sürdü, bu süre zarfında herkes hareketsiz ve sessiz bir şekilde bunu yaşadı.

Olay geçtikten sonra Jack, "Bu ya buralarda yaşadığımız en büyük kaya kaymasıydı ya da bir deprem," dedi.

Virgin River'a gelmeden önce uzun yıllar Los Angeles'ta yaşamış olan Mel ise, "Sanırım bir deprem oldu. Ama neyse ki çok büyük bir deprem değildi."

On üç

Lilly, Clay'in kollarında ete kemiğe bürünmüş, aralarında bir iç çekişten daha ağır bir şey olmadan yatarken, bu fiziksel yakınlıktan çok daha değerli bir zamandı.

Hâlâ akşamın erken saatleriydi. Akşam yemeklerini yemişler, duş almışlar ve birlikte yatağa girmişlerdi.

"Bana rezervasyondaki çocukluğunuzdan bir şey anlatın. Hayatının en mutlu günü gibi tahmin edemeyeceğim bir şey."

"Gabe'e sahip olduğum gün diyebilirim ama gerçek şu ki o biraz daha büyüyene ve ben biraz uyuyana kadar bunun mutlu bir gün olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen babamın bana yeni damızlık tayı yetiştirmek ve binmek için benim olduğunu söylediği gündü. Hâlâ Tahoma çiftliğinde, neredeyse damızlık günlerinin sonuna geldi ama tam olarak değil. Yakışıklı bir mavi alaca. Bana bir aygırın mizacı ve sürüşü hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Çiftlikte pek çok at vardı ama o benimdi."

"En mutlu günlerinizin çoğu aile çiftliğindeki hayatınızdan mı?"

"Mmm-hmm," diye mırıldandı başını sallayarak. "Çok çalıştık, çok oynadık."

"Bana hayatında en çok korktuğun anı anlat" dedi.

Bir an düşündü. "Çok küçükken, yaklaşık on yaşındayken, uzak durmam söylenen bir meraya girdim. Birkaç kuzenimle birlikteydim ama onlar daha büyük ve hızlıydı. Bu yaşlı boğadan uzak durmamız gerekiyordu, ama biz

Bize fazla oyun veremeyecek kadar yaşı olduğunu düşündüm. Oldukça hızlı olduğu ortaya çıktı. Bir saniye önce orada yatıyordu, uyuyor gibi görünüyordu ve bir saniye sonra bana saldırıyordu."

"Peki ya kuzenlerin?" diye sordu.

"İki kampçı hakkındaki o eski şakayı bilirsiniz. Bir ayıyla karşılaştığımda, ayıdan kaçmak zorunda değilim, sadece senden kaçmak zorundayım. Gittiler, beni boğaya bıraktılar. I

bir ağaca tırmandı. Birkaç kez ağacın gövdesine vurdu ve neredeyse beni sarsıyordu ama sıkıldı ve geri dönüp yattı.

O ağaçta saatlerce oturdum. Babam beni almaya geldiğinde hava kararmak üzereydi. Bütün gün yaptığı gibi o otlığa doğru yürüdü. Elinde bir dirgen vardı ama hiçbir şey için endişelenmiş gibi görünmüyordu. Ağaca baktı.

"Buraya gel." dedi. Onu boğa konusunda uyarmaya çalıştım ama ısrar etti. Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağıya iniyordum ve tam o sırada yaşlı boğa ayağa kalktı ve bize doğru yaklaştı. Yaklaşık bir metre ötede dururken, babam ona doğru döndü, onunla göz teması kurdu ve ona baktı ve lanet boğa yere yattı. Babam elimden tuttu ve beni meradan dışarı çıkardı."

"Öylece mi?" Lilly sordu.

Başını salladı. "Sana o otlaktan uzak durman söylenmedi mi?" dedi, ben de "Ne yaptın?" diye sordum. Önüne baktı ve "O yaşlı bir boğa. Huysuz ama yaşlı.

Seni yakalasaydı ne yapacağını bilemezdi. Sadece emin olmak istedim. Bir tür anlaşmaya vardık - beni suçlamadığında barıştık. Ben de ona dirgeni neden getirdiğini sordum ve o da bana, 'Belki söz dinlemez diye' dedi." Ve sonra Clay güldü.

Lilly gülmedi. "Baban da hayvanlarla konuşur muydu? Ondan mı aldın?"

"Neyim olduğunu ya da nereden aldığımı bilmiyorum Lilly. Hayvanlardan duygular alıyorum, acı çekiyorlarsa ya da korkuyorlarsa gibi. O boğadan tek anladığım kızgın olduğuydu. Teritoryal ve

kızgındı. Ama babamın her zaman sahip olduğu şeyler güven ve anlayıştı. Sanırım ben hiç kendine güveni vardı. O tarlaya bir dirgen götürdü -yüz seksen kiloluk babam- ve yirmi beş yüz kiloluk bir boğayla karşı karşıya geldi. Yavaş ve sakin yürüdü, kendini boğayla benim aramda tuttu ve bir şekilde sadece soğukkanlılığıyla boğanın, eğer anlaşılamazlarsa onu dirgenle öldürebileceğini düşünmesini sağladı." Şaşkınlıkla başını salladı.

"Ne?"

"Eve döndüğümüzde tek söylediği, "Bir dahaki sefere yaşlanıp saçların ağarana kadar ağaçta kalabilirsin" oldu."

"Ceza yok mu?"

"Bizim evde nadiren gerçek bir ceza olurdu. Hayal kırıklığı yeterli bir cezaydı. Durduruldu Övgü cezaydı. Ailemi memnun etmek için yaşadım. Bazen buna içerler ve isyan ederdim ama uzun sürmezdi. Tahomalar güçlü ve gururludur. Etkileyicidirler. Eğer isyan edersem bunu çabucak atlatırdım. Her zaman yanımdaydılar."

"Senin için ne zaman oradaydılar?"

"Gabe'in aniden ortaya çıkışıyla ilgili her şeyi biliyorsun. O çocuk için, benim için toplandılar. Babam kardeşlerini ve avukatını topladı ve doğmamış çocuğumun anneannesi ve dedesiyle görüşmek için kasabaya gittiler. Elinde yaba yoktu, deri bir cilt vardı.

Avukatın ona verdiği evlat edinme yasasının fotokopisi.

Tüm çile uzun sürmedi, ama bir kez Gabe'i

Evde etrafımdaki havada kesin bir soğukluk ve oğluma yardım etme konusunda belirgin bir isteksizlik vardı -

ilacımı almam gerekiyordu. Sanırım Gabe altı aylık olduğunda ailem nihayet rahatlamıştı. Hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum.

Ama aynı zamanda Gabe'in benim yüzümden sevgi eksikliği çekmesini de istemiyorlardı, bu yüzden barışmak zorundaydık. Sonra..."

Sesi kesildi ve kadın onu salladı.

"Ne oldu? Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Bir zamanlar ben Nalbant olarak rodeoları takip ediyordum. Yirmi üç yaşlarındaydım, Houston'da bir işteydim ve bir grup kovboy üzerime atladı. Kim olduklarını bilmiyorum, yarıştıklarını sanmıyorum. Sarhoş ve kabaydılar.

Bana sinsice yaklaştılar ve saç örgümü kestiler. İyi bir avantajları vardı ve ben de karşılık verdim ama fazla hasar veremedim. Biri ayırana kadar bayağı hırpalanmıştım.

Benim onlara saldıran çılgın, sarhoş bir Kızılderili olduğumu söylediler ve polis beni hapse attı. Hapishane hücresinde bayılmadan hemen önce babamın numarasını verdim."

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla polis kovboyları hiç gözaltına bile almadı."

"Oh, Clay..."

"Babam ve amcalarımın oraya varması yaklaşık on iki saat sürdü. Babam polise tek bir soru sordu. Kanını test ettiniz mi? Şerif yardımcısı, 'Efendim, kasabada bir rodeo var' dedi. Oraya gittiğimizde, kandaki alkol seviyesini doğru bir şekilde ölçmek için çok fazla saat geçmişti. Ama çocuk bayıldım.' Deri dosyasını taşıyan babam sakince şerif yardımcısına kendi saçımı kestiğimi düşünüp düşünmediğini sordu. Sonra da aradan on iki saat geçtiğini, kan testini hemen yapabileceklerini ve eğer içimde bayılmama neden olacak kadar alkol varsa, en azından eser miktarda çıkacağını açıkladı. Ama hiçbir şey çıkmazsa, dayaktan dolayı baygın olduğumu bileceklerdi ve

Beni acil servis yerine hapishaneye götürdükleri için hatalıydılar - bu ilginç bir

Mahkemelerle diyalog. 'Ya kan testi yapın ya da onu hemen bize bırakın' dedi. Ve gitmeme izin verdiler. Beyin sarsıntısı geçirmiştim. Ve bu," dedi parmağını elmacık kemiğinde gözünün altındaki silik bir yara izi boyunca gezdirerek.

"Baban sana hiç sarhoş olup olmadığını sordu mu?"

Clay başını salladı. "Alkol benim için bir sorunsaydı, bunu tekrar görmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ve tekrar. Ve tekrar." Gülümsedi. "O yapmadı."

"Böyle sorunlarla çok karşılaştınız mı? Navajo olduğun için mi?"

"Hayır," dedi. "Hayranlık. Merak. İnsanlar sanki beni kırmaktan korkuyorlarmış gibi temkinli sorular soruyorlar. Her zaman cevap veriyorum ve onları rezervasyonu ziyaret etmeye davet ediyorum." Kızın saçlarını kulağının üzerinden düzeltti. "Hiç sorun yaşadınız mı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "O iri yarı, sert Navajoların polisin üzerine yürüdüğünü görmek için her şeyimi verirdim. Ya da kız arkadaşının ailesini. Eminim insanlar o olayları hatırladıklarında Navajoları geyik derisi ve tüyler içinde hayal ediyorlardır."

"Tamamen bir kabile olarak görünme niyetindeler. Kabile içinde gurur var. Ben bunu duyarak büyüdüm. Bu onların gözlerinde var...."

"Gözlerinde," dedi yumuşak bir sesle.

Bir an için şaşırmış görünüyordu. Sonra rahatlayarak gülümsedi. "Alınmak istemem ama bu senin gözlerinde değil mavi gözlü kızım. Bana sırlarını anlat. En çok ne zaman korktuğunu söyle."

Derin bir nefes aldı ve onun üzerine yuvarlandı. "Yapacağım, ama şimdi değil. Şu anda sana teşekkür etmek istiyorum. Gençken çok kötü bir aşk yaşadım ve bu bende yara izleri bıraktı.

Kırık. Sana her şeyi başka bir zaman anlatacağım, ama bu gece sevişmek ve sonra saçlarının üzerinde uyumak istiyorum, uykumda hareket ettiğimde onları çekerek seni inletmek ve

Homurdan." Güldü ve parmaklarını adamın şakaklarındaki saçlarda gezdirdi.

"Neden bunu yapmak zorundasın?" diye sordu. "Onu öğrebilirim ve ikimiz de uyuyabiliriz."

"Saçını seviyorum. Özgür olmasını seviyorum. Seni rüyamda gördüğümde böyle görüyorum."

"Ve... tam olarak neden bana teşekkür ediyorsun?"

Ona küçük bir öpücük verdi. "Bir daha bir erkeğe güvenebileceğimden emin değildim. Erkeklerden uzak durdum. Kendimi işe ve okula gömdüm. Hiçbir şeyi

kabul etmeyecektim.

şansım vardı. Ama sonra sen geldin ve..." Omuz silkti ve bir elini adamın bronz, tüysüz göğsünün üzerinde gezdirdi.

"Belki sadece saf bir aptalım ama bana söylediğin her şeye inanıyorum. Söylediğin her şeye güveniyorum."

"O zaman buna güven, tatlım. Ayor'anosh'ni. Sanırım sana aşığım."

"Bence sen daha önce yüzlerce kez aşık oldun..." "Hayır. Hayır, bu doğru değil. Birkaç kez aşık olduğumu sanmıştım."

Ama çok zordu, çok fazla engel vardı. Bu sefer, olması gerektiği gibi-kolay. Bedava.

Hoş ve rahat." Sonra ağzının bir tarafı seksi bir sırıtışla kalktı. "Ateşli, vahşi, çılgın ve şaşırtıcı da." Sesi bir fısıltıya kadar alçaldı. "Bu sefer benim için farklı, Lilly. Senin için de farklı mı?"

"Öyle," diye fısıldadı. "Öyle."

Sonra altlarında, yatağın altından gelen hafif, kısa bir titreşim hissettiler; ahırda kesin bir rahatsızlık vardı. "Deprem," diye fısıldadı Clay. "Küçük bir deprem."

"Burada yaşadığımdan beri hiç deprem olmadı," dedi.

Onu üzerinden yuvarladı ve ayağa kalktı. "Oh, işte buydu. Los Angeles'ta epeyce yaşadım. Kimıldama. Giyinme. Hayvanları kontrol edeceğim, sonra da buraya geri gel ve dünyanı gerçekten sars."

Colin Riordan'ın hastanede yattığı süre boyunca pek çok ziyaretçisi oldu - üç erkek kardeşi ve bir uçak gemisinde tetikte bekleyen dördüncü erkek kardeşi Patrick'ten gelen birkaç telefon. Üç aylık görev süresi sona ermek üzereydi ve Amerika'ya döner dönmez Colin'i Fort Benning'de ziyaret edeceğine söz vermişti. Maureen ve George süslü karavanlarını Fort Hood yakınlarındaki bir karavan parkına park etmişlerdi ve her gün hastanedeydiler. Diğer ziyaretçiler arasında tatbikatlarda onunla birlikte olan birliğinden askerler de vardı. İlk başta

Hala Fort Hood'da oldukları için geldiler ve sonra birkaçı Fort Benning'den askeri atlayışlar yaptı.

Fort Hood'dan ilk ayrılan Sean oldu ve birkaç gün sonra Maxwell AFB'ye geri döndü; Aiden ikinci ayrılan oldu ve katılmayı düşündüğü kadın doğum kliniğindeki bir grup doktorla görüşmek üzere Chico'ya döndü. Luke, Colin'i Fort Benning'e geri gönderme hazırlıkları neredeyse tamamlanıncaya kadar burada kaldı. Colin'in arkadaşlarından biri Houston'dan kalkan ticari bir uçakta ona eşlik edecek ve şimdilik ordudaki tam zamanlı işi olan Yaralı Savaşçılar Kaynak Merkezi'ne yerleştiğini görecekti. iyileşiyordu. Maureen ve George, Colin'in iyileştiği ve annesine hiçbir konuda ihtiyaç duymayacağı konusunda Maureen'in içi rahatlayana kadar karavanı takip edip birkaç hafta boyunca orada park etmeyi planlıyorlardı.

Ama Colin, acı içindeydi ve kafatasından sıkılmıştı. tam olarak en iyi şirketti. Ayrıca geleceğiyle ilgili bazı streslerle de mücadele ediyordu, çünkü iyileşip kokpite geri dönebilmesi gerekirken, her şeyin Şu andan itibaren farklı olmak kafasında bir numara yapıyordu.

"Annemi Fort Benning'e gitmekten vazgeçiremez misin?" Colin Luke'a sordu.

"Bundan şüpheliyim, dostum. Neden rahatlamıyorsun ve avantaj mı? Senin için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorsun. -Size evden bir şeyler getirmesini, ayak işlerini yapmasını, çamaşır yıkamasını, ihtiyacınız olan her şeyi yapmasını isteyin."

"Yalnız bırakılmaya ihtiyacım var," dedi.

"Eminim iki hafta boyunca büyüleyici kişiliğinizi gördükten sonra bunu anlayacaksınız."

Ancak Luke o gece evi aradığında, Fort Hood'daki kalışını kısa kesmek zorunda kalacağını öğrendi.

Shelby telefonda, "Bugün küçük bir heyecan yaşadık," dedi. "Deprem oldu!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Luke neredeyse kükrüyordu.

"Sadece çok küçük bir tane, Pasifik kıyılarında, ama hepimiz hissettik. Çok güzeldi."

"Güzel mi?"

"Hiçbir yerde herhangi bir hasar rapor edilmedi," diye onu temin etti.

"Yalnız mıydınız? Sen, Art ve bebek?"

"Walt Amca bugün için yeni ayrılmıştı ve Art hava neredeyse kararmış olmasına rağmen hâlâ nehirdeydi."

"Art üzgün müydü? Korkmuş muydu?"

"Tam tersi," dedi Shelby. "Bazı balıkların Nehirden atladılar - daha önce bir kerede atladığını hiç görmediği kadar çok. Deprem olduğunda ya da deprem yaklaştığında hayvanların heyecanlandığını hep duymuşumdur."

"Pekâlâ," dedi Luke. "Burada işler halledildi. Annem burada ve Colin'i eve götürmek için gerekli ayarlamalar yapıldı. Bir sonraki uçakta olacağım."

"Luke, seni özledim ama her şey yolunda! Korkunç bir deprem falan olmadı. Bir sürü arkadaşım, bir sürü yardımcım oldu ve zamanının geldiğinden emin olana kadar Colin'i terk etmeni istemiyorum."

"Vakit geldi, seni ve oğlumu bir daha başkasının sorumluluğunda. Colin'in vücudunu iyileştirmek için yapması gereken çok iş var ve o tam bir baş belası. Artık başkasının baş belası olma zamanı geldi. En kısa zamanda evde olacağım."

"Peki, seni nasıl mutlu edecekse ama Colin'e seni eve çağırmadığımı söylemeyi unutma! Çünkü ben pısrık değilim ve gayet iyiyim."

Luke bunu Colin'e söyledi ve Colin de "İyi, evine git. Peki geldiğin için sana teşekkür

ettim mi?" "Hayır," dedi Luke.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Colin. "Ve lütfen davet edilmeden bir daha gelmeyin."

"Sanırım o zarif İrlandalı genini almamışsın," dedi Luke. "Arayacağım."

"Açmazsam mesaj bırakmayı unutma. Wounded Warriors otelinde harika bir futbol takımları olduğunu duydum...."

Lilly Clay'e birkaç şey söylemek istedi. Çok ama çok az flört ettiğini, on dört yıldır hayatında bir erkekle ciddi bir ilişki yaşamadığını, onu rahatsız eden ve iyi bir erkekle güçlü, sağlıklı bir ilişki kurmasını engelleyen şeyler olduğunu söyledi. Ve bunu planlıyordu. Mükemmel bir anın geleceğini biliyordu ve o anı bulduğunda da bunu ertelemeyecekti.

hiçbir şeyi geri alamazdı. Ertelemesi kolaydı; hayatının en güzel zamanının tadını çıkarıyordu ve olumsuz bir düşünce ya da anının araya girmesine izin veremezdi.

Sonbahardı; hava soğuyor ve renkler ortaya çıkıyordu. Lilly ve Annie, on bir yaşındaki altı kızı ilk gerçek dondan önce bir gecelik patika gezintisine çıkardılar. Nathaniel de onlarla gitmek ya da en azından Clay'i göndermek istiyordu ama

Annie ve Lilly, birliklerine vermek istedikleri mesajın bu olmadığı konusunda hemfikirdi. Annie herhangi bir yaban hayatı tehdidi varsa tüfek kullanmakta çok iyiydi ve sadece dağ eteklerine doğru bir yolculuk planlamışlardı, bu yüzden dondurucu havayla mücadele edecek kadar yüksek bir rakımda bile olmayacaklardı.

Her iki kadın da adamlarının gösterdiği ilgiyi takdir etti, ancak Nate ve Clay çok fazla zorlamadı. Adamların yetkinliğine güvenirken, bir yandan da atlıları evlerinde karşılamak için endişeyle bekliyorlardı.

Patika sürüşü yüzde yüz başarılıydı. Küçük kızlar heyecandan çılgına dönmüş, al yanaklı, mutlu ve kendilerine güvenen bir şekilde ailelerine döndüler.

Birkaç gün sonra Lilly Yaz'ı o büyük aile yemeklerinden biri için Toopeek'lerin evine götürdü. Yaz ve Lincoln'ün birbirlerine çekilmeleri hiç de şaşırtıcı değildi. Tom Toopeek, politikacı, uzun meşe masanın iki ucuna birer yaşlı oturttu. İkisi de sert ve temkinli bir şekilde

Ama çok geçmeden aileyle birlikte gülmeye, Lilly ve Clay'le ilgili şakalar yapmaya başladılar. Yemek bittiğinde yaşlı adamlar Lincoln'ün küçük bir ateş yakmaktan hoşlandığı dışarıya çıktılar. Bu onun eski geleneklerinden biriydi ve dağlarda çok katı yakma yasaları olmasına rağmen, Lincoln'ün ateşi kovuşturmadan kurtulmuştu çünkü polis şefinin babasının hapisten kurtulma kartı vardı.

Evin içinde kadınlar temizlik yapıyordu; Lilly'nin bir ailesi olursa değiştirmeyi umduğu bir gelenektir bu. Erkekler ve çocuklar gürültülü bir şekilde Scrabble oynuyordu. Sanki Gabe ve on sekiz yaşındaki Johnny Toopeek babalarını dövüyor gibiydiler.

Lilly bir sevgiliye, bir eşe, bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olacağı konusunda hayal kurmaya hiç izin vermemişti. Romantizmden uzak durmanın her zaman pratik olduğunu düşünmüştü; sonuçta Dane vardı ve mutluydu. Şimdi etrafında sevgi ve aile vardı - Jensen Kliniği'nde

Toopeek evinde, Clay'in sağlam kollarında. Taze ve yeni olan bir tür memnuniyetin tadını çıkarıyordu. Günlerde Kliniğe yem götürdüğünde bunun öğleden sonraki son teslimatı olmasına dikkat ederdi ve Clay'in başka bir işi yoksa genellikle onunla birlikte bir gezintiye çıkacak kadar uzun süre kalırdı.

İlgili görevler. Tek başına ata binmeye gitse bile, bunun keyfi katıksız bir mutluluktur.

Doğum yapmadığı günlerde genellikle en az birkaç saat ahırda kalırdı. Clay ile sık sık akşam yemeği yiyordu - ya evinde ya da dışarıda. Ara sıra Annie ve Nathaniel'le, bazen de Toopeek'lerin evinde akşam yemeği yiyordu ve son olarak Clay'i büyükbabasının evine Pazar günü birlikte yemek yemeye götürmüştü.

Clay onu Jack's Bar'a götürdü; burada sadece turta ve kahve gibi vejetaryen yemekler vardı. Büyük olmasına rağmen,

Korkunç görünümlü aşçı kaşlarını çattı, ona hayvanların suyuyla kaynatılmamış bir şey sunmaya ikna edilebilirdi. Ve sonra ağır kara kaşları çatıldı,

"Biraz peynirli makarna yapacağım - üç peynirli - ve jambon ve pastırmayı eklemeyen önce, geri gelme ihtimaline karşı buzluğa biraz koyacağım" dedi.

Hayatının en güzel kısmı sevgilisinin kollarında geçirdiği zamandı. O kadar haklıydı ki, bedenleri birlikte müzik yapıyordu. Ve sonra gecenin sessizliğinde ya da sabahın erken saatlerinde,

birbirlerine sarılır ve fısıldaşırlardı. Clay ona şöyle dedi:

"Beni asla terk etmesen iyi olur, çünkü seni sevmekten asla vazgeçemeyeceğimden eminim. Seni sonsuza dek seveceğim, Lilly."

Tanışmalarının üzerinden sadece birkaç ay, ona aşık olduğunu söylemesinin üzerinden de birkaç hafta geçmişti. Onu sonsuza dek seveceğini söylemesinin üzerinden birkaç gün geçmişti... Ve Ekim ayının ortasında parlak, berrak, açık ve güneşli bir öğleden sonra her şey darmadağın oldu.

Clay veteriner ofisindeydi, internette bir şeyler yapıyordu. bir dizel motorun homurtusunu duyduğunda Nate'in onun için bıraktığı çizelgeydi. Bir hasta beklemiyorlardı ve Nate daha önce birkaç kez ölü doğum yapmış olan hamile bir kısırağı kontrol etmek için Mendocino İlçesine gitmişti. Clay masadan kalktı ve pencereden dışarı baktı. Orada, evle klinik arasındaki geniş park alanında, çift arka tekerleği olan son model bir pikap, özel yapım bir at arabasını çekiyordu. at römorku. Ve kimin olduğunu biliyordu.

Isabel motoru kapatıp kamyonun kabininden aşağı atladığı sırada ofisten çıktı.

Her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Clay'i gördüğünde gülümsüyor ve zevkten dört köşe oluyordu. Sağlıklı görünen bir bronzluğu vardı ama Clay bunun pahalı, özel formüle edilmiş bronzlaştırıcı kreminden kaynaklandığını biliyordu - Isabel yaşlanmaktan korkuyordu ve cildini asla güneş ışınlarına teslim etmezdi. İdeal sarışın tonu da bir servete mal olmuştu. Aslında, Mükemmel vücudundan üzerindeki kıyafetlere kadar her şey çok pahalı, çok şıktı. Ama etkisi nefes kesiciydi.

ve çok az kişi onun bu işe ne kadar zaman ve para harcadığını biliyordu. Elbette eski kocası bu bilgiyi biliyordu.

Ona doğru geldi, ona uzandı. "Clay," dedi sıcak bir gülümsemeye. "Oh, Clay!"

O da bu jسته karşılık verdi, ona sarıldı ve yanaklarından öptüler. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"En sevdiğin atlardan biriyle bir sorunum var," dedi ama onu bırakmadı. "Adı İsa Diamond Two.

Hafif bir topallaması var. Veteriner onu gördü, röntgen ve ultrason çektik ve bir sorun bulamadık ama yürüyüşü öngörülemez ve düzensiz."

"Beni arayabilirdin," dedi.

"Ama yeni sorumluluklarınla bana gelemeyeceğini biliyordum. Benim de bir kaçamağa ihtiyacım vardı. Ayrıca," dedi gülerek, ipeksi, omuz hizasındaki sarı saçlarını savurarak, "şimdi nerede olduğunu görmek istedim." Etrafına bakmak için boynunu bükte. "İtiraf etmeliyim ki güzel bir ülke."

"Ama en azından bana geleceğini söylemeliydin." "Hey, dinle, eğer sen ve veterinerin çok meşgulseniz, ben beklerim. I

mükemmel konaklama yerleri var," diye ekledi ve at römorkunu göstermek için kolunu açtı. Buna birçok kez binmişti; arka kısımda iki kapalı, yastıklı ahır, ön kısımda ise lüks bir yaşam alanı vardı.

Tam donanımlı mutfak, banyo, kral yatak, deri kanepeler, küçük bir masa ve bol miktarda elektronik ekipman. Sorenson'lar için en iyisinden başka bir şey yoktu. Aslında, özel römorklarını sadece nispeten kısa mesafeler için kullanıyorlardı-Frederik Sorenson'ın atlarını yarışlara taşımak için özel jetleri vardı. Sorenson ailesinin parası dudak uçuklatacak kadar çoktu.

Karavanındaki at ünlü, ödüllü bir doru attı; tek beyaz çorabı, beyaz yelesi ve alacası olan sarışın bir doru. Sadece güzel değil, aynı zamanda yetenekliydi de. ve başarılıydı. Ve yumurtalarını daha fazla ödöl sahibine ödünç vermiş, bir petri kabında çiftleşmiş ve bir

Vücudunu bu yükten kurtarmak için taşıyıcı anne. Diamond Sadece sekiz yaşındaydı ve çeyrek mil yarışlarını kazanabilirdi. Eğer total olmasaydı.

"Onu içeri alalım," dedi Clay, Isabel'in yanından çekilirken. kavradı ve karavanın arkasına gitti. "Nathaniel bir telefon görüşmesi yapıyor ama çok geçmeden döner."

"Teşekkür ederim," dedi her zamanki zarafetiyle. "Yardım edeceğinizi biliyordum."

"Ve attan daha fazlası olduğunu biliyorum," diye cevap verdi ona bakmadan. "Bir sebep için beklenmedik bir şekilde geldin...."

"Daha önce hiç haber vermen gerekmemişti," dedi. "Tek yapmam gereken sormaktı."

"Doğru. Bu daha önceydi," dedi.

Römorkun arkasını açtı, ata koşum takımını ve yuları taktı ve onu ustalıkla geri çekti. Onunla yumuşak bir sesle konuştu ve o da tanıdık dostça kişnemelerle karşılık verdi. Isabel bu konuda haklıydı, atı seviyordu. At da onu seviyordu. Diamond'ı ahıra götürürken, Isabel onu uzaktan takip etti ve atı kontrol etti. Cazibesinin bir parçası da ne zaman geri çekilip bir erkeğin kontrolü ele almasına izin vereceğini bilmesiydi. Hiç şüphesiz bu tekniği, bunu talep eden ve öven bir babadan öğrenmişti ve işe yarıyordu.

Savunmasızlığı ve zayıflığı devreye girdiğinde artık işe yaramıyordu. Bir erkek doğal olarak onu korumak ve ona bakmak isterdi, ta ki bu iş o kadar zorlaşana kadar. bunaltıcıydı.

Isabel Clay'den on yaş büyüktü ama yaşlanmamış gibi görünüyordu. Tanıştıklarında otuz sekiz, evlendiklerinde kırk yaşındaydı ve daha önce hiç evlenmemiş olmasına rağmen, çok kötü bir geçmişi vardı.

Erkeklerle ilişkiler. Aldatan erkekler, istismarcı erkekler, açgözlü erkekler. Ve onlara aşık olduğu için onu kim suçlayabilirdi ki? Babası böyle bir adamdı ve kadınlar genellikle taptıkları erkek rol modeliyle evlenirler ve o da Frederik'e tapıyordu.

Bir başka açıdan da ondan nefret ediyordu ama Clay'in bunu anlaması uzun zaman almıştı.

Clay Isabel'le ilk karşılaştığında at yarışlarında zafer kazanmıştı ve gözleri ıslı ıslıldı. Sonra bir keresinde kaybetmiş ve Clay onu kırgın ve umutsuz bulmuştu. kötü niyetli hayal kırıklığı. Frederik talepkâr, egoist bir pislikti. Karısı onu Isabel küçükken terk etmişti ve kızına zerre kadar nezaketle davranmamıştı. Onu sert bir at kadını olarak yetiştirmeye çalışmıştı.

Kazandığında, çenesini kaldırdı ve sanki beklediği gibi yapmış gibi uzaklaştı; kaybettiğinde ise sanki tam bir başarısızlıkmiş gibi onu azarladı. O da Babasının ilgisini ve onayını arzuluyordu ama tek bir başarıyla ikisini aynı anda elde etmesi zordu. Ona gösterdiği her ilgi olumsuzdu; onayı ise çok nadirdi.

Clay'in yetiştirilme tarzı yüzünden, Tahoma erkeklerinin hayatlarındaki kadınlara bakış açısı yüzünden, bu adaletsizlik Clay'in kalbini tamamen kırdı.

Genelde Clay herhangi biri için çalıştığında, özel yeteneklerine ihtiyaç duyulmadığı sürece arka planda kalmaya çalışırdı; işverenlerinin ya da ailelerinin özel hayatlarına asla burnunu sokmazdı. Ama Clay onu galibiyetleri için tebrik edip mağlubiyetleri için teselli ettikten sonra Isabel onu aramaya başladı. Ona duygusal destek veriyordu.

umutsuzca arzuluyordu. Ve yaklaşık bir yıl süren kısa görüşmelerden sonra onu baştan çıkardı.

"Baban bunun için beni kovacak. Ya da beni öldürür," demişti baştan çıkarmaya boyun eğmeden önce.

"Hayır, yapmaz. O sadece atlarla ilgilenir, benim kiminle oynadığımla değil."

Clay'in bu gerçeği öğrenip kabullenmesi ve evlenmiş olsalar bile Frederik'in onu hâlâ sadece bir flört olarak gördüğünü anlaması çok uzun zaman almıştı.

Isabel incinmiş küçük bir kız gibiyken, o

Ona doğru yaklaştı, teselli vermeye hazırdı. Sonunda, onun çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordu; ona kendisinin sahip olduğu içgörüyü verebilecek bir ortağa, eğitimin işe yarayıp yaramadığını ya da atın belirli bir yarış veya yarışma türü için iyi bir aday olup olmadığını söyleyebilecek bir kişiye. Onun daha sık kazanmasına yardımcı olabilirdi. Ama atın karmaşıklığını gerçekten anladığı zaman

Frederik'le olan ilişkisinden sonra onunla evlenmiş, hayatını ona adamıştı. Bu evlilik onun ısrarı ve inatçı babasının kısmi onayıyla gerçekleşmişti.

Kısmi çünkü Frederik "Evlilik sözleşmesi olsa iyi olur! Bir demircinin beni paramdan ayırmasına izin vermeyeceğim!"

Clay omuz silkti ve "Maaşım dışında senden hiçbir şey istemiyorum" diye cevap verdi.

Ancak Isabel babasına karşı çıktı ve "Hayır! Clay ailenin parasını istemediğini söyledi ve bu benim için yeterli!" dedi.

Clay'in Isabel'in verdiği her kararın Frederik'le olan hastalıklı ve yabancılaştırıcı ilişkisine bir tepki olduğunu anlaması yıllar almıştı. Isabel gerçekten de Clay'i sevmiş olabilirdi ama onunla Frederik'i kızdırmak, onun dikkatini çekmek için evlenmişti. Ve Clay, Isabel'i sevmesi gerektiğini düşünürken

Kendisini babasıyla olan o çarpık ilişkinin ortasına attığı için ona kızmak yerine derin bir acıma hissetti. Onun ne kadar muhtaç olduğunu, ne kadar acı çektiğini biliyordu ve onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

Ancak bu ilişki her ikisi için de sağlıksızdı ve bir ara sona ermesi gerekiyordu.

"Diamond'ı bana bırak, Isabel. Ona bir muayene yapacağım ve Nathaniel'in ona bakmasını sağlayacağım. MRI önerebilir...."

"Filmleri getirdim," diye hemen cevap verdi.

"Mükemmel. Onları bana bırak ve yarın geri gel. Tam bir rapor ve tavsiyemiz olacak."

"Gitmek mi?" diye sordu. "Burada kalamaz mıyım?"

"Yani karavanınızı buraya mı park edeceksiniz?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, yani... seninle kalamaz mıyım?"

"Biz boşandık, Isabel."

"Bu daha önce senin için önemli görünmüyordu," dedi, Kırk dört yaşında, yüz bin dolar değerinde bakım kıyafeti giyen bir kadına göre çok utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

"Artık önemli, Isabel. Değer verdiğim bir kadınla tanıştım. Eski eşinin bakımını üstlenmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

Sertleşti ve aşağılanmış bir ifadeyle suratını astı. Görünüşe göre gerçek onu kızdırmıştı, her ne kadar burada bulunmasının nedeni açıkça bu olsa da. Isabel biriyle yatmak istiyordu, tercihen de Güvendiği birini. Eğer bu ziyaret gerçekten atla ilgili olsaydı, bir eğitmen gönderir ya da en azından bir elin onu sürmesini sağlardı. Isabel genellikle uzun yolculuklara tek başına çıkmaz, bir römork çekmezdi. Aslında Clay'atta bir sorun bulamayabileceğini fark etti.

"O çizgiyi geçmeyeceğim," dedi Isabel'e. "Bunu sana yapmazdım ve ona da yapmayacağım."

"Anlıyorum," dedi sertçe. "Peki, şimdi. Karavanımı araziye park edersem yeni kadınıza hakaret etmiş olur muyum?"

Başını eğdi ve ona baktı. Bunca zamandan sonra onun hakkında hâlâ öğrenecek daha çok şey olduğuna inanamıyordu ama yeterince emindi; tam da babasının yapacağı gibi davranıyordu. Frederik istediğini zorla alır, alamazsa öfke nöbeti geçirir ve insanlar onu memnun etmek için çırpınırdı.

"Peki," dedi Clay. "Doğu otağına giden yoldan aşağı çek. Nathaniel'e oraya kimin park ettiğini söyleyeceğim. Bana gelince, bu gece burada olmayacağım. Diamond'ı bir ahıra koyacağım ve onunla ilgilenmek için erken döneceğim."

"Clay..."

"Hayır, Isabel," dedi başını sallayarak. "Devam edemeyeceğimizi bilmelisin. İkimizden birinin gerçek bir hayatı olacaksa devam edemeyiz."

"Oldukça otantik olduğumu düşünmüştüm!"

Başını iki yana salladı. "Ben bir yer tutucuydum, hepsi bu. Ama ikimiz de bundan daha iyisini hak ediyoruz."

On dört

Clay, Lilly'ye Isabel hakkında açıklama yapmanın önemli olduğunu biliyordu ama Diamond'la işleri bitene kadar bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Ayrıca odasında kalırsa Isabel'le tekrar karşı karşıya geleceğini de biliyordu ve orada

çok rahatsız edici bir yüzleşme olurdu.

Süslü at karavanında kalan Nathaniel'e durumu açıkladı. "Benimle evde kalabilir ve

Annie," dedi Nathaniel. "İlişkimizi genişletmekten mutluluk duyarım-" "Bu biraz karışık, Nathaniel.

Sanırım bu işte daha fazlası var. attan çok ziyaret. Eğer sorun olmazsa, bu geceyi burada geçirmeyeceğim."

"Elbette, sorun değil," dedi Nate. "Cep numaran bende var."

Lilly'nin küçük evine gitti; orada çok rahattı. Lilly'nin onlar için yaptığı sebzeli fasulyeli chili, pilav ve tortilladan memnundu. Birlikte yatağa girdiler ve seviştiler, ama yavaşça, yavaşça, tatlı tatlı. Ona yorgun olduğunu söyledi. Onun kendisini yıprattığını söyleyerek alay etti. Ve Uyurken ona sımsıkı sarılırken, geçmişinin zor kısmıyla işinin bitmesi ve hayatına devam edebilmesi için dua etti. Lilly ile devam etti, çünkü tek istediği oydu.

Sabah erkenden kalktı ve giyindi.

"Ben de kalkabilirim," dedi uykulu bir sesle. "Ahıra gideceğim ve işten önce kısa bir gezinti yapacağım."

"Uyu, tatlım. Sonra ata bineriz. Bugün programımda çok şey var ve bunlardan kurtulmak istiyorum, böylece sana konsantre ol."

Gülümsedi ve çarşaflara sarıldı. "Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı.

O sabah Clay iki şeye şaşırmıştı. Atta bir sorun vardı - yürüyüşünde ara sıra görülen aksama ya da topallamayı açıklayan bir sorun. Kısrağın MR'ında, genellikle yarış atlarında görülen ve bazen aşırı antrenmandan kaynaklanan çok hafif bir tendon eğilmesi görülmüştü.

Clay, ahırdaki yerine geçen kişinin kendini kanıtlamaya çalışıp çalışmadığını ve bunu yaparken atları fazla zorlayıp zorlamadığını merak ediyordu.

Onu şaşırtan bir diğer şey de Isabel'in bütün sabah ortalıkta görünmemesiydi. Belli ki oradaydı - kamyon ve römork hâlâ bağlıydı ve doğu otağına giden yola park edilmişti. Ama doktorla görüşmek için kliniğe gelmemişti.

Nathaniel, "Ona yarasının hafif olduğunu söyle," dedi, "ama bu at en az üç ay antrenman yapamaz. Güvende olmak için,

Daha uzun. Daha fazla gezintiye, ahırda daha az zamana ihtiyacı var. Onun için elimdekilerin hepsi bu kadar." Clay'e MRI filmlerinden oluşan büyük bir klasör uzattı.

"Suçlama nedir?" Clay sordu.

"Hadi ama. Bu senin eski sevgilin, dostum. Müesseseden."

Clay içtenlikle Isabel'in Tanrı'dan daha fazla parası olduğunu ve sadece rahatsızlık için bile olsa kesinlikle ödeyebileceğini iddia etmek istedi. Ama sessiz kaldı çünkü en önemli şey onu ve Diamond'ı toplayıp eve doğru yola çıkarmaktı.

Sabah boyunca gidip karavanın kapısına vurmak ve Isabel'e gösteriyi yola çıkarma zamanının geldiğini söylemek istedi ama Isabel'in de bunu umduğunu hissederek direndi.

Nathaniel, yakındaki bir çiftçinin atı hakkında telefon aldığı anda öğleden hemen sonraydı. "Kolik gibi görünüyor," diye açıkladı Clay'e. "Bana yardım edebilir misin?"

Clay saatine baktı.

"Randevun mu var?" Nate sordu.

"Özür dilerim. Isabel'le ilgilenmem gerekiyordu ama onu erteliyordum. Lilly daha sonra teslimatıyla gelmeden önce bunun geride kalmasını istiyorum."

"Enjeksiyon ve mineral yağ konusunda yardım isteyebilirim. İki kamyonla gideceğiz ve iğneyi yaptıktan sonra sahibini gezdirip ona göz kulak olmasını sağlayacağım.

Çok uzun sürmez, sonra buraya geri gelip işinizi halledebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Nathaniel. Sadece..."

"Benim hiç eski karım olmadı. Eminim karmaşık bir durumdur." "Hiçbir fikrin yok," dedi Clay. "Hadi gidelim."

Hava olağanüstü olduğu için Lilly teslimatlarını aceleye getirdi. Sonuncusuna Klinik bugün biraz erken gelmişti; Clay ona katılmak için müsait olsa da olmasa da bir gezinti mükemmel bir plan gibi görünüyordu.

Kliniğin park alanına girdiğinde inanılmaz güzellikte son model bir kamyon ve at römorkuyla karşılaştı ve bu onu kısa süreliğine mutlu etti; Nate için iyi olacaktı. Müşterileri arasında zengin atçılar varsa pratik yapıyordu. Yol boyunca volta atan kadını fark edene kadar hem Clay'in hem de Nate'in kamyonetlerinin ahırın önünden kaybolmuştu. Lilly kadının güzelliğinden anında etkilenmişti ama şaşırmamıştı. Pahalı atlara sahip olan varlıklı kadınlar zengin giyimli ve güzel olma eğilimindeydi.

Geri çekildi ve işine koyuldu, bagaj kapağını indirdi, ahır kapılarını açtı, balyaları ve yemi kaldırdı, yem odasına yerleştirdi. Teslimat için imza atacak kimse olmadığından, kâğıdı ikiye katlayıp ofis kapısının altından geçirdi. imzalı bir kopyasını istedi. Bunu yapmak için kadının yanından geçti. Teslimata geri dönerken

kamyonu görünce durakladı. "Sanırım veteriner burada değil ama Evi dener misin? Nişanlısı evde olabilir, ne zaman döneceğini size söyleyebilir."

"Nişanlı mı?" diye sordu gülümseyerek. "Nathaniel nişanlı mı?"

Lilly başını salladı. "Bir süredir. Annie'yle neredeyse bir yıl önce tanıştı ve ilkbaharda bir düğün planlıyorlar."

"Bu harika," dedi gülümseyerek. "Onun adına sevindim! Ama onu rahatsız etmeyeceğim. Aslında ben de benimkini bekliyordum. koca."

"Koca mı?" Lilly şaşkınlıkla sordu.

"Teknik olarak eski kocam," dedi gülerek. "Clay Tahoma adında uzun boylu bir Amerikan yerlisi. O bu pozisyona gelmeden önce boşandık. Ama buraya taşınması dışında aramızda hiçbir şey değişmedi. En azından her gün konuşuyoruz."

Lilly'nin gülümsemesi zayıftı. "İkiniz için de ne güzel," dedi. Ve beyni en azından bir kez daha döndü. Clay'le yakınlaştığından beri kasabadan ayrılmamıştı. Annie de arkadaşındı; Clay'in yanında bir kadın olsaydı Annie bunu Lilly'ye söylerdi.

Yine de eski kocasının neredeyse her anlamda hâlâ kocası olduğuna inanan bir kadın vardı.

"Clay'i görmek için bu kadar uzağa gelmemin elbette başka bir nedeni vardı," diye devam etti. "Clay en iyisi - onu ahırlarımızda kaybetmekten nefret ettik. Ama o en iyisiyse, birlikte çalışmayı seçtiği veteriner de en iyisi olmalı. Ve benim ahırımdaki veterinerin düzeltemediği topal bir çeyrek atım var. Clay o atı seviyor. Yarım milyon dolar değerinde. Tedavi edilirse çok daha fazla kazanabilir. Böylece," dedi sırtarak, "atı düzgün bir şekilde tedavi ettireceğim ve kocamla birkaç gece geçireceğim."

Önce Lilly'nin midesi alt üst oldu -Clay'le birkaç gece mi? Sonra o rakama takıldı: yarım milyon. Hızlı bir matematik denedi; on yılda o kadar kazanmış mıydı? Daha da önemlisi, bir düzine yıl içinde bu kamyon ve karavanın maliyetine eşit olacak kadar kazanabilir miydi?

"Clay çok geçmeden döner," dedi Lilly. "Herkesin uzun süre klinikten uzak kalması alışılmadık bir durum."

"Teşekkürler canım," dedi güzel sarışın.

"Elbette," dedi Lilly ve kamyonetine doğru ilerledi. Bunu yaparken bir şey onu rahatsız etti. Kadına geri döndü. "At nerede?" diye sordu.

"Ahırda. Buraya dün geldim-Clay ona baktı bile, birlikte biraz zaman geçirdik ve Nate yapılan MRI çalışmasını okuyacağım. Clay'in programına bağlı olarak birkaç gün daha kalabilirim."

"Ah," dedi Lilly, geri çekilirken ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarak.

Dün gece farklıydı, diye düşündü. Yorgun. Yavaştı. Belki ilgilenmiyordur? Belki de pahalı teçhizatı ve kazanan atı olan sarışın tarafından tatmin edilmiştir?

Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz.

Ama arabayla uzaklaştıktan sonra, bir köy yolunda gereksiz bir dönüş yaptı, kenara çekildi ve düşünmeye çalıştı. Kendini toparlamak için.

Birkaç yıl önce boşandığını söyledi; kadın Bunun karısıyla olan ilişkisinin sonu olduğunu varsayıyordu. Dün gece farklıydı ama yine de sevgi dolu ve tatlıydı. Ama kadın... eski kadın... karşı konulmazdı. Adını bile bilmediği bu kadın hâlâ onu etkiliyor muydu?

Lilly bu sorulara nasıl cevap vereceğini ya da cevapları nasıl bulacağını bilmiyordu. Yaklaşık bir saat düşündükten sonra, kadın hâlâ oradayken Clay'le yüzleşmek anlamına gelse bile kliniğe geri dönmeye karar verdi. Zorluk ne olursa olsun, neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu.

Clay kliniğe girdiğinde Isabel'in kamyonunu ve karavanını gördü ama Isabel ortalıkta yoktu. Park etti ve

onu küçük padoklardan birine yaslanmış, Streak'e bakarken buldu. Ona doğru döndü.

"Ne inanılmaz bir at," dedi. "Hikayesi nedir?" "Bize zor, tamamlanmamış bir damızlık tay olarak geldi," dedi Clay. dedi. "İzin verin onu getireyim ve sizinle Diamond." Dizgini ve ipi aldı, Streak'i ahıra koydu ve ahırların arasındaki koridorda durdu. Isabel de onu takip etti. Adam atla ilgilenirken ve takımları yerleştirirken Diamond sessiz ve geride durdu. Sonra Diamond'ı ahırından çıkardı. Nathaniel'in MRI'da gördüğü ve muayene ile doğruladığı küçük eğitim yaralanmasını anlattı. "Eğitmeni onu fazla çalıştırmış olabilir mi?"

Bu en yaygın nedendir ve genellikle genç atlarda görülür."

"Olabilir," dedi omuz silkerek. "Genelde ayrıntılara çok dikkat ederim ama son zamanlarda... Kabul ediyorum, sen ahırda yokken biraz kaybolmuş gibiydim...."

Bunu görmezden gelmeye çalıştı ve "Tedavi size pahalıya patlayacak, en az üç ay antrenman yapamayacak," dedi. "Bu da yarışamayacağı anlamına geliyor."

"Nasıl gördü?" diye sordu. "Veterinerim görmedi-"

"Daha keskin, daha muhafazakar bir veteriner kullanabilirsin.

veteriner. Ve sizinki kadar zengin bir ahırın neden bir ortopedi uzmanına sahip olmadığı benim için bir muamma. Nathaniel bir süre at ortopedisi kliniğinde çalışmıştır, bir uzmanlık için çalışıyorum. Eğer böyle bir at yaşamak için çalışmıyorsa-"

"Lütfen bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?"

Hazırlıksız yakalandı. Diamond'a bir vuruş yaptı. "Isabel, gerçekten biz diye bir şey yok."

Ona doğru yaklaştı. İkisi de muhteşem kısırağın yanında durdular. Clay altı-iki boyundaydı ama Isabel çıplak ayakla beş-sekiz boyundaydı ve çizmelerle ona hayranlık uyandırıcı bir şekilde karşı koyuyor ve gözlerinin içine bakabiliyordu.

"Gittiğinde ne kadar acı çekeceğimi fark etmemiştim," dedi.

"Ve ben oradayken de canın yandı. Babanı yatıştırmak için o boşanmaya ihtiyacın vardı."

"Sadece babam değil, Clay. Sen çok mutsuzdun."

Bir kahkahanın kaçmasına izin verdi. "Mutsuz olan bir tek ben miydim? Hadi ama Isabel, biz farklı dünyalardan geldik ve ikisinde de birlikte yaşayamazdık. O malikanede, senin sosyal hayatının içinde yapamazdım. Senin için birkaç kez smokin giydim. Ama kendi payına, bir rezervasyonun içini hiç görmedin."

Güldü ve gözleri gerçekten parladı. "Evet, smokin giymişsin, saçların sırtından aşağı dökülüyor. Göze çarpıyordun, bu kesin. Eğer niyetiniz farklı olmaksam..."

"İşte en başından beri ayrıldığımız nokta burası. Ben farklı değilim. Ben yerliyim. Benimle ilgili hiçbir şey yok uyum sağlamaya çalıştım."

"Yine de birbirimize o kadar iyi uyuyoruz ki..." dedi boğucu bir sesle.

"Bir süre için durum böyleymiş gibi göründü. Isabel, sanırım babana meydan okumak için beni seçtin. Senin bir Şu ya da bu nedenle yürümeyen uzun bir aşk ilişkisi geçmiş var ve Frederik hepsinden nefret etti. Bir ömür boyu onun beklentilerini karşılamaya mı çalıştın yoksa onu kıskırtmaya mı çalıştın bilmiyorum. Durum ne olursa olsun, artık bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Ama ben seni seviyorum," dedi usulca. "Ve sen beni her zaman seveceğini söylemiştin." Gözünden bir damla yaş döküldü ve güzel, pürüzsüz yanağından aşağı yuvarlandı.

Büyük elini onun yanağına koydu ve eğilip alnından öptü. "Elbette seni her zaman seveceğim, ama..."

Ahırın kapısından gelen bir soluk sesi duydu. Clay döndü Lilly'nin orada durduğunu, elini ağzına götürdüğünü ve mavi gözlerini kocaman açtığını gördü. "Lilly," dedi.

Geri çekildi. Sonra döndü ve koşmaya başladı. Adam kapılara ulaşmadan, büyükbabasının teslimat kamyonuna atladı, motoru çalıştırdı ve kükreyerek dışarı çıktı.

klirik yerleşkesi. Tabii ki yeterince uzun süre beklemedi.

onu takip etmesini, onunla konuşmasını istedi. Başını eğdi ve "Tanrım!" dedi.

"Tanrım, doğru!" Isabel hemen arkasından seslendi. Büyük bir şaşkınlıkla onun kahkahasını duydu. Döndüğünde onun yüzünün eğlenceyle aydınlandığını gördü. "Clay! Kendini küçük bir Kızılderili kıza mı bağladın? Biliyordum!" Ve sonra o çok eğlenmiş gibi güldü.

Gözleri ve burun delikleri alevlendi ve ona doğru dev bir adım attı. "O bir kız değil! O bir Hopi kadını!" dedi alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla. "O bir Amerikan yerlisi! Yerli halktan! Atınızı, teşhisinizi ve tavsiyenizi alıp hemen eve gitmenizi istiyorum. Ve eğer atlarınız için tekrar yardım isterseniz, randevu alın ve ellerinizden birini gönderin!" Kadından ve ahırdan uzaklaştı, giderken kamyonetinin anahtarlarını almak için kot pantolonunun cebini karıştırdı.

Clay klinikten uzaklaşırken, Gabe Küçük yeşil kamyonetiyle geliyordu, yolda hızla uçan Lilly'yi henüz geçmişti. Clay Gabe'e hiç bakmadı; el sallamadı, yavaşlamadı. Ve hatta daha önce Çekici sarışın ahırdan dışarı adımını attığında, arazideki süslü kamyon ve karavanın kime ait olduğunu biliyordu. Ve kötü bir şey olmuş olması gerektiğini biliyordu.

Kamyonetini park etti ve inerek kadına yaklaştı.

Gülümsemesi parlak ve davetkârdı; kucaklaşmak için kollarını iki yana açmıştı. Her ikisi de bir ilkti. "Merhaba genç adam! Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Ona gerçekten dokunmak istemiyordu. Isabel ona hep itici gelmişti. Ama babasıyla eski üvey annesi arasında neler geçtiğini bilmediği için ona dokunmasına izin vermişti. Onu kucakladı, yanağından öptü, siyah saçlarını okşadı. Kız ona dokunduğunda, onu en çok rahatsız eden şeyin bu olduğunu fark etti

-Onu evcil hayvan gibi hissettirdi.

"İyi görünüyorsun," dedi tatlı bir sesle.

"Babama ne oldu?" diye sordu. "Üzgün ya da kızgın görünüyordu. Ve Lilly..."

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi, kafası karışmış gibi kaşlarını kaldırarak. "Kız -Lilly mi dediniz?- bizi görüp kaçtığında biz de tam konuşuyorduk. Sanırım yanlış bir şey söyledim - babana kızın Kızılderili olup olmadığını sordum.

ve bana onun Hopi olduğunu söyledi." Omuz silkti. çaresizce. "Sanırım onu gücendirdim, Gabe. Bunu telafi etmem gerekecek."

Gabe ellerini ceplerine soktu ve başını öne eğdi. Babası, saygısızlık anlamına gelmediği sürece bu tür sözler konusunda aşırı hassas değildi. Gözlerini kaldırdı ve ona baktı. "Hepsi bu kadar mıydı? Kızılderili olup olmadığını mı sordun?"

Yine omuz silkti ama Gabe onun gözlerinin kaydığını fark etmedi. "Bildiğim kadarıyla. Ona sakinleşmesi için bir ya da iki gün vereceğim, sonra onu arayıp sorunu çözmeye çalışacağım. Biliyor musun, en çok gurur duyduğum şeylerden biri ayrılmayı başarmış olmamız, evliliğimizi bu kadar dostça bitirebilmiş olmamız. Biz her zaman iyi bir ilişkiyi, çok güçlü bir arkadaşlığı sürdürdüm. Aptalca davrandığım için her şeyin yıkılıp gitmesini istemem. yanlış kelime seçtim. Eminim özrümü kabul edecektir?"

Gabe'in aklına gelen tek şey, "Burada olduğunu bilmiyordum," demek oldu.

Güldü. "Ödeşdik sayılır. Babanla düzenli olarak konuşuyorum ama burada olduğunu ben de bilmiyordum. Ziyarete mi geldin?"

"Hayır. Grace Valley'de teyzem ve amcamla kalıyorum. Birbirimizi her gün görebilmemiz için babam ayarladı. Babamla görüşüğünüzü bilmiyordum."

"Sanırım bahsetmek aklına gelmezdi," dedi omuz silkerek. "Şimdi, buradayken ne yapacaksın?"

Yalan söylediğini biliyordu. Çok fazla görüşmüyorlardı, hatta hiç görüşmüyorlardı. "Klinikte ve ahırda çalışıyorum ve liseyi burada bitireceğim."

Yaşadığı şok yüzünden okunuyordu. "Oh? Neden, bu harika! Çok mutlu olmalısınız!"

Gabe, "Babam biz birlikte olalım diye yıllarca çok çalıştı," dedi.

"Evet," dedi ciddiyetle. Ve akıllıca davranarak başka bir şey söylemedi. Clay evlendikten sonra Gabe'i Sorenson'lara getirmiş, o büyük, soğuk, dostça olmayan eve getirmiş ve sadece birkaç hafta sonra onu kendi evine geri göndermişti. Büyükanne ve büyükbaba. Gabe ara sıra Sorenson'ların Los Angeles'taki çiftliğini ziyaret ediyordu ama bir daha asla orada yaşamaya kalkışmadı. Babası, "Buranın senin için doğru yer olmadığını görebiliyorsun," demişti.

Gabe de, "Burası senin için doğru yer mi baba?" diye sormuştu. "Biliyorsun, Gabe," diye devam etti Isabel, "bazı

Okulu bitirdiğinde çiftliğimizde senin için fırsatlar olacak. Sana kendim sponsor olurdum. Yani seni işe alırdım. Birçok önemli yetiştiriciyle, eğitim programıyla ve benzerleriyle bağlantımız var. Bu size kendi atçılık işinizi kurmanız için doğru bağlantıları sağlayabilir. İlgileniyorsanız beni aramanız yeterli."

"Teşekkür ederim," dedi kibarca, teklifini asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

"O zaman yola çıksam iyi olacak," dedi ve arkasını dönerek. "Seni görmek çok güzeldi, Gabe." Ve ahıra geri döndü.

Arkasından seslendi. "Atı mı yüklüyorsun?"

"Evet," dedi omzunun üzerinden. "Baban ve Dr. Jensen'in bacağına bakması için onu buraya getirdim. Veterinerimizin teşhisi beni tatmin etmedi ve bunun iyi bir nedeni var.

-Clay ve Dr. Jensen onun sorununun ne olduğunu daha iyi anladılar. Yolculuğa çıktığım için memnunum."

Kadın tam bir pislik, diye düşündü Gabe. Isabel Sorenson'ın kendi şampiyon atlarını ikinci bir görüş almak için bir karavanda. Ülkedeki yüksek fiyatlı veterinerlerin yarısını kapısına getirebilirdi. Fikirlerini beyan etmek, o zengin yetiştirici ve yarışçı ailede bir yer edinmek için nefes nefese kalmıştı. Isabel babası için gelmişti. Ve şu anda Gabe, babasının öfkeyle ayrıldığını gördüğü için çok mutluydu.

Ama "Yüklemenize yardım edebilir miyim?" dedi.

Isabel ellerini arkasında birleştirerek kenara çekildi.
"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

Gabe liderliği ele aldı ve atı süslü karavana koydu.
Karavanı kapattı ve Isabel'e döndü. "Yola çıkmadan önce sizin için alabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bir şey değil. Ama ne dediğimi unutma, Gabe. Eğer büyük bir yetiştiriciyle şansını denemek istiyorsan, beni araman yeterli. Senin için her şeyi ayarlarım. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmaz. Babanın oğlu olarak, yetenekli bir genç adam olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi hafifçe başını sallayarak.

Onun büyük kamyonu tırmanışını, yüzünü yola dönmesini ve camı açarak ona bir bakış atmasını izledi.

kazanan bir gülümseme. "Ne zaman istersen ara, Gabe!"

"Teşekkür ederim," dedi. Kamyon ve treyler otoparktan çıkıp yola doğru ilerlerken, "Cehennem donduğunda" dedi.

Lilly, Jensen Kliniği'nden uzaklaşırken sanki bagaj kapağı yanıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Clay az önce onu sonsuza dek seveceğini söylememiş miydi? Tam olarak kaç kadını sonsuza dek seveceğine söz vermişti? Bir harem mi hayal ediyordu?

Eski erkek arkadaşına geri döndü. O zamana Onu başka bir kızla flört ederken görmüş ve kendi kendine, "O sadece bir çocuk" diye düşünmüş. Ona bir bebeğimiz olduğunu söylediğimde her şey bitecekti. Ama onu farklı bir sonuç bekliyordu. Ona söyledi ve o da gülerek onun olamayacağını söyledi.

-Dikkatli olduğunu söylemişti. Lilly onun bununla ne demek istediğini hiç anlamadı - kesinlikle prezervatif kullanmamıştı!

Dikkatini tekrar tekrar o bebeğe yöneltmeye çalışmış, ancak her şey başarısız olunca büyükbabasına gitmişti. Yaz çileden çıkmıştı. Tüfeğini doldurdu ve tüm aile ile yüzleşmek için çocuğun evine doğru yola çıktı.

silah zoruyla. Clay'in babası ve amcaları gibi avukatlı ve deri ciltli bir kabile yoktu, sadece öfkeli büyükbabası vardı.

Ama çocuk kaçmıştı. Ve Yaz onu Onun geri dönüp dönmediğini bile duymaya fırsat bulamadan bildiği tek evini terk etti.

Bebeğini kaybetti ve birkaç ay yas tuttu. Birkaç ay daha adamın onu geri almak için rezervasyona döndüğünü hayal etti. Daha uzun bir süre onun kendisini aradığını hayal etti. Gerçekle yüzleşmesi çok uzun zaman aldı; adam onu sevmiyordu, onu kullanmıştı ve onunla işi bittikten sonra onunla ilgili hiçbir endişesi kalmamıştı.

Clay'le olan bu şeyin çok farklı olduğunu düşünüyordu. Ama çok tanıdık geliyordu!

Büyükbabasının yem dükkanına ulaştığında. kamyonundan atladı. Büyükbabası bugün dönmesini beklemiyordu, sadece eve gitmeden önce arabasını alacaktı. Kamyonundan çantasını aldı ve cipine yöneldi. Büyükbabasının çalışanlarından birini gördü ve bağırdı, "Hey, Manny! İçeri girdiğinde bana

"Büyükbaba, bugünlük işim bitti, tamam mı?" "Bugün ata binmeyecek misin, Lilly?" diye bağırdı.

"Yapacaktım ama bir şey..." Bir şey kalbimi parçaladı! "Bir şey oldu!" Jeep'inin sürücü kapısına daha yeni varmıştı ki, büyük bir kamyon yem dükkânının önüne yanaştı ve gidişini engelledi.

Daha önce de incinmişti ama Clay'in kamyonetinden atlayıp ona doğru ilerleyişini izlerken öfkesi alevlendi. Omurgasını dikleştirip çenesini kaldırarak kendini daha uzun göstermeye çalıştı.

"Lilly, açıklamama izin vermelisin," dedi Clay.

"Sabırsızlanıyorum," dedi başını sallayarak. "Bekleyemem. Duyduklarımda açıklanabilir bir şey olduğunu hayal edin."

"O benim eski karım, Lilly, ve atı yaralandı. Los Angeles'tan ayrıldığımdan beri çok şeyin değiştiğini fark etmemiş."

Lilly kollarını göğsünde kavuşturarak, "Onunla tanıştığımda söylediği temelde buydu," dedi. "Boşanmanın teknik bir mesele olduğunu, buraya seninle birkaç gün geçirmek için geldiğini... tabii ne demek istediğini anladıysam."

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu, açıkça afallamıştı. "Ne zaman-" "Yem teslim ettiğimde. Blue'yu dışarı çıkaracaktım ve işte oradaydı, seni bekliyordu. Açık konuşayım, kocasını beklediğini söyledi! Bana dün geldiğini ve ikinizin birlikte biraz zaman geçirdiğinizi söyledi!"

"En fazla yarım saat," dedi ona doğru bir adım atarak. "Benimle birlikte olacağını düşünmüş olabilir ama ona karavanını arka mera yoluna park etmesini söyledim ve seninle birlikte olmak için klinikten ayrıldım. Isabel istediğini elde etmeye alışkın. Şimdi başka bir şeye alışmak zorunda kalacak. Artık onunla bir ilişkim yok, Lilly."

"Hayır mı?" Lilly sordu. "Eğer bir şey yoksa neden dün gece gelişi hakkında hiçbir şey söylemedin?" Gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. "Onu sonsuza dek seveceğini söyledin Clay. Beni ne sanıyorsun?"

Cipine doğru döndü ama adam kolundan tutup onu geri çevirdi. "Karmaşık bir ilişkimiz oldu ve duydukların düşündüğün gibi değil."

Adamın elini kolundan çekti ve iki elini kalçalarına koydu. "Sanırım onu her zaman seveceğini söylediğini duydum. Ve bu kulağa karmaşık gelmiyor. Kulağa çok açık ve net geliyor. Aynı zamanda birkaç gün önce bana söylediğin şeye de benziyor."

Manny yükleme iskelesinde duruyordu ve yem dükkanında çalışan iki adam daha ona katıldı, üçü de Lilly ve Clay'i izliyordu.

"Bir koca ya da sevgili olarak değil, onu önemseyecek ve elimden geldiğince yanında olacak bir arkadaş olarak. Lilly, seni eve kadar takip edeyim. Sana Isabel'le olan ilişkiyi ve neden böyle bir şey söylediğimi anlatayım. Bunun sahip olduklarımızı nasıl tehdit etmediğini açıklamama izin ver...."

Elini kaldırdı. Başını iki yana salladı. "Arkadaşa ihtiyacı olan bir kadına benzemiyordu.

O güzel ve zengin. Eminim bir sürü arkadaşı vardır. Ancak kıçlarına kadar inen gür siyah saçlı ateşli yerli erkek sıkıntısı çekiliyor olabilir." Ve çalışan bir erkeğin nasırlı elleri bir kadının teninde hâlâ yumuşak ve tatlıdır. "İstedğini burada bulacağından çok emin görünüyordu. Konuşmaya devam edebilmek için neden hemen kliniğe dönmüyorsunuz?"

"Onu eve gönderdim, Lilly. Duyduğun şey tamamen bir yanlış anlaşılmaydı. Konuşmamız gerek!"

"Hiçbir şey yapmama gerek yok," dedi sert bir fısıltıyla. Yükleme iskelesine baktı ve Yaz'ın da onları izleyen adamlara katıldığını gördü. "Ve hiçbir şey tam olarak yapmaya niyetlendiğim şey. Ve bunu yalnız yapacağım. Eğer görüldüğünün yarısı kadar zekiysen, bana yer açarsın."

"Bir açıklama istemiyorsun," diye suçladı. "Kızgın olmak istiyorsun."

"Oh, yanılıyorsun! Kızmak, incinmek ya da hayal kırıklığına uğramak istemiyorum, bu yüzden senin için şunu yapacağım - sen beni yalnız bırakırken, eski karısı boşanmalarının sadece teknik olduğunu düşünen bir adama şans vermek isteyip istemediğimi çok ama çok iyi düşüneneceğim! Kararımı sana bildiririm."

"Seni kasıtlı olarak yanlış yönlendirdi, Lilly. O şımarık, benmerkezci bir kadın."

Lilly döndü ve ona doğru bir adım attı. "Gözlerimin içine bak Clay," dedi usulca. "Boşanmanızdan sonra aranızda hâlâ bir ilişki olduğuna inanmam için beni kasten mi yanılttı? Yoksa bu doğru mu?"

"Isabel çok fazla varsayımda bulundu. Buraya taşınmamın bir nedeni de bunun sonsuza dek bittiğinden emin olmaktı. Ve seninle tanıştığымda-"

Bağırsaklara indirilmiş bir yumruk gibiydi ve Lilly irkildi. Bu doğrudu. Birkaç yıl olmamıştı; karısını daha yeni terk etmişti. Yine de bunu ona söylememişti. Kadın yine ona sırtını döndü.

"Bunu yapma, Lilly. Böyle çekip gitme."

Jeep'inin kapısını açtı. "Kamyonetini çek yoksa yemin ederim çarpacağım!"

Bir yanı, kamyona çarpmak gülünçten de öte bir şey olsa da, adamın kamyonunu hareket ettirmemesini diliyordu. Her şeyden önce, kamyonu

Küçük aracından daha büyüktü ve tampon devasaydı; sadece Lilly hasar görecekti ve muhtemelen yaralanacaktı. İkincisi, kaçmasını engelleyecekti ve ondan uzaklaşması gerekiyordu. Sanki peşinde eşek arıları varmış gibi yem dükkanından uzaklaştı.

Dikiz aynasından onu takip ettiğini görebiliyordu. Eğer onu eve kadar takip etmeye cüret ederse, pişman olacaktı! Kadın

Normalde kendisinin sağa, onun sola döneceği kavşağa geldiklerinde onu dikkatle izledi. Dönüşünü yaparken nefesini tuttu. Ve onu izlerken diğer tarafa gittiğinde, nefesini kesik kesik içine çekti. Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!

Tek düşünebildiği, bunun tekrar başıma gelmiş olamayacağıydı. Hayatım boyunca tam iki kez aşık oldum ve ikisinde de ihanete mi uğradım? Acı içinde mi bırakıldım? Bu olamaz. İki kez başıma geldi!

Yemek yemesi mümkün değildi; başı ağrımaya başlamıştı ve bunun onun için gözyaşı dökmemek için harcadığı çabadan kaynaklandığını biliyordu. Ama içeri girmesin diye hem ön hem de arka kapıyı sürgüledi, opera CD'lerini taktı, gözlerini kapadı ve onun görüntüsünü aklından çıkarmaya çalıştı. zihninden onunla sevişiyordu. Neredeyse hiç uyumadı.

Ertesi gün büyükbabasını aradı ve grip olduğu için işten izin aldı.

"Lilly, gördüm-"

"Ne gördüğünü bilmiyorsun büyükbaba ve iyice düşünme fırsatım olana kadar bunu açıklamaya çalışmak istemiyorum. Lütfen. Bana biraz zaman ve yer verin."

"Eğer sana haksızlık ettiyse, ben-"

"İntikamımı almak için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum büyükbaba. Ama bu sefer kendi başımın çaresine bakacağım. Daha sonra kontrol edeceğim."

Sonra Annie'yi aradı. "Korkarım haftanın geri kalanında sana derslerinde yardımcı olamayacağım Annie, biraz rahatsızım."

"Lilly, hepimiz bir şeylerin ters gittiğini biliyoruz," dedi Annie. "Sen burada değilsin, Clay perişan halde, Gabe üzgün ve her şey alt üst olmuş durumda. Bana söylemeyecek misin?"

"Clay sana söyleyecek mi?"

"Hiçbir şey söylemiyor ve ben endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok, Annie. Lütfen önümüzdeki birkaç gün için bana izin ver. Yakında iyi olacağıma eminim. Seni ararım."

Birkaç gün boyunca yem dükkanından eve gelmedi. Clay neredeyse yirmi dört saat bekledi.

cep telefonunu aramaya başladı. Onu görmezden gelme isteğine rağmen, sesli mesajlarını dinledi - birkaç tane bırakmıştı. Lilly, sana açıklamam gereken şeyler var ama bana bir şans vermelisin. Lilly, belki sana Isabel'den daha fazla bahsetmemekle hata ettim, ama dürüst olmak gerekirse onu hayatımızda istemedim. Lütfen beni affet. Bana bir şans ver. Ve onun en sevdiği, Lilly, bizden çok erken vazgeçiyorsun, bunu düzeltmek için sadece konuşmamız gerekiyor.

Bunu yapmayacaktı, sadece yalan söylediğini öğrenmek için ona tekrar güvenmeyecekti. Onun telefonlarına çıkmadı ya da geri dönmedi.

Karşılaşmalarından sonraki ikinci akşam Clay kapısını çaldı. Kadın kapıya yaklaşip ona gitmesini söyledi ama adam ısrar etti.

"Lütfen, sadece konuş benimle. On beş dakika, tek istediğim bu, sadece on beş dakika. Isabel'i anlamalısın - her şeye sahipmiş gibi görünüyor ama önemli şeylerin hiçbirine sahip değil, Lilly. Kendine güveni yok ve pek çok açıdan çocuk gibi."

Hmm, diye düşündü Lilly. Banka hesabının ne kadar çocuksu olduğunu merak ediyorum. Ya da yatakta ne kadar

Çocuksu olduğunu. "Git buradan. Seni içeri almıyorum.
Seninle konuşmak istemiyorum!"

"Lilly, benim için çok şey ifade ediyorsun ve senin de beni önemsendiğini biliyorum. Bu işi çözelim. Birbirimizi dinleyelim, havayı temizleyelim. Açıklamaya çalışacağım. Sadece anlamaya çalışmana ihtiyacım var.... Yeniden başlayacağız. Bu şeyin bitmesine izin veremeyiz. bu kadar çabuk bitmemeli. Şimdi değil, daha yeni başlamışken değil."

Bunun, "Bebek mi?" diyen çocuğa göre büyük bir gelişme olduğunu kabul etmek zorundaydı. Benim olamaz!"

Ama adamın kapısına dayanması onu şaşırtmış ve aklını kaçırmıştı. Onun ciddi olduğunu bilmesini istiyordu, hem onun hem de Isabel'in yapabileceği saf küçük bir kız olmayacağını

manipüle et! Fortuna polisini aradıktan sonra yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı. Onu duydu.

Kapıyı yumrukluyordu ama onu hem baştan çıkaran hem de öfkeliendiren sesi mutlu bir şekilde boğuktu.

"Ne yaptım ben?" diye düşündü. Ya onu hapse atarlarsa? İlişkilerine son noktayı koyacak bir şey varsa, o da kesinlikle polisi aramak olurdu!

Ekip arabası Lilly'nin evinin önünde durduğunda Clay yaklaşık yirmi dakikadır kapıyı çalıp konuşuyordu. Clay'in cüssesine denk bir polis indi, ona doğru yürüdü ve "Bayım, hanımefendi gitmenizi istedi mi?" diye sordu.

Clay, "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi.

"Rahatsızlık yaratıyorsunuz ve onu taciz ediyor gibi görünüyorsunuz. Ya gitmeye ne dersin ya da ve bunun hakkında konuşabilir

miyiz?" "Kahretsin," dedi.

"Dostum, kızı rahat bırakmalısın. Senden hoşlanmıyor, tamam mı?"

"Evet," dedi başını öne eğerek. "Gitmekte özgür

müyüm?" "Gitmeni isterim. Bu arada, her ihtimale karşı Bay Tahoma, plakanızı araştırdım ve genç bayan memura nerede çalıştığınızı söylemiş, o yüzden kadına daha fazla sorun çıkarmayalım. Aynı fikirde miyiz?"

Kamyonuna doğru ilerlerken omzunun üzerinden "Aynı sayfa," dedi.

Lilly içeride yatağına uzandı ve korkunç
yüzleşmelerinden bu yana ilk kez ağladı.

On beş

Jensen Kliniği'nin ofisinde telefon çaldığında Nathaniel, asistanı aynı odada bilgisayarda çalışıyor olmasına rağmen telefonu açtı.

"Dr. Jensen," diye cevap verdi. "Müsait olup olmadığına bakacağım, Isabel. Hatta kalın lütfen." Bekletme düğmesine bastı, Clay'e döndü ve "Ben Isabel. Sizin için."

Clay başını salladı ve telefona uzandı.

"Clay," dedi Nate. "Dışarı çıkabilirim."

Clay bunu bir an için düşündü ve sonra başını salladı ve "Teşekkür ederim" dedi. Telefona bağlanmadan önce Nate'in küçük ofisten çıkmasını bekledi. "Merhaba, Isabel."

"Merhaba," dedi. "Umarım biraz sakinleşmişsinizdir."

"Aklında ne var?"

Hafifçe güldü. "Seni gerçekten kızdırdığımı görmemek için kör, sağır ve aptal olmak gerekir. Seni hiç bu kadar kızgın görmemiştim, kesinlikle bana değil, kesinlikle birinden değil.

Hintli bir kızla ilgili bir söz! Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk ve bu terimin sizi rahatsız etmediğini söylemişsiniz. Telafi etmek için aradım."

"Affedildim," dedi.

"Ama Clay, ne yaptığımdan, ne söylediğimden hâlâ emin değilim," diye itiraz etti.

"Affedildim dedim. Lütfen hayatımıza devam edelim." "Ben anlayana kadar olmaz," diye yalvardı.

"Sana bir kadın olduğumu söyledim ve sen ona saygısızca davrandın. Söylediklerin değil, davranış şeklin

Sanki hiçbir şey değilmış gibi ona gülüyordu. Küçük bir Kızılderili kız. Yazıklar olsun sana, Isabel. Bu zalim tarafı Frederik'ten beklerdim ama senden değil."

"Ah. Yani bir özür senin için yeterli olmayacak. Clay, biliyorsun bu Kızılderili meselelerinde, yerel dilde pek bilgili değilim. Hadi ama, beni rahat bırak. Uzun zamandır birlikteydik ve bu konular hakkında çok konuştuk ama ben Kızılderili toplumunda büyümedim ve-

"Bunun yerlilerle bir ilgisi yok, Isabel. Bu başka bir insanla alay etmekle ilgili."

"Ve beni her zaman seveceğini söylediğini duydu, kızgın ve sen de üzgünsün. Buna nasıl yardımcı olabilirim?"

"Nasıl olduysa ben daha kliniğe gelmeden onun kim olduğunu biliyordun," dedi Clay. "İlişkimizin boşanmamızla tam olarak bitmediğinin farkında olduğundan emin oldun. Bu onunla alay etmek için miydi? Benden istediğini alabilmek için onu yeterince kızdırmak için mi? Boş ver, Lilly'yle aramızda olanlar seni ilgilendirmez, o yüzden boş ver. Benden istediğin başka bir şey var mı?"

Sesli bir şekilde iç çekti. "Ahır veterineri ve antrenörü Diamond için önerdiğiniz tavsiyeye katılmıyor."

"İlk kez fikir ayrılığı yaşıyoruz," dedi sabırsızlıkla.

"Lütfen gelir misin? Sadece bir hafta sonu için? Onlarla konuşur musun?"

"Korkarım bu mümkün değil, ama Dr. Jensen'a Los Angeles'a kısa bir yolculuk için müsait olup olmadığını sormamı isterseniz, bunu yapabilirim."

"Şu anda Dr. Jensen'a ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Ödeyeceğim. En yüksek parayı."

Clay dirseğini masaya dayadı ve baş ve işaret parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bunu hiç anlamadın, değil mi Isabel? Ben satılık değilim."

"Şu anda orada oğlun var," dedi. "Oğlunuz ve kız arkadaşınız."

"Gabe klinikte çalışıyor ve Grace Valley'de kız kardeşimle birlikte yaşıyor. Bana sen gitmeden önce seninle kısa bir süre konuştuğunu söyledi, bu yüzden eminim bu ayrıntıları zaten biliyorsundur."

"Peki ya kız arkadaşı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Dr. Jensen ile konsültasyon hakkında konuşmak ister misiniz?"

"Bana bir şeymişim gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Tanımadığınız bir at yetiştiricisi! Çok değerli bir çeyrek at ile ilgili bir sorunum var."

Clay bir an için metanetle sessiz kaldı. "Evet, biliyorum. Sanırım bu sorunu hallettik. Değil mi?" Hattan cevap gelmedi. "Doktora ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Açık konuştuğumu sanıyordum.

Sana ihtiyacım var." "Artık senin için uygun değilim."

"Atım ne olacak?" diye sordu kızgınlıkla.

"Doktor size bir tedavi yöntemi önerdi. Daha fazla tartışmak isterseniz, onu telefona çağıracağım. Aksi takdirde, iyi şanslar."

Telefonun sert bir yüzeye birkaç kez çarpma sesi ona cevap verdi. Sonra evir sesi geldi. Bir süre telefona baktı, sonra ofisin kapısı açıldı ve Nathaniel durup ona baktı.

Clay, "O kadar da ileri gitmemişsin," diye yorum yaptı.

"Ev sahibi hakları," dedi. "Ve belki de tek yolum burada neler olup bittiğini öğrenmeye gidiyorum." Telefona doğru başını salladı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor Clay?"

Clay telsizi tabanına yerleştirdi. "Bu, maddi zenginliğin mutluluğu garanti etmediğinin kesin bir kanıtı. Isabel'in pek çok ihtiyacı var ve şu anda ihtiyacı olan şey benim onun emrinde olmam." Başını salladı ve gülümsemedi. "Zavallı Isabel."

"Atla sorun mu yaşıyor?"

"Muhtemelen, ama daha çok hayatına devam ettiğim gerçeğini kabullenmekte zorlanıyor. Bu benim hatam, Nathaniel. Isabel'e karşı sabırlı olmak gerektiğini düşündüm. Sabır ve anlayış. Ama ben sadece ona olanak sağladım."

"Ne yapmasını sağladı?" Nate sordu.

"Onu her zaman sevgiye ve kabul görmeye ihtiyacı olan, sevginin geri çekilmeyeceğine, kalıcı olacağına dair güvenceye ihtiyacı olan bir kadın olarak gördüm. Ama ondan daha fazlası var. Isabel istismarcı bir adam tarafından büyütüldü.

O istismarın boyutunu hayal edin. Asla anlatamayacağı şeyler var. Çocukken ona çok sert davranıldığını, sevginin sürekli esirgendiğini biliyorum. Başarılı bir yetişkin olduğunda bile Frederik'ten nazik bir söz duymak imkansızdı. Ve şimdi görüyorum ki, Frederik'e çok benzeyen bir tarafı var.

onu büyüttü. Çok sık şahit olduğum bir şey değil ama birçok ihtiyaç onu bencil, kendine acıyan bir bağınaz gibi davranmaya itebilir. Los Angeles'tan ayrılırken onu ve ilişkimizi kalıcı olarak terk ettiğimi daha açık ifade etmeliydim. Tıpkı benim benim hatam olduğunu söyledi."

"Yobaz mı? Bir Amerikan yerlisiyle evlenen bir yobaz mı?"

"Aynen öyle. Eğer Isabel bağınazsa, babası da tam bir ırkçıdır. Yerli bir nalbant ve ahır yöneticisine sahip olmak işlerine geliyordu, onlar için ilginçti. Isabel'le evlendiğimde daha çok konuşulan biriydim. Boşandığımızda tekrar tırmandı ama ben ahırda kaldım. Bu taşınma çok gecikmişti."

"Burası eskiden daha mutlu bir yerdi," dedi Nate.

"Bugünlerde kimse mutlu değil. Lilly konusunda ne yapacağız?"

"Biz mi?"

"Mutsuz olan sadece sen ve Lilly değilsiniz. Annie'm üzgün, Lilly ise tüm bu karmaşa hakkında konuşmaya hazır değil. Lilly ile aranız bozulduğunda Annie kendine mükemmel bir eğitim partneri bulmuştu ve genç kızlar için neler yapabileceklerine dair büyük hayalleri vardı. Eskiden çok daha mutlu bir asistanım vardı. Ve zavallı Gabe, hapşirmaktan korkuyormuş gibi etrafta dolaşıyor. Peki, ne yapacağız?"

"Nathaniel, özür dilerim. Isabel'le uzun zaman önce ilgilenmiş olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Boşandıktan

sonra uzun bir süre Isabel'le birlikte oldum. Onunla evliydim,

her şeyden sonra. Hayatımda başka kimse yoktu ve zarar.... Geçen gün Lilly yem dağıtmaya geldiğinde Isabel buradaydı ve bir şekilde biliyordu. Lilly'nin benim olduğunu biliyordu-" Bir nefes aldı. "Isabel, Lilly'nin birkaç yıl önce boşanmış olmama rağmen yakın zamana kadar devam etti."

Nate bir an için şok olmuş gibi baktı. "Demek istediğin buydu," dedi. "Boşandığınızı ama pek bir şeyin değişmediğini söylediğinizde." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Tanrım."

"Hepsi benim hatam, hepsi. Özür dilerim. En sevdiğim insanlara mutsuzluk getirdim. Belki de gerçekten

Isabel'le ilişkimizi bitirebilirdik ya da en azından Isabel ortaya çıkmadan önce Lilly'ye karşı daha dürüst olabilirdik..." Başını iki yana salladı. "Elimden geleni yapacağım Nathaniel, ama bu arada özür dilerim. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Nate uzun bir süre ona baktı. "Oh, oğlum, senin için biçilmiş kaftan."

"Bir de bana sor."

Jack akşam yemeği saatinde barın normalden daha sessiz olmasına alışmaya başlamıştı. Aslında, yakın arkadaşlarından bazıları uğramazsa, avcılar gelmezse, orada

yapacak pek bir şey yoktu. Mel, bireylerin bencilce isteklerine boyun eğmeyi reddederek doğru şeyi yaptığı konusunda onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Ve bunları biliyorum

İnsanlar da en az senin kadar iyi Jack, yola gelecekler. Hepimizin inandığı şeye sadık kaldın Hope.

isterdi. O her zaman kasabayı geliştirmek istemiştir, birkaç kişisel serveti geliştirmek değil."

O da kasabaya inanıyordu. Ama biraz daha hızlı toparlanacaklarına inanıyordu.

Genç bir adam bara girdiğinde, Jack onun muhtemelen aptalca sırtıttığını düşündü. Bu durumdan biraz fazla

memnundu.

şirket. "Selam, nasılsın?"

Adam şapkasını kafasından çıkardı ve Jack'in kendisiyle konuştuğundan emin olmak istercesine etrafına bakındı. Uzun boyluydu, kısa kahverengi saçları, koyu renk gözleri ve gölgeli bir sakalı vardı.

Haki bir ceket, kot pantolon ve bağcıklı botlar giymişti. Jack'e gülümsedi ve başını eğdi. "Güzel," dedi. "Peki ya sen?"

"Mükemmel," dedi Jack, tezgâha bir fiske vurarak. "Size ne getireyim?"

"Biraya ne dersin? Muslukta ne varsa."

Musluktaki bira az kullanılmaktan bayatlamıştı. Jack soğutucuya uzandı ve bir şişe Heineken çıkardı. "Fıçıyı değiştirmeye hazırım - bunu musluk fiyatından deneyin."

Adam kıkırdadı. Çocuk, o sadece bir çocuktur. Jack onun yirmi üç, yirmi dört yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. "Böyle bir anlaşmaya itiraz edemem."

"Heineken seviyorsanız tabii," dedi Jack. "Eğer bu sizin biranız değilse, söyleyin, size başka bir şey getireyim."

"Uzun zamandır karşılaştığım en yardımsever barmensin."

Jack başını salladı ve yargılayıcı olmayan bir müşteri için çok mutlu olduğunu, bunun biraz utanç verici olduğunu fark etti. "Evet, memnun etmeyi amaçlıyoruz. Peki sizi şehre getiren nedir?"

Çocuk birasından uzun bir yudum aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. "Güzelmış," dedi biraya hayranlıkla bakarak. "Burayı burada avlanmayı seven bir arkadaşımdan duydum. Onunla ava gelecektim ama karısından mutfak izni alamadı, ben de sadece etrafa bakmak için geldim. Hepsi bu," dedi omuz silkerek.

"Geyik sezonundayız," dedi Jack. "Avlanmamaya mı karar verdin?" "Bu sefer değil ama etrafa bir göz atmak istedim." "Buraya birkaç avcı gelir, ama genellikle

gece karanlığından sonra. Alacakaranlık avlanmak için günün iyi bir zamanıdır ve

beklerler. Aslında, çoğu şehir dışına çıkarken, avlanmalarını tamamladıktan sonra burada durur ve

iyi bir yemeğin tadını çıkarın." Hafifçe kaşlarını çatı. "Biraz tanıdık geliyorsun. Daha önce buralarda bulundun mu?"

"Hayır," dedi gülerek. "Buradan çok uzaktaydım. Afganistan. Daha yeni terhis oldum."

"Hangi dal?" Jack sordu.

"Denizciler."

"Ooo-rah," dedi Jack, etli bir yumruk atarak. "Etrafta bir sürü biz varız. Aramıza hoş geldiniz. Peki, burada olmadığın zamanlarda

Afganistan mı?"

"San Diego civarında büyüdüm. Orada doğdum. Aslında Camp Pendleton'dan çok da uzak değil. Başka ne yapabilirdim ki? Deniz Kuvvetlerine katılmak istemedim ama kanun böyleydi." Sonra yakışıklı bir şekilde sırtı.

Jack çocuğa güldü. "Sanırım bir eğitim programına, tatbikata ya da savaşa aldığım her çocuğa benziyorsun. Yaşlanıyor olmalıyım. Hizmet ettiğin için teşekkürler ve evine hoş geldin." Elini uzattı. "Jack Sheridan."

Genç adam kendi elini uzattı. "Denny. Denny Cutler."

"Sanırım altımda bir Cutler görev yapmış olabilir. Kolorduda kardeşlerin var mıydı?"

"Hayır," dedi gülerek. "Sadece ben."

"Sanırım hepsi birbirine karışmaya başladı - isimler, yüzler. Bunun için üzgünüm," dedi. "Ama seninle tanıştığıma memnun oldum evlat. Keşke biraz daha buralarda olsaydın."

"Aslına bakarsanız bunun olabileceğini düşünüyorum. Burası kışın ne kadar kötü oluyor?"

Jack omuz silkti. "Fena değil. Neredeyse hiç kar yağmayacak kadar düşük bir rakımdayız ama yollar... Şunu söyleyeyim, dört tekerlekten çekiş çok işe yarıyor."

"Bundan korkuyordum," dedi Denny. "Ben sahilde büyüdüm."

Jack dirseklerini masaya dayadı. "O zaman Tanrı aşkına neden böyle bir yerde takılıyorsun?"

Denny vereceği cevabı düşünüyör gibiydi. "Sır saklama konusunda ne kadar iyisin?"

Jack doğruldu, gözlerinde ciddi bir bakış belirdi ve sağ elini kaldırdı. "Annemin mezarı üzerinde, zamanın yüzde yirmisinden daha fazla kaymasına izin vermedim. Ve hiçbir zaman düşman sorgusu!"

"En azından dürüstsün," dedi Denny.

"Konuşmayı severim, bunu kabul edebilirim. Ama gerçek şu ki, eğer bunun bir sır olduğunu biliyorsam, ben iyiyim."

Denny uzun bir süre ona baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Ben deliyim, değil mi? Seni tanımadığım halde sana bir sır mı vereceğim? Ve sen bir barmen misin? En yakın üç kasabadaki herkese anlatabilirsin!"

Jack doğruldu. "Bu pek olası değil," dedi. Artık burada pek takılmıyorlar, diye de ekleyebilirdi.

Denny sadece kıkırdadı. "Tamam, işte temel gerçek. Annem hiç evlenmedi. Doğduğumdan beri bizimle yaşayan adamın biyolojik babam olduğunu düşünerek büyüdüm. Ben küçükken ayrıldı. Gitmesine o kadar da üzülmemiştik. Annem ben Afganistan'a gitmeden yaklaşık altı ay önce öldü ve ölmeden önce bana o adamın babam olmadığını söyledi." Omuz silkti. "Bu kötü bir haber değildi."

"Ah, dostum, çok üzgünüm, Denny," dedi Jack içtenlikle. "Aniden mi oldu?"

"Hayır, ani olmadı. Yıllardır hastaydı - kanseri vardı ve remisyona giriyordu, alevleniyordu, remisyona giriyordu ve... Sona yaklaştığında bunu biliyordu. Bunu düşünmek için çok zamanı vardı. Gerçek babamın kim olduğunu bilmemi istedi. Kuzey Kaliforniya civarındaymış. Denizciydi."

"Ciddi misin? Onu henüz bulamadınız mı?"

"Henüz değil," dedi.

"Belki ben yardımcı olabilirim. Çoğu kişiyi tanıyorum. En azından buralarda. Ve buradaki askerlerin çoğu en azından bir merhaba demek için uğrar."

"Bunu takdir ediyorum dostum, gerçekten. Ama mesele şu ki, nerede olduğunu ve neye benzediğini kendi başıma bulabileceğimi düşündüm. Burada iki şey var, Jack? Jack mi? Adın bu mu?"

"Jack, bu doğru."

"Mesele şu ki Jack, belki de onu buldum, tanıştım ve ondan hoşlanmadım. Belki de babam olduğunu sandığım ve öyle olmadığını öğrenince rahatladığım adamdan çok da farklı değildir.

Ya pisliğin tekiyse? Ya karısını falan dövüyorsa? Çekip gidebilirim ve asla öğrenemez. Ve diğer şey, ya gerçekten bir kadından oğlu olduğunu bilmek istemiyorsa?

Yirmi beş yıl önce küçük bir kaçamak mı? Ya belediye başkanı ya da öyle bir şeyse? Bir rahip ya da polis şefi? Ya uzun zamandır kayıp olan bir oğlunun ortaya çıkması hayatını gerçekten altüst edecekse? Çünkü bunu da anlayabilirim."

"Ne demek istediğini anlıyorum, evlat-özellikle de kaybeden biriye. Ama hangi erkek kendi oğlu hakkında bir şeyler bilmek istemez ki?"

Denny başını salladı. "Aklına ilk fikir gelmeyen bir adam bu konuda biraz üzgün olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Belki beş dakikalığına," dedi Jack. "Ama bir kez düşündüğünde, ikinci bir şansa sevinecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jack.

Barın kapısı açıldı ve Mel içeri girdi. Her birinin elinde küçük birer el tutuyordu - neredeyse dört yaşında olan David ve neredeyse üç yaşında olan Emma.

"Merhaba," dedi Jack barın etrafından dolanarak. O Emma'yı almak için çömeldi ve güçlü bir eliyle David'i bir tabureye kaldırdı. "İkiniz bugün iyi miydiniz?"

"Mükemmellerdi," dedi Mel. "Kliniğe yeni bir ekleme yaptık -Cameron arka bahçeye çocuklarımız ve ikizleri için bir salıncak kurdu. Bunu neden daha önce düşünemedik bilmiyorum. O yüzden," dedi oğlunun yanındaki tabureye zıplayarak, "lütfen biraz meyve suyu alabilir miyiz? Lütfen?" dedi David'i dürterek.

"Lütfen baba," dedi gayet yetişkin bir tavırla.

"Pease!" Emma alkışlayarak, "Pease!" dedi.

"Ve belki kısa bir bira," diye ekledi Mel. "Yarısından biraz daha az. Sonra eve gidip çocukları besleyeceğim."

Jack, "Peynirli makarnamız hazır," diye teklif etti. Sonra Denny'ye baktı ve "Denny, bu benim karım Mel, o yemek yapmaz. Ve Mel, bu genç adam Afganistan'dan yeni döndü. Denny Cutler."

"Nasılsınız?" dedi. "Evine hoş geldin. Denizci misin?"

"Evet, hanımefendi. Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Jack bir deniz mıknaatısı gibi. Hepsi eninde sonunda buraya geliyor."

Denny birasını kaldırarak, "Nedenini anlayabiliyorum," dedi. Jack'e baktı ve şöyle dedi: "Nedense seni gerçekten bir genç bir aile."

"Ben de dahil kimse bilmiyordu dostum. Mel'le tanıştığımda kırk yaşındaydım ve evlilik ve çocuklarla uzaktan yakından ilgilenmiyordum ama o beni tuzağa düşürdü."

Kadın ona güldü. "Bu kesinlikle doğru değil," dedi. "Hayatım için kaçıyordum."

"Tamam o zaman, onu tuzağa düşürdüm. Her neyse, sonunda gayet iyi sonuçlandı."

"Ee Denny," dedi Mel, "buraya yeni mi taşındınız?"

"Sayılır," dedi. "Bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine buraya bakmaya geldim ve burayı beğendim. Ama bir sorun var, kısa süre önce terhis oldum. Bir işe ihtiyacım var. Buralarda bir iş var mı?"

"Bu zor bir soru," dedi Jack. "Ekonomi bu haldeyken iş bulmak zor. Çok fazla işsizlik var."

"Bu kadar büyük bir iş olmak zorunda değil. Ben evli değilim. -Yüzük falan bekleyen bir kız yok. Hala okulu düşünüyorum. Ama bir oda kiralayıp birkaç ay takılabilirim. Geçimimi sağlamak için biraz harcırah biriktirdim."

"Birkaç ay mı?" Jack sordu.

"Bundan daha kalıcı olmaya karar verirsem, bir daire ya da dubleks gibi bir şey ararım. Şimdilik yaşlı bir kadın bana boş bir oda verirse yatak odası..."

"Size bir yatak verebiliriz," dedi Jack. "Bir yatağımız var. misafirhane ya da casita ya da adına ne derseniz deyin - babam ziyarete geldiğinde onun için, ama beklenmedik bir anda ortaya çıkarsa evde onun için fazladan bir oda da var. Yani, eğer uzun süreli değilse." Jack omuz silkti. "Ve sen bir denizcisin."

"Vay canına. Bu gerçek olamayacak kadar iyi."

"Sana yol tarif edeyim," dedi ve bir peçete çıkarıp üzerine bir şeyler yazdı.

O gece geç saatlerde, Mel ve Jack yataklarında yatarken ve çocuklar uyurken, "Genelde böyle şeyler hakkında konuşmaz mıyız?" dedi.

"Mel, annesi öldü, babasının babası olmadığını öğrendi, savaşa gitti... O bir denizci. Bunu onun için yapabiliriz, bize hiçbir maliyeti yok."

"Ya bunların hepsi tamamen doğru değilse? Ya hiç denizci olmadıysa? Ya annesi hayatta ve iyiye? Ya... Jack, Annalee'yi hatırlıyor musun?" diye sordu, kısa bir süre önce Jack'in aklını başından alan güzel dolandırıcıyı hatırlayarak. Zarar görmemişti; Jack'in değil, başka birinin peşindeydi. Yine de Jack onun dolandırıcılığına çok kolay kapılmıştı. Jack herkesi severdi. "Ya seri katil ya da onun gibi bir şeyse?"

Jack omuz silkti. "Evin kapılarını kilitleriz, onu bir süre izleriz ve eğer bir seri katilse..." O

boğazından kısık bir sesle kıkırdadı. Omuz ve kol kasları otomatik olarak esnedi. "Yanlış misafirhaneyi seçmiş!"

İç çekti ve ona doğru yerleşti. Uzun bir süre olmuştu Jack bir savaş bölgesinde bulunmayalı uzun zaman olmuştu, uzun zamandır tetikte ya da gözetim altında değildi, ama bazı şeyler asla

uzaktaydı. Jack bir tüy çırpıntısıyla uyanırdı, refleksleri her zamanki gibi keskin ve güçlüydü.

"Tamam," dedi, sarılıp yatarak. "Ama bir dahaki sefere önce bunu konuşabilir miyiz?"

"Elbette bebeğim," dedi, kollarını ona dolayarak.

"Rahatlamaya çalış. Ondan hoşlanıyorum, iyi bir çocuk."

Evde geçirdiği iki günün ardından Lilly yem dükkanındaki işine geri döndü. Hayatında ilk kez büyükbabasına karşı çok sert bir tavır takındı. "Clay hakkında konuşmaya hazır değilim.

Beni bu konuda yalnız bırak. Ve bence Manny'den gelecek hafta Jensen kliniğine yem götürmesini isterseniz daha iyi olur. Bunu yapmaya hazır olmayacağımdan oldukça eminim."

İşten sonra ata binmek yerine, huzur, sakinlik ve dinginlik arayışıyla yogaya döndü. Yogadan sonra, Dane'in elinden geldiğince sevgi sunduğu Sevgi Kupası'na gitti. Ona telefonda tüm korkunç detayları anlatmış ve utanç verici bir şekilde, gururunun kaldırabileceğinden biraz daha fazla onun omzunda ağlamıştı.

Tezgâhtaki her zamanki yerine oturduğunda kahvehanede sadece birkaç kişi vardı, odanın diğer tarafı da temizdi.

"Pekâlâ," dedi Dane gülümseyerek. "Oldukça iyi görünüyorsun. Beklediğimden daha iyi."

"Yalan söyleme," diye azarladı. "Gözlerinize bir torba donmuş bezelye koyarak uykuya dalmanın kısmi bir çare olabileceğini öğrendim, ama ağlamayı bitirdiğinizden kesinlikle emin olmalısınız, yoksa göz kapaklarınız plastiğe yapışır."

"Eww."

"Sence bu daha ne kadar sürecek? Bu müstehcen, gülünç, aşağılayıcı ağlama?"

Dane yere baktı. Gözlerini kaldırdığında sıkıntılıydı. "Lilly, adamla oturup konuşmayı, onu dinlemeyi ya da bu işi çözmeyi düşündün mü?

Resmen koparmak mı? Donmuş bezelyeye daha fazla para yatırmadan önce mi? Yani, yalvarıyor!"

"Bana yalan söyledi, Dane...."

Dane omuz silkti. "Sana bazı şeyleri söylememiş gibi görünüyor ama bu senden sonsuza kadar saklamaya niyetli olduğu anlamına gelmez. Ne de olsa siz ikiniz oldukça yenisiniz."

Başını iki yana salladı. "Karısı bana haber vermeden önce itiraf etmeliydi. Onu karısına sonsuza dek aşk sözü verirken yakalamadan önce!"

"Bana anlattığınıza göre, boşandıktan sonra eski eşiyle ilişkisini tam olarak bitirmemiş. Bu bir suç mu? Henüz sizinle tanışmamıştı bile. Ve bildiğimizi sandığımız kadarıyla, buraya taşındığından beri onunla birlikte olmamış." Dane tezgâha yaslandı. "Sanırım bu sandığımızdan daha sık oluyor. Kız kardeşim mi? Berbat bir evliliği vardı. Tahmin edebileceğiniz gibi kocası, onlar ayrıldıktan sonra, biz buraya gelip dükkânı açmadan önce birkaç kez onunla birlikte oldu. Bazen eski alışkanlıklar zor ölür...."

"Gerçekten mi?" dedi Lilly. "Peki sonunda öldüklerini nasıl anlayacağız?"

"Bence bunu konuşarak ya da savaşılar ya da her ne olursa olsun çözmenin amacı da bu."

"Bunu yapamam," dedi gergin bir fısıltıyla. "Anlamıyor musun? Bunu tekrar yaşayamam!"

"Seni aldatmadı!" Dane hararetle söyledi. "Seni tanımadan önce, seninle ilişkiye girmeden önce başka bir kadınla birlikteydi! Bu bir suç değil!"

"Ama bana yalan söyledi! Tıpkı ondan önceki adamın bana yalan söylediği gibi!"

"Buna bir son vermeliyiz!" dedi Dane. Lilly şaşkınlıkla ona baktı. "O yorgun ve yaşlı adamı daha ne kadar

Kalp acısı yaşıyor mu? Sen küçük bir kızdın! Artık bir kadınsın. Büyü artık!"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve başını salladı. "Bunu bana gerçekten söylüyor olamazsın...."

"Seni seviyorum, Lilly. Bir kez olsun beni dinle, kalbi kırılan ilk insan sen değilsin. Bir süreliğine kendine acımana izin var ama o eski yarayı o kadar uzun süre yaladın ki iltihaplandı! Tanrı aşkına, Clay'le başa çıkamamana, gerçekte yüzleşmene izin vermemene şaşmamalı. Bu

güç ve cesaret ister ve sen kırbaçlanmış küçük bir kurban gibi davranmaktan daha rahatsın!"

Arkasına yaslanarak ondan uzaklaştı. Başını salladı çünkü nutku tutulmuştu.

"Bir gemiyi batıracak kadar kendine acıyan bir kurban," diye devam etti. "Kendini aşmalısın, küçük kardeşim. Bunu yapmak için yardıma ihtiyacın varsa, al. Eğer böyle devam edersen, Clay'in tekmelenmeyi hak edip etmediğini bile anlayamadan onu kaybetmekle kalmayacak, kendine asla iyi bir eş bulamayacaksın.

Adamım! Eğer yaşlı ve yalnız ölürsen, bu senden başka kimsenin suçu olmayacak."

Bir an sessiz kaldı. Gözleri büyüdü ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Bu ne cüret!"

Ona doğru eğildi. "Cesaret ediyorum çünkü ben senin en iyi Arkadaşım ve seni seviyorum. Zamanı geldi, Lilly. Eğer yetişkin bir ilişki yaşayacaksan, küçük bir kızın kendine acımasını bir kenara bırakmalı, kendine çeki düzen vermeli ve içinde bulunduğun durumla bir yetişkin gibi yüzleşmelisin. Sana söylemek isterim ki, aradığın kişiyi bulduğunda

Asla sorun yaşamazsınız, asla karışıklıklarla karşılaşmazsınız, asla bir erkeğin berbatlıklarıyla uğraşmak zorunda kalmazsınız. Hiç kimse ciddi bir ilişkiyi kendi hatalarını da bu karmaşaya katmadan yürütemez. Bu asla kolay olmayacak, Lilly!

İnsanlar kusurludur! Kusurludurlar! Hata yaparlar! Sen onlarla yüzleşecek kadar güçlü olmalı, işlerin ne zaman çözülebileceğini ve ne zaman çözilemeyeceğini bilmelidir."

Diğer yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü; ensesindeki tüylerin bir tehlike varmış gibi diken diken olduğunu hissetti. Değil

Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeden çantasını kaptı ve tabureden fırlayarak kapıya yöneldi.

"Devam et," diye bağırdı Dane onun ardından. "Kaç! Yapacak kadar cesur olduğun tek şey bu!"

Kapıdan çıktı.

Dane tezgâha yaslanmış, yere bakıyor ve neredeyse titriyordu. Büyük bir risk almıştı... ve en iyi arkadaşını

sonsuz dek kaybedebilirdi. Soğukkanlılığını yeniden kazanması ve doğrulması bir dakikasını aldı. Bunu yaptığında, gözlerini

Dört müşteri odanın diğer ucundan ona bakıyordu. Elini gergin bir şekilde sarı saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim," dedi. "Sevgili kavgası."

Luke Riordan ikinci çalışta telefonu kaptı; Brett bebek uyuyordu ve Luke onu bir kez daha sakinleştirmeye çalışacak havada değildi.

"Hey," dedi Patrick.

"Selam," diye karşılık verdi Luke. "N'aber?"

"Colin'le birkaç gün geçirdim ama hepsi bu. Beni gitmeye davet etti. Fort Benning'in yukarısındaki otel sütitlerinde kalıyorum."

"Pek iyi bir ruh halinde değil," dedi Luke. "Bunu anlıyorum. Vücudu ağrıyor, rehabilitasyon onu öldürüyor. Çok fazla arkadaşı vardı- annem iki hafta boyunca oradaydı...."

"Sanırım başka sorunlarımız olabilir Luke. Ağrı kesicileri M&M's gibi yutuyor."

"Reçeteliler, değil mi?" Luke sordu.

"Birkaç gün önce onu fizik tedaviye, ardından da kliniğe götürdüm. Doktor ona iyi ilacı bırakıp antienflamatuar ve buza geçme zamanının geldiğini söyledi ama bunun olacağını sanmıyorum. Hâlâ güçlü ilaçlar kullanıyor."

"Hâlâ çok acı çekiyor mu?" Luke sordu.

"Şu anda üzerine biraz ağırlık bindirdiği için bacağı ağrıyor ama PT'lere göre iyi bir ilerleme kaydediyor. Bir ay oldu. Dirseği onu öldürüyor ve PT bunun rehabilitasyonunun zor olduğunu, gerçekten acı verici olduğunu söylüyor. Luke,

o anti-enflamatuar ve buz kullanarak. İlaçlar konusunda üzerine gittiğimde beni dışarı attı."

"Bir düşüneyim," dedi Luke. Colin kazanın meydana geldiği Fort Hood'daki hastanede on gün kalmıştı. Daha sonra Fort Benning'e, bir nekahet merkezi olan Yaralı Savaşçılar Destek Merkezi'ne geri dönmüştü.

bir hafta ve sonra eve gitmesine izin verildi - küçük bir şey, Fort Benning yakınlarındaki konforlu ev. Anneleri fizik tedaviye ve klinik randevularına gitmesine yardımcı olmak için oradaydı; birliğinden ona şoförlük yapacak adamlar vardı ama kısa mesafeyi kendi başına da gidebilirdi, yine de ağır ağrı kesici ilaçlar kullandığı sürece bir araç tutması tavsiye ediliyordu. Patrick Körfez görevinden döndüğünde yaklaşık bir haftadır evdeydi ve doğruca Colin'in yanına gitmişti. "Kazadan bu yana bir ay geçti," dedi Luke. "Başına gelenler için fazla bir süre gibi görünmüyor."

"Belki de değil," dedi Patrick. "Ama bu durum beni biraz korkutuyor - doktorun ona narkozu bırakma zamanının geldiğini söylediğini duydum ve Colin'in de aynı fikirde olduğunu duydum. Ama olan bu değil. Bir hap içtikten yaklaşık beş dakika sonra gözleri kamaşıyor ve dünyasında her şey yoluna giriyor. Ama ona çok fazla ağrı kesici hap aldığını söyleyin ve dikkat edin! PT'de neredeyse hiç hareket edemez, ama onu kızdırırsanız, hiç sorun çıkarmadan tüm bokunuzu çimenlere atabilir."

"Bunu o yapmadı," dedi Luke.

"O yaptı."

"Ah, siktir. Ağrı kesicilere tamamen bağımlı olmak ne kadar sürer?"

Patrick, "Görünüşe göre yaklaşık bir ay," dedi.

"Tamam, bir düşüneyim," dedi Luke tekrar. Ama düşünmek bu sefer o kadar kolay değildi. Seçenekler nelerdi? Komutanına gidip durumu rapor edebilirlerdi ve Ordu da "Gerçekten mi?" derdi. Güle güle! Anlaşma şu: Bağımlılık sorunu için teslim ol ve yardım al, reçetede yazmayan ilaçlarla yakalanırsan zavallı ruhun için yardım yok. Hasar görüp de

Ordu sayesinde uyuşturucu bağımlısı mı oldun?

"Dışarı çıkabilirim," dedi Patrick'e. "Ama benden nefret ediyor." "Senden tam olarak nefret etmiyor," dedi Paddy.

"Ama o

senden tavsiye istemiyor." Luke,

"Aiden olmalı," dedi.

"Ya da Sean," dedi Paddy. "Ama yemin ederim, çok fazla ağrı kesici hap alıyor. Bu Colin gibi değil. Colin acıyı sever... bir bakıma. Kendini her zaman çok zorlamıştır. Daha önce de yaralanmıştı ama asla bir sürü hap atmamıştı. Bu hiç iyi değil."

"Ama bu yaralar çok kötüydü, Paddy. Onu görmeliydin. Berbat durumdaydı - bilinci yerinde değildi ve halüsinasyon görüyordu ve... Belki de o kadar anormal davranmıyordur. Aiden'ı arayalım. Ve hazır başlamışken, Sean. Bir konferansın nasıl yapılacağını biliyorsun. arar mısın?"

"Evet," dedi Patrick. "Evet, bunu yapabilirim."

Yarım saat sonra Aiden, Colin'in Fort Benning yakınlarındaki evine gitmeyi kabul etmişti. "Pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Şu anda isteyeceği son şey kardeşleri gibi görünüyor. Onu kontrol edeceğim ve ihtiyatlı olmaya çalışacağım. Onu kızdırmamaya çalışacağım. Ama valizimi kapıdan dışarı atmayacağını garanti ederim."

Luke büyük bir rahatlamayla, "Aferin sana, Aiden," dedi. "Evet," dedi Sean.

"Teşekkür ederim," dedi Patrick.

On altı

Lilly'yle birkaç gün konuşmamak ya da onunla yalnız kalmak çok uzun **bir süreydi.** Clay, Lilly'yi tanıdığını söyleyemese de Sadece birkaç ay sonra Lilly hakkında her şeyi öğrenmişti, tanıdığını sandığı Lilly bu değildi - onu dinlemeyecek kadar inatçıydı. Hayal kırıklığı içinde Fortuna'daki o tuhaf turkuaz kahve dükkânı Loving Cup'ın yolunu tuttu ve orada biraz aydınlanmayı umdu.

Clay, Lilly'nin hangi günler ya da saatlerde kafeye uğradığını ya da tünemek için favori bir yeri olduğunu bilmiyordu.

Ama farkında olmadan onun her zaman oturduğu koltuğa oturdu. Dane, Clay'in içeri girdiğini görünce yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ama bu şaşkınlık çabucak yerini anlayışa bıraktı. Clay'e doğru yürüdü. "Merhaba," dedi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Çözüm bulmayı umuyorum. İç huzuru. Bu ıstıraba bir son verilmesini umuyorum," diye samimi bir şekilde paylaştı Clay.

"Bir bakalım. Latte ya da cappuccino var mı? Belki double shot?"

"Sadece bir fincan kahve. Sade. Ve bazı cevaplara ne dersin?"

Dane kahveyi büyük, erkeksi görünümlü bir fincana doldurdu. Sonunda, "Sorular olmadan hiçbir cevabım yok," dedi.

"Bariyeri aşamıyorum, Dane. Umarım seninle konuşmuştur çünkü başka kimseyle konuşmadı. I Annie'ye gitmiş ve Lilly'nin kliniğe yardım etmek için biraz izin alması dışında hiçbir şey bilmiyormuş. Annie

Ona güveniyordum ve tanıdığımı sandığım Lilly arkadaşını böyle yüzüstü bırakmazdı... tabii çok kötü bir durumda değilse ve elinden bir şey gelmiyorsa. Lilly telefonlarıma çıkmıyor ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Günlerdir Blue'yu görmedi, bu onu öldürüyor olmalı. Evine gittiğimde polisi aradı."

Dane hayal kırıklığına uğramış gibi sessizce, "Bunu duydum," dedi. "Bu biraz abartılı oldu," dedi. "Eğer bir fark yaratacaksa, onu seninle konuşmaya çağırdım - sorun her neyse oturup konuşun. Bence iletişim kurmayı reddetmek aptallık. Onun nasıl olduğunu bilmiyorum bundan on yıl sonra doğru kararı verip vermediğini bilecek."

"Bir tür karar mı verdi? Çünkü bana hiçbir şey söylemedi. Benimle konuşmak istememesi dışında. Dinlemek istemiyor."

Dane dudaklarını büzdü ve tezgâhın kendi tarafında kıpırdamadan durdu.

"Bana yardım edebilir misin?" Clay sordu. "Anlamama yardım edebilir misin? Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin?"

Dane başını salladı. "Özür dilerim. Sanırım durumu daha da kötüleştirmiş olabilirim. Bu konuda kavga ettik. Hem de her konuda. Onu ağlattım ve o da benimle konuşmuyor."

"Harika," dedi Clay. "Acaba büyükbabasına mı gitsem diye düşünüyorum ama sağduyum bana-"

"Lütfen," dedi Dane öfkeyle. "Lilly büyükbabasına güvenmiş olsa bile, büyükbabası onun güvenini asla boşa çıkarmaz.

Özellikle de sana! Şu anda düşman sensin."

"Ama ben neden düşmanım?"

"Ciddi misin?" Dane gülerek sordu. "Eski sevgilini öptüğünü ve ona onu sevdiğini söylediğini görmüş. Sanırım bu tür şeyler pek hoş karşılanmıyor. Aptal Lilly!" diye ekledi. Şakayla karışık.

Clay çok hafif bir hareketle başını salladı. "Hayır, tam olarak öyle olmadı."

Dane, "Seni bir kaçamak yaparken yakaladığına inanıyor," dedi.

"Hayır," dedi Clay. "Hayır, beni bir kıza
Bir zamanlar değer verdiğim kırılğan bir insana elimden
geldiğince nazik davrandım. Ve şimdi bundan pişmanlık
duyuyorum ama Lilly yanlış yorumladığı için değil-
Çünkü sonunda Isabel'e karşı fazla nazik olmanın bazen ağır
bir bedeli olduğunu fark ettim."

"Ama onu öptün," dedi Dane, tehditkâr bir tavırla ona
doğru eğilerek -birkaç santim daha kısa ve kırk kilo daha
hafif bir adam için tehditkâr. "Kızlar erkek arkadaşlarının
başka kadınları öpmesini izlemekten hoşlanmazlar,
Özellikle de sevdiklerini iddia ettikleri kadınları." Tek alnını
kaldırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Clay'e baktı. "Ne
demek istediğimi anlıyor musun?"

"Reddedilmeyi yumuşatmaya çalışıyordum. Onu öptüm.
ve onu her zaman seveceğimi söyledim. Lilly Kasırgası
ahıra girip çıkmadan önce bundan daha ileri gidemedim."

Dane başını eğdi. "Alın mı?" diye sordu.

Clay başıyla kısa bir selam verdi. "Onu en az dramla yola
geri döndürmek istedim. Ona hayatımda bir kadın olduğunu
zaten söylemiştim. Onu her zaman seveceğimi, ona karşı
şefkat duyacağımı ama yeni bir ilişkiye başlayacağımı ve
onun da hayatına devam etmesi gerektiğini söylemeye
çalışıyordum. Ama sonuçta dramadan kaçınmadım - onu
yoluna gönderdiğim zaman, bu şefkatle değildi. Ya da
nezaketle." Başını iki yana salladı.

"Alın mı?" Dane tekrar sordu.

"Evet," diye onayladı Clay. "Kız kardeşine vereceğın bir öpücüktü.
Bir kız kardeşe vereceğın sevgiydi. Ama sözümü geri
alıyorum, eğer Isabel benim kız kardeşim olsaydı, şimdiye
kadar delirmiş olurdum."

Dane'in dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.
"Tutkulu, terli, özensiz bir dudak kenetlenmesi olduğu
izlenimini edindim."

Clay kaşlarını çatı. Başını iki yana salladı.

"Ama bir şey daha var - eski sevgiliniz Lilly'ye
boşandıktan sonra uzun süre birlikte olduğunuzu söylemiş..."

"Doğru," dedi açık sözlülükle. "Birlikte yaşamadık ama bu
temiz bir ayrılık değildi. Benim kötü kararım

Bunu kabul ediyorum. Ama bu, bu işi kabul etmemin nedenlerinden biriydi.

Nathaniel ile olan işim. Boşanma sonrası ilişki benim için çok tatmin edici bir yer değildi. Isabel'le arama mesafe koymam gerekiyordu. Elbette Lilly'yle aramı düzeltmek istiyordum ama dürüst olmak gerekirse bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlamıyordum. Isabel ve ben bitmiştik. Bu Lilly hayatıma girmeden önceydi ve bitmişti."

"Sanırım arkadaşım Lilly biraz deliriyor." Başını eğdi ve Clay'e baktı. "Eğer bu konuda yalan söylüyorsan ve aynı anda iki kadını idare etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsan.... sana yapacak çok kötü şeyler düşünebilirim."

"Saçmalama," dedi Clay. "Neden iki tane isteyeyim ki? Bir seferde bir tane, yapabileceğimden çok daha fazlasını kanıtlıyor. tut!"

"Lilly bu Isabel'in zengin ve güzel olduğunu söyledi. Sanırım zavallı Lilly'nin gözünü korkuttu... ve atının treyleri...."

"Lilly zengin ve güzel. Isabel'in hayatı darmadağın ve Ağır. Zar zor nefes alabiliyor. Ve güzelliği tam zamanlı bir iş. Lilly'nin güzelliği buradan geliyor," dedi parmaklarını göğsünde gezdirerek.

"Ohhhh," dedi Dane iç çekerek ve kendini durduramadan neredeyse bayılacaktı. Boğazını temizledi. "Sanırım Lilly gibi bir kız sevdiği adamın başka bir kadını öptüğünü gördüğünde, ne kadar masumca olursa olsun, öyle olmasa bile tutkuyu ve gerçek aşkı görüyor."

Clay birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Lilly gibi bir kız mı?" dedi.

"Bilirsin işte," dedi Dane. "O genç, oldukça masum, çantası var.... Sana büyük bir şans verdi ve sonra-"

"Ne bagajı?" Clay sordu.

Dane omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. Clay'e bakmadan, kısık bir sesle, "Daha gençken bir aşkı çürümüştü...." dedi.

"Bundan bahsetmişti. Ama herkes bahsetmedi mi?" "Sen bahsettin mi?"

Clay sırttı. "Herkes," diye tekrarladı.

"Ne tür korkunç bir aşk yaşadınız?" Dane bir dirseğini tezgâha dayayıp çenesini avucunun içine alarak sordu.

"Bunun konuyla bir ilgisi var mı?"

"Olabilir," dedi Dane. "Beni dene."

"Gençken bir kız arkadaşım vardı. Bir çocuğumuz oldu. Onu vermek istedi ama ben ailemin yardımıyla büyüttüm."

Bu Dane'i ayağa kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Gabe artık on yedi yaşında," dedi. "Çok olumlu bir sonucu olan yanlış bir adımdı. Grace Valley'de kız kardeşimle birlikte yaşıyor, klinikte yarı zamanlı çalışıyor ve onu her gün görüyorum.

bir gün. Nihayet, bunca yıl rezervasyondan uzakta çalıştıktan ve onu sadece ziyaret edip telefonda konuştuktan sonra. Şimdi, Lilly hakkında..."

Dane, Clay'in kahve fincanını aldı ve onun için yeniden doldurdu. Bir nefes aldı. "Sana bildiklerimi anlatmak istesem de, dikkatli olsam iyi olur. Lilly şu anda sallantıda, her şeyi anlamaya çalışıyor. Sana şunu söyleyeyim, o çok gençti. Çocuk daha büyüktü ve yakışıklı bir Navajo'ydu. Şansına lanet olsun. Onu çok kötü yaraladı Clay. Büyükbabası bunu onu uzaklaştırmak için iyi bir zaman olarak gördü, ama... Ama bir kız kaç kez reddedilebilir, terk edilebilir, gerçekten zarar görmeden önce?"

"Birden fazla adam var mıydı?" Clay sordu.

"Hayır. Ama babasını hiç tanımadı, annesi onu büyükanne ve büyükbabasına bıraktı, büyükannesi o daha küçük bir kızken öldü, çocuk onu terk etti... çok acımasızca, evinden taşındı ve..." Yumruğunun içine öksürdü, kendini durdurdu. Başı yeterince derde girecekti; daha fazla konuşmayacaktı. "Tüm bu olanlarla ilgili öyle koşullar var ki, bence bunu size anlatması gereken kişi Lilly olmalı. Bence Lilly çok fazla kayıp yaşadı ve güvenli oynamak. Sana şans vermek büyük bir kumardı."

Clay bir süre fincanına baktı. Sonra ayağa kalktı, arka cebinden cüzdanını çıkardı ve tezgâhın üzerine birkaç banknot koydu.

"Hadi," dedi Dane. "Müesseseden."

"Herkes geçimini sağlamak zorunda," dedi

Clay. "Sen ne yapacaksın?" Dane sordu.

"Bilmiyorum. Ama gitmesine izin vermeyeceğim."

"Güzel. Böyle hissedeceğini umuyordum. Ve eğer tamir ettirirsen, belki benim için de iyi şeyler söylersin. I Bu konuda bebek gibi davrandığı ve seninle konuşmayı reddettiği için küçük kışını bir güzel çiğnedi."

"Eğer fırsatım olursa, elimden geleni yaparım." Clay kocaman bir el uzattı. "Teşekkür ederim."

"Daha da kötüleştirmiş olabilirim...."

"Lilly'ye olan sadakatin iyi bir şey. Onun için çok iyi bir arkadaşsın. Dürüst olmak her zaman kolay değildir, risk vardır. Eğer onu geri getirebilirim, sana teşekkür edebilirim."

"Benim için zevkti," dedi Dane.

Clay kafeden çıkıp kamyonetine doğru yürüdü. Dane onun gidişini sayısız duyguyla -zevk, merak, hayranlık, belki de arzu- izledi; o uzun, düz boy; uzun siyah saç örgüsü; geniş omuzlar. Clay park yerinden çıkıp uzaklaştıktan sonra, Dane

tezgahın üzerine yığıldı. "Aman Tanrım," dedi çok yumuşak bir sesle. "Whew."

Lilly.... Dane'in duygularını mı incittiğine.... onu çileden mi çıkardığına.... yoksa hayal kırıklığına mı uğrattığına karar veremiyordu.

Ta ki ani bir netlikle onun haklı olduğunu fark edene kadar!

Zayıflıktan nefret eden genç bir kadın için pısıriğin tekiydi. Omurgasız bir kurban. Uzun zaman önce o yaşlı, kırık dökük adamlarla ilgili yapılacak tek şeyin kalbi, bir ilişkide nelere katlanamayacağını ona öğretmesine izin vermektir, bunun onu bir ilişkiden alıkoymasına izin vermek yerine

bir şans. Ve o Clay'in başka şekillerde öğrenmeden önce hayatında olan her şeyi anlattığında, gerçekten Bunun için yeterli zaman yoktu, çok yeniydiler. Ve sadece bu da değil, henüz ona açılmamıştı! Bilmesi gerekiyordu. çocuklukta yaşadığı acılar Onun kadar güçlü, onun kadar güzel bir adama bağlanmak. Onu hak etmediğinden, ona tutunamayacağından korkuyordu.

O da en az Clay kadar hatalıydı. Ve bununla kendine acıyarak değil, cesaretle doğrudan yüzleşmesi gerekiyordu.

Clay'i hemen arayabilir ve ona bir vahiy aldığını, konuşmaya hazır olduğunu söyleyebilirdi. Ama önce biraz düşünmek, ona ne söyleyeceğini, ne soracağını belirlemek istiyordu.

Yem dükkanında çalışmaya gitti ve bir sürü bilgisayarında çalışırken düşünmeye devam ediyordu. hesapları. Ayrıca Dane'le konuşmak, ona kavgalarından dolayı kızgın olmadığını söylemek istiyordu.

Ama onun gözlerinin içine bakıp, onu duyduğunu ve Clay'le yüzleştiğini söylemeyi tercih ederdi. Kahve dükkânına gidip Dane'e işleri yoluna koyabildiklerini söyleyebilse daha iyi olurdu.

Yem dükkanından biraz erken çıktı ve kliniğe doğru yola koyuldu. Oraya giderken telafi etmesi gereken başka insanlar olduğunu fark etti.

sevdiği ve güvendiği Annie'ye güvenirdi. Ve o da Ona çok fazla mutluluk getiren Blue'yu ihmal etti.

Kliniğe vardığında Clay'in kamyonetinin gitmiş olduğunu görünce neredeyse rahat bir nefes alacaktı. En azından bu ona Annie'yle konuşmak ve Blue'yu patikaya çıkarıp onunla yeniden bağ kurmak için biraz zaman kazandıracaktı.

Annie ve Nathaniel'i klinik ofisinde buldu.

"Lilly!" Annie heyecanla ayağa fırladı. "Oh, Tanrı'ya şükür buradasın! Senin için çok endişelendim!"

Nate bakarken Lilly Annie'ye sarıldı. "Çok özür dilerim Annie. Senin ve tüm planlarımızın Clay'le aramızın bozulmasına neden olmasını istemezdim." Annie'yi kendisinden uzak tuttu. "Benim hatam, Annie. Sanırım kendimi kaybettim.

O kadın -Isabel- o şekilde ortaya çıkması beni çok kışkırttı ve delirtti, neredeyse yatağın altına saklandım. Ben de

birkaç düzine kez aramasına rağmen Clay'le konuşmayı reddetti. Seni incitmiş olabileceğim için özür dilerim."

"Onunla şimdi mi konuşacaksın?" Annie sordu. "Çünkü tamamen perişan durumda."

Lilly başıyla onayladı. "Yakında dönecek mi?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum ama cep telefonu yanında olmalı. Aramamı ister misin? Ona burada olduğunu söyleyeyim mi?"

Lilly başını salladı. "Bir saat içinde dönmezse belki. Şu an için sadece Blue'yu görmem gerekiyor. Onu gezmeye çıkaracağım ve döndüğümde Clay muhtemelen burada olacak."

Biraz alaycı bir şekilde güldü. "İşte o adamın beni ne kadar delirttiğini görüyorsunuz. Sevdiğim her şeyden vazgeçecektim çünkü

Açıklamalarını dinleyemeyecek kadar kızgındım ona. Bu kadar mantıksız olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Bir nedeniniz olmalı...."

"Tabii ki korkuyordum! Her şey kötüye giderse buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Bir yanımda hayatım için kaçmanın daha kolay olacağını düşünüyordum!" Başını salladı ve omuz silkti. "Sanırım birini sevdiğinizde, bu aklınızı kaçırmanıza neden olabilir."

Annie ona gülümsedi. "Görünüşe göre onu bulmuşsun." Ona sarıldı. "Evine hoş geldin."

Denny içeri girdiğinde Jack Sheridan barın arkasındaydı. Ona dostça bir gülümseme verdi. Jack ona hakkını vermeliydi, çocuk oldukça akıllıydı. Evin çevresinde kendini fazla belli etmiyordu; sabahları dışarı çıkıyor, iş aramaya

gidiyor, akşam yemeği için bara uğruyordu.

ve yemeklerini ödemekte ısrar ediyordu. Jack, Denny'nin zorlamamaya özen gösterdiğinden emindi. Açıkçası, ondan hoşlanıyordu... onun etrafında olmasından hoşlanıyordu.

"Bugün iş arama nasıl gitti?" Jack sordu.

"Fena değildi. Bir sürü başvuru formu doldurdum, bir sürü iyi insanla tanıştım. Doğruyu söylemek gerekirse, daha iyi bir şey ararken beni idare edecek basit bir iş bulabilirim ama korkarım bu iş arama süremi kısaltabilir. Bir biraya ne dersiniz, efendim?"

"Efendim?" Jack güldü. Yeni arkadaşı için yeni bir fıçı doldurdu. "Ne tür işler, sadece meraktan soruyorum?"

Denny birasını kabul etti. "Redway'de bir özel okul var ve hademesini değiştirmesi gerekiyor.

Neyse ki yaşlı adam hala orada, bu yüzden bana bazı ipuçları ve eğitim. Deniz Piyadeleri bana işleri yoluna koyma konusunda bazı güzel ipuçları vermediğinden değil - sadece yer karoları üzerinde dış fırçası kullanmak istemiyorum, anlarsınız ya. Mesele şu ki, asgari ücret ve tam zamanlı - daha iyi bir şeyi ne zaman arayabilirim ki? Ben de bu işi yapmak istemezdim.

ve bana güvenmelerini sağlamak, ancak daha iyi bir iş geldiğinde onları yüzüstü bırakmak. Bunun gibi pek çok iş var - kirayı ödeyemeyen iyi, zor, sağlam işler." Sonra sırtıttı. "Şu anda ara verdiğimin farkındayım ve kira parasını kabul etmemen beni utandırıyor ama ileriye düşünmek zorundayım. Eğer polis ya da itfaiye departmanları işe alım yapsaydı, bu işe girerdim ve sana garanti ederim ki sınavlarını geçiyorlar ve akademilerinde çok başarılı oluyorlar ama..." Omuz silkti.

"Bu iş bitene kadar asgari ücretli bir işte çalışmak zorunda kalabilirsin.

Ekonomi biraz toparlanır. Neredeyse hiç kimse işe alım yapmıyor," dedi Jack. Kahve fincanını kaldırdı. Bu çocuktan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. Çocuğun hayatı ele alış biçimini seviyordu. Tavrını beğenmişti.

"Evet, biliyorum," dedi Denny. "Ama yerleşmeden önce bulabileceğim en düşük maaşlı işi bekliyorum. Ama söylemeliyim ki, arkadaşım dünyanın bu kısmı hakkında

haklıydı - çok güzel. Ve insanları da iyi. Dost canlısı." Birasını Jack'e doğru kaldırdı. "Çok yardımseverler. Özellikle de sen!"

"Bu yüzden başım biraz derde girdi - kimliğinizi bile görmeden konukevini teklif ettim."

"Gerçekten mi?" Denny yuvarlak gözlerle sordu. Elini arka cebine götürdü.

"Hayır, şimdi iyiyiz. Sanırım Mel haklı, en azından bir insanı gemiye almadan önce kontrol etmeliyim. mülk."

Denny cüzdanını çıkardı ve çevirerek açtı. "Cidden, o haklı! Evinizin ve ailenizin etrafında kimin dolaşmasına izin verdiğinizden emin olmalısınız! Ayı bir binada olsam bile. Yani, Mel'le sorun yaşamak istemiyorum. O çok iyi biri ve-"

Jack bir elini çocuğun bileğine koydu. "Sorun yok, Denny. Ödeştik. O artık bu konuda iyi."

"Ama şuna bak Jack. Ha?" diye sordu, kimliği ona doğru iterek. "Bu benim, yüzüm, San Diego'daki adresim, ki oradan taşındım, sanırım artık benim adresim değil, ama..."

"Mektupların ne olacak?" Jack sordu.

"Genel Teslimat," dedi omuz silkerek. Çocuksu bir şekilde sırtıttı. "Deniz Piyadeleri beni bulmakta zorlanıyorsa, benim için sorun yok!"

"Bununla işin bitti, değil mi?" Jack sordu.

"Oh, adamım, çoktan bitti."

Jack kıkırdarak bardan geri çekildi. Kahve fincanını dudaklarına götürdü.

O anda bardan çınlayan bardak sesleri yükseldi ve zemin titremeye başladı. Jack dengesinin bozulduğunu, sanki ayaklarının altındaki toprağın hareket ettiğini hissetti. Raftaki içki şişeleri dans etti; biri düştü. Bardaklar raftan yuvarlanmaya başladı.

"Jack!" Denny bağırdı. Sonra çocuk bir ayağını bar taburesine koydu, barın üzerinden atladı ve Jack'i aşağı itti, onun üzerinde geziniyor, onu koruyordu. Onu bar alanının dışına taşımaya başladı. "Bu bardaktan uzak dur! Çabuk! Sürün! Barın önüne, hadi!"

Altındaki zeminin düzensiz hissine rağmen Jack barın sonuna doğru ilerledi, hem de hiç gecikmeden. Şişeler yere saçıldı, camlar uçuştı, içkiler sıçradı. Birkaç saniye içinde barın önünde, çıkıntının altında oturuyorlardı. Sarsıntı devam etti; sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ve kırılma devam etti. Sonra titreşim yavaşlayarak durdu.

Jack çömeldiği yerden, kapının yanındaki masada oturan iki adamın biralalarını bırakıp bardan kaçtıklarını görebiliyordu.

Jack ayağa kalkmaya çalışarak "Oha," dedi ama dengesi hâlâ bozuktu.

"Evet, çok hızlı ayağa kalkma. Deprem bölgesinde büyüdüm. Bir süreliğine dengeni bozar."

"Barı nasıl böyle aştın? Her şey sallanırken mi?" Jack sordu.

"Bilmiyorum," dedi Denny. "Birkaç şişenin gittiğini gördüm ve ardından elli tane daha geleceğini biliyordum ve oradan çıkman gerektiğini biliyordum. Alınma ama yüzünde ne olup bittiğinden emin değilmişsin gibi aptal bir ifade vardı."

Jack parmağıyla Denny'yi işaret etti. "Bunu kimseye söyleme!"

Denny ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri Jack'e dönüktü. "Kesinlikle olmaz! Ama gerçekten, düşmeni ve paramparça olmuş camların üzerinde sürünerek oradan çıkmanı istemedim."

"Teşekkürler." Jack burnunu çekti. Genç arkadaşına baktı. "Şimdi gerçekten bar gibi kokuyor, değil mi?"

Vaiz sallanan kapıya çarpıp mutfaktan içeri girerken büyük bir gürültü ve bağırış duyuldu.

"Jack!"

"Evet, iyiyiz," dedi, dağınıklığa bir göz atmak için yavaşça barın üzerine eğilerek. "Paige ve çocuklar?"

"Önce onları kontrol ettim. Bir şey yok. Mel?"

"Çocuklarla birlikte klinikte. Oraya gitmem gerek." Denny'ye döndü. "Burada kal, olur mu dostum? Preach'e ihtiyacı olan her konuda yardım eder misin? Ben hemen döneceğim."

"Elbette," dedi çocuk, yavaşça ayağa kalkarak. Barın üzerinden baktı. "Ben bir süpürge ve çöp tenekesi getireyim. Arkada bir sürü cam var."

"Birazdan yardım etmek için döneceğim." Jack barın üzerinden baktı. "Bir küreğe ihtiyacın olacak."

Deprem olduğunda Mel ve çocuklar dışarıda salıncaktaydı. Onlarla birlikte yerde toplanmıştı, bu yüzden iyiydiler. Cameron kliniğe gitmişti ve mutfak tezgahından yere düşmüş birkaç kırık bardak olduğunu bildirmiştir, ancak hepsi bu kadardır.

"Bar tam bir felaket," dedi Jack Mel'e. "Seni ya da çocukları orada istemiyorum, her yer camla kaplı. Denny tesadüfen oradaydı, bira içiyordu, bize yardım edecek. temizlik."

"Burada düğmeleri ilikleyeceğiz ama sanırım Cameron ve benim bir süre burada beklememiz gerekecek, bakalım sakatlanan biri arayacak mı? Eğer böyle bir şey olursa çocuklarla ne yapacağız?"

"Vaiz'in yeri sağlam, sadece bar değil. Paige'e sorup size haber veririm. Bu arada, bana ihtiyacın olursa buraya gelirim." Öne doğru eğildi ve ona bir öpücük verdi. "Şu çocuk, Denny, barın üzerinden atladı ve beni düşen şişelerin arasından itti."

Başını eğdi ve bir kaşını kaldırdı. "İyi çocuk," dedi. "Sanırım barın arkası deprem sırasında olmak için iyi bir yer değil."

"Bunun hakkında düşünmem gerekecek. tamir etmek için. Şişeler ve bardaklar için bir çeşit korkuluk."

Mutfakta çok az hasar vardı; Vaiz bulaşıkları kaldırmakta çok titizdi. yaratıyordu. Sadece birkaç kase vardı.

ve tabakları çalışma adasına koydu. Ocağın üstünde büyük bir çorba tenceresi vardı ve sarsıntı başlar başlamaz tencereyi kaydırıldı.

düşüp onu yakmaması için lavabonun içine koydu.

Kaybettikleri tek şey büyük bir karıştırma kabıydı.

Jack klinikten döndüğünde Denny çoktan barın ucunda büyük bir çöp tenekesi bulmuş ve

düz kenarlı bir kar küreğiyle kırık şişeleri topluyordu.

Preacher uyluk hizasındaki balıkçı çizmelerini giymiş, barın arkasındaki boş alanda durmuş, şişeleri ve bardakları raflardan indiriyor, bulabildiklerini kapalı kutulara koyuyordu.

dolaplar, ilk deprem kadar kötü olabilecek artçı sarsıntılara hazır.

"İyi fikir, Preach," dedi Jack. "Dolap kapaklarını şimdilik bantla kapatsak iyi olur."

Jack mutfağın arkasına gidip endüstriyel boyutta bir süpürge aldı ve Denny'ye doğru cam ve sıvıları süpürmeye başladı, genç adam da kürekle onları topladı. Yarım saat süren bu çalışma sonunda temizlenecek çok şey kalmıştı ama en azından işler kontrol altındaydı. Barın kapısı açıldığında Jack refleks olarak "Üzgünüm, bar kapandı" diye bağırdı.

"Jack," diye bağırdı Buck Anderson. "Lou'nun aptal eski kamyoneti deprem sırasında yoldan çıktı, tam da o yumuşak Birkaç yıl önce okul otobüsünün düştüğü yerle aynı omuz."

"O iyi mi?"

"Direksiyonda dudağı yarıldı, ama dışarı çıktı ve yola geri tırmandı. Mesele şu ki, adamın sahip olduğu tek şey o çift çeker. Bu ona tüm parasını süslü bir kamyonu yatırmayı öğretmeli."

"Ne kadar kötü durumda?"

"Tek parça halinde görünüyor," dedi Buck. "Eğer yamaçtan aşağı daha fazla kaymazsa. Buraya bir çekici getirmek ne kadar sürer sence?"

"Neden çekiciyi bekleyelim? Bakalım Paul'un elinde ne varmış. Oraya gideceğiz, belki onu yukarı çekebiliriz."

"Tepeden aşağı kaymasına izin verseydin seni suçlamazdım," dedi Buck. "Lou son zamanlarda sana pek dostça davranmıyor."

Jack ellerindeki kum ve likörü duruladı, kullanışlı bir havluyla kuruladı ve omuz silkti. "Sanırım biri şu yumuşak banketi geçip aşağı kaymadan ve kamyonun üstüne düşmeden önce oradan çıkmaya çalışsak iyi olacak. Denny? Yapmak ister misin?

Yardım eder

misin?" "Tabii

ki!"

Çıkarken barın kapısını kilitlediler, böylece kimse içeri girip kırık camlardan kendilerine zarar verebilirlerdi. Yardım edecek bir grup adam ve Paul Haggerty'nin en büyük kamyonlarından birini bulmak sadece yarım saat sürdü. Paul kamyonetin kasasını açık kasasının arkasına bağlamak için ağır kablolar kullandı. Çok uğraşmak gerekti; çok fazla kablo, büyük kancalar ve Jack ile Paul'ün her şeyi takmak için emniyet kemerleri takarak tepeden aşağı inmeleri gerekti. Bu iş bittikten sonra Paul kamyoneti yavaşça yolun karşısına kadar sürdü, o büyük pikabı tepeye tırmandırıyordu. Yoldan yaklaşık yirmi metre uzaklaştığında, Jack yokuştan aşağıya doğru ilerledi, arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Çift arka tekerlekler güçlüydü, çekişi yakaladı ve yavaşça tepeye tırmanmaya başladı. Yolun yüzeyini temizlediğinde, tüm adamlar ayakta alkışladılar.

Jack kamyondan indi. "Çift lastiklerin fark yarattığı zamanlar vardır," dedi. Sonra Lou'ya bakarken alt dudağına dokundu. "Eğer araba kullanabilecek durumdaysan, yarılan dudağını Cameron'a göstermeni ve birkaç dikiş attırmanı öneririm."

"Dikişe ihtiyacım yok," dedi Lou.

Jack ona sırtıttı. "Evet, sanırım daha fazla çirkinleşemezsin."

"Beni orada bırakabilirdin, Jack. Yani, kamyonu. Beni çekiciyi beklemem için bırakabilirdin."

Jack omuz silkti. "Beni orada bırakmazdın. Kasabanın parasını yönetme şeklimi pek beğenmeseniz bile.

Şimdi, gitmeden önce, biraz

Bu yumuşak omzun etrafında at gözlüğü gibi bir şey var.
Paul, bir şey getirdin mi?"

"Başka bir güzel yüze benziyor muyum?" diye sordu
sırıtarak. Sonra yumuşak banketin etrafına yol inşaatı
flaşörlerini yerleştirerek bir şeridi kapattı.

Jack düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. "Bu işi
halletmeliyiz."

On yedi

Lilly, Mavi Rapsodi'yi dağ eteklerindeki dar bir patikadan yukarı çıkardı. Aşağıdaki vadinin tamamını görebileceği bir platoya ulaştılar. Tekrar bu ata bindiği için çok mutluydu, Clay'le bir geleceği olmasa bile Mavi'yle bir geleceği olabileceğini hissetmek onu çok rahatlatmıştı. O ata bindiği gün hayatının en güzel günlerinden biriydi. Ve eğer yanılmıyorsa, Blue da onunla tekrar birlikte olmaktan heyecan duyuyordu.

Bir saatten fazla bir süredir dışarıdaydılar ve güneş batı dağlarının üzerinden alçalıyordu. Nefes kesiciydi. Hava serindi, yapraklar görkemli bir sonbahar ihtişamı içindeydi ve gökyüzü, batan güneşi pembeye çeviren kıyı boyunca uzanan birkaç kabarık beyaz bulut dışında açıktı.

Clay'le konuşma ve onu dinleme fikrini kafasına yerleştirdiğinde, her şey daha iyi görünmeye başlamıştı. Yeni bir bakış açısıyla oldukça basit görünüyordu - onlar ya bir anlayışa varacak ve ilerleyeceklerdi ya da birlikte olmamaları gerektiğini öğreneceklerdi. Eğer ikincisi olursa, ağlayacak mıydı? İncinir miydi? Kesinlikle! Öldürür müydü?

Onu mu? Onu atından uzak tutmak mı? Hiç şansı yoktu! Lilly yüzleşme konusunda gergindi ama kararlıydı. Artık acınacak küçük bir kız değildi.

Mavi'yi kliniğe doğru geri çevirdi; Clay şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Platodan çıkmak istiyordu. ve hava kararmadan dar patikadan aşağı indik.

At onun altında biraz dans etmeye başladı. "Sakin ol aşkım," dedi nazikçe, dizginleri daha sıkı tutarak,

dizlerini sıkıyordu. At gevşedi, ama bir an içinde tekrar dans etti. Az ileride bir çalılıktan küçük bir kuş sürüsü fırladı ve Mavi yine ürktü. "Kuşlar, bebeğim. Kuşlardan başka bir şey yok."

At ürkmüştü; başını savurdu, ısırıkla mücadele etti ve ön ayakları üzerinde sıçradı. Mavi hiç böyle davranmamıştı. Bu! Ahırdaki en sakın at oydu. "Dur, dur, dur," dedi Lilly. Etrafında bir şey aradı.

Atı korkuttu, henüz görmediği bir şey, bir yılan ya da küçük bir hayvan, ama hiçbir şey görmedi. Bu gergin tepkiler birkaç dakikada bir devam etti. "Tamam, sorun yok, eve gidiyoruz," dedi Lilly. "Artık yaramazlık yapmak yok... Şışt. Şışt."

Lilly kısrağı sakinleştirdi ve patikadan aşağı inmeye devam etti. Patika çok dar değildi ve aşağı inerken bir dizi geri dönüşten oluşuyordu, bu yüzden Blue ürkek olsa bile yine de idare edebilirlerdi. Daha inişe yeni başlamışlardı ki Lilly bir çalıya yapışmış beyaz plastik bir bakkal çuvalını fark etti ve

Hemen önlerinde esen rüzgârda dalgalanıyordu. "Yavaş, yavaş," dedi usulca, bacaklarını kullanarak ve dizginleri sakın ama sıkı bir şekilde kavrayarak.

Her şey bir anda oldu. Lilly bineğinin bacaklarında bir sarsıntı hissetti; uzak bir gümbürtüye benzeyen bir ses titreşime eşlik etti ve ufuk bulanıklaştı. Mavi hafifçe şaha kalkarak geriye, uzağa doğru dans etmeye başladı. O anda sert ve serin bir rüzgâr plastik torbayı çalıdan koparıp Blue'nun yanından uçurdu. At ürktü, kişnedi ve aniden şaha kalktı, dengesiz bir şekilde Lilly'yi sırtından attı.

Lilly sarsılan zemine bir oomph ile çarptı! O Zıpladı! Ezilmemek için olabildiğince hızlı bir şekilde attan uzaklaştı ve bunu yaparken patikanın kenarına yuvarlandı. Mavi ayağını yere basmakta zorlandı ve Lilly uçuşumdan aşağı yuvarlandı. Yuvarlanırken dikenli bir çalıya tutundu, ellerini kesti ama tutunamadı.

Yer şiddetle sallanırken, atının korku içinde çığlık attığını ve her ne tehlike varsa ondan kaçmak için hızla uzaklaştığını duydu.

Ve Lilly kontrolden çıkmış bir şekilde tepeden aşağı yuvarlandı. Kayalardan sekerek, büyük, kalın, affetmeyen bir ağaç gövdesine yaslanıp durana kadar. Yer sarsılırken ve altında yavaş yavaş sakinleşirken orada hareketsizce yattı.

Yaralı olmasına, ellerinin kanamasına ve kafasında büyük bir düğüm olmasına rağmen ilk endişesi Mavi'ydi. Eğer at o patikada ayağını kaybeder ve tepeden aşağı düşerse kemikleri kırılabilirdi. Ve bir at için bu felaket olabilirdi.

Elleri ve dizleri üzerinde tepeye doğru çıkmaya başladı, yaralı elleriyle bir ağacı ya da çalıyı çekiştiriyor, bir ayağını bir kayaya ya da ağaca dayıyordu. Çok dik bir tepe olmamasına rağmen ilerlemesi çok yavaştı. Fırlatılalı uzun zaman olmuştu. Hiçbir yeri kırılmamış gibi görünse de tüm vücudu ağrıyordu. Bu arada Tepedeki patikaya vardığında, atından geriye tek bir toz zerresi bile kalmamıştı. Blue, Arizona'da olabilirdi. Hareket eden topraktan ve hayalet beyaz çantadan korkmayı bıraktığı zaman.

Güneş batıdaki dağların arkasına doğru alçalıyordu. Sıcaklık çoktan düşmeye başlamıştı. Ve ahıra dönmek için uzun bir yol yürümek gerekiyordu.

"Kahretsin," dedi. "Eğer kötü şansım olmasaydı, hiç şansım olmazdı!"

Clay kafeden kliniğe döndüğünde Saat 16:00'da, depresyon vurmamadan önce. Çok sıkı bir beslenme programı uyguluyorlardı ama ilk fark ettiği şeylerden biri Lilly'nin cipinin orada olduğuydu. Göğsü hemen umutla kabardı ve bu yüzüne yansımış olmalıydı. Annie'yi ahırda bulduğunda söylediği ilk şey, "O

Blue'yu gezintiye çıkardı ve çok geçmeden dönecek. Seninle konuşmak istiyor. Umarım onunla aranızı düzeltebilirsiniz."

"Ben de öyle umuyorum Annie ve deneyeceğim. Çünkü onu ben de seviyorum."

"Son birkaç gün tam bir işkenceydi," dedi Annie, "ikinize ne olduğuna dair tüm ayrıntıları bilmiyorum ama onu delirttiğinizi söyledi."

Gülümsedi. "Öyle mi? O da beni delirtmek için üzerine düşeni yaptı. Dane'i görmeye gittim. Onun güvenine tamamen ihanet etmeden bana elinden geldiğince yardım etti."

Annie hafif bir gülümsemeyle, "Aferin sana," dedi. "Onun için savaşıyorsun!"

"Elbette öyleyim, gerçi o bunu pek kolaylaştırmadı. Sence ne zaman gelir?"

"Şimdiye kadar bir programa göre beslendiğimizi biliyordur diye düşünmüştüm.

Sanırım yakında."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Az önce patikaya gideceğini söyledi. Sanırım arka meranın etrafından dolaşıp ama söylemedi. Buralarda takılıp bekleyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi. "Bu atlarla işimi bitirip onları dışarı çıkaracağım. Eve gidip Nathaniel'in banyosunu hazırlamak ve bu gece aylaklık ederken bira bardağını soğutmak istediğini biliyorum." Sonra sırtıttı. "Hadi bakalım.

Lilly'yi bana bırak."

"Çok hoş," dedi ve gitmek için döndü. Sonra geri döndü ve "Bu gece verimli bir şeyler yapmaya çalış, mesela kız arkadaşını geri al!"

"Elimden geleni yapacağım" dediğinde kadın çoktan gitmişti.

Gabe'in futbol antrenmanı vardı ve bugün ahıra gelmeyecekti, bu yüzden Clay ahırları temizlemekle meşguldü,

zaten süpürülmüş bir ahır süpürüyor, hatta at takım odasını düzenliyor, bekliyordu. Sık sık arka kapılardan dışarıya ve doğu merasının etrafından geçen yola bakıyordu. Bir gün

Sonbaharın karaya vurmasıyla güneş gittikçe daha erken batıyordu ve saat beş buçukta hava kararmaya başlamıştı.

Sonra ahırlardaki atların huzursuzlandığını fark etti; onu tuttukları padokta Streak etrafta dans etmeye başladı. Arka merada bir kuş sürüsü uzun otların arasından fırlayıp uçtu. Clay'in içinde hayvanlardan aldığı huzursuz bir his vardı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Sonra bir titreşim hissetti ve bu titreşim bir gümbürtüye dönüştü. ayaklarının altında bir dalgaya dönüştü ve neredeyse onu yere devirecekti. Ekipmanların duvardaki kancalardan düşmesini, aletlerin ve küçük ev aletlerinin tezgahın üzerinde dans edip yere çarpmasını izlerken, kendini tack odası kapısının çerçevesine sabitledi. Tavandan sarkan ışık sallanıyordu.

İçerideki atların ağladığını ve ahırlarını tekmelediğini duyabiliyordu; Streak'in dehşetini hissedebiliyordu. Koşmaya çalıştı, yürüyüşü garipti ve bacakları dengede kalmak için çılgınca bir çabayla yayılıyordu.

Vay canına, diye düşündü Clay. Bu büyük bir şey. Saatine baktı ve saniye ibresinin yüzün etrafında hareket ettiğini gördü - uzun süren büyük bir saat.

Uzman değildi ama ya bu 5,5 şiddetindeki son depremden daha büyüktü ya da merkez üssü tam altlarındaydı. Bu

Eşyaların hareket etmeyi ve yere düşmeyi bırakması ve zeminin yuvarlanmayı durdurması için uzun bir süre geçmiş gibi görünüyordu, ancak depremlerde tipik olduğu gibi Dengesi o kadar bozulmuştu ki, geçtikten sonra bile yürümek dengesiz ve sallantılı görünüyordu. Clay'in aklına gelen ilk düşünce, neler olup bittiğini anlama kapasitesine sahip bir insan böyle hissediyorsa, hayvanlar nasıl hissediyor olmalıydı?

Peki bu sırada Lilly neredeydi?

Birkaç dakika içinde Annie ahırdaydı. "Clay! Burada her şey yolunda mı?"

"Ufak tefek hasarlar, temizlenmesi gereken şeyler. Anladığım kadarıyla yapısal bir sorun yok." Ahırın tavanına göz gezdirdi. "Bu küçük değildi. Peki ya evin içi?"

"Biraz cam kırıldı ama neredeyse her şey dolaplara kaldırılmıştı, o yüzden önemsiz. Hayvanlar nasıl?"

"Üzgünüm. Yapılacak en iyi şey onları merada bırakmaktır. Ahırda biraz korkarlar, yer hareketleri falan."

"Clay..." Annie denedi.

"Şimdi hemen geri dönecek," dedi, sanki bunu söylemek her şeyi gerçekleştirebilirmiş gibi.

Bir saat sonra, iki küçük artçı sarsıntıdan sonra Clay, Streak'i eyerliyor ve onunla yumuşak bir şekilde konuşuyordu. "Biraz üzgün olduğumu biliyorum ama sanırım gidip kızını bulsak iyi olacak. Ben

"Sana ihtiyacım olacak, ona çekiliyor gibisin ve eğer birisi-"

Nathaniel arkasından, "Clay, Streak'i otlakta bırakıp dörtlüleri dışarı çıkaralım," dedi.

"Onun olabileceği dar patikalarda ya da yokuş aşağı patikalarda veya aşırı çalılıklarda dört çekerler işe yaramaz. Sen ve Annie isterseniz atv'leri çıkarın. Hava neredeyse karardı ve ben onu orada karanlıkta bırakmak."

"Streak bu iş için biraz ürkek değil mi?"

"Öyle ama artık onunla başa çıkabilirim," dedi Clay. "Ve onu seviyor. Onu Lilly'yle gördün mü? Onu seviyor." Onu seviyorum, diye düşündü Clay. Eğer bir Tanrı varsa, onu bulacağım ve içinde bulunduğumuz karmaşa hakkında konuşup bir daha asla olmamasını sağlayacağız!

"Bunun güvenli olduğundan emin değilim," dedi Nathaniel, Clay kelepçeyi sıkarken arkasından.

"O zaman beni sırtımdan vur, beni durdurmanın tek yolu bu."

Clay tack odasına gitti ve fazladan bir battaniye, endüstriyel boyutta bir el feneri, ip, bir çift şişelenmiş suları ve birkaç protein barını heybeye doldurdu. Ağır astarlı kot ceketini giydi ve Streak'i ahırın kapısından dışarı çıkarıyordu ki toynak sesleri duyuldu onu durdurdu. Nate onun yanına geldi ve ikisi de Mavi Rapsodi'nin doğu tarafındaki yoldan aşağı doğru koştuğunu gördüler

otlaktan klinik ahırına doğru yola çıktı. Eyerlenmişti. Ve binicisizdi.

"Kahretsin," dedi Nathaniel.

Clay bir ayağını üzengiye koydu ve Streak'e bindi. "Kurtarma ekibini ara. Muhtemelen milyonlarca çağrı alıyorlar ve bizim için çok meşguller, ama yine de ara. Sonra da dörtlülere çıkın. Battaniye ve su alın, bu gece çok soğuk." Ve sonra Streak'i ileri doğru itti. Ahırın önünden çıktı ve Blue'nun az önce döndüğü yoldan aşağı indi.

Clay ve Streak dörtnala yola çıkıp uzaklaşırken Nathaniel kısrağı ağıla bıraktı.

Clay ışıklı saatine baktı; saat neredeyse sekizdi, hava karanlık ve soğuktu. Annie'nin yeni ve genç binicileri için kullandığı vadideki patikalardan birinde onu bulacak kadar şanslı olamazdı. Zamanını boşa harcamamalıydı -Lilly atı daha zorlu parkurlara götürebilirdi. Bu yüzden kuzeydoğuya doğru gitmeye karar verdi, el fenerini önündeki patikaya tuttu, patikanın kenarlarını tarayarak o giderken biniciyi bıraktı. Kızın ısınmak için kayalık bir yarığa ya da çalıların arasına saklanmış olma ihtimaline karşı ona seslendi.

Yoldan geldiğini gördüğünde birkaç saattir onu arıyordu. El fenerini ona tuttu, sonra Streak'i dörtnala koşturdu. Tayı onun önünde bir anda durdurdu ve attan indi. Kadının kafasında kocaman bir kaz yumurtası, saçlarında otlar ve yapraklar vardı, Kot pantolonunun bir baldırında modası geçmiş bir yırtık... ve yüzünde kaşlarını çatmış bir ifade.

"Sen olmalıydın," dedi ona bakarak. "Bazen hep benden bir adım önde olduğunu düşünüyorum. Seni ahırda görmeyi planlıyordum."

Şapkasını çıkardı. "Sanırım Mavi seni depremde terk etti," dedi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulmak zorundayız."
"Eve gitti, Lilly." Onun yanına gitti. "Yaralanmışsın," dedi.
Başına dokundu. "Attan düştüm ve tepeden aşağı
yuvarlandım. İyi olacağım."

"Seni eve götürdüğümüzde." Ceketini çıkardı ve kızın
üzerine örttü.

"Ceketine ihtiyacım yok," dedi kesin bir ürpertiyle.
İçinden çıkmaya çalıştı.

Navajo dilinde "Níwe!" dedi. Dur! Ceketini daha sıkı sardı.
Ellerinden birine uzandı, sonra
diğeri, avuç içlerini inceliyor. "Düşüşünü kırmaya mı
çalışıyorsun?" "Tam olarak istediğim gibi olmadı."

Kara kaşlarını kaldırdı ve ona gülümsemekten kendini
alamadı. "Sanırım yeni kurtarılmış birine göre çok şirret bir
ruh hali içindesin."

"Sanırım bir tepeden aşağı atılmak beni huysuz yaptı.
Dava et beni."

Heybesinden bir şişe su ve arka cebinden bir mendil
çıkartıp avuçlarını temizledi. Suyun ağzını kapattı ve şişeyi
gömleğinin ön cebine soktu. "Her zaman parlak bir ışık
olması ne kadar şaşırtıcı değil mi?

Taraf mı? Şimdi bazı şeyleri açıklığa kavuşturacağız." "Eğer
tutsak bir izleyici arıyorsanız
bunu başardım. Ama bu şekilde planlamamıştım" dedi.

Nemli mendili en çok acı çeken elinin etrafına sardı.
"Eminim yapmamışsındır. Bahse girerim, en son yıllar önce
fırlatılmışsındır. Ben gidip
ve seni yukarı çekerim. Elini incitmemeye çalışacağım. Ata
bindiğimde, destek için çizmeni ayağıma koy. Seni geri
götürmeliyim. Annie ve Nathaniel karanlıkta seni arıyorlar.
Onları ne kadar çabuk çağırabilirsek,
daha iyi. Mümkün olduğunca az sorun çıkarmaya çalışın."

Aşağılanmış bir ses çıkardı ve gözlerini kaçırdı. "Sen de
daha nazik olmaya çalış. Bu ideal koşullar olmayabilir, ama
ben

seninle konuşmak için kliniğe geldi. Ve seni dinlemek için." Paltosunun kıvrımlarında kendini iyi hissettiğini inkâr edemezdi. İyi ve sıcaktı ve adamın kokusu ona doğru yükseliyordu.

burun her zaman olduğu gibi onu sarhoş etmeye başlamıştı. "Büyükbabam insanların beni aradığını biliyor mu?"

"Onu ben aramadım," dedi Clay. "Seni bulmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdi seni geri almak ve yem dükkanında herhangi bir yaralanma olmadığından emin olmak için onu aramak için sabırsızlanıyorum. Büyük bir depresyon oldu." Bir ayağını üzengiye koydu, kendini eyere çekti ve ona elini uzattı.

Hareket etmedi.

"Hadi," dedi. "Geri dönüp Yaz'ın iyi olduğundan emin olmalıyız."

İçini çekti ve elini onun elinin içine koydu. "Dikkatli ol, lütfen," dedi.

Avucundaki kesik ve sıyrıklardan kaçınmak için elini bileğine doladı. "Ayak ayağımın üstünde," dedi.

Kadın öyle yaptı ve adam onu zahmetsizce önündeki atın üzerine kaldırdı. Onu boynuzun etrafına yerleştirdi ve yanlamasına oturttu.

"Artçı sarsıntılar oldu," diye dikkat çekti. "Streak bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Biraz gergin ama sağlam. Streak için iyi. Sanırım yol boyunca güvendedeyiz." Atı çevirdi ve kliniğe doğru geri döndü. "Şimdi, açıklamak istediğim şey şu.

"Isabel ve ailesiyle tanıştığımda bana o kadar yabancıydılar ki, ne kadar karmaşık oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Demek istediğim, Tahoma'da bir sürü sıradan yaşlı işlevsizliğimiz var.

ama hiçbir şey beni Sorenson'lara hazırlayamazdı. İş diğer yetiştiricilerle tanışmak ve mükemmel olan para için kabul ettim. Zalim ve otoriter bir babası.... onu umursamayan bir annesi olan tatlı bir kadına benziyordu. Çok uzun zamandır hayatımda bir kadın yoktu ve ondan etkilenmem, onu korumaya istekli olmam çok doğaldı. O on yaşında. Benden yüz kat daha yaşlısın Lilly.

batırdım. Ve bu çok komik - geçmişime bakılırsa, batıran ben olmalıydım."

"Ona aşık olduğun için bahane uydurmana gerek yok," dedi Lilly. "Onu gördüm. O at karavanını gördüm."

Clay gülümsedi. Dane at karavanının Lilly'yi kıskançlığa boğduğunu söylemişti. Şaşılacak bir şey yoktu. o at karavanını kendisi yaptı. Hayatının geri kalanında o karavanda yaşayabilir ve içinde at pisliği olmadığı sürece mutlu olabilirdi. Düşüncesine güldü.

"Komik mi?" Lilly sordu.

"Hiç de değil. Çok güzel bir karavan, değil mi? Sorenson ailesi kıçlarını yüz dolarlık banknotlarla siliyor."

"Ne kadar hoş," dedi.

"Görünüşü ve sahip oldukları ona pek rahatlık getirmedi. O... Isabel... ailesiyle, özellikle de babasıyla her zaman anlaşmazlık içindeydi. Ya babası onu övdüğü için coşku içindeydi ya da babası onu övdüğü için derin bir depresyon içindeydi.

onu hayal kırıklığına uğrattı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. uzun zaman. Benden hoşlandı, beni baştan çıkardı, oldukça kolay bir avdım - yalnızdım ve çok çalışıyordum. Onunla birlikte yaşamamı istedi ama babasının izni olmadan bunu yapamazdım. Evlenmek isteyen oydu, ancak rezervasyondaki ailemi ziyaret etmeyecek ya da onları özel düğünümüzde ağırlamayacaktı. Benim adımlı almadı. Geçmişinde çok kötü ilişkiler yaşamıştı ve ben aptalca bir şekilde evliliğimizi bu kadar büyötmek istememesinin sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm ama mesele daha derindi. Yavaş yavaş bir Navajo'yla evlenmenin babasına meydan okuduğunu fark ettim. Bu onun için tek yoldu. ona karşı durabilir ya da dikkatini çekebilirdi. İki yıl sonra boşanmak istediğinde hiç şaşırmadım. Ama peşini bırakmadı."

"Ah! Peki gitmesine izin veremeyen tek kişi o muydu?" Lilly sordu.

"Evet," diye cevap verdi. "Evet, bazen beni arıyordu ama ben ona hiç gitmedim. Bu işin nedenlerinden biri de bu.

Isabel'in kontrolcü doğası, babasıyla olan hastalıklı ilişkisi ve beni manipüle etmesiyle gerçekten başa çıkamıyordum. Lilly, onu bu hale neyin getirdiğini bilmiyorum, kesinlikle istismar. Ona neden bu kadar bağlandığımı açıklayamıyorum.

Çılgınlık, belki. Ama Isabel'i sevmiyorum. Artık sevdiğimden de emin değilim."

"Ama onu her zaman seveceğini söylediğini duydum!" "Evet, bunu söyledim. Eğer bir saniye daha dinleseydin

gerisini duyardınız. Onu her zaman seveceğimi, önemsemişimi ama hayatımıza devam etmemiz gerektiğini söylüyordum.

artık onun yanında olamayacağımı söyledim. Ona hayatımda bir kadın olduğunu çoktan söylemiştim. Ama sevginin kendisinden çekilmesine karşı her zaman korkunç bir korku duymuştur. Onu iyi dileklerde bulunacak kadar sevdiğimi söyleyecektim." Dişlerini sıktı. "Artık her şey değişti."

"Nasıl değişti?"

"Artık onun için üzülmiyorum. Bu kadar küçük ve bencil olabileceğini fark etmemiştim. Peki neden fark etmedim? Elma

ağaçtan uzağa düşmez. Babası korkunç bir ebeveyn. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, bizi yetiştiren insanlar silinmez bir iz bırakır." Streak'i çekerek durdurdu. Lilly'nin çenesini kaldırdı ve yüzünü ona çevirdi. "Isabel üzücü ve Hasarlı bir kadındı ve ben sözümü tutmak için elimden geleni yaptım Lilly. Ama bu benim geçmişimde kaldı. Seni seviyorum."

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle. Sana davranış şekli için üzgünüm. Hayatımdaki kadının sen olduğunu nereden bildiğini söyleyemem-"

Lilly güldü. "Bir şekilde kadınlar rakiplerinin kim olduğunu hissedebiliyor."

"Atların düşündüklerini duyabiliyorum ama ne düşündüklerini hiç anlamadım.

kadınlar," dedi. "Geleceğinden haberim yoktu ve ona mümkün olan en nazik şekilde gitmesini söylüyordum.

Benden kaçışında tüm sabrımı kaybettim ve ona sadece buradan gitmesini söyledim."

"Buna neden inanayım Clay?"

"Daha acil bir soru var," dedi. "Ne bana inanmak istememene neden olacak ne oldu? Aşkımız gibi, Mavi gibi, Annie'yle çalışmak gibi seni çok mutlu eden şeyleri bir kenara atman için mi? Bu da ne? sana ne oldu?"

"Sadece çok gururluyum-"

"Saçmalık," dedi. "Bir risk al. Beni içeri alıp gerçeği söylediğinde ne olacağını gör. Berbat bir aşk yaşamışsın. Bir kere bahsetmiştin. Bu kadar mı?"

"Kötü bir ilişki," dedi omuz silkererek. "Acı dolu bir ayrılık..."

"Peki kim yapmadı? Sana benimkini anlattım - biri çocukken, diğeri daha yeni," dedi. "Belki ikimiz de biraz ara vermeliyiz."

"Benim de en az Isabel kadar berbat durumda olduğumu görebilirsin ve bu seni nereye götürür?"

"Dene beni," diye yalvardı.

"Çok kötüydü," dedi açıklama yaparken. "Gençtim."

Hafifçe güldü. "On altı yaşından daha mı genç?" diye sordu. Kadın döndü ve ona baktı. "On üç," dedi.

Bir anlık şokun ardından kolunu ona doladı. "Tatlım. Özür dilerim. Bir kızın böyle bir şey yaşaması için çok gençsin. En azından anne olmamışsın."

"Ama... ama evet, öyleydim. Daha on üç yaşında, on sekiz yaşında kötü bir çocuğa teslim olmuş bir bakireydim, hamileydim ve o bir tilki gibi kaçıyordu."

O kadar hareketsizdi ki Streak yürümeyi bıraktı. Clay eğildi ve yanağını onun yanağına dayadı. "Senin çocuğun mu?" diye sordu fısıltıyla.

Kucağına baktı. "Bebeği kaybettim. Muhtemelen bir lütuftu, belli ki anne olmaya hazır değildim."

"Özür dilerim tatlım."

"Ve sen ortaya çıktığında, tekrar bir ilişkiyi riske atmaya hazır değildim. Sanki hiç hazır olamayacakmışım gibi hissediyorum."

"Ama o zamanlar sadece bir kızdın. Artık bir kadınsın," diyerek onu rahatlattı.

"Dane de öyle dedi. Ama zarar görmüş!" dedi.

"Böyle şeylerden kurtulup daha iyi hayatlar kurmaya devam eden kaç kişi olduğunu bilerseniz şaşarsınız. İnsanlar çok daha kötülerinden de kurtuldular - atalarımızı düşünün."

"Tanrım, benden önce ve sonra kaç kişiyi seçtiğini bilmesem de beni seçtiği için kendimi bir prenses gibi hissettim.

Ona hamile olduğumu söylediğimde, kendisinden olamayacağını söyledi." İçi boş bir şekilde güldü. "Sanki sevgililerim varmış gibi! O ilk ve tekti! Büyükbabam tüfeğini doldurdu ve erkek arkadaşım

Ama beni en az birkaç kız için terk etmişti bile. Daha on üç yaşındayken itibarım yerle bir olmuştu. İşte o zaman büyükbabam taşınmamız gerektiğine karar verdi, her şeye yeniden başlamak için.

Büyürken her şeyimi kaybettiğimi hissettiğim o kadar çok zaman oldu ki - annemin beni ben birkaç haftalıkken terk ettiğini fark ettiğimde, büyükannem öldüğünde ve asla Büyükbabam beni kendimden kurtarmak için evden uzaklaştırdığında geri döndüm. Ve erkek arkadaşım, bana karşı bir şeyler hissettiğini inkar edip büyükbabamın tüfeği..." Başını çevirdi ve ona baktı. "Tüm bunları tekrar yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Bu yüzden güvenmek benim için çok zordu."

"Sana istisna olduğumu göstermenin bir yolunu bulacağım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Güçlü olmak istemiştım, zayıflıktan nefret ederim. Senin önünde ağlamak istemedim."

Gözyaşlarını başparmağının ucuyla sildi. "Sadece benim önümde ağlamamı istiyorum."

"Birini sevmekten çok korktum..."

"Elbette var, ama hayatınızın o kısmı geçmişte kaldı. Ve bizim daha önemli işlerimiz var. Yapmak zorundayız

şimdi birlikte ilerleyelim."

"Ya aşk yeterli değilse? Ya yürütemezsek?"

"Bull. Pek çok şeyi yoluna koyduk," dedi. "Biliyor musun, Isabel'e başarılı bir koca olamamamın birçok nedeninden biri de acısını beslemesiydi. Sessizce. Hiçbir zaman acılarını ortaya dökmedi ve bana her şeyi anlatmadı. Başına gelenleri ve bunları nasıl atlatmak istediğini... Her zaman görünmez bir iblisle savaşıyordum.

"Yani, bizim aletlerimiz var," dedi ona. "Bence bunu halletmenin bir yolu var - seviştikten sonra, yumuşadığımızda ve savunmasız- konuşmalıyız. Birbirimize sarılmalı ve bizi rahatsız eden, endişelendiren şeyler hakkında konuşmalıyız. Dürüst olacağıma söz veriyorum. Sabırlı olacağıma söz veriyorum." Dudaklarını hafifçe, şefkatle öptü. Sonra o unutulmaz mavi gözlere bakabilmek için çenesini tekrar kaldırdı. "Yapabilir misin, Lilly? Benimle deneyebilir misin? Çünkü seni çok seviyorum."

Gözlerini ondan ayırdığında Jensen Ahırları'nın görüldüğünü fark etti. Arkasına baktı. "Emin değilim," dedi. "Hâlâ korkuyorum."

"Acıdan mı? Mutsuzluğun mu? Aşkına karşılık bulamamaktan mı? Yapayalnız kalmanın? Neyin?"

Ağzı hafif, acı dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet," dedi.

Yavaşça dudaklarına yaklaştı ve onları tutkulu bir öpücükle kapladı. Kızın kolları ona sarıldı, Onu kendine çekti, ağzı onunkinin altında hareket etti. Öpüşmeleri sona erdiğinde, adam onun gözlerinin içine gülümsedi.

"Pekala, benim küçük tatlım, uyarayım. Vazgeçmiyorum. Gitmene izin vermeyeceğim. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve vazgeçmemizin imkanı yok. Şimdi olmaz. Aslında, bu noktaya gelebilmek için zor zamanlardan geçtiğimizi düşünüyorum - iyi olanları bulmak için."

"Bence sen muhtemelen sadece bir aptalsın," dedi ona. Ama kadın dudaklarındaki adamın tadını yaladı ve adam güldü.

Streak'i kliniğe doğru güzel, düzenli bir tırısı itti ve onu güvende ve sıcak tutmak için sıkıca kendisine doğru tuttu.

On sekiz

Aiden Riordan söz verdiği gibi kardeşi Colin'i ziyaret etmiş ve ağrı kesici ilaçlarla ilgili durumunu değerlendirmişti. Onu son derece rahatlatan bir şekilde, o sırada her şey oldukça idare edilebilir görünüyordu. Colin hâlâ oldukça rahatsız ve sinirliydi ama Aiden'in da açıkça şahit olduğu gibi narkotik olmayan ağrı kesiciler, iltihap önleyici ilaçlar ve bolca buz torbasıyla iyi gidiyordu. Birliğindeki arkadaşları hazırды ve ona yardım ediyorlardı; her şey kontrol altında görünüyordu. Birkaç gün sonra Aiden kardeşini fizyoterapistlerine emanet etti.

O zamandan bu yana geçen üç hafta içinde çok şey olmuştu - Virgin River ve çevresi hasarlı bir deprem geçirmişti. Neyse ki ciddi bir yaralanma olmamış, sadece birkaç sıyrık ve kesik olmuştu. Aiden'a gelince, nişanlısı Erin'le birlikte yaşayacağı Chico, California'da kendine bir doktorluk işi bulmaya odaklanmıştı. Daha önce Bu amaçla birkaç röportaj yaptım. Dürüstçe mi? Colin'le haftada en az üç kez konuşmasına rağmen, iyileşme süresinin uzunluğu dışında endişelenecek bir şey olduğunu unutmuştu.

Ama sonra Columbus, Georgia polis departmanından bir telefon geldi. Colin Riordan irtibat kişisi olarak Aiden'in adını vermişti. Polise göre Colin, narkotik ilaçlar için gelişigüzel reçeteler yazan yerel bir doktoru takip eden bir DEA operasyonunda yakalanmıştı. Ya da belki o kadar da istemeden değil;

Dr. Feelgood reçeteli ilaçların bilinen bir satıcısıydı ve DEA uzun süredir onu takip ediyordu.

yerel polisin tam işbirliği ve yardımı. Tutuklama tam da Colin doktorun odasından çıkarken gerçekleşti. elinde OxyContin reçetesiyle ofise geldi.

Görünüşe göre Colin artık ilaçlarını ordu doktorundan alamıyordu ve alışkanlığını şehir merkezine taşımıştı. Ordu bundan hoşlanmayacaktı.

Riordan ailesinde laf çabuk yayılırdı; kardeşler hırsızlardan daha kalındı. Ancak bu olayda Aiden bağımsız hareket etmeye karar verdi. Hatta bunu Erin'le bile konuştu. "Başı dertte, acı çekiyor, henüz iyileşmedi. Bu konuda hiçbir şey iyi gitmeyecek. Yardıma ihtiyacı var. Tek başıma gidiyorum," dedi Erin'e. "Ona mümkün olan en iyi yardımı bulacağım - rehabilitasyonla birlikte fizik tedavi. Ve eğer tamamen işbirliği yapmazsa, ailesini onu serbest bırak."

"Vay canına," dedi. "Hatırlat da Riordan'ların çocuklarına asla bulaşmayayım."

"Biliyor musunuz? Eminim son ziyarette benden şüphelenmiştir. Patrick'in hepimizi arayıp ağrı kesici ilaçlardan şikayet ettiğini biliyordu. Birkaç gün dayandı ama ben gider gitmez gevşedi. Bundan kurtuluş yok."

"Görünüşe göre bir süre yoksunuz," dedi.

"Kendini adadığından emin olacak kadar uzun bir süre. Arizona'da gerçekten iyi bir yer var, kontrol edebileceğim kadar yakın. onu."

"Bunu kardeşlerinden saklamayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Oh, hayır! Colin hapse girip bir programa dahil olduğunda herkesi arayacağım, annemi ve George'u bile. Ama şu anda bir aile buluşması? Colin buna yanaşmayabilir, hatta bu onun için en iyi şey olmayabilir. Onu çok fazla zorlamak istemiyorum. Uyuşturucuyu bırakmasını istiyorum."

"Colin'i gerçekten tanıyormuşum gibi hissetmiyorum," dedi Erin. "Diğer kardeşlerini tanımak çok kolaydı ama Colin... o da diğerleri gibi eğlenceli ama bir şekilde kendini tutuyor. O farklı biri."

"Şu anda pek eğlenceli değil, orası kesin," dedi Aiden. Ama polis tarafından yakalanmıştı ve kaçış yolu yoktu. Çıplaktı. Teşhir edilmişti. Neyse ki Colin için Yargıcın Afganistan'da görev yapan bir oğlu vardı. Colin'i tedavi için Aiden'a verdi ve cezasını erteledi.

Aiden aileden kimsenin haberi olmadan hızlı bir şekilde Columbus'a ulaşmayı başardı. Colin'i Tucson'a taşıdı ama bu kolay olmadı. Aiden'ın yardımına Patrick'in birkaç hafta önce panik içinde yaptığı telefon görüşmesini daha fazla dikkate almış olmayı diledi. Cidden. Keşke gerçek Colin'i görmeyi başarabilseydi. önceki iki günlük ziyareti sırasında. Adam piyasadaki en bağımlılık yapıcı reçeteli ağrı kesicilerden birinin etkisindeydi. İki katına çıkmıştı; askeri doktoru ona uyku için bir şey vermişti ve bunun ne anlama geldiğinden tamamen habersizdi. narkotik ağrı kesici. Colin hâlâ acı çekiyordu, pek çok şey acıyordu.

Tedavi merkezine giriş yapmadan önce, Aiden onunla son bir kez yüzleşti. "Bu boktan kurtulmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyor musun?" Aiden ona sordu.

"Nasıl? Üç saat üst üste uyuyamıyorum. Vücudum o kadar kötü ağrıyor ki hayal bile edilemez! Bir fikrin var mı? beni öldürecek misin?"

"Üç hafta boyunca buna inanmayacağını biliyorum ama çözüm narkotik ilaçları bırakmakta ve doğru ilaçları almakta. Hala biraz ağrı olacak, ancak son zamanlarda hissettiklerinizin çoğu vücudunuzun narkotiklere verdiği tepkidir.

uyuşturucu yokluğu. Her şey daha iyi olacak, söz veriyorum."

"Hepsine söyledin mi? Hepsi yola çıktı mı?"

"Hayır. Siz yerleştikten sonra herkesi arayıp açıklayacağım. Nerede olduğunu ilk o zaman öğrenecekler. Hepiniz Yapmanız gereken, tedavi gördüğünüz süre boyunca kimlerden telefon almak istediğinizi seçmek." Aiden omuz silkti. "Kimse aramasın diyebilirsin -Cezalandırılmayacaksın. Eninde sonunda onlarla konuşmak zorunda kalacaksın, ama iyileşene kadar beklemek istiyorsan, bu makul."

Colin, "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

"Kim ister ki? Bu büyük bir adım olacak, zor bir adım. Şimdi buna inanmayacaksın ama şanslısın, hayatının yarısında uyuşturucu kullanmadın. Birkaç hafta içinde kendini yeni bir adam gibi hissedeceksin-"

"Kırık kemikler, titanyum çubuklar ve vidalarla dolu yeni bir adam mı?"

"Sana tuzak kurdum," dedi Aiden. "Biliyorum, kötü bir kaza geçiren, bir sürü ağrı kesici alan ve kendini tedavide bulan ilk kişi olduğunu düşünüyorsun ama tahmin et ne oldu?"

Sizi daha önce de gördüler. Bağımlılığınızı ve rehabilitasyonunuzu aynı anda tedavi edecek ve iyileşeceksiniz. Tek yapmanız gereken programa uymak."

"Ordu bunu örtbas etmiyor, peki kim ediyor? Sen mi?"

"Bugün benim, ama birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra..."

"Bunun için hepinize bulaşmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Size geri ödeyeceğim! Bunu yapmanızı istemiyorum!"

"Nasıl istersen," dedi Aiden. "Bunu taburcu olduktan sonra halletmeye ne dersin? Şu anda İki seçenek var: Ya burası ya da hapisane. Ne istersiniz?" Ve sonra gülümsedi.

"Arrggghhh," diye homurdandı Colin.

"Sadece içeri gir, olur mu?" Aiden dedi ki. "Başka birinin sorunu olman için çok hazırım!"

Colin, yolculuğu katlanılabilir kılan Valium'un kimde olduğunu tamamen unutmuş gibi, "Ve senden uzakta olmaya o kadar hazırım ki," dedi.

Aiden'in ilk telefon görüşmesi Erin'le oldu. "O içeride," dedi. "Umarım kapılarda gerçekten iyi kilitler vardır. O gerçekten dengesiz."

"Sence kalacak mı?" Erin sordu.

Aiden, "Bu hikâyenin sonunu, hikâyenin sonuna kadar öğrenemeyeceğiz," diye cevap verdi.

Birkaç ay içinde üçüncü kez, bir sıra kamyonet ve bir grup adam Virgin River yolu boyunca toplandı. Clay Tahoma ve Lilly Yazhi, Jensen Kliniği'nden aldıkları atları yol boyunca birkaç mil sürdükten sonra yol inşaat alanını gördüler.

Depremin üzerinden birkaç hafta geçmişti ve yarattığı küçük hasar onarılmıştı. Ayrıca Lilly'nin Clay'le olan aşk ilişkisine zarar verdi. Haklı olduğu ortaya çıkmıştı; yumuşak, esnek, savunmasız ve minnettar oldukları zamanlarda konuşmak bir ilişkide harikalar yaratıyordu. O depremden bu yana geçen süre içinde

Nate ve Annie -bir kısmı çitlerini onarıyor, bir kısmı da sadece çift olmanın tadını çıkarıyordu. Lilly çok rahatlamıştı.

Klinikte çalışıyor ve ayırabildiği zamanı atlarla ve hayatındaki en önemli insanlarla geçiriyordu.

Yolun kenarında çok gürültülü bir hareketlilik vardı. Lilly Blue'ya binmişti ama Clay daha sakin olan Jensen atlarından birine bindi. İnşaat alanına yavaş ve temkinli bir şekilde yaklaştılar, bineklerinin

İnsanlardan, gürültüden, karmaşadan bunalmış.

Atından ilk inen Clay oldu ve atını adamlara doğru sürdü. Jack Sheridan arabanın arkasında duruyordu.

bir grup adam. Döndü ve Clay'le el sıkışarak selamlaştı.

"Hey, seni bir süredir buralarda görmüyordum. Umarım bu depremden zarar gördüğün anlamına gelmiyordur."

"Hayır, klinikte her şey yolundaydı. Peki ya barda?"

"Biraz cam kırığı var ama çok ciddi bir şey değil."

"Burada neler oluyor?" Lilly sordu.

"Şey," dedi bir elini ensesinde gezdirerek. "Burası yolun zayıf bir noktası gibi görünüyor - sadece zayıf değil, aynı zamanda inişli bir virajda. Bu yumuşak bankete çarpıp tepeden aşağı kayan birden fazla aracımız oldu.

Bir okul otobüsü bile düştü, bir sürü çocuk. Ben ve Vaiz, ilçe ve otoyol departmanına bir sürü yazı yazdık.

Birkaç kez takviye ve korkuluk istedik ama hep reddedildik." Omuz silktili. "Biz gerçekten kk, fazla trafiği olmayan bir kasabayız. Ekonomik durgunluğun yaşıandığı şu günlerde öncelikler listesinde oldukça alt sıralardayız."

Clay tüm bu hareketlilik karşısında çenesini kaldırdı. "Peki bu ne?" diye sordu.

"len yaşı kadını hatırlıyor musunuz, hani uğruna emlak satışı yaptığımız? Kasaba için bir vakıf bırakmıştı. Bununla ne yapılacağı konusunda pek çok anlaşmazlık oldu ama o her zaman kasabaya sahip çıkmaktan yanaydı. Bu virajda birileri ölmeden önce bunu bizim yapmamız daha mantıklı görünüyordu." Jack Sheridan sırttı. "Kasabamıza geldiklerinde glmsemelerini isteriz."

"Bu kadar ağır ekipmanı nasıl aldınız?" Clay sordu.

"Arkadaşlarımın arkadaşları bir sürü telefon görüşmesi yaptı. Kiraladık

o. Kendimize beton ve taşla güçlendirilmiş bir banket ve uzun bir korkuluk yapacağız. Kasabaya kadar daha geniş bir yol kullanabiliriz ama burası en kötüsü.

Hey, ikinizi birlikte at sürerken görmek ne güzel! Bir tür anlaşmazlık yaşadığınızı duymamış mıydım?"

"Biz mi?" Lilly sordu. "Dedikodu yapmış olmalılar."

"Yani sıkı fıkı mısınız?" Jack sordu.

"Biz ıkıyoruz," dedi Lilly. "Yerli toplumunda aileler bir araya gelene kadar sıkı fıkı olmazsınız. zerinde çalışmamız gereken çok fazla gelenek var."

"Peki ya geleneklerinizi yerine getirdikten sonra?" Jack sordu. Lilly omuz silkerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Cevaplar için Clay.

Clay, Lilly'ye gülümseyerek, "O zaman nişanlanmış oluruz," diye cevap verdi. "Ondan sonra da evleniriz. Bana sahip olmayı kabul etmesi gerekiyor. Biraz zaman alabilir ama onu kandırabileceğime eminim."

"Güzel," dedi Jack. "Bu kasabaya gelen erkekler sinek gibi düşer. Birinin kaçıp gittiğini görmekten nefret ediyorum."

Clay, dizginleri tutan Lilly'nin ellerinden birine uzandı. "Hiç mücadele etmedim bile."

Gecenin koyu mor gölgeleri içinde Clay ve Lilly birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş yatarken, birlikte büyüttükleri şeyin doluluğu neredeyse Lilly'yi eziyordu. Küçük ellerini onun güzel bronz vücudunda gezdirirken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Neden kızgın olduğumu, neden güvenmekten bu kadar korktuğumu hatırlamakta zorlanıyorum. çok."

Onu üzerine çekti, böylece o unutulmaz mavi gözlere bakabildi. "O eski şeytanları dinlendirdik mi?"

"Sanırım öyle, evet."

"Eğer uzun süre birlikte olursak, ki ben de bunu istiyorum, arada sırada sorunlar çıkacağıının farkında mısın? Yüzüne bakılması gereken şeyler, Lilly."

"Ne tür sorunlar? Eski karına onu her zaman seveceğini söylemeyi mi planlıyorsun?" Şaka yaptığını anlaması için ona gülümsedi.

Ama Clay gülümsemedi. "O hatayı yapmayacağım, ama yol boyunca çuvalalayacağıma güvenebilirsiniz. Ben kusurlu."

"Güçlüsün," dedi onun güzel yüzüne dokunarak.

"Tekrar yalnız uyuyacak kadar güçlü değilim. Sana ihtiyacım var.

hayatımda. Ve benim de senin gücüne ihtiyacım var. Bir söz vermeliyiz Lilly - bela geldiğinde onunla birlikte yüzleşeceğiz. Yalnız ve sessizce değil."

"Söz veriyorum," dedi.

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum - seni rezervasyona geri götürmeme izin vermen hakkında. Ailemle tanışmanı istiyorum."

Ona gülümsedi. "Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Sanırım tanışacak bir sürü aile var?"

"Var ama bunun için başka bir olayın gerçekleşmesini beklememiz gerekecek. Kız kardeşim bana ailemizin Şükran Günü için Grace Valley'e geleceğini söyledi."

"Peki o zaman onlarla tanışacak mıyım?"

"Bundan hoşlanacaklarına eminim. Ama önce, eğer kabul ederseniz, Yaz'a ailemle oturup oturamayacağını sormak istiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne soruyorsun Clay? Açık olsan iyi olur."

"Eğer kabul edersen, karım olmanı istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bir oğlunuz var. Onun da onay vermesi gerekecek."

"Oh, bu bir sorun olmayacak. Seninle işleri yoluna koymak için yeterli zekaya sahip olduğum için beni tebrik etti."

Lilly, "Sen de ona sormalısın," dedi. "Bunu yapacağım. Peki ya Yaz?"

"Eminim çok hoşnut olacaktır. Ve rahatlayacaktır. Yaşlı bir kız olacağımdan ve sonsuza dek benimle kalacağından korkuyordu. Peki ya senin ailen, Clay? Onlar çok geleneksel. Beni kabul edilebilir bulurlar mı?"

"Olacaklar, önemli değil. Lilly, sen tanıdığım en iyi kadınsın ve eğer beni kabul edersen seni eşim olarak istiyorum. Aileler nasıl hissederse hissetsin."

Ona kısa bir öpücük verdi. "Sanırım hayır dersem çok kötü bir baş belası olacaksın. Ama ailen için özel bir şey yapmak istiyorum. Bunun ne olabileceğini düşüneceğim."

"Çok tatlısın," dedi. "Şimdi önemli ayrıntılar hallolduğuna göre, neden gidip operayı tekrar açmıyorsun? Sesini iyice aç." Sırıttı. "Operayı severim."

Lilly geleneksel Hopi törenlerine en son katıldığında çok gençti ve o zamanlar çocuk olduğu için kenarda kalmıştı. Clay ve Ursula Toopeek ile eski gelenekler hakkında uzun uzun konuşmuştu. Geleceğini eski geleneklere bağlı olarak görmüyordu ama müstakbel kayınvalidesinin onlara ve geleneklerine saygı duyduğunu bilmesini istiyordu.

Aksesuarlarını bulmak için büyük bir zahmete girmesi gerekti. Bir Hopi bakiresi geleneklere saygı göstermek istediğinde doğal lifler, deriler, tüyler ve boncuklarla giyinirdi. Lilly gibi bir vejetaryen için hayvan derisi giymek büyük bir ödündü - kendini botlarla sınırladı ve omuzlarına dokuma bir battaniye taktı. Ama sıra geleneksel pastaya geldiğinde Damadın annesi, törensel lapa ya da buğday yerine, Clay'i güldüren ananaslı ters çevrilmiş bir pasta seçti. "Sanırım seni anlamaya başlayacaklar, Lilly- tam olarak sonuna kadar gitmiyorsun."

"Bu cesur yeni bir dünya Clay," dedi gülümseyerek. "Annen anlayacak mı?"

"Hiç şüphesi olacağını sanmıyorum."

Şükran Günü sabahı hafif bir kar yağışı vardı ama hava güzeldi. Yaz'a günün erken saatlerinde Toopeek'lerin evinde olması söylenmişti. Clay ve Lilly atları römorkla Grace Vadisi'ne götürdüler ve römorku Toopeek'lerin evine giden tepenin dibindeki yolda geniş bir boşluğa bıraktılar. Lilly geleneksel Hopi elbisesini ve battaniyesini giyerken, Clay her zamanki kot pantolonunu, botlarını ve ağır süet ceketini giymişti.

"Bana şans dile," dedi Lilly niyetine.

"Şansa ihtiyacın yok, bebeğim. Bugün ihtiyacın olan tek şey iyi bir denge."

Toopeek'lerin evi tıka basa doluydu; en büyükleri Tanya, ailesiyle vakit geçirmek için üniversiteden dönmüştü ve Yaz da Gabe gibi evdeydi. Yaşlı erkekler ciddi bir satranç oyunuyla meşgulken, Tom Toopeek masayı hazırlamakla görevlendirilmişti. Yemek pişirme tüm hızıyla devam ediyordu ve kadınlar -Ursula, kızı, annesi ve kayınvalidesi- mutfakta sohbet ediyorlardı.

Sobanın ve çalışma masasının etrafında toplanıp gülüşüyorlardı.

Ursula pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Sakin ol Ursula," dedi annesi. "Yakında burada olacaklar!"

"Biliyorum," dedi Ursula. "Lilly'yle tanışmanı çok istiyorum, hepsi bu."

Ve sonunda, sabah on bir sularında Ursula annesini mutfaktan çağırdı. "Anne, buraya gel! Seni görmek isteyen biri var!"

Bayan Tahoma kapıya gitti, oğlunu ve niyetini bekliyordu ama hiçbir şey onu gördüklerine hazırlayamadı. Yoldan eve doğru gelen iki atlı vardı. Clay'i hemen tanıdı ama ata binen genç bir Kızılderili kadını görünce afalladı. Yanında geleneksel tören kıyafetleri giymişti, Önünde elinde bir şey tutarak, sadece dizleri ve bir eli dizginlerde atı yönlendiriyor.

Bayan Tahoma dışarı çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

Ursula'nın yönlendirmesiyle ailenin geri kalanı annesinin arkasında toplandı, tüm erkekler ve çocuklar onu izliyordu.

Clay ve Lilly yaklaştıklarında önce Clay attan indi. Attan inen Lilly'nin elindeki pastayı almak için uzandı. Lilly ayağa kalktığı anda Clay pastayı ona geri verdi ve Lilly atlarının dizginlerini tutarken annesine yaklaştı. Lilly tüm Hopi ihtişamıyla annesinin önünde durduğunda, pastayı Clay'in annesinin ellerine uzattı. "Bayan Tahoma, size kendi yaptığım bir pastayı getirdim ve umarım bunu yeni bir aileye duyduğum saygı ve sevginin bir jesti olarak kabul edersiniz." Kadın gülümsedi ve "Her zamanki gibi değil ama yine de kabul edeceğinizi umuyorum" dedi.

Bayan Tahoma nişan pastasını aldı ve ona baktı. Lilly büyükbabasının arkasında durduğunu gördü. Clay'in annesi adamlarla birlikte. Yüzünde bir gülümseme vardı ve onunla gurur duyarak biraz daha uzun boylu durur gibiydi. geleneklerinin küçük bir parçasını bile benimsemek.

Bayan Tahoma'nın nişanlarını ailesinin onayıyla mühürlemek için yapması gereken tek şey pastayı kabul etmektir. Ama o

öne eğildi ve Lilly'nin yanaklarına birer öpücük kondurdu. Ve dedi ki,

"Onur duydum kızım. Büyük onur duydum."

Teşekkür

Çok yönlü at uzmanı, nalbant ve at profesyonelleri, sahipleri ve yetiştiricileri tarafından atların performansını en üst düzeye çıkarmak için kullanılan sofistike bir program olan www.ONTRACKEQUINE.com'un yaratıcısı Scott Lampert'in bana sağladığı özverili yardım için minnettarım. Bu hikâyeye daha önce

sizin yardımınız olmadan anlatılamazdı.

Kızılderili müzisyen ve aktör Sean Vasquez'e özel teşekkürler. Sizin gözünüzden bu hikayedeki Kızılderili karakterleri daha iyi canlandırabildim.

Yazdığım hemen her öyküde olduğu gibi bu öyküde de erken okuma ve araştırma yardımı için Michelle Mazzanti'ye özel teşekkürler. Sizin katkınız ve yardımınız olmadan bir kitabın sonuna gelemezdim.

Kate Bandy ve Sharon Lampert'e teşekkürü borç bilirim. Sürekli sadakatiniz ve desteğiniz olmasaydı kaybolurdum.

Ing Cruz'a yaratıcılığı için en içten şükranlarımı sunarım. Yüzlerce Virgin River okurunun kitap haberlerini paylaştığı Jack's Bar'ı çevrimiçi yönetmek.

(http://groups.yahoo.com/group/RobynCarr_Chatgroup/)

Rebecca Keene'e bu ve birçok el yazmasının ilk okumaları için teşekkürler; geri bildirimleri inanılmaz derecede değerli.

Nancy Berland Halkla İlişkiler Ajansı'ndaki herkese destekleri ve her zaman arkamı kolladıkları için teşekkür ederim. NBPR'den Jeanne Devon, saatlerce süren Okumak ve eleştirmek - geri bildirimleriniz muazzam bir yardım. Ve her zaman olduğu gibi, Liza Dawson'dan Liza Dawson'a teşekkür ederim

Associates'e ve MIRA Books'un yayın yönetmeni Valerie Gray'e, yayıncılıktaki en zorlu okurlardan ikisi. İkinize de durmak bilmeyen, yorulmak bilmeyen, sadık mükemmeliyetçiler olduğunuz için teşekkür ederim.

Her zorlama her kitabı biraz daha iyi yapıyor ve size borçluyum.

Bu her zaman bir ekip çalışmasıdır ve benim daha iyi bir ekibim olamazdı!

ISBN: 978-1-4268-7899-2

PROMISE CANYON

Telif hakkı © 2011 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com